Dean Devlin & Roland Emmerich • Stephen Molstad

ZIUA INDEPENDENȚEI

SCIENCE FICTION

EDITURA FAHRENHEIT

INDEPENDENCE DAY

PĂMÎNTUL
Priviţi-l cu atenţie!
Ar putea fi pentru ultima oară...

Twentieth Century Fox prezintă o producţie
Centropolis cu *Will Smith*, *Bill Pullman*
şi *Jeff Goldblum*.
Regia: *Roland Emmerich*
Scenariul: *Dean Devlin & Roland Emmerich*
Produs de *Dean Devlin*
Distribuit în România de *Guild Film România*.

ISBN 973-97417-5-4

9 789739 741750

DEAN DEVLIN (producător şi coautor) şi-a început cariera ca actor, apărînd în numeroase filme şi producţii pentru televiziune. După pelicula SF *Moon 44* produsă de Emmerich, Devlin a renunţat la actorie pentru a scrie şi produce filme împreună cu acesta din urmă *(Stargate)*.

ROLAND EMMERICH (regizor, producător executiv, coautor) a realizat pelicule celebre precum *Universal Soldier*, avîndu-l ca protagonist pe Jean-Claude Van Damme, sau *Stargate*, succesul de public al anului 1994. Şi-a creat propria casă de producţie cinematografică, Centropolis Film Productions, producînd filmele *Making Contact, Eye of the Storm* şi *Moon 44*.

STEPHEN MOLSTAD (coautor) este absolvent al Universităţii Santa Cruz California. A petrecut cîţiva ani călătorind prin lume şi jucînd ocazional baschet. S-a stabilit apoi la Los Angeles unde predă la gimnaziu şi scrie. Coautor la cartea realizată după scenariul filmului *Stargate*, lucrare nominalizată pentru premiul Hugo.

Dean Devlin & Roland Emmerich
Stephen Molstad

ZIUA INDEPENDENŢEI

SCIENCE FICTION

EDITURA FAHRENHEIT

EDITURA FAHRENHEIT
GRUPUL EDITORIAL RAO
P.O. Box 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

DEAN DEVLIN & ROLAND EMMERICH ● STEPHEN MOLSTAD
Independence Day
Copyright © 1996 by Twentieth Century Fox Film Corporation
Cover art copyright © 1996 by Twentieth Century Fox Film Corporation
All rights reserved

Traducere din limba engleză
GABRIELA TRUŢIA

Ediţia I

© 1996
Editura Fahrenheit
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ELSNERDRUCK
Berlin, Germania

Octombrie 1996

Lui Elizabeth „Little Bit" Ostrom și Dionne McNeff,
cu alese mulțumiri pentru neprețuitul lor sprijin.

MAREA LINIȘTII era un ținut de o neclintire stranie, un mormînt tăcut, în aer liber, făcut din cenușă și pietre. Două șiruri de urme de pași se desenau pe solul prăfos și cenușiu din jurul terenului de aterizare, fiecare la fel de clară ca în ziua în care fusese lăsată. La orizont, o felie curbă a Pămîntului strălucitor se înălța spre cer, albastrul viu al oceanelor contrastînd puternic cu valea lipsită de culoare. În solul lunar stăteau înfipte tijele cu senzori ale unui seismograf, o cutie pătrată capabilă să detecteze prăbușirea unui meteorit de dimensiunile unei mări la o distanță de optzeci de kilometri, iar în capătul cel mai îndepărtat al taberei, un drapel american flutura mîndru în briza inexistentă. Întreaga așezare era plină de rămășițe: aparatură științifică și cutiile de carton în care fusese adusă, pungi de plastic neutilizate, dintre cele în care se iau probe de sol, și vreo cîteva mici obiecte comemorative. Acest echipament, răspîndit neglijent pe toată suprafața de dimensiunile unui teren de base-ball, fusese adus de astronauții de pe Apollo 11, primii doi oameni care puseseră piciorul pe Lună. La plecare, cei doi abandonaseră tot ce considerau neesențial pentru călătoria înapoi spre casă. Armstrong și Aldrin făcuseră un uriaș pas înainte în folosul omenirii, lăsînd la plecarea de pe Lună o tonă de gunoi.

Urmele de pași vechi de decenii înaintau cale de cincisprezece pași spre linia orizontului, răspîndindu-se în toate direcțiile și revenind apoi în centrul taberei. Văzute de sus, desenau pe nisip conturul unei margarete gigantice și monstruoase. În inima acestei flori se găsea sclipitoarea Platformă de Aselenizare, o construcție din țevi și folie de aur înaltă de vreun metru douăzeci, aducînd cu o spirală din cele pe care se cațără copiii, amplasată într-o tabără abandonată la repezeală. Părăsit în inima unei mări de tăcere, locul avea aspectul sinistru al unui picnic terminat de multă vreme într-un mod cumplit și neașteptat, ca și cum participanții n-ar mai fi avut răgazul să-și adune lucrurile, ci numai timpul de-a fugi în căutarea unui adăpost. Nimic, nici măcar un singur grăunte de nisip nu se clintise din loc în toți acești ani trecuți de la plecarea pămîntenilor.

Dar ceva începea să se schimbe. Treptat, un vîrtej abia simțit porni să înghită rămășițele taberei. Timp de mai multe ore cu nimic mai perceptibil decît zbaterea aripilor unei molii la o depărtare de o mie de pași. Tremurul crescu continuu și inexorabil, devenind o vibrație. Acele electrice ale seismografului se treziră la viață. Senzorii aparatului zvîcniră din loc, începînd să lanseze strigăte de alarmă către oamenii de știință de pe Pămînt. Diferențele mari de temperatură de pe Lună scoseseră din funcțiune emițătorul radio încă din primele zile după instalarea sa. Ca un paznic de noapte cu limba retezată, micul dispozitiv luptă ceasuri în șir să dea alarma, pe măsură ce vuietul se intensifica. Un singur grăunte de nisip se rostogoli de pe muchia uneia dintre urmele de pași, apoi încă unul și încă unul. Vibrația se preschimbă într-un huruit venit din adîncuri, iar sîrma rezistentă, cusută în tivul de jos al drapelului american, prinse să se miște înainte și înapoi. Urmele de pași începură să se dezintegreze, devenind una cu nisipul tremurător din jur.

Apoi o umbră uriașă se deplasă pe cer. Trecu exact pe deasupra, acoperind soarele și cufundînd întregul crater într-un întuneric nefiresc. Cutremurul de pe Lună deveni tot mai puternic, pe măsură ce obiectul se apropia. Orice ar fi fost, era mult prea mare ca să fi fost trimis de pe Pămînt.

PLATOUL STÎNCOS al deșertului New Mexico putea părea la fel de straniu și neprimitor ca Luna. În noaptea întunecoasă, cu crai nou, acesta era unul dintre locurile cele mai liniștite de pe planetă: o mie șase sute de kilometri de deșert roșu ca sîngele, cu dealuri din argilă, împietrite în forme domoale. Pe data de 2 iulie, la ora unu noaptea, iepuri și șopîrle, atrași de căldura asfaltului, se adunaseră pe o fîșie îngustă de pavaj, într-o vale unde un drum prăfos șerpuia la poalele dealurilor, coborînd spre autostradă. Singura mișcare sesizabilă provenea de la incredibilul număr de insecte, mii de specii care se adaptaseră la acest mediu ostil.

În locul unde drumul cel prăfuit începea să urce spre creasta unor coline se vedea un indicator de lemn, pe jumătate ascuns în tufele de salvie. Pe el scria: ADMINISTRAȚIA NAȚIONALĂ DE AERONAUTICĂ ȘI PROBLEME SPAȚIALE. CCIE. Cei ce apucau pe acest drum — cu sau fără permisiune — ajungînd pînă în vîrful dealului erau răsplătiți cu o priveliște spectaculoasă. De cealaltă parte a colinei se vedeau douăzeci și patru de enorme antene parabolice, fiecare avînd peste treizeci de metri diametru. Construite cu mare precizie, pe suporturi din bare de oțel curbat, vopsite în alb, aceste farfurii gigantice dominau valea lungă și îngustă. Fiindcă era lună nouă, singura lumină care răzbătea pînă la ele era strălucirea roșie a lămpilor de semnalizare montate pe vergelele colectoare suspendate deasupra centrului fiecărui disc.

Lămpile constituiau o măsură de prevedere, evitînd ca piloții curioși sau rătăciți fără speranță să lovească aparatura cu avioanele, încurcîndu-se în vergelele de oțel, ca niște muște prinse într-o pînză de păianjen.

CCIE, Centrul de Cercetare pentru Inteligență Extraterestră, reprezenta un proiect științific finanțat de guvern și administrat de NASA, iar terenul cu giganticele radiotelescoape era principalul său laborator. Departe de poluarea sonoră care învăluia orașele, oamenii de știință construiseră acest post de ascultare, amplasat pe o rază de un kilometru și jumătate, în scopul de-a căuta indicii care să contribuie la rezolvarea unui mister la fel de vechi ca și imaginația omenească: Sîntem singuri în univers?

Telescoapele recepționau sunetele emise de un miliard de stele, quasari și găuri negre, sunete care erau nu numai foarte slabe, dar și derutant de vechi. Propagîndu-se cu viteza luminii, semnalele radio provenite de la Soare ajungeau pe Pămînt cu o întîrziere de opt minute, în timp ce acelea emise de cea mai apropiată stea ajungeau în peste patru ani. Cea mai mare parte a zgomotelor cosmice recepționate de antenele parabolice erau vechi de mai multe milioane de ani, reprezentînd mai puțin de 10 la puterea 15 dintr-un watt. Luată la un loc și totalizată, întreaga energie radio recepționată vreodată pe Pămînt nu însuma nici cît energia unui singur fulg de zăpadă căzut pe sol. Și totuși, aceste gigantice urechi de oțel îndreptate spre cer aveau o sensibilitate atît de mare, încît puteau reda imagini color, în detaliu, ale unor obiecte mult prea îndepărtate și neclare pentru a fi percepute cu telescopul optic. Aparatele se răsuceau încet, ca un cîmp de flori mecanice, deschizîndu-și petalele în razele palide ale lunii.

Înghesuită între acești coloși se găsea o căsuță de țară din prefabricate, cu trei dormitoare, care fusese transformată într-un laborator cu tehnologie avansată. Datele

culese din întregul univers erau captate de telescoape, mergînd de-a lungul unui cablu din fibre optice pînă la căsuță, unde erau defalcate, clasificate și analizate cu ajutorul celei mai sofisticate stații de procesare a semnalelor construită vreodată. Toată această minune tehnologică funcționa sub controlul unui computer principal, care monitoriza întregul sistem — ceea ce însemna că unor oameni ca Richard Yamuro le rămînea foarte puțin de făcut.

Richard era un astronom care-și cîștigase faima cu lucrarea sa despre quasari și fenomenul de schimbare sistematică în lungimi mai mari de undă din spectrele de lumină ale galaxiilor îndepărtate, fenomen presupus a fi cauzat de efectul Doppler și reprezentînd un indiciu al retragerii galaxiilor.

La șase luni după absolvire, Richard căpătase un post la prestigioasa Universitate din Bologna, în nordul Italiei. Doi ani mai tîrziu, cînd CCIE îl contactase ca să-i ofere o slujbă, el se grăbise să accepte șansa de a-și lăsa apartamentul cochet din centru pentru căsuța minusculă din inima ținutului arid al statului New Mexico.

CCIE fusese fondat la începutul deceniului al șaptelea de către un grup de „astronomi țicniți", care, întîmplător, erau unii dintre cei mai mari cercetători ai lumii. Ideea lor era simplă: radioul este o tehnologie de bază. Este ușor să transmiți și chiar mai simplu să recepționezi. Undele radio se propagă cu viteza luminii, trecînd fără probleme prin corpuri cum ar fi planetele, galaxiile și norii de gaz, fără a-și pierde prea mult din intensitate. Dacă o civilizație avansată ar încerca să comunice cu noi, argumentau acești oameni de știință, ea nu ar putea niciodată să străbată distanțele infinite ale universului. Singurul mod realist de-a stabili comunicarea cu Pămîntul ar fi să trimită un mesaj radio. După ani întregi de insistențe pe lîngă Congres, CCIE obținuse dreptul de-a explora vreme de zece ani cerul de deasupra emisferei nordice. Sub

îndrumarea NASA, mica echipă instalase alte două dispozitive, unul în Hawaii și altul în Puerto Rico. Dacă undeva în univers exista o formă de viață inteligentă, cei cîțiva astronomi de la CCIE erau cei mai în măsură s-o depisteze.

Richard tocmai ieșise din schimbul de noapte la postul de observație — socotit în majoritatea meseriilor ca fiind cel mai puțin plăcut, dar care pentru grupul de cercetători ai bazei din New Mexico reprezenta perioada cea mai căutată pentru muncă. La ora patru dimineața comandantul schimbului de noapte putea face abstracție de sistemul de scanare, folosind unul dintre telescoapele cele mari în scop propriu. Ceea ce însemna că Richard mai avea de omorît vreo două ore înainte de-a i se oferi ceva interesant de făcut. Între timp, își perfecționa îndemînarea la golf. Lăsîndu-se într-un genunchi, își închipui că aliniază mingea pe terenul de golf din Pebble Beach.

— Întreaga competiție se reduce la această ultimă lovitură, murmură el ca un comentator de televiziune. Yamuro s-a postat la șase metri de gaură. În mod normal, distanța nu-i prea mare pentru un jucător cu aptitudini uimitoare ca ale lui, însă va trebui să trimită mingea peste porțiunea cea mai dificilă și mai accidentată a terenului: fîșia de pajiște plină de neregularități numită „aleea".

— Cît se poate de adevărat, Bob, șopti el, întruchipînd un al doilea comentator. E o lovitură aproape imposibilă. În acest moment, întreaga răspundere apasă pe umerii lui Yamuro. E o situație de care depinde toată soarta jocului, însă l-am mai văzut trecînd prin astfel de încercări de sute de ori. Dacă există cineva în stare să dea această lovitură, acela e Yamuro.

În celălalt capăt al încăperii ticsite cu aparatură electronică din cea mai scumpă, Richard culcase pe o parte un pahar de carton făcut cocoloș. Jucătorul de golf se ridică în picioare și schiță cîteva gesturi de probă, pregătindu-și

lovitura, în timp ce de jur împrejur o mulțime imaginară îl urmărea într-o tăcere desăvîrșită. Apoi își înălță ochii, cercetînd încăperea. Se uită la aparatul înalt și îngust poreclit „Veg-O-Matic", din pricina capacității lui de-a diseca și clasa zgomotele aleatorii ale universului în fragmente pe care computerul să le poată „digera". Își văzu familia la locul ei, toți rozîndu-și unghiile pe măsură ce tensiunea creștea. Mama lui, cu o expresie împietrită, dădu din cap ca să-i arate fiului că avea încredere în capacitatea lui de-a trimite mingea în gaură, aducînd astfel glorie și cinste numelui de Yamuro. Jucătorul de golf privi în spate, dînd cu ochii de un chip familiar.

— Carl, spuse el solemn, adresîndu-se fotografiei cu autograf a cunoscutului astronom Carl Sagan, atîrnată pe peretele biroului. De data asta, am nevoie de ajutorul tău, prietene.

În cele din urmă, Yamuro se apropie de minge, duse crosa spre spate, apoi cu o lovitură precisă și încrezătoare trimise mingea către gaură. Mingea se rostogoli șovăielnic peste covorul uzat din birou, pînă cînd ajunse la paharul de carton, atingîndu-l în treacăt, după care se abătu într-o parte. Ratase lovitura! Jucătorul de golf se prăbuși zdrobit pe podea. Își înșelase propriile așteptări, dezamăgindu-și armata de admiratori și — mai mult decît pe oricine — propria mamă. În timp ce stătea în genunchi cu pumnul încleștat pe inimă, încercînd să găsească vorbele care să-i exprime deznădejdea, se auzi sunînd telefonul roșu.

Comandantul schimbului de noapte simți cum îi sare inima din piept. Telefonul roșu nu era o linie exterioară. Venea direct de la computerul principal și era semnalul că monitoarele detectaseră ceva neobișnuit. Lăsîndu-și crosa pe podea, Yamuro apucă receptorul, ascultînd cu atenție vocea digitizată a computerului, care-i citea o

serie de coordonate. Lumini roșii începură deodată să clipească pe întregul panou de control.

— Nu poate fi adevărat, murmură el, însemnînd pe un blocnotes ora, frecvența și coordonatele de poziție ale perturbației.

Cînd suna telefonul roșu — ceea ce se întîmpla extrem de rar — însemna că în încăperea alăturată, computerele care selectau dintr-un miliard de canale de zgomote, spațiale și aleatorii, detectaseră ceva neobișnuit, ceva cu aspect intenționat. Cu un sentiment de teamă și cu pulsul din ce în ce mai accelerat, Yamuro se lăsă pe scaunul din fața principalului panou cu aparate și întinse mîna după căști. Le puse la urechi și ascultă, dar nu auzi nimic ieșit din comun, doar cunoscutele fîșîituri și păcănituri ale universului. În astfel de situații, protocolul îi cerea să-i alerteze pe ceilalți cercetători, dintre care cîțiva dormeau în căsuțele lor răspîndite pe toată întinderea bazei. Dar înainte de-a deveni membru în Clubul Falselor Alarme CCIE, Yamuro voia să verifice totul cu atenție. Probabil că nu era decît un nou satelit-spion sau un pilot rătăcit care chema în ajutor. Apăsă cîteva numere pe tastatura computerului, preluînd controlul manual asupra antenei parabolice cu numărul unu. Citind datele introduse, antena reveni exact la poziția în care se găsea înainte de începerea perturbației.

În același moment Richard auzi. Luat prin surprindere de sunet, tresări violent pe scaun, cu ochii cît cepele. Pe deasupra păcăniturilor și pîrîiturilor obișnuite, auzea o secvență tonală ajungînd pînă la el tare și distinct. Sunetul rezonant oscila în jurul unei limite de frecvențe cunoscute sub numele de banda de frecvențe a hidrogenului. Suna aproape ca un instrument muzical, o stranie combinație între piculină și corn de ceață, aducînd pe undeva și cu o orgă de biserică foarte dezacordată. Era ceva ce nu mai auzise pînă atunci și recunoscu imediat sunetul ca fiind un

semnal. Încet, buzele-i schițară un surîs șocat, iar mîna i se întinse după interfon.

Zece minute mai tîrziu, mica încăpere de control părea să găzduiască o petrecere în pijama. Astronomi somnoroși, în halate și papuci, se înghesuiau în jurul panoului principal, punîndu-și pe rînd căștile și vorbind cu toții odată. Cînd conducătoarea proiectului, cercetătoarea Beulah Shore, veni orbecăind pe întuneric din căsuța ei, echipa era deja convinsă că stabilise contactul cu o civilizație extraterestră.

— E adevărat, Beul, o asigură Yamuro.

Ea îl privi neîncrezătoare și se trînti într-un fotoliu, sub un afiș pe care scria CRED ÎN OMULEȚII VERZI, agățat acolo chiar de ea.

— Bine-ar fi să nu avem de-a face cu vreuna din păcătoșeniile alea ale spionajului rusesc, bombăni ea, punîndu-și căștile și ascultînd fără vreo schimbare vizibilă de expresie.

Prin minte îi treceau două lucruri: *Asta e! Am găsit!* Nu exista nici un dubiu că tonul care urca și cobora ușor nu era ceva întîmplător. Dar, în același timp, pregătirea ei științifică și necesitatea de-a proteja proiectul o sileau să fie sceptică. Printre colegi se auzeau deja murmure emoționate, iar ea fusese deja martora efectelor dezastruoase ale dezamăgirii rezultate de pe urma unor precedente alarme false.

— Interesant, admise Beulah cu o figură impasibilă, dar haideți totuși să nu ne pripim, oameni buni. Vreau să stabilesc traiectoria sursei. Doug, ia legătura prin telefon cu Arecibo și comunică-le datele.

Arecibo era o vale îndepărtată, situată pe Coasta de Est a insulei Porto Rico. Acolo se afla cel mai mare radiotelescop din lume, măsurînd o mie de metri în diametru. Cinci minute mai tîrziu, astronomii de acolo își abandonaseră propriile experiențe, rotind gigantica antenă para-

bolică în direcția coordonatelor sursei. Pe o linie telefonică separată, modemuri de mare viteză transferau instantaneu datele primite. Pe măsură ce soseau rezultatele recepționate prin telescopul de la Arecibo, cercetătorii — de regulă civilizați — se înghionteau unii pe alții, ca să arunce o primă privire la foaia ieșită de pe imprimantă.

— Asta nu-i în regulă, zise unul dintre ei, nedumerit și puțin speriat.

Yamuro rupse foaia de pe imprimantă și se întoarse către Beulah.

— În funcție de aceste calcule, distanța pînă la sursă e de trei sute optzeci și cinci de kilometri, spuse el tulburat. Apoi adăugă ceea ce fiecare dintre cei adunați în micul birou știa deja. Înseamnă că vine dinspre Lună.

Shore se duse pînă la unica fereastră a încăperii, dădu deoparte perdeaua cîțiva centimetri și privi cu atenție Luna în creștere.

— Nu-i exclus să avem vizitatori. După o clipă de gîndire, adăugă. Ar fi fost frumos din partea lor ca, mai întîi, să ne anunțe.

SITUAT DE CEALALTĂ parte a Potomacului, chiar vizavi de Casa Albă, Pentagonul era cea mai mare instituție din întreaga lume. Uriașa construcție cu cinci laturi adăpostea birocrațiile de tip bizantin ale forțelor armate americane, reprezentînd în sine un mic oraș. Chiar și cu două ore înainte de răsăritul soarelui, cînd forța de muncă se reducea la cele cîteva mii de oameni din schimbul de noapte, zona fremăta deja de activitate. O armată de remorci se aliniaseră lîngă rampa de încărcare a clădirii, livrînd tot felul de lucruri, de la documente secrete la provizii pentru restaurant, în timp ce zeci de mașini ale salubrității încărcau mormanele de deșeuri ale zilei

Traversînd în grabă parcarea din partea de sud, o limuzină Ford ultimul tip, neînmatriculată, se îndreptă direct spre clădire cu o viteză de o sută douăzeci de kilometri la oră. Cu o secundă înainte de-a se izbi de zidul clădirii, coti brusc şi se alinie perfect în primul spaţiu de parcare de lîngă intrare.

Cîteva secunde mai tîrziu, generalul William M. Grey, comandantul Direcţiei Spaţiale a Statelor Unite şi preşedintele Comitetului Întrunit al Şefilor de State Majore, sui treptele ce duceau spre holul de la intrare, cu placheurile de oţel ale pantofilor clincănind în ritm furios pe dalele pardoselei. În urmă cu patruzeci şi cinci de minute, în timp ce dormea adînc, sunase telefonul. Cu toate acestea, acest bărbat solid, în vîrstă de şaizeci de ani, sosea la birou, arătînd din cap pînă în picioare a general cu cinci stele, ferchezuit şi pus la patru ace. Fără să-şi încetinească pasul, i se alătură din mers şeful personalului, colonelul Ray Castillo. Ofiţerul tînăr şi deşirat, care era totodată şi om de ştiinţă, îşi urmă şeful încruntat pînă în dreptul nenumăratelor ascensoare, deschizînd mai multe uşi cu ajutorul ecusonului. Uşile se dădură deoparte şi cei doi bărbaţi păşiră înăuntru. În clipa cînd uşile se închiseră din nou, amîndoi ştiură că acum puteau vorbi în siguranţă.

— Cine mai ştie? întrebă generalul.

— CCIE din New Mexico a telefonat acum o oră. Au detectat un semnal radio în jur de ora unu şi un sfert noaptea. Sursa emite un semnal repetitiv, pe care cei de acolo încearcă să-l interpreteze.

Castillo răspundea nervos, străduindu-se să adopte un ton profesional. Ştia cît de intolerant era Grey la munca făcută de mîntuială.

— Au mai spus cuiva? Presei?

— Au fost de acord ca deocamdată să ţină totul secret. Se tem să nu-şi piardă credibilitatea dacă se

lansează în anunțuri premature, așa că au de gînd să facă și alte verificări.

— Atunci, ce-i toată porcăria asta? Ei știu despre ce-i vorba?

Colonelul Castillo clătină din cap și zîmbi.

— Nu, domnule general, n-au nici cea mai mică idee și sînt chiar mai nedumeriți decît noi.

Grey întoarse capul, săgetîndu-și subalternul cu o căutătură dezaprobatoare. Bărbații și femeile care lucrau pentru Direcția Spațială a Statelor Unite nu aveau voie să fie nedumeriți în nici o situație — sau, cel puțin, nu atîta timp cît Grey se afla la comandă. Datoria lor era să cunoască întotdeauna toate răspunsurile. Castillo clipi speriat și-și aținti privirea asupra documentelor pe care le ducea.

— Iertați-mă, domnule general.

Ușile se deschiseră spre un coridor alb și curat de la subsol. Castillo o luă înainte pe coridor și printr-o ușă capitonată. El și generalul intrară într-o cameră strategică de sub pămînt, un fel de peșteră căptușită cu pluș, pe al cărei perete principal se afla un ecran cu o uriașă hartă computerizată. Proiectată și construită în ultimii ani ai celui de-al optulea deceniu, încăperea reprezenta un spațiu mare și oval, avînd drept principală aparatură de lucru șaizeci de console radar, plasate la un metru sub puntea circulară ce dădea ocol încăperii. Personalul compus din treizeci și șase de oameni, supuși unor verificări de înaltă securitate, se afla la panourile radarelor, supraveghind tot ce mișca pe cer: fiecare satelit, fiecare misiune de recunoaștere, fiecare cursă de pasageri și fiecare moment al evoluției fiecărei navete spațiale. În plus, o rețea de sateliți de supraveghere cu destinație specială era ațintită asupra fiecăruia dintre miile de puncte din întreaga lume unde se știa că sînt depozitate rachete nucleare. Cu covoarele ei groase și cu picturile murale în

culori vii reprezentînd zboruri spațiale, încăperea îi amintea întotdeauna lui Grey de o „blestemată de bibliotecă" — după cum se exprimase în mai multe ocazii.

— Uitați-vă puțin la monitoarele astea, zise Castillo, arătînd către un șir de televizoare obișnuite, racordate pe lungimea de undă a buletinelor de știri din întreaga lume.

La fiecare cîteva secunde calitatea recepției se deteriora brusc, imaginea încețoșîndu-se și dîndu-se peste cap — ceva cu totul diferit de orice alt tip de distorsiune remarcată pînă atunci.

— A fost afectată recepția prin satelit. *Toate* recepțiile prin satelit, inclusiv a noastră. Am reușit totuși să obținem aceste cadre.

Îl conduse pe general spre o masă de sticlă din apropiere, luminată pe dedesubt, și-i arătă un clișeu fotografic de mari dimensiuni. Luat cu un aparat cu infraroșii, clișeul înfățișa un obiect cețos, de forma unei sfere, profilat pe un fundal de stele. Imaginea avea o granulație prea mare și era prea distorsionată ca generalul să poată deslușì ceva. Mai mulți membri ai personalului Direcției Spațiale li se alăturară lîngă masă. Grey, singurul nespecialist al grupului, nu avea de gînd să înceapă cu întrebări prostești. În schimb, privi încruntat cîteva clipe imaginea lăptoasă, după care își făcu cunoscută opinia:

— Arată ca o balegă uriașă.

Castillo era gata să pufnească în rîs, dar își dădu seama că șeful lui nu intenționase să facă o glumă. Așadar, își continuă prezentarea, punînd pe masă un al doilea clișeu al obiectului — tot ca o balegă.

— Apreciem că obiectul are un diametru de peste cinci sute cincizeci de kilometri, explică el, și o masă egală cu aproximativ un sfert din Lună.

— Maică Precistă...

Lui Grey nu-i plăcea deloc ce auzise.

— Ce crezi că poate fi? Cumva un meteorit?

Toți cei din jur schimbară priviri între ei. Era limpede că lui Grey nu i se adusese la cunoștință chiar totul în legătură cu natura obiectului pe care-l priveau.

— Nu, domnule general, îndrăzni unul dintre cercetători. Cu siguranță că nu-i un meteorit.

— De unde știți?

— Păi, domnule general, în primul rînd, își reduce viteza. Și-a redus continuu viteza încă din momentul cînd a fost detectat.

Timp de cîteva secunde, obișnuita încruntătură a lui Grey făcu loc unei expresii uluite, pe măsură ce începea să asimileze implicațiile celor auzite. Dacă obiectul își reducea viteza, nu putea însemna decît că era controlat, pilotat.

Fără să ezite o clipă, se duse la cel mai apropiat telefon și-l sună acasă pe ministrul apărării. Cînd soția acestuia îi spuse că ministrul încă dormea, Grey lătră în receptor:

— Atunci, treziți-l! E caz de forță majoră!

THOMAS WHITMORE, în vîrstă de patruzeci și opt de ani, era una dintre primele persoane treze într-un oraș ai cărui locuitori se sculau devreme. Încă în pijama, stătea lungit deasupra cuverturii, cu o pereche de ochelari bifocali așezați pe vîrful nasului, răsfoind un teanc de ziare. În districtul Columbia era o noapte umedă și înăbușitoare, și, cu tot aerul condiționat, îi era prea cald ca să poată adormi din nou. La patru și cîteva minute sună telefonul. Fără să-și ridice privirea de la un articol referitor la politica navală internațională, se întinse către noptieră, apucă receptorul și așteptă ca cel ce sunase să înceapă să vorbească.

— Bună, frumosule! se auzi torcînd la telefon o voce de femeie.

Faptul îi reținu atenția. Recunoscînd glasul, Whitmore aruncă deoparte ziarul.

— Ia te uită, ia te uită. Nu mă așteptam să te aud în noaptea asta. Credeam c-ai adormit deja. Cu ce-ți pot fi de folos? zîmbi el.

— Vorbește-mi cît timp mă dezbrac, răspunse femeia.

— Cred că-ți pot îndeplini dorința asta, spuse Whitmore, arcuindu-și o sprînceană.

Nu primea o astfel de invitație chiar în fiecare zi. Se uită de jur împrejurul dormitorului mobilat somptuos, asigurîndu-se că nu era nimeni prin preajmă, cu excepția siluetei micuțe acoperite de cearșaf, în cealaltă parte a patului. Ridicînd privirea către ceas, remarcă:

— La mine e trecut de patru dimineața. De-abia acum ai sosit acasă?

— Da.

Nu părea prea încîntată.

— Probabil că-ți vine să mă strîngi de gît.

— Mi-a trecut prin minte și această posibilitate.

— Iubito, legea federală interzice categoric orice încercări de vătămare corporală la adresa mea, o informă el. De ce-ai întîrziat atîta?

— Petrecerea a fost la Malibu, iar autostrada de pe coasta Pacificului a fost închisă. Valurile se spărgeau chiar lîngă șosea. Se crede că ar fi avut loc un cutremur submarin. Oricum...

— Prin urmare, ce-a spus Howard? întrebă neliniștit Whitmore.

O trimisese la Los Angeles într-o misiune nu chiar secretă, sperînd să-l recruteze pentru campania lor pe Howard Story, director al departamentului „Divertisment" de la Hollywood, putred de bogat și cu relații pe Wall Street.

— E al nostru, îl anunță ea.

— Excelent! Marilyn, ești uluitoare. Mulțumesc. N-am să-ți mai cer niciodată să faci așa ceva.

— Mincinosule, gînguri ea, surîzînd.

Unul dintre lucrurile pe care Marilyn Whitmore le îndrăgea cel mai mult la soțul ei era incapacitatea lui de-a minți. Stinse lumina din camera de hotel și se vîrî în pat. Îi detesta pe acei fermecători oameni de film de pe Coasta de Vest și petrecerile lor luxoase în aer liber, unde fiecare încerca să-i epateze pe ceilalți cu relațiile sale și cu descrieri plicticoase ale următorului proiect de mari proporții. Ar fi preferat să stea în picioarele goale și în blugi, îngrijindu-se de „treburile casei".

— În acest caz, trebuie să-ți fac o mărturisire, îi spuse Whitmore. Sînt în pat cu o brunetă tînără și frumoasă.

În timp ce rostea aceste cuvinte, silueta micuță din cealaltă parte a patului se mișcă ușor, vag conștientă că despre ea era vorba. Whitmore trase deoparte cuvertura, dezvelind chipul adormit al fetiței lui în vîrstă de șase ani, Patricia, care își împodobise perna cu o ușoară dîră de salivă.

— Tom, sper că n-ai lăsat-o iar să stea toată noaptea la televizor.

— Numai o parte din noapte, mărturisi soțul ei.

Patricia deslușì ceva cunoscut în tonul tatălui și, fără să deschidă ochii, ridică obrazul din pernă:

— E mami?

— Aha. Cineva s-a trezit, spuse Whitmore în microfonul receptorului, și cred că vrea să stea de vorbă cu tine. Cînd iei avionul spre casă?

— Mîine, imediat după dineu.

— Perfect. Dacă poți, sună-mă din avion. Te iubesc. Acum ți-o dau pe aia mică.

Îi întinse fetiței receptorul și luă telecomanda televizorului. Deschise aparatul și schimbă cîteva canale, pînă găsi un talk show pe teme politice, unde un grup de docți se proclamau atotcunoscători într-ale politicii. Primul lucru pe care-l remarcă fu imaginea distorsionată. La

fiecare cîteva secunde, ecranul se umplea de bare verticale, care rulau și se pierdeau într-o parte. Deși era agasant, faptul nu-l împiedică să asculte confruntarea de opinii.

— Am spus-o pe timpul campaniei și o repet și astăzi, declară un bărbat chel, care purta pantaloni cu bretele. Tipul de guvernare pe care a practicat-o președintele pe durata Războiului din Golf nu are nici un fel de legătură cu politica înțeleaptă din interior, necesară pentru a supraviețui la Washington. După o scurtă lună de miere cu Congresul, lipsa lui de experiență începe să-și spună cuvîntul. Popularitatea sa continuă să fie în declin, fapt confirmat de sondajele de opinie.

O femeie coafată elegant și cu limba ascuțită flutură o mînă prin aer, scoțînd din discuție ideile celui cu chelie.

— Charlie, îmi amintești de un ceas stricat: mergi bine numai de două ori pe zi. Dar aceasta e una dintre puținele ocazii cînd sînt de acord cu dumneata. Administrația actuală a luat-o da capo prin mlaștina negocierilor. În ultimele săptămîni, președintele a trebuit să traverseze apele stătute ale politicii pragmatice de culise, doar ca să descopere rechinii Partidului Republican mușcîndu-l de glezne.

Whitmore făcu ochii mari la această exprimare ultraliterară.

— Unde dracu' găsesc astfel de oameni?

În egală măsură dezgustat și amuzat, se ridică din pat să vadă dacă putea regla televizorul. Cînd începu să umble la butoane, canalele porniră să se schimbe unul după altul. Se holbă uluit la aparat, dar cînd se răsuci pe călcîie, descoperi că Patricia luase telecomanda uitată de el. Îi spusese rămas-bun mamei și acum căuta primele desene animate ale dimineții. Toate posturile prezentau același tip de dereglare.

— Iubito, e prea devreme pentru desene animate. Trebuie să te mai culci puțin.

— Da, știu, dar...

Fetița făcu o pauză ca să se gîndească, sperînd să poată ajunge la un compromis. Apoi încercă o strategie diferită.

— De ce s-a stricat imaginea?

— E un experiment, o informă tatăl ei. Cei de la posturile de televiziune vor să vadă dacă le pot face pe fetițe să urmărească toată noaptea emisiuni plicticoase, așa încît să piardă toate lucrurile amuzante din timpul zilei.

Patricia Whitmore nu se lăsă trasă pe sfoară.

— Tati, își aplecă ea capul pe o parte, asta-i absurd.

— Absurd? chicoti Whitmore. Îmi place chestia asta.

Totuși stinse televizorul, punînd comanda într-un loc de unde fetița să n-o mai poată lua.

— Hai, culcă-te, scumpa mea.

Își puse halatul, adună ziarele și se strecură afară din cameră.

Pe coridor, un bărbat în costum luxos stătea pe scaun, citind un roman de duzină. Luat prin surprindere, închise repede cartea și sări în picioare.

— Bună dimineața, domnule președinte.

— 'Mneața, George.

Whitmore se opri și-i înmînă o foaie din ziar.

— Am o veste pentru tine. Chicago White Sox!

— Au cîștigat din nou?

— Citește și plîngi, prietene.

În realitate, nici unul din ei nu se dădea în vînt după sport, dar pe amîndoi îi interesa îndeajuns cît să le ofere un subiect de discuție atunci cînd se găseau împreună. George era din Kansas City, iar Whitmore din Chicago. Victoria din noaptea precedentă situase echipa Sox cu o repriză înaintea formației Royals în cursa pentru locul

întîi. George, agentul Serviciului Secret însărcinat cu paza președintelui între miezul nopții și ora șase dimineața, se prefăcu că studiază ziarul, pînă cînd Whitmore se îndepărtă destul de mult pe coridor. Atunci își scoase aparatul de emisie-recepție și murmură un mesaj către celelalte gărzi, anunțîndu-le că munca zilei începuse.

Salonașul pentru micul dejun era o încăpere veselă decorată cu tapet galben și mobilier vechi, colecționat de către Woodrow Wilson la începutul secolului. La masa lungă din mijlocul încăperii ședea o femeie atrăgătoare, îmbrăcată în bluză albă și fustă cafenie. Purta pantofi decenți și părul coafat perfect. Își terminase deja micul dejun și, la venirea șefului, era deja cufundată în lectura unui vraf de ziare și comunicate de presă.

— Te-ai trezit devreme, Connie.

— E dezgustător, revoltător, mîrîi ea fără să ridice privirea. Cea mai josnică formă de ziaristică, numai lături și maculatură bună ca hîrtie igienică.

Era frumoasă, inteligentă și întotdeauna gata de luptă. Constance Spano, șefa departamentului de relații cu publicul al președintelui, își începuse cariera ca membră a personalului acestuia pe timpul campaniei electorale, cu prima ocazie cînd Whitmore își depusese candidatura pentru o funcție politică, iar în decursul anilor ajunsese cea mai de încredere sfătuitoare a sa. Amîndoi atinseseră punctul în care fiecare ar fi putut continua o idee a celuilalt. Deși mergea spre patruzeci de ani, Connie arăta cu mult mai tînără, fiind un simbol viu al politicii de promovare a tinerilor practicate de Whitmore. Își făcea o datorie din a-și apăra cu înverșunare șeful în fața unei prese din ce în ce mai ostile și mai iresponsabile. În acea dimineață, obiectul mîniei ei era pagina editorială din *The Post*.

— Nu pot să cred porcăriile astea, zise ea, plesnind ziarul cu dosul palmei. În momentul de față pe masa de lucru a Congresului se află o sută de proiecte de lege, iar

ei dedică rubrica „Opinii" a ediției de vineri unui subiect ca uciderea personalității.

Fără să ridice ochii, îi făcu președintelui loc la masă.

— Bună dimineața, Connie, repetă șeful ei, ca să se asigure că fusese auzit, în timp ce-și turna o ceașcă de cafea.

Femeia ridică ochii de pe ziar.

— Oh, da! Iartă-mă. Bună dimineața, spuse ea, înainte de-a începe iarăși să incrimineze ziarele conservatoare ale orașului. Tom, o săptămînă întreagă nu s-au ocupat decît de atacuri ieftine la adresa propunerilor dumitale în problema energiei și a îngrijirii sănătății, dar astăzi se lansează direct în atacuri la persoană. Ascultă puțin: „Adresîndu-se Congresului..." Tăcu, lăsîndu-i timp majordomului să servească omleta. „...Adresîndu-se Congresului la începutul acestei săptămîni, Whitmore părea nu atît președintele, cît orfanul Oliver întinzînd castronul și implorînd: «Vă rog, domnule, aș mai vrea o porție.»" Connie îl privi în ochi pe deasupra mesei, revoltată. Cumva îmi scapă mie ceva sau aici nu-i vorba decît de vechiul obicei de-a arunca cu noroi?

Whitmore, care nu era un politician ca toți ceilalți, nu lua niciodată ziarele în serios. Lăsa această grijă în seama lui Connie, știind că înainte de sfîrșitul zilei ea va răspunde cu aceeași monedă tuturor celor care îndrăzniseră să-l atace.

— Așa a și meritat, zise președintele între două înghițituri.

— Cine? Ce anume a meritat?

— Oliver. Un copil înfometat care a cerut încă o porție de fiertură de ovăz de la zgîrcitul director al orfelinatului. Cred c-ar trebui să mă simt flatat.

Connie nu era de acord.

— Problema este că se leagă de vîrsta dumitale. Încearcă să acrediteze ideea că n-ai suficientă experiență

sau înțelepciune. Și singurul motiv pentru care ține figura este sentimentul că ai pus armele deoparte și că ai renunțat la idealuri. Cînd Thomas Whitmore luptă pentru lucrurile în care crede, mass-media numește asta idealism. Dar în ultima vreme au existat prea multe blestemate de compromisuri, prea multe chestii de soiul „Eu te scarpin pe spate, iar tu îmi rezolvi problema".

Tăcu și întinse mîna după ceașca de cafea, dîndu-și seama că insistase prea mult să-și pledeze cauza. Dar, își zise Connie, cineva trebuia să aibă curajul să rostească toate aceste lucruri cu voce tare.

Whitmore luă cu furculița încă o înghițitură de omletă, mestecînd-o bine înainte de a-i răspunde.

— Există o deosebire subtilă între a sta în spatele unui principiu și a te *ascunde* după el, spuse calm președintele. Pot tolera unele compromisuri, cu condiția să fim în stare să realizăm unele lucruri. Poporul american nu m-a trimis aici ca să țin discursuri meșteșugite. Oamenii vor fapte concrete, or eu tocmai asta încerc să le ofer.

În opinia lui Connie, nu acesta era lucrul care conta. Ea socotea că adevăratele realizări nu se năsteau dintr-un spirit înclinat spre compromisuri. Se temea că Whitmore începea să-și piardă avîntul, viziunea. Pînă nu demult, totul fusese altfel în modul său de a guverna. Făcuseră campanie pe tema datoriei și a sacrificiului — un mesaj de genul „Nu întreba ce poate face țara pentru tine...", despre care toți experții și colaboratorii le spuseseră că reprezenta, cu certitudine, o sinucidere politică. Argumentau că nimeni nu voia să i se ceară să facă mai mult și să posede mai puțin. Dar, cu stîngăcia sa fermecătoare, Whitmore trimisese milioanelor de americani un mesaj real, învingîndu-și fără efort adversarul republican. În primul an de guvernare, introdusese importante inițiative legislative, cu scopul de a reforma totul, de la sistemul

juridic pînă la îngrijirea sănătății și mediul înconjurător. Dar în ultimele cîteva luni programele se împotmoliseră prin comitete, ținute ostatice de către legiuitorii care doreau fiecare cîte ceva în folosul propriului district. Nesocotind sfatul lui Connie și al multor consilieri ai săi, în toată această perioadă, tînărul președinte își cheltuise cea mai mare parte din timp și din energie susținîndu-și reformele, lăsîndu-se obstrucționat de reprezentanți aflați la primul lor mandat și peste care ar fi putut trece ca un tăvălug. Toți erau dispuși să coopereze, însă numai în schimbul unui serviciu sau al altuia. Între timp, își pierduse prestigiul și popularitatea în rîndul alegătorilor. Connie îl socotea pe Whitmore nu numai șef, dar un prieten și un erou. Suferea văzîndu-l cum sîngerează de pe urma miilor de răni cauzate de alți politicieni, iar sesiunea de vară de-abia începuse.

— Fiindcă vorbeam de faptul de a duce ceva la bun sfîrșit, zîmbi larg Whitmore, arătîndu-i prima pagină din *Orange County Register,* am fost declarat printre primii zece bărbați sexy din America. În sfîrșit, ne apropiem și de problemele reale.

Remarca lui însenină atmosfera și amîndoi rîseră cu poftă, citind articolul.

Fură întrerupți de un tînăr care își vîrî capul prin deschizătura ușii.

— Iertați-mă, domnule președinte.

— Bună dimineața, Alex, îl salută Whitmore pe omul din serviciul său. Ce s-a întîmplat?

— Sînteți chemat la telefon, domnule președinte. Vă caută ministrul apărării într-o problemă urgentă, raportă el neliniștit, în timp ce Whitmore se îndrepta spre telefonul din salonul unde se servea micul dejun.

— Ce este? întrebă Whitmore.

În următoarele două minute ascultă, apropiindu-se de fereastră și privind afară. Indiferent despre ce era vorba,

din expresia așternută pe chipul șefului ei Connie ghicise deja că era ceva grav. Suficient de grav ca să modifice întregul program de lucru al zilei.

UNA DINTRE cele mai uimitoare însușiri ale omenirii este cît de des și de ușor nesocotim miracolele. În jurul nostru se petrec în permanență cele mai stranii, mai neînchipuite și mai sublime lucruri, fără ca cineva să le acorde vreo atenție.

Un asemenea miracol se întîmpla în parcul Cliffside din New Jersey. În fiecare dimineață de vară, timp de cîteva momente minunate, pe cînd soarele începea să se ridice din Atlantic, jerbe uriașe de lumină pătrundeau printre zgîrie-norii din Manhattan, înalți ca niște canioane, contopindu-se cu ceturile plutind dinspre Hudson. Scena devenise celebră grație ilustratelor și reclamelor de televiziune, însă oamenii adunați în parc în fiecare dimineață înainte de ivirea zorilor rareori se învredniceau să arunce măcar o singură privire asupra acestui tablou. Cei mai mulți erau bărbați în vîrstă, veniți să joace șah pe lungul șir de mese din piatră de lîngă Cliffside Drive. Pentru fiecare jucător existau alți trei care stăteau în jurul mesei și priveau. Vorbind în șoaptă sau cu glas coborît, făceau schimb de bîrfe sau de noutăți, anunțînd nașterea unor nepoți sau moartea unor vechi prieteni. Dacă n-ar fi fost îmbrăcați în adidași și tricouri, ai fi zis că sînt greci din antichitate stînd la taclale în agora.

Grupurile cele mai numeroase se adunaseră în jurul a doi experți într-ale șahului, David și Julius. Păreau cei mai nepotriviți parteneri de joc din lume. David era înalt, uscățiv și interiorizat, cu o coamă de păr negru și cîrlionțat. Deși se apropia de patruzeci de ani, juca cu concentrarea unui copil care construiește un castel din cărți de joc. Cu degetele își modela obrazul în expresii

care de care mai ciudate, iar picioarele sale lungi se încolăceau unul pe după celălalt în poziții stranii și incomode. Absorbit cu totul de joc, nu era cîtuși de puțin conștient de faptul că arăta ca un biscuit de formă omenească. Știa că avea nevoie să se concentreze, dacă nădăjduia să învingă un adversar viclean ca Julius.

Acesta nu stătea jos decît într-un singur fel. La cei șaizeci și opt de ani ai săi — după cum spunea adesea — avea un fund prea gras ca să se mai încovrige ca David. O dată așezat, așa rămînea. Picioarele întinse abia dacă ajungeau cu călcîiele la pămînt. Pantalonii călcați meticulos erau suflecați pînă la jumătatea gambei, dînd la iveală șosetele albe, care altfel — socotea el — n-ar fi fost văzute de toată lumea. Pe sub canadiană purta una dintre cele două duzini de cămăși albe primite de la cumnatul său cu cinci ani în urmă, atunci cînd acesta se retrăsese din afaceri cu articole vestimentare: *Hei, de ce nu? Îți vin de minune!* Ca să completeze efectul, bătrînul mesteca un trabuc în colțul gurii.

Acești doi adversari se confruntaseră în numeroase rînduri, atrăgînd de regulă o mulțime considerabilă de privitori. Jocul din această dimineață începuse cu o suită de mutări de rutină, pînă cînd bătrînelul — un jucător foarte rapid — declanșase un război-fulger cu nebunii. Începînd din acel moment, David fusese nevoit să chibzuiască atent asupra fiecărei mutări. Julius, întotdeauna omul spectacolului, continua să-l submineze psihologic pe David, spunînd suficient de tare ca să-l audă toată lumea:

— Cît mai ai de gînd să stai? Curînd îmi expiră asigurarea socială, și tu tot aici ai să fii.

David își trecu încet degetele peste obraz. Fără să-și înalțe privirea, zise:

— Mă gîndesc.

— Da' gîndește-te odată!

David ridică pionul reginei și-l mută șovăielnic înainte. În clipa cînd își luă mîna de pe piesă, Julius reacționă fulgerător, împingînd înainte un pion, în poziție de atac. David ridică o clipă ochii, sincer uimit, după care coborî din nou privirea, ca să studieze alternativele.

— Iar se gîndește, anunță Julius, vîrînd mîna într-o pungă de hîrtie închisă cu grijă, de unde scoase un pahar de plastic plin cu cafea.

David îi aruncă o privire dezamăgită.

— Hei, unde-i ceașca de voiaj pe care ți-am cumpărat-o?

— În chiuvetă, a rămas murdară de ieri.

— Ai idee cît durează pînă cînd se descompun astfel de obiecte?

David se întinse peste masă ca să ia paharul, dar Julius se trase înapoi, apărîndu-și comoara sa cu cofeină.

— Uite ce e, domnu' Ecosistem, dacă nu muți odată, *eu* sînt cel care va începe să se descompună. Fă-ți mutarea.

Agasat, David contracară pionul care lansase provocarea cu unul de-al său. Apoi Julius îi dădu cu adevărat un subiect de gîndire. Fără ezitare, își strecură regina în mijlocul cîmpului de luptă.

— Prin urmare, zise bătrînelul, aplecîndu-se peste tabla de șah, dacă nu mă înșel, cineva ți-a lăsat ieri un mesaj pe robotul telefonic. Julius își îndreptă spatele și sorbi o înghițitură de cafea. David se mulțumi să mormăie ceva neinteligibil. Mai mult decît atît, înțeleg că persoana respectivă a rămas singură în urma unui divorț nefericit, că nu are copii, în schimb a făcut o carieră interesantă, că are studii și că este frumoasă. Numai calități.

— Iar începi, mîrîi cu reproș adversarul său.

Într-un anume punct al partidei, Julius aborda întotdeauna vreun subiect delicat, vreo problemă emoțională care făcea dificilă continuarea jocului. David era convins că Julius nu avea intenții rele, ci era doar îngrijorat

pentru el, dorind să-l vadă fericit. Dar poate că totuși nu încerca decît să cîștige la șah. David își protejă nebunul, scoțînd în față calul de pe partea regelui.

— Mă întreb dacă ai sunat-o și tu, spuse Julius, avansînd detașat cu un alt pion.

— Uite ce e, sînt convins că-i o femeie frumoasă și educată, dar m-a invitat să dansez pe muzică country. Zău că nu mă văd făcînd așa ceva. În plus, sînt convins că pantalonii ăia strîmți de cowboy pot compromite definitiv organul reproducător.

— Cum? Și nu poți nici măcar s-o suni pe biata fată, să stai cu ea doar cîteva minute la telefon? După ce și-a adunat tot curajul ca să-ți telefoneze, nu poți măcar să fii politicos și s-o suni și tu?

— Tată, zău că nu mă interesează, declară sec David. În plus, sînt încă însurat.

Îi arătă verigheta de pe deget, ca să-și întărească spusele. Apoi își retrase unul din nebuni, punîndu-l la adăpost.

Deodată Julius se simți stînjenit de prezența celor adunați în jur, de bătrînii care-i erau prieteni și confidenți. Aceștia cunoșteau de-a fir-a-păr trista poveste a căsniciei ratate a lui David și refuzul — sau neputința lui — de a se elibera. Se uită de la unul la altul, sperînd că vor prinde aluzia și se vor retrage. Nici o șansă. Conversația îi interesa mai mult decît partida. Așa cum se întîmpla de fiecare dată, Julius sporovăia în continuare, spunînd tot ce avea pe suflet.

— Fiule, îți sînt recunoscător că-ți petreci atîta timp cu mine. Familia e importantă. Dar eu vreau să te întreb ce-a fost chestia asta din ultimii patru ani? Tot n-ai semnat hîrtia de divorț?

— Trei ani.

— Trei, patru, zece, care-i deosebirea? Problema e că trebuie să-ți vezi de-acum de viața ta. Vorbesc serios... ceea ce faci tu nu e sănătos.

Parcă pentru a-și sublinia afirmația, Julius se întinse peste tabla de șah și-i luă calul cu regina.

— Sănătos? Uite cine vorbește despre sănătate. Arătă spre țigara și cafeaua bătrînului. În mediul ambiant sîntem expuși atîtor factori cancerigeni, iar dumneata îți înrăutățești situația prin...

Îl întrerupse piuitul insistent al pagerului. David se uită la micul ecran și văzu că era doar Marty care îl suna de la birou, pentru a treia oară în acea dimineață.

— Te-au chemat de vreo șase ori. Chiar *vrei* să fii concediat? Sau poate că te-ai hotărît să-ți faci rost de-o slujbă mai ca lumea.

David își mută nebunul, luînd unul din pionii care apărau regele lui Julius.

— Șah mat, anunță el cu indiferență. Ne vedem mîine, tată.

Își descolăci picioarele, se sculă de pe bancă, își sărută tatăl pe obraz, apoi își luă bicicleta de curse cu cincisprezece viteze.

— Nu-i șah mat, strigă Julius. Încă pot să-ți iau... dar atunci tu mi-ai lua... Oh.

Continuă să strige din celălalt capăt al parcului, în timp ce David se îndepărta, pedalînd.

— Ai putea să-ți lași și tu tatăl să mai cîștige din cînd în cînd, că nu mori din asta!

Dar în sinea sa, Julius Levinson era încîntat de faptul că fiul său se putea repezi pînă în parc ori de cîte ori avea chef, bătînd la șah aproape pe oricine din cei aflați acolo.

ÎNCEPUSE SĂ SE FORMEZE un dop de circulație, fapt caracteristic orelor de vîrf. Mașini treceau huruind

peste podul George Washington, claxonînd asurzitor bară la bară, zgomotul traficului amestecîndu-se cu țipetele a zece mii de pescărușI înfometați și creînd dis-de dimineață o cacofonie sonoră deasupra fluviului Hudson, de unde toată hărmălaia se revărsa în Manhattan. David, călare pe bicicletă, străbătu blocajul de circulație, cotind brusc pe Riverside Drive. Cinci minute mai tîrziu, intră pe o stradă plină de vechi depozite și opri în fața unei clădiri cu șase etaje, deja atinsă de patina vremii. Litere de oțel inoxidabil, înalte de peste treizeci de centimetri, anunțau numele actualului ocupant al acelei construcții: COMPACT — SOCIETATE DE TELEVIZIUNE PRIN CABLU. În fața intrării principale, un bărbat cu o pancartă mărșăluia în sus și-n jos în semn de protest.

David descălecă și porni alături de bicicletă pînă în dreptul omului.

— Tot mai plănuiești să ne închizi prăvălia, eh?

— Întocmai, frate, răspunse bărbatul.

King Solomon[1] era un negru zvelt și foarte ager, trecut de cincizeci de ani. Ca de obicei, purta un costum bine călcat și papion. Pe pancartă se putea citi: „Eliberați undele, societățile de televiziune prin cablu NU AU NICI UN DREPT SĂ VĂ TAXEZE."

— Nu te-am văzut de vreo cîteva luni. Toate bune?

King se uită în dreapta și în stînga, apoi se aplecă spre David cu un aer conspirativ:

— Am fost la bibliotecă, să mă documentez. Am descoperit o tonă de material potrivit pentru programul meu.

King avea acces la o jumătate de oră pe canalul pentru public, unde se confrunta direct cu conglomerate-gigant din domeniul comunicațiilor, cum era AT&T. În plus, ani la rînd făcuse marșuri de protest prin tot orașul, explicînd

1 Regele Solomon (n.trad.).

teoriile sale originale — o combinație de socialism și anarhie — oricui se arăta dispus să le asculte.

— Hei, Levinson, ai o clipă liberă?

David și-l închipui pe Marty măsurînd biroul în lung și-n lat, furios la culme din pricina vreunei scăpări minore de ordin tehnic, gata-gata să-și smulgă părul din cap.

— Sigur că am o clipă liberă.

— Okay, problema sînt convorbirile telefonice, dar chestia e la fel de valabilă și în cazul extorcării legalizate, practicate de societățile de televiziune prin cablu, fiindcă amîndouă utilizează sateliții. Pentru că unii ca voi controlează acești sateliți, mă taxați pe mine, cetățeanul de rînd, cu prețuri exorbitante ca să urmăresc unui meci de fotbal sau s-o sun pe prietena mea care locuiește la Amsterdam, nu? Același lucru se întîmpla în Anglia prin anul 1840. Guvernul încerca să reglementeze comunicațiile în așa fel, încît să cîștige mai mulți bani. Dacă cineva voia să trimită o scrisoare, trebuia să se ducă la oficiul poștal și s-o înmîneze unui funcționar. Cu cît era expediată mai departe, cu atît funcționarul te taxa mai mult. Taxe pe distanță mare, înțelegi? Toată treaba era așa de scumpă și-ți dădea atîta bătaie de cap, încît nimeni nu mai scria scrisori. Pe urmă a apărut tipul ăla, nu-mi vine în minte cum îl cheamă, care a evaluat toată munca, toată truda necesară la începutul și la sfîrșitul operațiunii, la sortarea și apoi la distribuirea scrisorilor. Toate cheltuielile de pe parcurs, transportul cu vaporul, rămîneau aceleași, indiferent că era vorba de o singură scrisoare sau de o sută. Prin urmare, individul s-a dus la rege și i-a spus: „Astea-s tîmpenii, taică. Hai să punem un singur preț, mic, pentru toate scrisorile, indiferent unde sînt trimise." Regele a zis okay și știi ce s-a întîmplat pe urmă?

— Toată lumea a reînceput să scrie scrisori?

— Exactamundo, amice. În întreaga Europă, oamenii au început să-și exprime sentimentele, să facă schimb de

idei științifice și pac! A avut loc Revoluția Industrială. De asta mă găsesc aici în fiecare zi. Dacă voi toți ați înceta să monopolizați sateliții trimiși în spațiu pe cheltuiala contribuabililor, aș putea vorbi la telefon cu prietena mea din Amsterdam, iar programul meu ar putea fi urmărit și în China. Oamenii de rînd ar beneficia de o renaștere, de o revoluție informațională. Ce părere ai?

La un moment dat, în plin discurs al lui King, pagerul lui David sună din nou. Era absurd, chiar și pentru Marty cel veșnic în panică. David începu să se teamă că se întîmpla ceva cu adevărat grav.

— Ca de obicei, King, ești convingător. Ai intrat vreodată pe World Wide Web, pe Internet?

Nu intrase. Nici măcar nu avea un computer. David îi spuse unde putea găsi un terminal public și-i sugeră să-l încerce. Era cam tot ce cunoștea despre comunicarea liberă de orice restricții. Sosise vremea să se ducă la lucru și să dea ochii cu Marty.

DINCOLO DE UȘILE turnante începea o cu totul altă lume. Holul de la intrare al societății de televiziune prin cablu Compact era un interior elegant, din marmură și lemn de mahon, cu un tavan înalt cît trei etaje. În mijlocul încăperii de unde se supraveghea intrarea se găsea un birou de recepție scund și cochet. Cu bicicleta ridicată pe umăr, David trecu pe lîngă recepționeră și pătrunse în spațiul destinat birourilor — un stup împărțit pe compartimente de lucru, cu un panou uriaș de monitoare de televiziune montat pe peretele dinspre miazăzi. Încă din clipa cînd păși înăuntru înțelese că se întîmpla ceva important. În încăpere era mai multă zarvă decît de obicei și o activitate mult mai febrilă. Înainte de-a apuca să-și dea jos bicicleta de pe umăr, se trezi în fața unei furtuni cu descărcări electrice, în persoana unui singur om. Marty Gilbert, un zdra-

hon cu o bărbuță de fante, năvăli afară din biroul său, dînd din mîini și urlînd.

— La ce mama naibii ai un pager, daca nu-l lași dracului în funcțiune?

Furios la culme, Marty se opri în mijlocul încăperii, așteptînd un răspuns. Se dotase cu cele două arme favorite ale sale: o cutie de sifon dietetic într-o mînă și un telefon fără fir în cealaltă.

— Era deschis, îi explică netulburat David. Numai că nu te-am luat în seamă.

— Vrei să spui, zbieră Marty, că ai recepționat toate mesajele alea pe pager și n-ai dat nici un telefon? Ți-a trăsnit cumva prin minte că poate, din întîmplare, se petrece ceva grav?

David era obișnuit cu crizele prostești de apoplexie și batere din picior ale lui Marty. Avea parte de una o dată la cîteva zile și, de regulă, durau cam zece minute. Omul trăia într-o permanentă stare de anxietate. Din fire era mereu cu nervii întinși la maximum și-și complicase existența alegînd meseria incredibil de stresantă de director operativ la cea mai mare societate de televiziune prin cablu a țării. Slujba lui consta, după cum se exprima el însuși, „din a se ocupa de toate lucrușoarele". Într-o societate complexă cum era Compact, existau mii de „lucrușoare" care puteau merge prost, iar dintre acestea se găseau zilnic destule care să-l facă pe Marty să treacă de la o criză la alta.

Izbucnirea din această dimineață ilustra perfect motivul pentru care Marty detesta curajul lui David, dar, în același timp, îl iubea ca pe un frate. Marty știa fără nici o umbră de îndoială că David era cel mai bun inginer-șef din țară. Era atît de bine pregătit pentru postul său, atît de priceput la soluționarea tuturor problemelor hipertehnice, încît Marty știa că nu va fi în stare să găsească altul ca el nici într-un milion de ani. David reprezenta arma lui

secretă, asul din mînecă, prin care se menținea în fruntea concurenței. Acum, că David își făcuse, în sfîrșit, apariția, Marty nu se îndoia că era numai o chestiune de timp pînă va putea telefona la sediul corporației, cu vestea bună că ei erau primii care remediau recepționarea defectuoasă a clienților lor. Dar îl apucau năbădăile văzînd cît de nepăsător rămînea David la toate cele din jur. Dacă nu telefona și nu răspundea la mesajele pe pager, Marty n-avea decît să tune și să fulgere cît poftea, fiindcă tot nu avea ce-i face. Originalul magician al tehnicii își făcea propriul său program și opera independent de controlul lui Marty.

— Și care-i urgența aceea mare?

— Nimeni nu știe.

Marty se calmă cu ajutorul unei înghițituri zdravene de sifon.

— Totul a început azi-dimineață pe la ora patru. Fiecare canal de televiziune arată ca în anii '50. Imaginea e complet dată peste cap. Avem interferențe cu electricitatea atmosferică și problema asta bizară cu rostogolirea imaginii pe verticală. Toată dimineața am stat în camera de transmisiuni, încercînd toate soluțiile posibile.

David își sprijini bicicleta de automatele cu fise din bucătăria salariaților, dar chiar cînd se pregătea să pornească spre camera de transmisiuni, Marty își dădu frîu liber mîniei, azvîrlind cutia goală de sifon în coșul de gunoi.

— Ce dracu', Marty, doar de-aia avem coșuri cu inscripția „Reciclabil", îl certă în gura mare David, întorcîndu-i spatele.

Programul de reciclare al companiei fusese instituit în mare măsură datorită insistențelor lui David. El reprezenta omul-patrulă al ecopoliției. Fapt și mai îngrijorător, cînd se aplecă să scoată cutia, găsi în fundul coșului încă șase similare. Îngrozit, întrebă:

— Cine a aruncat cutiile de aluminiu la gunoi?

— N-ai decît să mă dai în judecată, șuieră Marty drept răspuns.

Apoi, înainte ca David să se lanseze într-unul din discursurile sale despre salvarea planetei, șeful îl apucă de braț, ducîndu-l cu forța pe un coridor scurt, apoi pe ușa pe care scria RECEPȚIONAREA SEMNALELOR.

Înăuntru se găseau măruntaiele mecanice ale societății de televiziune prin cablu Compact. Sute de cutii plate din oțel, modulatoare de semnal, erau stivuite pe peretele din fund, în rastele înalte, confecționate din același material. O consolă lungă cu panouri de mixaj și comutatoare se întindea pe toată lungimea încăperii, sub un șir de monitoare de televiziune. Pe pereți erau lipite cu bandă adezivă hărți tehnice indicînd pozițiile sateliților, polarizări verticale și orizontale ale transponderului, diverse licențe comerciale în cadrul benzii de megahertzi și un vechi afiș înfățișînd patru hippy la San Francisco, avînd deasupra capetelor inscripția „Un trai mai bun, prin chimicale". Și cabluri. Kilometri întregi de cablu coaxial, coloana vertebrală a acestei industrii, se încolăceau pe rafturile de deasupra sau pe podea, unde călcai pe ele la tot pasul. Asemănător cu o mie de vipere încolăcite în jurul unui mormînt egiptean, cablul flexibil conecta fiecare mecanism la toate celelalte.

— Okay, băieți, faceți loc, cîrîi Marty de cum pătrunseră înăuntru. Uimitorul doctor Levinson a catadicsit să ne facă favoarea unei demonstrații a aptitudinilor sale.

Fără să-i acorde vreo atenție, David se apropie de panoul de mixaj, unde un tehnician umbla la niște butoane. Monitorul de deasupra capului său înfățișa o transmisiune cu *Today Show*. Așa cum spusese Marty, la cîteva secunde imaginea se dezintegra în bare verticale, care se rostogoleau una după alta.

— Se pare că cineva ne bruiază conexiunea prin satelit, mormăi David, gîndindu-se o clipă la King Solomon, care mărșăluia afară.

— Cu siguranță, întări unul din cei doi tehnicieni. Sîntem convinși că-i ceva în legătură cu satelitul.

— Ați încercat să schimbați transponderele?

— Oh, te roooooooooog! urlă Marty. Se ridicase pe vîrfuri și privea peste umărul lor. Bineînțeles c-am încercat. Chiar arătăm a idioți? Să nu te prind că-mi răspunzi.

David își trase un scaun lîngă panoul de control și se așeză. Aproape imediat își împleti picioarele lungi unul în jurul celuilalt.

— Comutați pe canalul meteo.

Tehnicianul apăsă tastele, dînd o comandă. Pe ecranul de televiziune apăru un anunț. „Defecțiune tehnică. Vă rugăm să rămîneți pe recepție."

— Îmi dai voie? întrebă David, dîndu-l deoparte pe tehnician. Vreau să încerc o șmecherie.

Degetele sale începură să se miște rapid pe butoane, comutînd monitorul pe recepționarea transmisiunii — o recepționare obișnuită, ca prin antena de acoperiș. Deodată, *Today Show* apăru distinct, apoi imaginea se încețoșă din nou, după care redeveni clară.

— Oh, Doamne, ești un geniu! izbucni Marty. Cum ai reușit?

— Ia-o încet, Marty.

Cu picioarele încolăcite în poziția lotus, David se aplecă peste panoul de comenzi, lucrînd concentrat, parcă în transă. *Today Show* făcu loc unui grafic de computer. După ce execută ultimele cîteva comenzi, David trase aer în piept.

— Aveți dreptate. Fără îndoială că e satelitul. Imaginea aceea bună provenea de la o transmisiune locală. Am îndreptat antena noastră parabolică spre Rockefeller Plaza. Semnalul lor e bun.

— Și ce-i cu rahatul ăsta de computer de pe ecran? Doar nu trimitem așa ceva la abonați, nu?

— Vrei să te calmezi? Nu, nu trimitem. Fac numai un diagnostic de semnal. David studie rezultatele testului de pe ecran, apoi se sprijini de spătarul scaunului, cu un aer perplex. Judecînd după date, semnalul de la satelit e bun. Emis la parametri maximi. Poate că satelitul e pe cale să se paradească. Întorcîndu-se spre Marty, îi prezentă un plan de acțiune. Eu mă sui pe acoperiș și îndrept antena către un alt satelit. Dumneata du-te la telefon și închiriază un canal. SatCom Five are o grămadă de spațiu disponibil.

Pe chipul zdrahonului se ivi un zîmbet de autosatisfacție. Nu pricepea toate chestiile astea tehnice, dar pentru moment îl putea da gata pe David.

— M-am gîndit deja la asta, anunță el mîndru. Am sunat la SatCom. Am sunat la Galaxy și la TeleStar. Toți din oraș se confruntă cu aceeași problemă.

— Toți cei din oraș? repetă David, nevenindu-i să creadă. Dacă tipii ăștia au aceeași problemă, înseamnă că întreaga țară — nu, întreaga emisferă — recepționează o imagine dereglată. Chibzui o clipă, apoi adăugă: Asta-i cu neputință!

— Întocmai, replică Marty. Și-acum, remediază defecțiunea.

BANG!

Trezit dintr-un somn adînc, Miguel se ridică brusc în capul oaselor, încercînd să-și adapteze ochii la întuneric. Visase că zbura. O fată frumoasă, cu pielea albă și ochi negri și strălucitori, îl luase de mînă, arătîndu-i cum să se înalțe în aer. La început îi fusese frică să nu se prăbușească din cer, dar de cum prinsese șmecheria și amîndoi începuseră să se rotească și să facă salturi ca o

pereche de delfini, singura lui teamă fusese ca fata să nu dispară.

BANG!

Dădu la o parte jaluzelele de plastic. Un pluton de soldați neînfricați, puștii de șapte și nouă ani ai vecinilor, trăgeau unii în alții cu pistoale cu apă. Semănau cu Țestoasele Ninja la Ferma OK. În clipa în care erau împușcați, se prăbușeau lovindu-se ostentativ de spatele camionului Winnebago al familiei Casse.

— Ștergeți-o de-aici! Nu mai izbiți afurisitul ăla de camion! le strigă băiatul.

Luptătorii ridicară privirea către el, apoi o luară cu toții la sănătoasa, risipindu-se pe Domeniile Segal — nume cu care proprietarul avusese tupeul să boteze acest loc. Cîndva un teren de camping pentru rulote, ulterior alunecat la vale, locul adăpostea în prezent numai o pensiune părăginită, ridicată pe pietriș și asfalt. Jumătate din ocupanți erau muncitori mexicani emigranți — *campesinos* — care strîngeau mînă de la mînă ca să-și cumpere o rulotă și să-și poată duce familiile spre nord. Cealaltă jumătate erau albi care „se retrăseseră" în deșert. Locul se afla la opt sute de metri de autostradă, iar îngrăditurile anticiclon care-l protejau din trei părți îl despărțeau de cîmpurile de lucernă din jur. Miguel împreună cu sora lui, cu fratele vitreg și cu tatăl vitreg închiriaseră spațiu de la Domeniile Segal pentru circa trei luni. Locuiau în camionul Winnebago de aproape un an.

Cu două săptămîni în urmă, Miguel absolvise Școala Taft-Morton Consolidated, dar refuzase să participe la ceremonie. Nu cunoștea mai pe nimeni dintre ceilalți copii și se temea că Russell, tatăl său vitreg, va veni și el, punîndu-l într-o situație penibilă. Alicia organizase, numai pentru ei patru, o petrecere cu prăjituri și cu sirop. Pe la jumătatea chefului, Russell, care băuse ceva mai tare decît siropul, se lansase într-un discurs lacrimogen de

beţiv despre cît de mîndru se simţea el şi cît regreta că mama lui Miguel nu mai trăia ca să se bucure de acest moment. Seara se terminase la fel ca multe dintre conversaţiile lor, printr-o ceartă urîtă, după care Miguel plecase trîntind uşa în urma sa.

În partea din faţă a rulotei, Troy, în vîrstă de unsprezece ani, stătea în „bucătărie", bătînd cu palma în peretele lateral al televizorului. Se aflau cam la şaizeci de kilometri nord de Los Angeles, iar emisiunea era transmisă prin satelit pentru a-i îmbunătăţi calitatea semnalului — după toate aparenţele, fără prea mult succes.

— Ce faci? îl strigă Miguel din aşternut.

— Imaginea e proastă şi ceţoasă.

— Dacă-l pocneşti, nu rezolvi mare lucru. Probabil că-i o problemă cu staţia de emisie. Lasă-l în pace.

Dar Troy nu avea prea multă răbdare. După zece secunde, văzînd că imaginea nu se reglase, lovi din nou aparatul. Miguel zvîrli deoparte cearşafurile şi se duse să vadă ce se întîmplă. Era deja opt dimineaţa, oră la care trebuia să fi fost de mult plecat în căutarea unei slujbe.

— Vezi? făcu semn Troy spre imaginea care juca. Să-l pocnesc din nou?

— Nu, meştere Kung Fu, doar ţi-am mai spus o dată. Nu aparatul e de vină, ci:.. altceva, undele.

Fratele lui mai mic nu părea prea convins, aşa că Miguel schimbă subiectul.

— Ţi-ai luat doctoria?

— O iau mai tîrziu.

Troy se născuse cu o insuficienţă a glandelor suprarenale, aceeaşi boală care scurtase şi viaţa mamei lor. Era nevoit să ia în fiecare dimineaţă o mică doză de hidrocortizon, dar, din pricină că medicamentul costa foarte mult, familia îi îngăduia să sară cîteva zile din săptămînă. Atîta timp cît mînca bine şi nu era supus prea mult la stres, nu era prea grav dacă nu-şi lua doctoria.

— Ai mîncat ceva?

— Nu.

— Alicia, ce-i cu vasele astea?

După toate aparențele, vasele zăceau în chiuvetă, așteptînd să le spele cineva. Alicia își pregătise micul dejun pentru ea, lăsînd băieții să-și poarte singuri de grijă. Stătea în capătul din față al rulotei, tolănită pe unul din scaunele de pasageri și decupînd fotografii dintr-o revistă de modă. Auzindu-l pe Miguel cum strigă după ea, mări volumul walkman-ului. Era în vîrstă de paisprezece ani, plictisită și cu mari probleme de comportament. De cînd hormonii începuseră să-i dea ghes în acea primăvară, luase obiceiul de a se machia, de a purta fuste scurte și tricouri strîmte, vestimentație devenită un fel de uniformă neoficială printre elevele de clasa a noua de la școala unde învăța.

Miguel se apropie cu gîndul de a-i face un scandal de pomină pentru egoismul de care dăduse dovadă, cînd un camion roșu marca Chevy opri, scrîșnind pe pietrișul din capătul aleii. Șoferul rămase pe locul său cîteva secunde, vorbind furios într-un telefon celular. Numele lui era Lucas Foster, un fermier de prin partea locului, care-l angajase pe Russell Casse să-i stropească urgent recolta. Molii mîncătoare de plante invadaseră recoltele deșertului la nord de Los Angeles — exact la țanc pentru familia Casse, ale cărei resurse financiare atinseseră o cotă alarmantă.

Fermierul păși greoi pe alee, ținînd în mînă o căpățînă de salată. Miguel își dădu seama că dimineața era pe cale să înceapă prost. Se duse la ușa laterală și deschise paravanul.

— Bună dimineața, Lucas. Ce se întîmplă?

— E acasă taică-tău?

Lucas Foster, un tînăr musculos, fierbea de mînie.

Alicia se strecură pe lîngă fratele ei și ieși afară la soare.

— S-a dus să dea cu insecticid pe cîmpurile tale, zise ea. A plecat de mult.

— Atunci, unde dracu' e?

Miguel născoci o poveste cum că în ziua precedentă avionul lui Russell avusese o problemă de ordin mecanic, dar celălalt nu-i lăsă răgaz s-o termine.

— Dobitocul ăsta îmi pricinuiește belea după belea. Acum stă pe undeva, cu burta la soare lîngă insecticidul meu în valoare de opt sute de dolari, în vreme ce blestematele astea de molii îmi distrug recolta!

Lucas își dădu seama că ridicase glasul și-și revizui imediat atitudinea. Avea cu numai cîțiva ani mai mult decît Miguel și-i era milă de acesta. Acum își făcea reproșuri amare că luase decizia să încheie o afacere pornind de la un sentiment de compătimire față de acești copii și de tatăl lor cel țicnit.

— Poate c-a trebuit să alimenteze cu combustibil și acum s-a întors la lucru, zise plin de speranță Miguel.

— Nu, tocmai l-am sunat pe tata și Russell nu-i acolo, răspunse Lucas. Probabil că va ajunge la lucru atunci cînd se va porni și vîntul. Asta înseamnă că va trebui să așteptăm pînă mîine, timp în care moliile o să ne mănînce toată recolta.

Umilit, Miguel ar fi vrut să se ascundă în gaură de șarpe și să moară acolo. Tatăl lui vitreg, un bețiv căruia i se dusese vestea în întreg orașul, îl pusese de multe ori în situații jenante, dar nici una ca aceasta. Miguel nu-l învinovățea pe Lucas că-și ieșise din fire. În spatele lui, Troy continua să pocnească televizorul într-o parte.

— Troy, încetează odată! îl avertiză Miguel.

— Dacă nu-l găsesc în aer cînd mă întorc acasă, am să sun la aerportul din Antelope Valley să-mi trimită pe altcineva. Nu mai pot aștepta încă o zi.

— Bine, e-n regulă, mi se pare cinstit. Mă duc chiar acum să-l caut.

Luă cheile de la motocicletă și ieși pe ușă. În timp ce mergea cu Lucas către capătul aleii, Alicia strigă după ei, rugîndu-l pe Lucas s-o ducă cu mașina pînă la Circle K Market.

— *Nu*! explodă Miguel, răsucindu-se ca s-o privească în ochi. Nu pleci nicăieri pînă nu te duci la bucătărie să-i pregătești micul dejun lui Troy.

Miguel apăsă pe pedală și porni motocicleta, un model Kawasaki vechi, dar rămase călare în șa în mijlocul aleii, întrebîndu-se încotro să apuce mai întîi.

COLONELUL CASTILLO și echipa sa de la Pentagon hotărîseră că obiectul gigantic rămăsese în poziție fixă, oprindu-se la mai puțin de cinci sute de kilometri în spatele Lunii. În timp ce Luna se deplasa prin spațiu, obiectul se mișca o dată cu ea, ascunzîndu-se după astrul argintiu, ca după un scut. După ce-și repoziționase trei dintre sateliți, Direcția Spațială a Statelor Unite avea acum posibilitatea să obțină o perspectivă destul de bună asupra obiectului. Dispuneau de trei camere în direct, care transmiteau fotografii cu raze infraroșii pînă pe Pămînt, unde obiectul era ținut sub supraveghere continuă.

— Domnule colonel! strigă tare unul dintre militari. N-ar fi rău să vă uitați la asta!

Castillo traversă încăperea cu pași mari și privi, peste umărul omului, la imaginea luată cu infraroșii și compusă din elemente disparate. Zona de sub masivul obiect era afectată de un fel de perturbație.

— Arată ca o explozie, observă Castillo.

— Mai curînd ca o ciupercă aruncîndu-și sporii, zise bărbatul de la monitor.

Mari segmente ale obiectului se detașau, rotindu-se în spațiul din jur. După ce urmăriră fenomenul încă vreo cîteva minute, remarcînd că fragmentele se organizau într-un cerc, Castillo și ceilalți își dădură seama la ce se uitau. Era timpul să-l sune pe generalul Grey, care traversase fluviul Potomac, în drum spre Casa Albă.

CONNIE ÎNCERCĂ să se furișeze pe ușa laterală a biroului, dar nu reuși. Pe coridor mișunau membri din echipa ei, precum și vreo duzină de funcționari de serviciu ai Casei Albe, care se repeziră spre ea încă din clipa cînd se ivi în prag. Fiecare avea un blocnotes plin cu întrebări urgente. Toată dimineața telefoanele fuseseră fierbinți ca ibricele de ceai, sunînd mai-mai să-și arunce receptoarele din furcă, cu un val de solicitări: senatori, ambasadori străini, regi și regine, familia lui Whitmore, reporteri de televiziune, personalități din lumea afacerilor, care în mod normal ar fi fost puși pe fir direct cu președintele. Nimeni nu știa ce să le spună acestor persoane, care sunau fiecare într-un moment de criză.

Connie știa că oamenii ei simțeau nevoia unor răspunsuri, dar nu avea vreme să discute cu ei. Deja întîrziase cinci minute la ședința de informare prezidențială, întîmplare fără precedent. Era destul de veche în meserie ca să cunoască cea mai bună cale de a face față unei situații tensionate: trebuia să afișeze un surîs fermecător, să ignore pe toată lumea și să-și croiască, fără ezitare, drum prin mulțime. Fran Jeffries, prima ei locțiitoare, îi remarcă intențiile. Venind drept în fața șefei ei, începu să vorbească repede:

— Cei de la CNN spun că vor difuza o știre la ora de maximă audiență, anunțînd că e posibil ca Statele Unite să fi efectuat un test nuclear în atmosferă, asta afară de cazul în care veți aduce o dezmințire.

Connie ridică din umeri.

— Spune-le să-i dea drumul, dacă țin neapărat să se facă de rîs,

Toți începură să-i strige fel și fel de întrebări.

— NASA s-a ținut scai de mine toată dimineața, i se plînse cineva din personalul auxiliar, cu un aer de om hărțuit. Nu vreți să citiți declarația lor de luare de poziție? E scurtă și au nevoie de aprobare.

— Poziția noastră oficială, îi răspunse Connie, este că nu avem nici un fel de poziție oficială.

Continuînd să zîmbească, Constance își făcu loc prin mulțime, cu ochii țintă la portretul lui Thomas Jefferson, aflat în celălalt capăt al sălii. Ajunsă acolo, îi luă pe toți prin surprindere, cotind la stînga, în direcția opusă scărilor, unde alți oameni așteptau să-i pună întrebări. Apăsă butonul vechiului ascensor, un hîrb zdrăngănitor instalat pentru Franklin Roosevelt.

Cînd Gil Roeder, unul dintre înalții funcționari, văzu că era pe cale să scape, îi strigă pe deasupra capetelor celorlalți:

— Connie, ce dracu' se întîmplă?

Exact la țanc. Chiar cînd ușile glisante se închideau, ea își luă expresia unei persoane ofensate de o asemenea întrebare.

— Haideți, haideți, oameni buni. Dacă aș ști ceva, credeți că v-aș ține în necunoștință de cauză?

De partea cealaltă a ușii, îi auzi pe toți răspunzînd la unison:

— Cu siguranță!

ÎN BIROUL OVAL, președintele convocase deja ședința. Ședea cu șeful său de stat major, Glen Parness, cu președintele Comitetului Întrunit al Șefilor de State Majore, generalul Grey, și cu ministrul apărării, Albert

Nimziki. Whitmore avea încredere în toți aceștia, deși din motive foarte diferite.

— Vreau totuși să vă reamintesc tuturor, tocmai punea Grey, că pentru moment nu ne putem baza pe ateliții noștri. Nu este clar dacă acest obiect intenționează au va putea să pătrundă în atmosfera Pămîntului. Este încă posibil să nu se apropie mai mult. De pildă, se prea poate să nu vrea să înfrunte forța noastră de gravitație.

— E adevărat, domnule președinte, încuviință Nimziki. Acest obiect ar putea, așa cum sugerează și domnul general, să treacă pe lîngă noi. Însă datoria noastră este să ne pregătim pentru situația cea mai gravă. Cum nu dispunem de nici un fel de informații, trebuie să presupunem că obiectul ne este ostil. Vă recomand insistent să modificați traiectoria cîtorva dintre proiectilele noastre balistice și să lansați o lovitură de avertisment.

Nimziki era un bărbat înalt și uscățiv, în vîrstă de saizeci de ani, care-și cîștigase porecla de „Sfincterul de Fier". La Washington era pasăre rară: numit la nivel de cabinet, își păstrase postul de-a lungul unor administrații succesive. Whitmore era cel de-al patrulea președinte cu care lucra și cel de-al doilea reprezentant al Democraților. Nimziki nu era o persoană agreabilă, dar cînd vorbea, toți se simțeau obligați să-l asculte. Cu cîțiva ani în urmă, *The Post* scrisese despre el: „Nici o oficialitate guvernamentală de la Edgar Hoover încoace nu a concentrat în mîinile sale atîta putere fără să fi candidat vreodată în alegeri." Animal extrem de politic, Nimziki reușea întotdeauna să creeze impresia că se afla deasupra oricărei politici. Niciodată nu-i lăsa pe ceilalți să-l vadă trăgînd sforile. Într-un cuvînt, era machiavelic. Propunerea lui reprezenta exact stilul „Mai întîi trage și-abia pe urmă pune întrebări" pe care toți cei din birou încercau să-l

— Iertați-mă, interveni Grey, dar, cu puținele informații de care dispunem, lansarea unui proiectil asupra lor ar putea constitui o gravă eroare. Dacă dăm greș, riscăm să-i sau să-l provocăm. Dacă reușim, transformăm un periculos obiect căzător în mai multe. Sînt de acord cu ministrul Nimziki în privința reorientării proiectilelor, ținîndu-le pregătite în orice moment, însă...

Constance apăru în parg, dar, văzînd atîția militari, rămase pe loc.

— Cît de rău este? o întrebă Whitmore, făcîndu-i semn să participe la discuție. Cum reacționează oamenii?

— Bună ziua, domnilor.

Connie salută din cap pe toți cei așezați în jurul mesei, apoi luă loc lîngă Nimziki.

— În acest moment presa își fabrică propriile povești. CNN amenință că va transmite știrea conform căreia noi trecem sub tăcere o experiență nucleară. La ora șase mi-am programat o ședință de întrebări și răspunsuri, ceea ce ar trebui să-i țină liniștiți pînă atunci. Vestea cea bună e că nimeni n-a intrat în panică, adică nu în mod serios.

Nimziki, nerăbdător să continue, i se adresă peste masă lui Grey:

— Will, cred că a sosit momentul să iei legătura cu Comandamentul din Atlantic și să-i pui la curent pe cei de la DEFCON Trei cu recenta evoluție a situației.

Ceilalți protestară imediat, argumentînd că era prematur. În opinia majorității, ar fi fost o greșeală să se dea alarma și să se provoace panică înainte de a ști măcar cu ce aveau de-a face. Nimziki își apără poziția, dar argumentele celorlalți ieșiră învingătoare. Cînd disputa luă sfîrșit, șeful de stat major Parness continuă să vorbească.

— Mai mult decît atît, mai sînt două zile pînă la 4 iulie și jumătate din forțele noastre se află în week-end. Ca să nu mai pomenesc de toți comandanții din Washington,

care vor veni abia pentru parada de duminică. Singura modalitate rapidă de a rechema întregul personal la baze ar fi prin radio și televiziune.

— Întocmai, întări Constance. Iar asta ar însemna să trimitem un important semnal de alarmă întregii lumi.

Ușa se deschise din nou. Unul dintre oamenii generalului Grey, ofițerul său de legătură cu Pentagonul, intră aducînd o schijă de bombă.

— Ultimele informații pe care le-am primit ne spun că obiectul s-a stabilit într-o poziție staționară în spatele Lunii, care-l ascunde vederii noastre directe.

— S-ar părea că încearcă să se ascundă, remarcă Grey.

— Pentru moment, e o veste bună, spuse plin de speranță Parness. Poate că nu vrea decît să ne observe.

Dar omul de legătură al lui Grey nu terminase ce avea de spus.

— Iertați-mă, dar nu e numai asta. Obiectul și-a stabilit orbita la 10:53 a.m. ora locală. La 11:00 a.m. ora locală, au început să se desprindă bucăți din corpul obiectului.

— Bucăți? repetă Whitmore, căruia nu-i plăcea deloc ce auzise.

— Da, domnule președinte, bucăți din el, continuă omul lui Grey. Apreciem că există treizeci și șase de astfel de fragmente, aproximativ de forma unei farfurii și mici în comparație cu obiectul inițial. Cu toate acestea, fiecare are circa douăzeci și patru de kilometri în diametru.

— Se îndreaptă cumva înspre Pămînt? întrebă Whitmore, cunoscînd dinainte răspunsul.

— Se pare că da, domnule președinte. Dacă vor continua să se deplaseze pe actuala traiectorie, Direcția Spațială estimează că în următoarele douăzeci și cinci de minute vor pătrunde în atmosfera noastră.

Președintele se uită fix la tînărul în uniformă de aviator, năucit și destul de speriat. O clipă își închipui că era o farsă în care se implicaseră cu toții, un scenariu complicat pus la cale ca să determine neîntîrziat o reacție din partea lui. Apoi cruda realitate a situației începu să se contureze tot mai limpede. Ceea ce cu cîteva ore mai înainte păruse atît de ridicol și exagerat se vădea a fi înspăimîntător de adevărat. Una dintre spaimele primare ale omenirii, îngropată sub munți de deamințiri, se trezea la viață. Pămîntul era vizitat, poate chiar invadat, de ceva dintr-o altă lume.

Nimziki rupse tăcerea stupefiată.

— Treizeci și șase de nave spațiale, posibil inamice, se îndreaptă în direcția noastră, domnule președinte. Fie că ne place sau nu, trebuie să recurgem la DEFCON Trei. Chiar dacă se va produce panică, e necesar să ne rechemăm trupele și să le punem imediat pe alarmă galbenă[1].

Nici unul dintre cei aflați în birou nu putea fi de altă părere.

SE DECLANȘĂ ALARMA, o lumină roșie clipind în ritmul unui beep ascuțit. O ușă se deschise și alarma amuți. Brațul lui David se întinse prin ușă și luă cutia cu tăiței. La societatea Compact era ora prînzului. David de-abia ieșise din camera de recepționare a semnalului. Ca și cum acolo nu s-ar fi găsit suficient echipament, se dusese să-și ia alte două aparate de mărimea unor valijoare, precum și computerul laptop. Acum erau așezate toate în mijlocul podelei. Cînd se concentra, David

1 Primul tip de alarmă dată la apropierea unui echipaj militar inamic (n.trad.).

devenea dezordonat. Se instală pe scaun, cu picioarele sub el, cu coatele între genunchi, cu trupul contorsionat de concentrare. Privi cu atenție ecranul laptop-ului, urmărind o imagine care se repeta la circa douăzeci de secunde.

— Noroc, frumosule geniu! se iți de după colț Marty, numai zîmbet. N-am venit să te zoresc. Voiam doar să văd dacă ai nevoie de ceva.

Bineînțeles, era o minciună sfruntată. Oriunde se ivea o problemă, *trebuia* să fie de față și „cloșca" Marty.

— Marty! Bătrîne! Ia loc. Relaxează-te.

Marty intră în vîrful picioarelor, ca un lepros care se abține să nu se scarpine. David îl mai dăduse afară de două ori, fiindcă i se uitase peste umăr, punînd prea multe întrebări. Marty își făgăduise să nu-l piseze pe David și, în primele zece secunde, chiar se ținu de cuvînt. După aceea toată puterea de voință i se risipi.

— David, spune-mi că ești pe cale să descoperi ceva. Te implor. Spune-mi c-ai înțeles despre ce-i vorba.

— Ei bine, zise alene David, veștile sînt și bune, și proaste. Pe care vrei să le auzi mai întîi?

— Care-i vestea proastă?

— Vestea proastă e că ai să-mi faci cinste cu un prînz, pentru că m-ai întrerupt de la masă.

Marty își puse o mînă în șold, luîndu-și un aer sarcastic.

— Nu mai spune. Iar vestea cea bună e că renunți la această pretenție.

— De fapt, zise David, ducînd la gură ultima lingură de supă, vestea cea bună e că am descoperit care-i necazul.

Marty își încleștă mîna pe inimă și trase adînc aer în piept de cîteva ori, cu un aer teatral.

— Har Domnului. Okay, prin urmare care anume e problema?

— Există un semnal bizar care se interferează cu cel recepționat prin satelit. Un semnal în interiorul altuia.

N-am nici cea mai vagă idee de unde vine. În viața mea n-am întîlnit așa ceva. Acest semnal e cumva preluat de toți sateliții aflați în spațiu.

Marty îl privi cu gura căscată.

— Și *de ce* anume se presupune că asta ar fi o veste bună?

— Pentru că semnalul urmează o secvență exactă, un model. Așadar, restul e simplu! Nu ne rămîne decît să generăm o hartă digitală a frecvenței semnalului, s-o translatăm într-o secvență binară, să aplicăm un semnal de fază inversă, cu ajutorul spectrometrului calculat, pe care ți l-am construit de ziua ta, și bingo! Ar trebui să putem bloca complet bruiajul.

— Să blocăm bruiajul? Marty părea nedumerit. Asta înseamnă că va reveni imaginea?

— Văd că-ți merge mintea.

— Și mai înseamnă cumva, întrebă șiret Marty, că vom fi singura societate din oraș care emite un program clar?

— Afară de cazul în care împărtășim și altora secretul, îi sugeră David, cu un aer angelic.

Știa că Marty se afla într-o concurență acerbă cu confrații săi de la celelalte societăți și că avea să jubileze, să exulte, să se extazieze de această clipă de triumf asupra lor.

— Ha-ha, îmi place teribil! izbucni Marty cu bucurie nestăpînită. Arma noastră secretă! Analizorul de calcule al spectrometrului cu fază inversă! O să avem o zi pe cinste.

CÎND MIGUEL ÎL GĂSI în cele din urmă, Russell stropise cam un sfert dintr-un teren cu roșii în formă de pătrat, cu latura de vreo mie și ceva de metri. Un grup de lucrători ai cîmpului se adunaseră în jurul mașinilor, neputînd munci atîta timp cît se dădea cu insecticid. Terenul

măsura cam un kilometru și jumătate lungime, fiind mărginit într-o parte de un șir de eucalipți gigantici care duceau pînă la șosea. În loc să arunce insecticidul în paralel cu copacii, Russell zbura direct spre araci, redresîndu-se în ultima clipă și forțînd vechiul motor Liberty să aducă avionul razant pe deasupra copacilor. Miguel n-ar fi putut spune dacă taică-său era beat sau nebun, dar dacă se găsea în aceeași stare ca aproape în fiecare dimineață, atunci era și una, și alta.

Avionul era un vechi și superb Haviland de un roșu strălucitor, cu două rînduri de aripi și două locuri, construit în același an în care Lindbergh traversase Atlanticul. Aripile cu geometrie variabilă erau confecționate din pînză întinsă fest peste niște cadre de lemn. În anii '20 sistemul poștal american utilizase Havilanduri la deschiderea serviciilor poștale transcontinentale. Aparatul era mai potrivit pentru un spectacol de week-end cu acrobații în aer liber decît pentru stropitul recoltei. În primul rînd, era prea greoi și dificil de manevrat, dar, pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, Russell mai luase la bord încă o sută de kilograme de aparatură de stropit, prinsă în coada avionului cu funii împletite și corzi elastice.

Cînd Russell coborî în picaj spre vîrfurile copacilor, ca să mai treacă o dată pe deasupra straturilor de roșii, Miguel îl strigă cît îl ținea gura, fluturîndu-și brațele și îndemnîndu-l să aterizeze. Înțelegînd intenția băiatului, vreo cîțiva lucrători de la fermă începură și ei să facă semne. Pilotul le făcu și el prostește semn cu mîna.

— Hai, Russell, trezește-te odată, îl imploră Miguel.

În ultimii doi ani, Russell decăzuse vertiginos. Băuse în neștire și-și pierduse orice simț al răspunderii față de copiii lui. Un timp se mai potolise, după ce vecinii îl reclamaseră la poliție, care făcuse apel la asistența socială. Întotdeauna fusese un descreierat, dar cînd mama lui Miguel se îmbolnăvise și, în cele din urmă, își dăduse

sufletul, Russell o luase complet razna. Treptat, ajunsese să-și dorească moartea. O dată la cîteva zile se cumințea, făgăduind că se va face om de treabă. Ceea ce însemna că de regulă Miguel era acela care trebuia să se îngrijească de treburi cum ar fi fost plata chiriei, procurarea de medicamente pentru Troy și aprovizionarea cu de-ale gurii. Acesta era singurul lucru pe care nimeni nu i-l putea lua lui Miguel: răspunderea. Pentru el Russell era nu atît un părinte, cît un coleg de cameră incomod.

În timp ce avionul se rotea gata să împrăștie alt jet de insecticid, Miguel ambală brusc motocicleta și porni direct peste cîmp, scoțînd plantele din rădăcină și strivind roșiile de fiecare dată cînd sărea peste marginile șanțurilor de irigație. Se opri exact în calea avionului, care venea drept spre el, lăsînd în urmă un nor de otravă lichidă. Din fericire, Russell îl văzu la timp și opri aparatul de stropit. Trecînd pe deasupra, privi atent și văzu că băiatul îi făcea semn să coboare. Se răsuci pe scaunul pilotului și-i zîmbi lui Miguel, ridicînd degetul mare semn că pricepuse. Văzu că fiul lui îi arăta într-o direcție, încercînd să-i spună ceva, dar nu înțelese decît atunci cînd se întoarse din nou în scaun, trezindu-se față în față cu șirul de eucalipți, ca un gard din zăbrele înalt de cincizeci de metri. Era prea tîrziu să mai cîștige altitudine.

— Oh, Doamne! urlă el, acoperind huruitul motorului.

Din fericire pentru Russell, nu mai era vreme de gîndire. Acționînd, pur și simplu, din reflex, culcă avionul pe o parte în unghi de nouăzeci de grade și se strecură prin spațiul îngust dintre doi copaci. Abia dacă mai rămăseseră vreo treizeci de centimetri de o parte și de alta. În loc să-și facă reproșuri pentru o asemenea tîmpenie sau să mulțumească cerului pentru norocul său, Russell scoase un chiot lung și asurzitor de victorie, încîntat de propria-i îndemînare.

Cîteva minute mai tîrziu, avionul aterizã pe autostrada din depărtare. Miguel porni în viteză într-acolo, oprind cu scrîșnet de frîne chiar cînd Russell cobora greoi din carlingă.

— Ai văzut figura? strigă el. A fost un zbor pe cinste!

Își scoase casca de pilotaj din piele și coborî cu atenție pe aripa inferioară. La cei cincizeci și unu de ani ai săi, Russell Casse arăta ca un copil mare. Avea obraji rotunzi și bucălați, păr des, blond și cîrlionțat. Era solid, înalt de peste un metru optzeci și lat în umeri. În ultimii ani, băutura îi preschimbase obrazul din rumen în stacojiu, la care se adăuga și un început de burtă.

— Ce dracu' faci aici?

Deși tonul lui Miguel fusese plin de asprime, el nu pătrunse prin pielea groasă a tatălui său vitreg.

— Cîștig o pîine. Și dacă vrei să știi părerea mea, o fac chiar foarte bine.

— Aici nu-i terenul lui Foster. E alt cîmp, îi spuse Miguel. Ar fi trebuit să fii tocmai în cealaltă parte a orașului.

Russell, care rămăsese cocoțat pe aripa avionului, privi cu atenție cîmpul și ferma din capătul șoselei.

— Ești sigur?

— La dracu', Russell! Omul ăla ți-a făcut o favoare. Tocmai a fost la rulotă ca să întrebe unde naiba umbli. Acum o să te pună să-i plătești insecticidul irosit.

Russell sări pe asfalt și rămase acolo, puțin cam nesigur pe picioare și clătinînd din cap. *Acum n-are nici un rost să-mi mai fac sînge rău*, își spuse el. Dar aceasta fusese prima slujbă pe care o obținuse în tot sezonul, iar Lucas era aproape singurul fermier din oraș care-i ținea partea. Se uită la fiul său, dar nu-i veni în minte ce-ar fi putut să spună.

— Ai idee cît de greu e să găsești pe cineva care să fie convins că nu ești nebun de legat? șuieră băiatul. Acum ce-i de făcut? Unde să ne mai ducem?

Russell nu-i putea oferi nici un răspuns. Ar fi dorit din tot sufletul să-i făgăduiască lui Miguel că situația avea să se schimbe începînd chiar din clipa aceea. Însă știa că băiatul nu i-ar fi dat crezare, așa cum nu ar fi crezut nici el însuși. Așadar, rămase tăcut în mijlocul drumului pînă cînd Miguel își ambală motocicleta , demarînd cuprins de dezgust.

Russell scoase din buzunarul scurtei o sticlă de Jack Daniel's. Era perfect convins că ceva tocmai luase sfîrșit. Poate chiar prefăcuta lui încercare de a opune rezistență. Ultimii ani făcuseră din el o epavă. Boala degenerativă a soției și apoi moartea ei, noaptea cînd se lăsase pradă viciului, vestea că Troy moștenise de la mama sa aceeași insuficiență a glandelor suprarenale. Dracu' să le ia pe toate! Dacă viața era atît de plină de mizerii, atunci nu-i trebuia cîtuși de puțin. De n-ar fi fost copiii, s-ar fi suit din nou în avionul acela vechi, ar fi urcat în înaltul cerului, apoi ar fi oprit motorul, lăsînd aparatul să cadă la pămînt. Dar așa, deșurubă dopul sticlei și trase o înghițitură zdravănă de whiskey.

ÎN NORDUL IRAKULUI, în inima deșertului, Ibn Assad Jamal stătea pe vine în fața unui mic foc de tabără, pregătindu-și cafeaua de dimineață. Ca beduin, fusese izgonit de pe pămîntul pe care tribul său îl socotise de nenumărate generații ca aparținîndu-i, apoi fusese mînat într-o așezare de corturi murdară și aglomerată, împreună cu alte cîteva clanuri de beduini. Mai rămînea un ceas pînă la prima geană de lumină a zorilor, dar, în virtutea obișnuinței, întregul sat improvizat începea să se trezească la viață.

Întinse mîna către foc și luă ibricul bunicului său, în care clocotea o cafea arăbească tare. În timp ce aștepta ca zațul să se lase la fund, auzi un singur țipăt sfîșiind aerul nopții. O clipă mai tîrziu, o mulțime de oameni urlau și strigau cuprinși de panică.

Jamal rămase paralizat la auzul acestor sunete. În vîrful dunelor văzu siluetele a vreo doisprezece oameni năpustindu-se spre el. Primul său gînd fu că tabăra era atacată de armată, dar cînd oamenii trecură alergînd pe lîngă el, văzu de ce anume fugeau.

— *Ensha'allah* murmură el ca pentru sine.

Văzu ceva care-l făcu să i se înmoaie genunchii. O imensă fîșie din cer era în flăcări. Un meteorit de mărimea unui munte, arzînd în nuanțe portocalii, albe și cenușii, se prăvălea din cer ca o stîncă plată cufundîndu-se într-un rîu. Focul arunca pe nisip o dîră de un roșu intens pe măsură ce străbătea cerul. Jamal rămase cîteva momente cu ochii pironiți la acest fenomen, în timp ce inima i se zbătea tot mai năprasnic de groază. Într-un tîrziu, se ridică în picioare, bîigui ceva de neînțeles, apoi se răsuci pe călcîie și începu să alerge, țipînd la fel ca ceilalți.

LA CÎTEVA SUTE DE KILOMETRI depărtare, cam prin centrul Golfului Persic, submarinul nuclear american *Georgia* plutea la suprafața apelor întunecate, cu antena rotindu-se în vîrful turelei conice. În interiorul cabinei radar a submarinului, se dezlănțuise iadul. O sonerie de alarmă urla asurzitor, declanșată de datele neobișnuite detectate pe ecranele radarelor. Marinari înnebuniți, care cu numai cîteva clipe mai înainte dormeau adînc, năvăleau prin ușile despărțitoare, ocupîndu-și posturile de luptă. Comandantul submarinului, amiralul J.C. Kern, coborî prin bocaportul de la provă, cerînd cu glas răsunător să i se dea raportul.

— Sublocotenent, care-i situația?

Un marinar cu căști la urechi se răsuci în scaunul său.

— Domnule comandant, avem un blocaj radar complet pe o rază de peste șaptesprezece kilometri.

Amiralul se duse la principala hartă radar și studie semnalul recepționat. O mare porțiune din jumătatea de sus a ecranului era albă, dar se vedea limpede că nu este o defecțiune tehnică, fiindcă elipsa de culoare deschisă de pe ecran *se mișca.*

— Domnule amiral. Unul dintre ofițeri veni mai aproape. Am ordonat efectuarea unui diagnostic complet. Unitățile radar auxiliare...

— Iertați-mă, domnule comandant, strigă un alt marinar din celălalt capăt al cabinei înghesuite. Poate că radarul funcționează prost, dar infraroșiile nu apar deloc pe hartă. Nu figurează nici un semnal.

Se sculă din fața monitorului său, lăsîndu-l pe Kern să vadă sistemul de detecție cu infraroșii. Tot ecranul era inundat de o lumină roșie strălucitoare.

— Locotenent, strigă Kern, aproape amuzat de haosul iscat.

— Ordonați, domnule comandant.

— Ia legătura cu Comandamentul din Atlantic.

BIROUL OVAL era plin de șefi militari și consilieri ai președintelui. Aveau loc simultan cîte treizeci de convorbiri telefonice, totuși glasurile nu se ridicau peste nivelul unui murmur. Fuseseră aduse înăuntru încă niște mese, iar la ușă era un permanent du-te-vino. Comitetul Întrunit al Șefilor de State Majore sosise cu o oră mai înainte, după ce rechemase la baze forțele armate ale națiunii. Flota de submarine nucleare era pregătită să lanseze proiectilele, iar navele de război se aliniaseră de-a lungul celor două coaste. Consilierii civili se instalaseră

pe canapele, în timp ce președintele ședea sub ferestrele dinspre nord, în spatele „Hotărîtului", impunătoarea masă de lucru dăruită lui Teddy Roosevelt de către regina Angliei. Se mai aflau acolo reprezentanți ai Comandamentului din Atlantic, ai NATO, atașați militari de la consulatele britanic, rus și german.

Această impresionantă reuniune de persoane cu drept de decizie, unul dintre cele mai puternice grupuri adunate vreodată la Casa Albă, adoptase o atitudine de expectativă. Mulți dintre ei se declaraseră în favoarea unei lovituri de avertisment asupra obiectului care pîndea din spatele Lunii. Inginerii de la NASA fuseseră consultați cu privire la posibilitatea de a trimite o navetă spațială care să atace cu arme nucleare, dar, din mai multe motive, aceștia ajunseseră la hotărîrea deloc simplă de a nu proceda astfel. Așteptau încordați ca cele treizeci și șase de fragmente să pătrundă în atmosfera terestră. Cînd se auzi sunînd firul direct cu Pentagonul, principalii demnitari aflați în încăpere tăcură.

În calitate de președinte al Comitetului Întrunit al Șefilor de State Majore, generalul Grey făcu un pas înainte, ca să răspundă la telefon.

— Aici Grey, mîrîi el în receptor, cu chipul parcă săpat în piatră. Unde în Pacific? întrebă în continuare. După ce ascultă cîteva clipe, se întoarse către președinte. Au detectat două obiecte îndreptîndu-se către Pămînt, deasupra Coastei de Vest, ambele în dreptul Californiei.

— Trimite avionul de la Moffet Field, ordonă Whitmore.

Planul începuse deja să fie pus în aplicare. Un avion AWACS de la baza de lîngă San José se afla la ora aceea în aer, așteptînd ordinul de a porni să inspecteze mai îndeaproape nava care se apropia.

Ușa se dădu de perete și Connie se îndreptă cu pași mari spre masa de lucru a președintelui.

— CNN transmite un reportaj în direct din Rusia. Au obținut o imagine a obiectului.

— Deschideți televizorul, ceru Whitmore, aruncînd o privire către Lermontov, ambasadorul rus, cu chipul crispat de neliniște.

Unul dintre funcționari deschise ușile unui dulap, și aprinse televizorul.

Emisiunea era transmisă în direct din Novomoskovsk, un oraș industrial aflat la trei sute douăzeci de kilometri în sudul capitalei ruse. Un reporter local stătea pe bordura unui mare bulevard ce traversa cel mai select cartier al orașului, vorbind tare ca să se facă auzit peste larma din jur. Deși abia trecuse de ora șase dimineața, strada era ticsită de oameni înspăimîntați, alergînd în toate direcțiile. Prin fața camerei de luat vederi, goneau mașini, care virau ca să evite pietonii. Cuvintele reporterului erau traduse de cineva din studioul din Atlanta.

— ...apariții ale fenomenului atmosferic au fost semnalate aici în Novomoskovsk și în alte părți ale Rusiei. Repet, fenomenul evoluează prea lent pentru a se putea vorbi de o cometă sau un meteorit. Astronomii nu reușesc să-și explice această prezență neobișnuită.

Apoi camera se mută de pe reporter, orientîndu-se în sus. În depărtare se deslușea imaginea cețoasă a unei mingi de foc plutind pe cer în lumina zorilor. Pe măsură ce camera mărea imaginea, gigantul care scuipa foc umplea ecranul, jerbe înalte de flăcări erupînd în toate direcțiile, prin arderea unor imense cantități de oxigen care se aprindeau din cauza frecării rapide dintre suprafața obiectului și păturile atmosferice.

Toți cei din Biroul Oval fixau ecranul televizorului, îngroziți și hipnotizați de ciudatul spectacol. Norul învolburat de foc semăna cu o apariție a lui Dumnezeu într-un vechi film cu Charlton Heston.

— După cum se vede din imaginea transmisă în direct, interveni unul dintre comentatorii de la CNN, locuitorii orașului Novomoskovsk sînt cuprinși de panică. Am aflat că aceeași reacție s-a semnalat și în alte părți ale orașului. Organizația rusă analoagă Crucii Roșii raportează că s-au produs deja zeci de accidente, majoritatea legate de traficul rutier, în timp ce oamenii încearcă să fugă cît mai departe de acest straniu fenomen. Situația e încă și mai critică la Moscova, spre care se crede că se îndreaptă obiectul.

— Domnule președinte, îl întrerupse generalul Grey. Avionul nostru de la Moffet Field se află la o depărtare de aproximativ trei minute față de punctul de contact. De la acest telefon se poate vorbi direct cu cei din carlingă.

— Comută-l pe telefonul cu difuzor.

Whitmore socotea că nu exista nici un motiv ca ceilalți să nu audă raportul.

Chipuri îngrijorate se adunară în jurul mesei de lucru prezidențiale, cu ochii la telefon și de la unul la altul, în timp ce sunetele de la bordul avionului AWACS erau recepționate în Biroul Oval, aflat la aproape cinci mii de kilometri depărtare.

AVIONUL ZBURA spre sud, la cîțiva kilometri distanță de coasta californiană. AWACS, Sistemul Aerian de Control și Avertizare[1], era capabil să scaneze o suprafață de șase sute de kilometri, detectînd simultan cinci sute de aparate inamice. Însă sistemul sofisticat de radare, la fel ca multe alte sisteme de comunicații de pe Pămînt, nu funcționa.

1 În original: Airborne Warning and Control System (n.trad.).

Vocile calme și profesionale ale echipajului de la bordul avionului răzbătură ca niște murmure de-a lungul liniei telefonice.

— Radar Doi, la mine e alb complet. Radarul frontal nu semnalează nimic, iar cel lateral s-a defectat. La tine care-i treaba? Trec pe recepție.

— Absolut corect, domnule. Radarul frontal nu-i bun de nimic. Zburăm orbește. Trec pe recepție.

Interiorul avionului era ticsit de computere montate pe perete, panouri cu aparate, ecrane radar și alte instrumente pentru culegere de date. Tehnicieni în salopete portocalii și căști la urechi vorbeau agitați unii cu alții, făcînd încercări după încercări, grăbindu-se să regleze sistemele de navigație.

— Ulciorașule, se auzi o voce venită prin radio. Te urmărim aici, la Fort Ord, și te vedem foarte limpede. Ai ieșit din nori? Trec pe recepție.

— Negativ, răspunse pilotul, privind cu atenție afară, prin parbriz. Vizibilitatea e tot zero.

O furtună tropicală se abătuse cu mult la nord de Mexic, lucru cu totul neobișnuit, lăsînd o masă compactă de nori deasupra coastei californiene.

— Fort Ord, după estimările voastre, cînd ar trebui să ajungem la destinație? Trec pe recepție.

— Iartă-mă, Ulciorașule, dar v-am pierdut. Nu vă mai vedem. Vă aflați în afara zonei de pe ecranul nostru. Poate că vă mai vede San Diego.

După o clipă de tăcere încordată, prin telefon se auzi o nouă voce.

— Aici San Diego. Negativ și la noi. Avem aceeași problemă. Ulciorașul se află în interiorul zonei de perturbații. Îmi pare rău, Ulciorașule. Rămînem pe recepție.

Raze de soare țîșniră printre nori, inundînd carlinga, ca să dispară o fracțiune de secundă mai tîrziu.

— Controlul de la sol? Aici Ulciorașul. Începe să se manifeste o dereglare generală a aparatelor. Altimetrul și instrumentele de control atmosferic au luat-o razna. Înaintăm tot cu vizibilitate zero și nu avem nici o informație despre ce se găsește în fața noastră. Voi urca la altitudine mai mare, să văd dacă nu ne reperați o dată ajunși deasupra plafonului de nori.

— Am înțeles, Ulciorașule, sosi răspunsul de la Moffet Field. Din momentul acesta deciziile vă aparțin. Noi nu vă mai putem ghida.

— Nu urcați mai sus, șopti președintele. În calitate de fost pilot pe avioane de luptă, se imagina la comanda aparatului. Mențineți altitudinea constantă.

Însă legătura telefonică nu funcționa decît într-o sigură direcție.

— Acum se vede ceva mai bine, raportă ușurat pilotul. Cred c-am dat de o zonă mai liniștită.

Perturbația sonoră crescu în intensitate și în difuzor răsunară puternice pîrîituri și fluierături, cauzate de interferențe ale electricității atmosferice. Apoi, chiar în momentul cînd avionul AWACS se înălță deasupra norilor, se auzi strigătul pilotului, acoperind toate celelalte zgomote.

— Iisuse Hristoase! Arde cerul!

În fața lui se vedea un zid compact de flăcări, înalt de opt kilometri — priveliște măreață și înfricoșătoare. Obiectul, aproximativ de forma unui disc, pierdea altitudine, coborînd rapid chiar deasupra avionului. Pilotul trase cu violență mansa, silind aparatul să urce aproape la verticală. Dar cînd se apropiară prea mult de discul de foc, avionul explodă, făcîndu-se fărîme, ca un bec electric izbit de o nicovală.

În difuzor răsună o trosnitură puternică, după care linia de legătură cu Biroul Oval rămase moartă.

— Chemați-i înapoi, mîrîi generalul Grey, adresîndu-se unuia dintre oamenii săi, deși și el, la fel ca toți cei din încăpere, bănuia că avionul era pierdut.

Comandantul-șef al Bazei Aeriene din Atlantic se apropie de președintele Whitmore, care rămăsese năucit.

— Au fost detectate încă două, deasupra Atlanticului. Una se deplasează în direcția orașului New York. Cealaltă vine înspre noi.

— De cît timp dispunem?

— Mai puțin de zece minute, domnule președinte.

Auzind vestea, consilierii civili ai lui Whitmore începură să-și croiască drum printre militarii din jurul mesei de lucru prezidențiale. Primul care reuși să ajungă în față fu Nimziki, care vorbi în cuvinte precise, cu o voce suficient de tare ca să poată fi auzit de toți cei din încăpere.

— Domnilor generali, trebuie să-l ducem imediat pe președinte într-un loc sigur. Organizați o escortă militară pînă la Crystal Mountain.

Generalul Grey se declară întru totul de acord. Aplecîndu-se spre fotoliul președintelui, îl îndemnă să pornească neîntîrziat spre adăpost.

În timp ce ordinele răsunau prin toată încăperea, președintele se întinse peste birou și puse o mînă pe umărul lui Nimziki. Gestul îl luă pe ministru prin surprindere. Rămase încremenit pe loc, privind fix mîna, de parcă ar fi fost o tarantulă. Președintele Whitmore profită de acest moment pentru a se consulta cu cel mai de încredere sfătuitor al său.

— Connie, tu ce crezi? Ne putem aștepta și aici la panică, la fel ca în Rusia?

— Probabil chiar mai rău decît ceea ce am văzut adineauri, răspunse ea.

— Asta-i și părerea mea, încuviință Whitmore. Vor începe să fugă încă înainte de a ști încotro să o apuce. Vor fi o mulțime de victime.

Nimziki înțelegea încotro bate președintele. Făcu un pas înapoi, desprinzîndu-se din strînsoarea mîinii acestuia.

— Domnule președinte, putem discuta problemele secundare și pe drum. Dar situația cere ca dumneavoastră, în calitate de comandant suprem...

— Nu plec nicăieri, anunță președintele.

Nimziki rămase fără replică, la fel ca mai toți cei din birou. Cîțiva ofițeri superiori se apropiară de președinte, îndemnîndu-l să chibzuiască bine și să se pună la adăpost într-un loc sigur.

— La vreme de criză trebuie să păstrăm un guvern care să conducă, îi reaminti cu voce tare unul dintre ei, fără să-și ascundă iritarea.

Vreo doisprezece oameni strigau toți deodată, preocupați de siguranța președintelui. Doi agenți ai Serviciului Secret se strecurară către el, postîndu-se de o parte și de alta.

Cu o privire intensă și severă, președintele îi reduse pe toți la tăcere. Fără să se grăbească, dădu cîteva ordine.

— Vreau ca vicepreședintele, membrii cabinetului și ai Comitetului Întrunit al Șefilor de State Majore să fie duși la loc sigur. Mergeți cu toții la NORAD. Deocamdată eu rămîn aici, la Casa Albă.

Nimziki se zbîrli.

— Domnule președinte, noi toți...

— Îți înțeleg poziția, îi tăie vorba Whitmore, dar nu vreau să mai sporesc și eu isteria populației care, oricum, ne va costa mii de vieți. Înainte de a fugi, haideți mai întîi să vedem dacă obiectele acestea ne sînt ostile și care sînt țintele lor.

Nimziki îl fixă pe președinte cu o privire de gheață. Sperase că Whitmore se va dovedi altfel decît toți ceilalți președinți cu care lucrase și că educația sa militară îl va ajuta să-și păstreze sîngele rece într-un caz de forță majoră. Deși aceasta era o situație cu totul nouă, totuși

exista un protocol care se cerea respectat. Dar Whitmore încerca să-și scrie propriul său scenariu. Nimziki mai avea vreo cîțiva ași în mînecă, dar știa că încă nu sosise timpul să-i scoată.

— Connie, urmă Whitmore, porniți sistemul de comunicare prin radio și televiziune pentru cazuri de urgență. De îndată ce totul este pregătit, voi face un anunț. Scrie un scurt discurs și sfătuiește oamenii să nu intre în panică și, pe cît posibil, să rămînă acasă. Poți face asta în douăzeci de minute?

— Îmi ajung zece, răspunse ea, pornind deja spre ușă.

Membrii Comitetului Întrunit al Șefilor de State Majore rămaseseră în picioare, în birou, neștiind ce să facă și nu tocmai dornici să-și părăsească posturile din cadrul recent constituitului centru de comandă.

— E-n regulă, oameni buni, dați-i drumul! ordonă Whitmore. Vreau să ajungeți la NORAD cît mai curînd posibil.

Cei șase generali schimbară cîteva priviri cu oamenii lor, după care porniră spre ieșire, fără prea mare tragere de inimă. Generalul Grey se desprinse din rîndul lor și veni în fața lui Whitmore.

— Cu îngăduința dumneavoastră, domnule președinte, aș dori să vă fiu alături.

În calitate de președinte al Comitetului Întrunit al Șefilor de State Majore, cererea sa era neobișnuită, dar, dată fiind vechea prietenie care-i lega pe amîndoi, propunerea nu surprindea pe nimeni.

— Bănuiam eu că așa vei face. Whitmore zîmbi. Și dumneata, domnule Nimziki?

Bărbatul cel înalt și posomorît răspunse fără ezitare:

— Directivele Consiliului Național de Securitate cer ca ministrul apărării să se pună la dispoziția președintelui în orice împrejurare. După cîteva secunde, se strădui să schimbe tonul. E de datoria mea să rămîn.

Încercase să dea vorbelor sale un ton prietenos, dar ele sunaseră la fel ca mai tot ce spunea: aproape ca o amenințare.

Generalul Grey se întoarse către Whitmore și-i puse grava întrebare care-i preocupase pe toți în ultima oră.

— Domnule președinte, ce se va întîmpla dacă aceste obiecte *vor deveni* ostile?

Whitmore chibzui o clipă.

— Atunci, Dumnezeu să ne ocrotească.

LA FEL CA INTRAREA acoperită de pînze de păianjen într-un mormînt de mult uitat, ușa de la camera de recepționare a semnalului se deschise încet și scîrțîind. David, cu gîndurile hoinărind pe undeva printr-o lume paralelă și cu nasul într-o foaie trasă la imprimantă, intră în biroul central al societății Compact, tîrșîindu-și picioarele cu un aer absent. Textul tipărit la distanță de un rînd pe imprimantă avea șaisprezece pagini și conținea un singur lucru: un număr unic, incredibil de lung, un șir continuu și agasant de unu și zero — reprezentarea matematică binară a douăzeci de minute de semnal misterios și perturbator. Spectrometrul său cu fază inversă, construit de comandă, își făcuse datoria. Aparatul realizase un „portret" numeric exact al frecvenței oscilante și specificase semnalul tip „imagine în oglindă" care trebuia emis pentru a anula interferența. Marty avea să fie foarte bucuros. Acum putea oferi o imagine clară abonaților, după care urma să se pună pe telefoane, luîndu-și peste picior concurența. Dar David nu terminase: de îndată ce găsi o cale de a bloca semnalul, începu să se întrebe de unde provenea acesta și *ce semnificație avea.*

Ajuns în mijlocul biroului, își dădu seama că locul era pustiu. David aruncă o privire la ceasul din perete. *Cu mult trecut de ora prînzului,* își spuse el. Jack Feldin, un bărbat mai vîrstnic, care lucra la secția vînzări, ședea la masa de lucru, suspinînd ca un copil în receptorul unui

telefon. David își dădu seama vag că ceva nu era în regulă, însă era atît de preocupat să rezolve misterul, încît nu acordă atenție la nimic altceva. Era obsedat de dezlegarea enigmelor — așa fusese încă de la doisprezece ani, cînd îl pasionau cuvintele încrucișate din ediția de duminică a ziarului *New York Times*. Cînd apăreau „Enigmele pentru genii" în revista lunară Mensa, le lua la rînd pînă cînd, după o oră sau după cîteva zile, le rezolva pe toate. Problema cu semnalul recurent interferat cu satelitul reprezenta o ghicitoare reală, pe care David era cel mai în măsură s-o descifreze. La urma urmei, cîți ingineri aveau pregătirea lui practică și teoretică, putînd lucra oricînd doreau cu aparatură de comunicații de înaltă tehnicitate, în valoare de cincizeci de milioane de dolari?

DUSE PAGINILE în compartimentul unde se afla biroul său, introduse o dischetă în computerul de pe masa de lucru și afișă pe monitor un program de analiză a secvențelor. Din cîteva gesturi rapide, creă o reprezentare a transmisiei. Cuprins de o presimțire, întrebă programul dacă semnalul se repeta absolut identic. Răspuns negativ. Semnalul se reducea puțin cîte puțin, dispărînd treptat. *Însă nu-și pierdea deloc din intensitate,* ceea ce făcea ca recepția programelor de televiziune să rămînă la fel de proastă ca în tot cursul zilei. Ciudat. Presupunînd că semnalul fusese emis într-un scop bine determinat, de ce s-ar fi redus la zero? Foarte straniu.

Lui David îi trebui circa șaizeci de secunde ca să rezolve partea de algebră. După calculele lui, semnalul va ajunge să se stingă și să dispară la ora 2:32 a.m. EST[1]. *Okay*, își spuse el, *și ce-i cu asta?* Fiindcă stătuse încuiat toată ziua în camera de recepție, ca într-o criptă, nu avea nici cea mai mică idee de unde putea veni semnalul. După ce decise că, probabil, nu va mai descoperi nimic nou pînă

1 Eastern Standard Time — ora oficială în est (n.trad.).

la noapte, se ridică și ieși din micul său birou. Sosise momentul să anunțe vestea cea bună.

Biroul lui Marty era, ca de obicei, zonă calamitată. Ziare îngălbenite, cutii pentru gustarea de prînz, copii după cel mai recent raport al acționarilor, maldăre de scrisori nedeschise, îngrămădite deasupra fișetelor pline ochi. La toată dezordinea din încăpere se adăugau încă cinci persoane, care se înghesuiseră în birou, fără să-și dezlipească ochii de ecranul televizorului.

David aproape că nu-i luă în seamă. Cu toate acestea, zări un singur fotoliu neocupat și se grăbi să se așeze, de parcă cineva ar fi putut să i-o ia înainte în ultimul moment. Își aruncă neglijent un picior peste brațul fotoliului. Nu-i trebui decît o clipă ca să sesizeze atmosfera de teamă și neliniște din încăpere.

— Am prins șpilul cu structura semnalului, anunță el. Ar trebui să-l putem elimina.

— Mm? Marty își dădu seama că el era cel căruia i se adresase David. Apoi, cu un aer absent: Bine, bine.

— Dar e ceva ciudat. Dacă aceste calcule ale mele sînt corecte — și de regulă sînt — porcăria aceea o să dispară oricum peste vreo șapte ore. Cum nimeni nu reacționă, David ridică privirea și declară cu convingere: Semnalul se reduce o dată cu fiecare ciclu. În cele din urmă, va dispărea. Hei, voi ascultați ce spun?

— Doamne, David, se trezi Marty. Tu n-ai văzut asta? E groaznic, David.

— Despre ce vorbești?

— Uită-te și tu.

David se răsuci în fotoliu și văzu o imagine în direct din Australia. O gigantică farfurie de foc, lată de douăzeci și cinci de kilometri, plutea pe cer, deasupra orașului Melbourne. Primul gînd al lui David fu că se petrecuse vreun dezastru ecologic, că stratul de ozon ajunsese într-un stadiu critic, aprinzîndu-se spontan. În clipa

următoare puse aceeași întrebare pe care o rostiseră și ceilalți cînd dăduseră cu ochii pentru prima oară de priveliște:

— E cumva vreun război?

— Nu se știe ce reprezintă obiectele astea, îi răspunse cineva. Termenul pe care îl tot repetă e *fenomene atmosferice*.

— Probabil că sînt fragmente de asteroizi, sugeră un coleg. Pe toată planeta cad astfel de obiecte.

— Da' vino-ți odată în fire! îl repezi Marty. Au spus de o sută de ori: *Nu sînt corpuri căzătoare*! Se mișcă prea încet. Iar unele au început să se deplaseze lateral. Zboară. Sînt niște blestemate de farfurii zburătoare și asistăm la o invazie a Pămîntului, ai priceput?

David șovăi o clipă, neștiind dacă să rîdă sau să-și dea drumul în pantaloni. Chipurile îngrozite ale celorlalți confirmau că Marty nu glumea.

— Hei! Stați o clipă.

David se ridică instinctiv în picioare, parcă pentru a alunga un astfel de gînd. Un fior de gheață îl furnică pe spinare, înfigîndu-i-se în creier, după care explodă în nenumărate forme ale terorii. Marty ocoli masa de lucru și-i puse, îngrijorat, mîna pe umăr, apoi începu să-i relateze puținul care se cunoștea despre cele treizeci și șase de „fenomene".

Deodată, arătă înspre ecranul televizorului.

— Uite, David. Aceea nu-i Connie?

Conformîndu-se cerințelor protocolului pentru transmisiuni în caz de necesitate, toate canalele transmiteau imaginea în direct a sălii de conferințe de presă a Casei Albe. O femeie frumoasă, îmbrăcată cu bluză albă de mătase, se apropie de microfon, începînd să noteze întrebările reporterilor. Vederea ei îl smulse brusc pe David dintr-o dramă, proiectîndu-l în alta, mai personală.

Femeia nu era alta decît Constance Marianne Spano, soția de care se înstrăinase.

— ...subliniez că, pînă în prezent, acest fenomen, care ne-a dereglat radiourile și televizoarele nu a produs și distrugeri ireparabile și nici nu avem motiv să presupunem că așa ceva se va întîmpla.

David o urmărea cum își mișcă buzele, dar aproape că nu-i auzea cuvintele. Discutaseră abia cu cîteva săptămîni în urmă, însă, privind-o în acel moment, își dădu seama că nu se mai *văzuseră* de un an. Cu toată imaginea dereglată, știa că ea arăta altfel: ceva mai îmbătrînită, mai stilată și mult mai îndepărtată de el.

— Președintele se află într-o ședință de elaborare a unor planuri de urgență, dar a dorit ca eu să-l asigur pe fiecare cetățean american, precum și pe toți aliații noștri, că vom fi pregătiți, indiferent cum va evolua situația. Pentru moment, lucrul cel mai important este ca populația să nu intre în panică.

— De ce ați declanșat sistemul de transmisiune pentru cazuri de necesitate? îi strigă un reporter.

Netulburată și binevoitoare, Connie îi răspunse:

— Așa e, am pus în aplicare sistemul de transmisiune pentru cazuri de necesitate. După cum știu toți cei care au încercat să aibă o convorbire interurbană sau care ne privesc în momentul de față, există o puternică interferență. Sistemul contribuie la asigurarea unei comunicări în bune condiții între guvern și bazele militare — atîta tot.

David era singurul om din lume care știa cu precizie cînd spunea Connie adevărul și cînd nu. De data asta, nu mințea.

— Au fost detectate patru apariții diferite, urmă ea, care se vor ivi curînd deasupra orașelor americane. Două se îndreaptă spre San Francisco și Los Angeles. Celelalte două se află pe coasta de est, dirijîndu-se către New York și Washington, D.C.

Marty îi zîmbi lui Pat Nolan, un tînăr angajat entuziast care vîrîse capul pe ușa biroului.

— Hei, băieți, am descoperit un vechi adăpost de bombe în subsolul clădirii. Dacă cineva din voi vrea să vină jos cu noi, mai e loc pentru încă vreo cîteva persoane. Însă eu unul n-aș zăbovi prea mult.

Zicînd acestea, se întoarse și ieși din încăpere. Jeanie, de la secția de publicitate a societății Compact, se repezi afară după el, încercînd să apuce un loc la subsol înaintea celorlalți.

După plecarea ei, Marty clătină din cap.

— O să fie foarte, foarte urît.

BURLIE'S ERA o berărie tristă și dărăpănată, plasată chiar vizavi de micul aeroport local. Plușul de pe masa de joc se zdrențuise, iar afișele pline de urme de degete și reprezentînd fete cu sîni planturoși, care mîngîiau mașini-unelte, atîrnau pe pereții îmbîcsiți de nicotină. Russell Casse stătea cocoțat pe un scaun de bar, cu ochii ațintiți asupra celui de-al doilea pahar de scotch cu apă, așteptînd să intre pe ușă un bărbat care să-i înmîneze zece mii de dolari.

De cum aterizase cu avionul Haviland, se dusese la birou, unde-l găsise pe Rocky, proprietarul și directorul pistei de aterizare. Rocky era un nume teribil pentru acest bărbat obez și mînjit de ulei, aproape obscen de gras, arătînd ca un porc premiat la un concurs.

— Cît îmi dai pe avionul ăla vechi? îl întrebase Russell.

— Zece mii de dolari, răspunsese Rocky jumătate în glumă, jumătate în serios.

Amîndoi știau că un Haviland 1927 bun valora probabil vreo șaptezeci și cinci de mii de dolari.

— E-n regulă, mă învoiesc, murmurase Russell. Însă am nevoie ca toată suma să fie în bani gheață. Te aștept la Burlie's.

Cu aceasta, îi întorsese spatele și ieșise din birou, convins că Rocky va sări în mașina sa Lincoln, dînd fuga la bancă.

Totuși, trecuse peste o oră de la discuție, și Russell se pregătea să comande încă un pahar, deși nu avea cu ce plăti nici pentru primele două, dacă Rocky nu-și făcea apariția cu banii. Televizorul de la Burlie's nu funcționa, iar Russell era primul client pe ziua aceea. Nici el și nici patronul nu aflaseră despre catastrofa ce se petrecea pe cerul planetei. Cu toate acestea, conversația se axă pe OZN-uri în momentul în care trei mecanici ai aeroportului, murdari de ulei, intrară în berărie.

— Ia te uită, vorbești de lup... zise cel mai solid și mai murdar dintre ei. Am auzit c-ai avut ceva necazuri azi-dimineață, Russ. Ai zburat și-ai stropit altă recoltă?Russell se sili să zîmbească, fără să-și ridice ochii de la paharul cu whiskey. Nu rîdeți, băieți, urmă omul, nu-i vina lui Russ. Încă nu și-a revenit după pățania cu răpirea.

Cei doi însoțitori se porniră din nou să chicotească, la fel ca o pereche de hiene în salopete.

Unul din ei tăcu brusc, apoi întrebă:

— Pățania cu răpirea? Dar ce i s-a întîmplat?

— Lăsați omul să-și vadă în liniște de băutura lui, băieți, le ceru patronul fără prea mare convingere, împingînd spre ei halbele de bere, de-a curmezișul tejghelei.

Dar șeful maimuțelor unsuroase abia începuse.

— Vreți să spuneți că nu v-a povestit niciodată? Ei bine, acum vreo cîțiva ani flăcăul nostru a fost răpit de extratereștri și dus pe nava lor. După care omuleții au făcut cu el tot felul de experiențe. Istorisește-le, Casse.

— Nu azi, băieți, e clar?

— Acu' nu vorbește, behăi individul, da' stați numa' să mai ia la bord vreo cîteva pahare. N-o să-l mai putem opri. Hei, Russ, ne faci o favoare? întrebă el, aruncînd o privire la ceas. Nu vrei să te îmbeți turtă *înainte* de-a ne întoarce la lucru?

Aceasta stîrni alte hohote de rîs din partea colegilor.

Cînd patronul se duse cu treburi în încăperea alăturată, Russell se ridică brusc și porni către ușă. Cînd trecu pe lîngă mecanici, șeful lor întinse mîna și-l prinse de umăr, șoptindu-i batjocoritor:

— Hei, Russ, spune-ne adevărul. Cînd te-au dus pe nava spațială, ți-au făcut... știi tu... ceva sexual?

Hohotele dezlănțuite ale celor trei mecanici de aviație îl readuseră pe patron în încăperea de la stradă. Russell, care era și el un vlăjgan, se pregăti liniștit să-i zboare dinții mecanicului, cînd deodată lămpile cu neon atîrnate în tavan începură să se legene încoace și încolo. Prin pereții construcției răzbătu un huruit profund, din ce în ce mai tare. Sticlele de bere începură să se zgîlțîie pe rafturile barului și clinchetul de sticle și pahare care se loveau unele de altele umplu treptat berăria cea sordidă. În California, asta nu putea însemna decît un singur lucru: cutremur.

Dînd brusc uitării orice fel de diferend, bărbații ieșiră, alergînd, din barul întunecos, oprindu-se în parcarea scăldată de lumina orbitoare a amiezii. Ceva nu era în regulă. Ceva legat de *felul* în care se zguduia pămîntul, de intensitatea zgomotului. Nu semăna cu nici un cutremur din cîte văzuseră pînă atunci. Era prea lin.

Russell ridică privirea, dar în aceeași clipă lumina soarelui îi îndureră ochii, silindu-l să se uite în jos, la asfaltul prăfuit. Marginea întunecată a unei umbre uriașe avansa prin parcare, îndreptîndu-se spre el. Cînd trecu prin dreptul soarelui, oamenii reușiră să vadă ceea

ce venea spre ei. În aceeași clipă, mecanicii începură să urle, luînd-o fiecare la fugă în altă direcție.

Russell rămase pe loc, cu pumnii încleștați pînă la durere. Unul dintre cele treizeci și șase de fenomene huruia prin aer la numai un kilometru și jumătate deasupra pămîntului. Russell privi cu atenție structura enigmatică a suprafeței inferioare a obiectului, înțelegînd exact ce se întîmpla și cine anume se afla în acea navă monstruoasă și huruitoare: aceleași creaturi fragile și agere care-i distruseseră viața cu ani în urmă.

Pe vremea cînd Troy era încă un bebeluș, iar Russell se mai ocupa cu recondiționarea avioanelor vechi, rămăsese pînă noaptea tîrziu în hangar, reasamblînd un motor. Era o noapte fierbinte de iulie, așa că lăsase ușile glisante larg deschise. Deodată, simțise cum îl părăsesc puterile. Brațele îi căzuseră pe lîngă corp, iar cheia pe care o ținea în mînă se izbise de pămînt, zăngănind . Nu înțelegea ce i se întîmplă, își închipuia că suferise o criză de inimă. Tot trupul îi amorțise ca paralizat, nu putea să-și miște decît ochii.

Dinspre ușile deschise se auzise un zgomot. Privind în acea direcție, Russell văzuse apărînd pe după colț o creatură ciudată. Abia dacă măsura vreun metru înălțime. Creatura avea un cap mare, ca un bec galben, și doi ochi negri, la fel de lipsiți de viață ca doi nasturi de haină. Cuprins brusc de o spaimă animalică, Russell luptase în interiorul trupului său rigid, încercînd să-l silească să alerge, însă membrele refuzau să-l asculte. Se uitase din nou la făptura care-l spiona și după cîteva clipe panica începuse să se domolească. *Toate acestea sînt perfect normale, n-am nici un motiv să mă alarmez,* își spusese Russell. *N-o să mi se întîmple nimic rău.* Această idee continuase să se repete la nesfîrșit în creierul său, pînă cînd înțelesese că era un mesaj, o formă de control asupra gîndirii, comunicată lui prin telepatie.

Următorul lucru de care-și amintea era că zăcea pe podea, sprijinit de ceva. Creatura din prag stătea chiar în fața lui, cu brațele viguroase în jurul genunchilor îndoiți, în timp ce alte făpturi asemănătoare, poate vreo douăsprezece, apăreau și dispăreau rapid din raza lui vizuală. Executau o muncă și se mișcau cu o repeziciune uimitoare. Creatura așezată în dreptul lui Russell continua să-i întunece mintea cu tot felul de gînduri liniștitoare. Faptul îl ajutase să-și păstreze calmul, pînă cînd observase ceva lucitor într-un container lunguieț. Era un ac lung de vreo cincisprezece centimetri, pe care, după toate aparențele, urmau să i-l înfigă în cap. Una dintre creaturi îi comunicase la fel de limpede, de parcă ar fi vorbit cu voce tare: *Nu vei simți nici o durere, n-ai să pățești nimic.*

În acel moment Russell își amintea că se gîndise la familia lui. Se străduise să articuleze cuvintele prin care să-i implore să-i cruțe viața. Pe urmă îl învăluise întunericul. Următorul lucru pe care și-l amintea era că se afla departe în deșert, ridicîndu-se de la pămînt. Peisajul se rotise, rămînînd undeva sub el, pe măsură ce se înălța tot mai sus și mai sus. Apoi podeaua navei se închisese sub el ca un iris. Se găsea într-o cameră mică și murdară. Pereții întunecați din jurul lui luceau de umezeală, dîndu-i impresia că se afla în trupul unui animal uriaș. Simțea mîinile minuscule ale creaturilor umblîndu-i pe tot corpul. De-abia atunci remarcase că era în pielea goală. Încercase din nou să-i roage, urlînd cu creierul să fie pus în libertate.

După aceea începuseră experiențele. Neputînd opune rezistență, Russell zăcea întins pe spate, în timp ce ei îi invadaseră trupul cu mai multe instrumente aducînd a sonde medicale. La un moment dat, își amintea că unul dintre omuleți îi ridicase capul, culcîndu-l pe o parte, astfel încît reușise să privească printr-un hublou din partea de jos a navei. Recunoscuse conturul încețoșat al unor

dealuri mult sub el și-și amintea cum îi curgeau lacrimile, în timp ce experiențele continuau, pînă cînd își udase complet obrazul.

În după-amiaza următoare fusese descoperit rătăcind prin parcarea unui supermarket, la o sută cincizeci de kilometri de aeroport, suferind de amnezie. Nu-și putea aminti nici cum îl cheamă, nici unde locuia, și durase o săptămînă pînă cînd ajunsese să-și recunoască propria soție, pe Maria. Întrebat ce i se întîmplase, spusese că vînase niște iepuri prin deșert și că se rătăcise. Nu-i trebuise mult ca să-și dea seama că aceasta nu era decît o memorie-ecran, implantată în mintea lui, astfel încît să ascundă cele petrecute în realitate.

Niciodată nu se înzdrăvenise pe deplin. În următoarele cîteva luni, irascibil și deprimat, ajunsese să-l obsedeze ideea de a reconstitui evenimentele din acea noapte, cheltuindu-și toți banii și toate forțele în urmărirea acelor frînturi fugare de memorie. Apelase la psihoterapie, se supusese unor ședințe de hipnoză, se dusese să întîlnească alte persoane care pretindeau că fuseseră răpite. În decursul acelor luni Maria începuse să se simtă rău. Pielea i se umpluse de pete, iar noaptea suferea de migrene cumplite, care uneori duceau la accese de tremurături. Cînd Russell își lăsase deoparte propriile probleme suficient timp ca să-și dea seama cît de bolnavă era soția lui, pe care o dusese cu mașina la Los Angeles pentru analize, era deja prea tîrziu. În aceeași zi fusese pronunțat diagnosticul: sindromul lui Addison, o insuficiență a glandelor suprarenale, ușor de tratat, dar ea murise în somn.

În timp ce gigantica navă de culoarea cărbunelui trecea huruind pe deasupra sa, Russell își încleștă pumnii și mai tare. Nu-și dorea nimic mai mult decît să ucidă cîteva dintre stîrpiturile acelea nenorocite pe care le bănuia că se aflau în interior. Obiectul se deplasa spre nord cu o viteză de aproximativ trei sute douăzeci de kilometri la

oră. În momentul în care trecu mai departe, lăsînd soarele să lumineze din nou parcarea din fața berăriei Burlie's, Russell dispăruse.

LA WASHINGTON, D.C., primele persoane care avură ocazia să vadă nava ce se apropia fură turiștii adunați pe platforma de observație a Monumentului lui Washington. Oamenii începură să coboare în fugă treptele construcției înalte de o sută șaptezeci de metri, călcînd în picioare tot ce li se ivea în cale. Prima victimă fu o fetiță de unsprezece ani, venită din Lagos, Nigeria. Deși tatăl ei îi acoperise trupul cu al său, cineva o călcase pe spate, ea fiind cu capul pe una dintre trepte. Cînd tatăl o scoase afară în cele din urmă, trupul îi atîrna inert și lipsit de cunoștință — erau ultimele două persoane care părăseau clădirea. Neștiind că mai era cineva înăuntru, gardienii din National Park deja plecaseră. Bărbatul privi în josul colinei ierboase și văzu oameni alergînd în toate direcțiile cît îi țineau picioarele. Pe cerul din spatele colinei Capitoliului, unul din uriașele discuri negre, încă lăsînd în urmă dîre de fum, se ivise deasupra granitei statului Maryland, huruind din ce în ce mai aproape. Degeaba striga omul la cei ce alergau pe lîngă el, întrebînd unde putea găsi un spital pentru fiica lui. Nimeni nu se oprea, nici măcar nu-și încetinea fuga.

Mii de turiști neștiutori se revărsau afară din Smithsonian și din alte muzee aflate de-a lungul promenadei. Ieșind la lumină și dînd cu ochii de giganticul disc care înainta încet pe cer, cei mai mulți erau cuprinși de panică. Gloate mari de oameni înspăimîntați alergau în toate direcțiile, izbindu-se orbește unii de alții. Mame despărțite de copiii lor se opreau în mijlocul haosului, chemînd iar și iar numele micuților care se pierduseră. Unele încremeneau pe loc, strigînd blesteme sau invocînd

numele Domnului. Ici-colo, grupuri de străini se adunaseră în jurul copacilor de lîngă clădiri, fixînd cerul fără un cuvînt. Mulți alții se prăbușiseră la pămînt, unii rugîndu-se, alții chirciți cu brațele deasupra capului. Alte mii de persoane, cohorte de funcționari federali, se năpustiră în josul treptelor de granit, alergînd, croindu-și drum cu coatele spre gurile de metrou. Obiectul de pe cer inspira o spaimă instantanee și paralizantă, ca un înger al morții, scrîșnind din dinți și avansînd inexorabil.

La mai puțin de doi kilometri depărtare, pe Pennsylvania Avenue la numărul 1600, Whitmore vorbea la telefon cu Ieșcenko, președintele Rusiei.

— Da, înțeleg, îi spuse el translatorului aflat pe aceeași linie cu ei. Spune-i că-l vom ține la curent și că Rusia și Statele Unite trebuie să rămînă alături în această încercare. În timp ce mesajul lui era tradus în limba rusă, se uită la Connie, dînd ochii peste cap. Okay, și transmite-i că i-am spus la revedere. *Da svidania.*

— Despre ce vorbea? întrebă Connie.

— Nu știu, cred că era beat.

Deodată ușile se dădură de perete și în încăpere năvăli o funcționară înspăimîntată.

— E aici! țipă femeia, alergînd spre un rînd de ferestre înalte care se deschideau către o terasă.

Whitmore și Grey schimbară o privire, apoi se ridicară și-o urmară la fereastră pe funcționara îngrozită.

— Tăticule!

Patricia Whitmore traversă în fugă covorul înspre tatăl ei, cu ochii plini de lacrimi.

— Ar fi trebuit să fii la parter, o certă tatăl ei.

Dar în clipa următoare, dîndu-și seama că făcuse o greșeală, îngenunche și prinse în brațe fetița, care i se aruncă la piept. Alarmată de agitația ce cuprinsese Casa Albă, Patricia fugise de lîngă guvernante. Whitmore o luă

în brațe și o duse într-un colț liniștit al biroului, spunîndu-i cuvinte încurajatoare.

Cînd se răsuci în loc, văzu că tot personalul său încremenise pe terasă. Cu fetița în brațe se duse lîngă ei.

Corpul negru al navei plana la mică altitudine deasupra capitalei, aproape deasupra lor. Marginea din față acoperea fluviul Anacostia, aruncînd o umbră circulară cu un diametru de douăzeci și cinci de kilometri. Instinctiv, Whitmore își strînse și mai tare în brațe fetița care suspina, lipind-o și mai mult de pieptul său, ca s-o ferească de acea priveliște cumplită și înfricoșătoare. Fără să-și dea seama, Connie și ceilalți se prinseseră unul de altul, înlănțuindu-se cu degetele și cu brațele, ca să-și mențină echilibrul și să-și înfrîngă spaima profundă pe care le-o inspira nava. Numai agenții Serviciului Secret care patrulau pe marginea acoperișului rămîneau calmi, preocupați doar de grija de a-și apăra șeful.

— Oh, Dumnezeule, și-acum ce facem? șopti Connie.

— Trebuie să mă adresez națiunii, spuse Whitmore. În clipa asta țara e plină de oameni înspăimîntați.

— Da, răspunse Connie. Printre ei mă număr și eu.

FĂRĂ A COMUNICA pămîntenilor altceva decît simplul fapt că sosiseră, cele trei duzini de nave spațiale se răspîndiră deasupra celor mai puternice și mai populate orașe ale globului, printre care: Beijing, Mexico City, Berlin, Karachi, Tel Aviv și San Francisco.

În Japonia, cetățenii din Yokohama urmăriseră mingea de foc țîșnind din ceruri și apoi oprindu-se la o altitudine de aproape două mii de metri, ca un cazan de fum clocotind. Botul navei se ivi dintre norii compacți. Incredibila ei dimensiune înfioră de spaimă miile de privitori de pe docuri, preschimbîndu-i într-o gloată care scotea urlete de groază pe măsură ce apărea corpul navei, părînd că nu se mai sfîrșește. Plutise exact pe deasupra

capetelor lor, cufundînd timp de cîteva minute marele port într-un amurg artificial și tremurător, după care se deplasă mai departe spre nord. Era încă vizibilă de pe acoperișuri, plutind în aer la șaizeci și cinci de kilometri distanță de capitala țării, Tokio.

În principala gară, starea de spirit se liniștise considerabil de îndată ce obiectul nu se mai aflase chiar deasupra acelui punct. Oameni încărcați cu bagaje se înghesuiau pe peroane, așteptînd nerăbdători trenurile care sperau să-i ducă în siguranță în afara orașului. Funcționari ai gării, în uniforme albastre și mănuși albe, stăteau cocoțați pe containere, mai sus decît restul mulțimii, suflînd din fluiere și îndemnînd oamenii să coopereze. Prin pereții de plexiglas se vedea un batalion de soldați americani de la baza aflată în apropiere, mărșăluind ordonat pe stradă către o destinație necunoscută. Cel puțin pentru moment, evacuarea se desfășura în ordine.

Aceeași scenă se repeta în orașele din întreaga lume. Unul din cinci locuitori ai Pămîntului încerca să părăsească orașele, acești uriași stupi ai omenirii, numai ca să descopere ce puțini dintre ei aveau loc pe șosele, în trenuri și metrouri. Așa cum stăteau așteptînd, îngrămădiți ca sardelele pe peroane, înghesuindu-se prin stațiile de autobuz sau strînși unul în altul în remorcile unor camioane de ocazie, toți discutau despre același lucru, indiferent de limba în care vorbeau: cine sau ce se afla în interiorul acestor nave gigantice și ce intenții aveau? Exteriorul sinistru al navelor îi convingea pe cei mai mulți că ele nu veniseră să facă schimb de daruri și strîngeri de mînă. Și totuși, o bună parte rămîneau optimiști. Tehnologia avansată a navelor spațiale, argumentau ei, sugera un grad corespunzător de evoluție. Poate că extratereștrii dinăuntru erau reprezentanții unei forme superioare de civilizație. Cu siguranță că puteau să ne învețe o mulțime de lucruri despre univers. Optimiștii comparau situația pămîntenilor cu cea a oamenilor de pe

o insulă încă nedescoperită, rămași în stadiul epocii de piatră, care, ridicînd privirea, ar fi dat cu ochii de un avion rotindu-se deasupra lor. Îngroziți, ar fi presupus, probabil, că sosise sfîrșitul lumii, cînd în realitate, echipajul avionului se afla acolo doar ca să-și satisfacă curiozitatea și setea de descoperiri.

Argumente ca acestea conduceau de regulă la concluzia deprimantă că oamenii nu se duseseră niciodată nicăieri numai din pură curiozitate. Cei care populaseră pentru prima oară America de Nord îi măcelăriseră pe indienii americani. Spaniolii distruseseră civilizația incașă prin închisori și boli. Primii albi care vizitaseră Africa fuseseră negustori de sclavi. Oriunde se întîmplase ca oamenii să „descopere" un nou teritoriu, transformaseră descoperirea într-o cucerire, supunînd sau ucigînd populația existentă. Din toate colțurile lumii se înalță spre cer rugăciunea ca nou-veniții să-i trateze pe pămînteni într-un mod mai civilizat decît se purtaseră ei unii cu alții.

UNA DINTRE umbrele de douăzeci și cinci de kilometri înghiți portul New York, întunecînd Statuia Libertății. Se deplasa direct înspre Manhattan. Grupuri, grupuri de newyorkezi se adunară pe malurile fluviului Hudson, sute de oameni necunoscuți, majoritatea săraci, veniți să vadă cu ochii lor cumplitul spectacol pe care-l urmăriseră la televizor cu o zi înainte, de dimineața pînă seara. Așteptarea tăcută explodă într-un cor de țipete omenești ce se întinse spre nord, de-a lungul fluviului, de îndată ce își făcu apariția nava cea întunecată. Cu mult înainte ca huruitul ei profund să se facă auzit peste zgomotul traficului, neliniștea generală a orașului ajunsese la apogeu. La vederea acestei priveliști, mulțimile de pe malul fluviului o luară la fugă în diverse direcții, alergînd spre casă, spre metrouri, spre mașinile personale sau oriunde își închipuiau că s-ar afla în siguranță.

Peste Bowery și Wall Street cerul dispăru și o vibrație care-ți îngheța sîngele în vine începu să pulseze prin sudul Manhattanului. Aripile laterale ale taxiurilor se izbeau unele de altele ca niște talgere. Pietonii care se plimbau pe bulevarde fugiră de pe trotuare, ascunzîndu-se în cadrul ușilor sau pe după colțuri cînd văzură gigantul năpustindu-se asupra orașului. Pretutindeni, în sunetul asurzitor de claxoane, oamenii alergau afară din case să privească nava trecînd pe deasupra lor ori se repezeau în birouri sau restaurante ca să fugă cît mai departe de ea. Și se părea că pretutindeni toată lumea țipa.

Picioarele lui David se mișcară prin întunericul de smoală, urcînd scara cîte trei trepte deodată. Ajuns sus, își propti umărul în ușă, deschizînd-o, și ieși afară. Pe acoperiș se găsea o rețea densă de cabluri groase, care conectau antenele parabolice și emițătoarele cu birourile de dedesubt. O clipă după ce ieși afară, în lumina soarelui, acesta dispăru. Centrul Manhattanului se găsea cufundat în același semiîntuneric care se așterne de regulă pe timpul unei eclipse.

— Dumnezeu să ne ocrotească, murmură David, față în față cu colosul care zbura la joasă altitudine.

Prima sa reacție fu să se aplece instinctiv, copleșit fizic în primul rînd de masa obiectului care trecea pe deasupra lui. Burta navei era o suprafață nesfîrșită, negru cu cenușiu, întinzîndu-se pînă departe în zare. La fel ca modelul desenat de computer pe protuberanțele unei anvelope, această parte a navei era plină de reliefuri precise, ieșituri avînd dimensiunile unor clădiri, dispuse după un plan complex. Deși obiectul se găsea mult deasupra orașului, copleșitoarea lui dimensiune depășea întinderea insulei pe care se afla David. Marginea dinspre vest înainta mult către New Jersey, iar extremitatea opusă acoperea Long Island. David avea senzația că nava se va prăbuși peste el, un minuscul țînțar ce înfruntă bara de

protecție a unui camion cu remorcă. În jurul lui, aparatele de pe acoperiș începură să vibreze, zăngănitul lor adăugîndu-se la huruitul continuu care umplea întreg orașul. Alergă spre capătul nordic al clădirii, privind cum Central Park se cufunda în întunericul nopții artificiale.

David și-l imagină pe tatăl său, singur și înspăimîntat în casa lui de piatră. Știa că Julius n-ar fi acceptat în vecii vecilor să-și abandoneze locuința. Probabil că pusese scînduri la ferestre și baricadase ușile, pregătindu-se pentru o nouă Masada[1]. Și totuși, dintr-un motiv straniu, închipuirea din mintea lui David lăsă loc imaginii lui Julius jucînd liniștit șah la masa din bucătărie. Își aminti de partida din parc din aceeași dimineață și, dintr-o dată, îl fulgeră o cumplită bănuială. Înțelesese.

— Dumnezeule mare, semnalul!

ÎN MIJLOCUL bazinului Los Angeles, colinele Baldwin rămîneau un amestec urît de cîmpuri petrolifere părăsite și case în valoare de un milion de dolari. Multe dintre aceste locuințe ofereau o panoramă care se întindea din centrul orașului pînă la ocean, la Santa Monica. Revistele etichetau locul ca fiind „cea mai frecventată zonă afro-americană a țării". Nenumărate Jaguaruri și șosele circulare. În capătul străzii Glen Cover, înghesuită între două construcții tradiționale, cu cîte patru dormitoare, se găsea o mică proprietate, cu un bungalou construit pe faleză. Această vilișoară roșu cu alb, împrejmuită de o curte bine întreținută, semăna cu o trambulină bizară atîrnînd deasupra orașului. Chiria era ridicol de convenabilă, închirierea casei reprezentînd una dintre cele mai bune afaceri din Los Angeles. Chiriașa era o tînără pe

1 Veche fortăreață în Israel, ultimul bastion al unei revolte din Iudeea (66—73 e.n.)(n.trad.).

nume Jasmine Dubrow, care se mutase la vest de Alabama cu numai doi ani în urmă.

O minifurgonetă trase pe alee. Cea care o conducea, o gospodină energică, „Joey" Dunbar, desprinse centura de siguranță a pasagerului de lîngă ea, ajutîndu-l să deschidă portiera.

— Poftim cheia, Dylan, ciripi ea.

— Mulțumesc, doamnă Dunbar.

Dylan, fiul în vîrstă de șase ani al lui Jasmine, luă cheia casei, apoi se lăsă să alunece de pe locul său pînă cînd atinse pămîntul cu picioarele. Era îmbrăcat în salopetă Oshkosh, pantofi de sport Nike și un rucsac You & I, ținuta la modă a copiilor din cartier.

— Luați-vă cu toții rămas-bun de la Dylan! gînguri doamna Dunbar.

Cei trei copii prinși cu centuri de siguranță pe bancheta din spate îi făcură cu mîna de după spătarul scaunului. Dylan nu le vedea decît mîinile, totuși le răspunse la salut.

— Nu uita să-i spui mamei tale că în week-end-ul următor poți dormi la mine. Ai înțeles? Hai, pa. Te-aștept pînă intri.

Un Mercedes Benz decapotabil intră în trombă pe stradă, gonind cu optzeci de kilometri la oră. Sălta peste o denivelare, lovindu-se cu fundul de asfalt. Revoltată, Joey se răsuci să vadă cine conducea în asemenea hal printr-un cartier liniștit ca acela, dar observă că vecinii se cocoțaseră pe acoperișuri, privind cu binoclul. Curioasă din fire, se răsuci pe călcîie să vadă la ce se uitau.

— Ce e? Ce vedeți așa interesant? întrebă ea, scrutînd exasperată împrejurimile.

Atunci dădu cu ochii de obiectul de pe cer și amuți brusc. Rămase cu privirea ațintită spre apus, pe deasupra acoperișurilor, dezgolindu-și dinții într-o grimasă inconștientă. Nu se clinti din loc pînă cînd un scrîșnet de frîne o smulse din încremenire. Un alt vecin intrase la repezeală în

marșarier pe aleea din fața casei, lăsînd urme de cauciuc pe asfalt în clipa în care dăduse colțul în viteză.

Dylan nici nu ajunsese la jumătatea distanței pînă la locuință că guvernanta ambalase motorul, întorcînd în loc și lăsînd băiatul năucit, cu ochii ațintiți spre cer.

— Mami, trezește-te! Uită-te acolo! țipă el, dînd buzna pe ușă. Ducîndu-se glonț în camera ei, se aruncă pe pat. Mami, vino afară să vezi.

Jasmine își acoperi repede trupul gol cu cearșaful, însă nu schiță nici o altă mișcare.

— Ce să văd , dragule? E prea devreme.

— O navă spațială!

David văzuse situații asemănătoare în desene animate și știa exact ce e de făcut. Fără să mai piardă timpul, alergă la fereastra din față, cu intenția de a trage asupra obiectului și a-l doborî.

— Ce-are cățelul tău? întrebă o voce adormită de bărbat.

Boomer, ogarul auriu al lui Jasmine, începuse să latre cu cîteva minute înainte să intre Dylan. Urmîndu-l pe băiat în camera din față, se întoarse, ducînd în bot un baschet pe care-l depuse la căpătîiul unei umflături mari, aflate sub cearșaf lîngă Jasmine. Momîia se răsuci, dînd cearșaful la o parte.

— Da' n-ai de gînd să mă lași să dorm?

Steven Hiller, un bărbat frumos și musculos mergînd pe treizeci de ani, se săltă fără chef in capul oaselor, privind fix cîinele neliniștit. Expresia lui acră arăta clar că ar mai fi avut nevoie de vreo oră de somn. El și Jasmine fuseseră plecați pînă tîrziu cu o seară în urmă, rămînînd la restaurantul Hal's pînă la ora închiderii, după ce dăduseră o raită pe la cluburile de noapte.

— Vrea să ne impresioneze, mormăi Jasmine cu nasul în pernă.

Ameţit, Steven se uită în jurul său. Pe un poster se zbenguiau veseli cîţiva delfini, în timp ce alţii mai mici, de data asta statuete, erau aranjaţi pe măsuţa de toaletă şi pe noptiere. Un şir de haine aruncate în grabă ducea din hol pînă la pat. Un instantaneu înrămat al lui Steve în carlinga unui avion de luptă cu reacţie făcea cu ochiul de pe măsuţa de toaletă. Halatul lui şi al ei atîrnau în cîrlige lîngă uşa de la baie. Steven ascultă cîinele şi copilul din camera cealaltă şi o clipă fu surprins că se găsea într-o situaţie atît de domestică. *Aşa trăiesc oamenii căsătoriţi*, îşi spuse el. Dacă ideea i-ar fi trecut prin minte cu cîteva luni în urmă, s-ar fi îmbrăcat rapid şi ar fi luat-o la picior fără zăbavă. Acum însă, cu capul sprijinit de tăblia patului, se mulţumi să zîmbească. *Cred că-mi place.*

El şi Jas avuseseră întîlniri pasionate şi mistuitoare — fără a mai avea şi alte legături — vreme de un an, ori de cîte ori Steve reuşea să vină la oraş în week-end. Dar nu-şi dăduse seama că se îndrăgostise de ea decît atunci cînd două bombardiere experimentale F-19 aterizaseră la baza navală El Toro, unde era repartizat. În mod normal, sosirea unor astfel de avioane ar fi trebuit să-l ţină pe un pilot pasionat ca Steve legat de bază, în aşteptarea unei ocazii de a le pilota. Cînd, în loc de asta, alesese să-şi petreacă timpul cu Jasmine, înţelesese că lista priorităţile sale era pe cale să se schimbe.

După absolvirea Academiei de Aviaţie învăţase să zboare pe toate tipurile de aparate de care dispunea baza. Cînd era adus unul nou, fie el un vechi bombardier din Cel de-al Doilea Război Mondial sau un avion de spionaj ultrasecret, Steve reuşea să obţină aprobarea de a se ridica la bordul lui. În week-end-urile libere, sărea în Mustangul roşu decapotabil şi gonea pe autostrada 405 pînă în Los Angeles, oraşul său natal. Se distra tot week-end-ul, făcîndu-şi de cap în casa părinţilor sau la locuinţa uneia dintre prietenele sale. Avea faima unui bărbat care

ştia să se poarte cu femeile şi se pricepea să le intre în graţii. Pe urmă, într-o seară, părinţii îl obligaseră să-i însoţească la unul dintre dineurile lor plicticoase, unde — spre marea lui surpriză — se îndrăgostise de una dintre invitate, superba femeie care stătea acum întinsă lîngă el, cufundată într-un somn adînc. Se întoarse şi studie perfecţiunea pielii ei de culoarea cafelei şi curba graţioasă a umărului coborînd spre piept. Boomer continua să scheaune. Scîncea şi se învîrtea în loc cu coada între picioare. Steve ştia că nu avea rost să-i mai opună rezistenţă. Pentru dimineaţa aceea se terminase cu somnul. Se ridică din pat şi se duse la baie. În timp ce se uşura, remarcă un flacon înalt de sticlă în spatele scaunului de toaletă. I se părea sau uleiul de baie din interior tremura uşor? Ştia că nu putea să urineze chiar cu *atîta forţă*. Îi reţinu atenţia zbîrnîitul unui elicopter care zbura la joasă altitudine — un Marietta, judecînd după zgomotul motorului. Cînd îşi termină treaba, privi afară pe fereastra îngustă a băii. Nu putea vedea elicopterul, în schimb i se oferea o priveliştе excelentă asupra vecinilor. Un bărbat şi o femeie alergară către Range Roverul lor, aruncînd cîteva lucruri pe bancheta din spate, după care ieşiră în marşarier de pe alee.

— Bizar, murmură tînărul, adresîndu-se imaginii sale din oglindă.

Se uită iar la uleiul din flaconul cel înalt. Nu exista nici o îndoială: continua să tremure uşor. Steve rămase o clipă absolut nemişcat. Printre focurile de armă ale lui Dylan, venind dinspre sufragerie, i se păru că aude şi un huruit. Se duse repede în dormitor, şi căută telecomanda.

— Ce faci, iubitule?

Accentul de Alabama al lui Jasmine era mai pronunţat atunci cînd era obosită.

— Cred că are loc un cutremur şi vreau să deschid televizorul.

— Unde-i Dylan?

Jasmine se ridică în capul oaselor, pierindu-i brusc tot somnul.

— Dylan, vino încoace! strigă ea spre camera alăturată.

Televizorul se trezi la viață, înfățișînd-o pe crainica locală, care citea din însemnările avute în față.

— ...prin ținuturile din sud, dar pînă în prezent nu s-au semnalat victime sau distrugeri materiale. Eve Flesher, purtătoarea de cuvînt a primarului, a dat publicității o declarație pe treptele Primăriei cu numai cîteva momente înainte, îndemnînd oamenii să nu intre în panică.

În timp ce începea să se deruleze caseta cu conferința de presă, Dylan năvăli in dormitor, în stilul lui Rambo.

— Bună, Steve!

— Salut, Dylan! Cei doi se îmbrățișară, spunîndu-și bună dimineața. În ce-ai tras, în haiduci?

Dylan îl privi, de parcă ar fi avut de-a face cu un nebun.

— Care haiduci? Trag în extratereștri.

— În extratereștri?

Steve și Jasmine schimbară între ei o privire plină de subînțelesuri. Dylan avea o imaginație bogată, iar lor le plăcea să-l încurajeze să le povestească despre fanteziile sale.

— Ai nimerit vreunul? îl întrebă mama sa.

Dylan se mulțumi s-o privească fix, tulburat. Era suficient de mare ca să-și dea seama cînd adulții nu-l luau în serios.

— Credeți că-i doar un joc, dar am să vă arăt.

— Mă duc să văd nava spațială, i se adresă Jasmine lui Steve, lăsîndu-se trasă afară din dormitor. Pe urmă vrei să-ți fac niște cafea?

— Vin și eu. Ar putea fi o treabă de competența pușcașilor marini.

Pornind spre ușă, mai aruncă o privire spre televizor. Așa cum se obișnuia aproape în fiecare lună, ori de cîte ori în oraș se resimțea o zgîlțîitură cît de mică, postul de televiziune dădea imagini cu seismografele de la Cal Tech, din Pasadena. Ca un adevărat californian, Steve învățase să nu acorde atenție cutremurelor. Dar cînd închise aparatul, huruitul continuă să se audă, crescînd în intensitate.

Farfuriile căzură, spărgîndu-se de podeaua bucătăriei, și Jasmine țipă ascuțit. Steve alergă afară din dormitor și o găsi luptîndu-se să-l tragă pe Dylan din dreptul ferestrei. Părea speriată de moarte de ceea ce văzuse afară. Steve dădu de perete ușa de la intrare și ieși pe verandă, pregătit să înfrunte pe oricine și orice s-ar fi aflat acolo. Sau, cel puțin, așa își închipuia.

Una dintre navele spațiale răuprevestitoare tocmai înainta spre centrul orașului, ca un nor de furtună otrăvitor. În această dimineață aproape lipsită de poluare, munții Santa Monica și San Gabriel din jurul orașului păreau minusculi, reduși la dimensiunea unor mușuroaie datorită proporțiilor stupefiante ale obiectului care plutea în aer. Întreaga zonă din jurul orașului Los Angeles semăna cu un uriaș stadion acoperit cu un plafon demontabil, care acum se închidea puțin cîte puțin.

— Ce-i asta? strigă dinăuntru Jasmine.

Steve își mișcă buzele, dar nu reuși să articuleze nici un cuvînt. Se strădui să-și recapete sîngele rece și observă cu atenție obiectul.

Partea de deasupra a navei era o cupolă arcuită, nu prea înaltă și netedă, cu excepția unei adîncituri ca un crater, amplasată chiar în bot, lată de vreun kilometru și jumătate. Din această cavitate ieșea o turelă neagră și strălucitoare, aducînd în linii mari ca formă și dimensiuni cu un zgîrie-nori. Era perfect dreptunghiulară, afară de

punctul unde peretele posterior se mula pe curbura adînciturii. Turela era neagră ca smoala lichidă. Neregularitățile de pe suprafața sa sugerau uși sau ferestre mascate de ecrane.

Partea inferioară era, în general, plată și avea o structură distinctă. Semăna cu o floare cenușie, perfect simetrică, formată din opt petale. Aceste petale aveau o nuanță albăstruie și se întindeau cu cîțiva kilometri buni în afara marginilor ridicate în sus ale navei. Văzute de departe, fiecare prezenta aceeași transparență sclipitoare, brăzdată de nervuri, a aripilor unei insecte. Fiecare „petală" părea construită din optsprezece plăci groase, dispuse în șiruri lungi, astfel încît să realizeze o suprafață zimțată. Pe ele se aflau o mulțime de structuri cu aspect industrial. Lui Steve îi păreau a fi platforme de încărcare, echipamente de întreținere, hublouri de observație și alte mecanisme de mari dimensiuni. Aceste structuri nu reprezentau elemente separate, fixate individual de pîntecele navei, ci părți din ea, ieșind în afară ca o infinitate de tumori bine delimitate, profilate imediat sub pielea strălucitoare. Ceva mai departe de Steve, miezul florii consta dintr-o placă netedă de oțel cu linii săpate adînc, într-un model geometric simplu. La început își închipui că aceste linii reprezentau un fel de ornament hieroglific, dar cînd îi trecură pe deasupra capului, i se părură a fi mai curînd contururile unor uși complicate. Nava nu avea nimic decorativ. Era un șlep plutitor, evident construit cu scop funcțional și nu estetic.

Prima reacție a lui Steve fu una de dezgust. Nu numai din pricina dimensiunilor obiectului care-i plutea deasupra capului sau a spaimei instinctive de a se simți prins în capcană sub un posibil prădător. Aspectul navei avea în el ceva neliniștitor, ceva conținut în însăși arhitectura sa. Aspectul ei sinistru, implacabil și lipsit de bucurie, dezvăluia o latură urîtă și strict utilitară a personalității

constructorilor. Ca și cum toate deșeurile industriale rezultate în decursul timpului ar fi fost adunate la un loc într-un singur morman colosal de mizerie, apoi transformate în această cutremurătoare mașină, complicată și înfricoșătoare. Și totuși, exercita o fascinație sumbră, la fel ca fotografiile realizate la microscop ale unor purici sau ale unor ciuperci, care dezvăluie o anume frumusețe hidoasă.

CÎND DAVID reveni la parter, biroul era complet gol. Monitoarele care acopereau peretele funcționau în gol. Potrivind volumul unuia dintre aparate, David ascultă orice informație i-ar fi putut confirma sau dezminți noua teorie. CNN, cu imaginea încă distorsionată, combinase din litere uriașe și strălucitoare un anunț în trei dimensiuni, care se răsucea spre privitor pînă cînd umplea ecranul: „Vizitatori: contact sau criză?" Wolf Blitzer, cu un aer istovit, stătea afară în noaptea artificială pogorîtă asupra Pentagonului.

— Oficialitățile din cadrul Pentagonului tocmai au confirmat cele relatate de CNN. Alte nave spațiale, asemănătoare cu cea care plutește exact în dreptul meu, s-au postat deasupra a treizeci și șase de orașe mari de pe întreg globul. Nimeni dintre cei cu care am discutat aici nu dorește să facă o declarație oficială, dar, în particular, mai multe persoane și-au exprimat tristețea și dezamăgirea față de faptul că sistemele noastre de apărare spațială nu ne-au putut avertiza din timp.

Pe ecran apăru o altă imagine. Era o hartă a lumii, cu amplasamentul navelor spațiale. David dădu din cap. Era exact ceea ce se așteptase să vadă. Auzi un glas venind dinspre biroul părăsit al lui Marty și porni într-acolo.

— Da, știu, mamă. Nu vrei să te calmezi o clipă? Marty se tîrîse sub masa de lucru și urla în receptor. Cînd

David își vîrî capul prin deschizătura ușii, salutîndu-l, Marty se sperie atît de tare, încît se lovi cu capul de tăblia mesei. Au! Nu-i nimic, sînt bine. Cum? Păi, bineînțeles că-i ființă umană. E salariatul nostru, mamă.

— Spune-i să-și facă bagajele și să plece din oraș, zise David.

— Așteaptă puțin, mamă. Marty acoperi receptorul cu palma. De ce? Ce s-a întîmplat?

— Fă ce ți-am spus! urlă David.

— Mamă, taci și ascultă-mă. Împachetează-ți cîteva lucruri, urcă în mașină și du-te la mătușa Ester. Nu mă întreba. Du-te. Sună-mă cînd ajungi acolo. Marty închise telefonul și ieși în patru labe de sub masa de lucru. Okay, pot să știu și eu de ce mi-am trimis mama în vîrstă de optzeci și doi de ani tocmai la Atlanta?

David se plimba cu pași mari prin biroul răvășit cufundat în gînduri.

— Ții minte cînd ți-am spus că semnalul ascuns în emisia noastră satelit parcurge lent un ciclu care duce la dispariția lui?

Marty își aminti deodată de defecțiunea imaginii televizate care-l îngrijorase atît de mult cu cîteva ore înainte.

— Nu prea. Ceva cu *un semnal în interiorul altuia*, asta e tot ce-mi amintesc.

— Despre asta-i vorba: semnalul ascuns. Marty, e o *numărătoare inversă*.

— O numărătoare inversă?

Nu suna prea bine. Marty depărtă jaluzelele și se uită la forma întunecată de afară.

— Numărătoare inversă pentru ce?

— Gîndește-te puțin. E exact ca la șah. Mai întîi îți plasezi piesele într-o poziție strategică. Pe urmă, la momentul oportun, ataci năprasnic principalele piese ale adversarului. Acum înțelegi cum procedează?

David făcu semn spre imaginea televizată a unei nave spațiale staționate deasupra orașului Beijing, în China.

— Se postează deasupra celor mai importante orașe de pe mapamond și folosesc acest semnal ca să-și sincronizeze atacul. În aproximativ șase ore, semnalul va dispărea și numărătoarea inversă va înceta.

— Și atunci?

— Va fi șah mat.

Lui Marty îi trebui un minut ca să asimileze informația, după care simți că se sufocă. Deschise o cutie de sifon și apucă receptorul.

— Trebuie să dau cîteva telefoane. Fratelui meu Joshua, bietului meu psiholog, avocatului... Oh, dă-l în mă-sa pe avocat.

David înșfăcă un al doilea telefon și apăsă tastele, formînd un număr de unsprezece cifre la care sunase arareori, dar pe care-l cunoștea pe de rost. În timp ce telefonul făcea apel, toate televizoarele din încăpere se comutară pe aceeași imagine.

Președintele Statelor Unite se apropie de podiumul sălii pentru conferințe de presă a Casei Albe, străduindu-se din răsputeri să inspire calm și încredere. *Totul e sub control, nu este cazul să vă lăsați cuprinși de panică.* În timp ce cîteva persoane, printre care Grey și Nimziki, i se alăturară pe micul podium, Whitmore adresă întregii încăperi un zîmbet încordat.

— Americani, cetățeni ai lumii, un eveniment fără precedent, de importanță istorică, e în curs de a se petrece. Întrebarea veche de cînd e lumea dacă noi, pămîntenii, sîntem sau nu singuri în univers, a primit răspuns o dată pentru totdeauna...

— Aici departamentul de relații cu publicul.

Vocea de la celălalt capăt al firului era laconică și profesională.

— Alo, numele meu e David Levinson. Sînt soțul doamnei Connie Spano. Am o problemă urgentă. Trebuie să vorbesc cu ea fără întîrziere.

— Regret, dar este la o întrunire, răspunse bărbatul. Doriți să-i lăsați un mesaj?

— Nu. Trebuie să vorbesc cu ea *chiar acum*. Știu că-i ocupată. O văd la televizor. Dar problema mea e cu mult mai importantă, credeți-mă. Duce-ți-vă s-o chemați.

Tonul lui David era imperativ.

— Așteptați o clipă.

David își îndreptă din nou atenția spre discursul președintelui. Connie stătea în picioare împreună cu un grup de persoane lîngă podium, chiar în arcada care dădea spre birourile Casei Albe. Un tînăr, probabil bărbatul cu care vorbise David, veni pînă la ușă și-i murmură ceva la ureche. O clipă mai tîrziu, Connie se furișă discret și profesional prin intrarea păzită. David simți un val de ușurare. Nu fusese sigur dacă ea va accepta convorbirea.

— Ce dorești? șuieră Connie în receptor.

Luat complet prin surpindere, David abia reuși să bîiguie:

— Connie, ascultă, trebuie să pleci de acolo. Vreau să spun de la Casa Albă. O secundă nici unul nu știu ce să spună. David părea să fi redeschis un subiect neplăcut asupra căruia discutaseră de nenumărate ori pînă atunci. Conștient că nu comunica ceea ce avea de spus, David zise pe nerăsuflate: Așteaptă, n-ai înțeles. Trebuie să pleci din Washington.

Supărată pe ea însăși că părăsise conferința de presă, Connie încercă să pună capăt conversației.

— Îți mulțumesc că-ți faci griji pentru mine, dar aici trecem printr-o criză, asta în caz că n-ai observat. Trebuie să te las.

Dîndu-și seama că ea se pregătea să-i închidă telefonul, David urlă în receptor:

— Am lucrat toată ziua în problema cu dereglarea satelitului și am înțeles ce se întîmplă. Ne vor ataca, spuse David dintr-o singură suflare.

Timp de o clipă la celălalt capăt al firului se așternu tăcerea. David își închipui că ea se gîndea la cele auzite, dar îndată își dădu seama că doar acoperise receptorul cu palma, ca să discute cu unul dintre asistenți.

— Ne vor ataca, repetă Connie. Zi-i mai departe.

Faptul îl înfurie. El încercase s-o sune și să-i salveze viața, iar tot ce-i lipsea era ca fosta lui soție să-i vorbească pe un ton condescendent.

— Exact cum ai auzit, ne vor *ataca*, repetă el cu glas ușor arțăgos. Semnalul reprezintă o numărătoare inversă. Cînd spun „semnal", mă refer la semnalul care a provocat dereglarea satelitului. Îi putea simți nerăbdarea. Știa că nu-i furniza informațiile în ordine, fapt care-l făcea să se simtă și mai nervos. Am urcat pe acoperiș și deodată am făcut descoperirea. În dimineața asta am... Connie?

Îi închisese telefonul. Apăsă violent pe butonul de recompunere a numărului, dar își dădu seama că n-ar fi servit la nimic. Ea ar fi refuzat să vină la telefon a doua oară. Se uită la imaginea alburie a președintelui Whitmore.

— ...Personalul meu și cu mine rămînem aici, la Casa Albă, încercînd să intrăm în legătură...

Auzind acestea, David înțelese ce avea de făcut. Își împachetă laptop-ul și cîteva dischete, apoi își înșfăcă bicicleta și porni către ușă.

— Marty! strigă el spre celălalt capăt al biroului. Nu mai pierde vremea și părăsește orașul chiar în clipa asta.

Marty, aflat tot la telefon, asculta sfîrșitul cuvîntării lui Whitmore.

— ...prin urmare, rămîneți calmi. Dacă sînteți nevoiți să plecați din aceste orașe, vă rog s-o faceți în mod ordonat și lipsit de riscuri. Vă mulțumesc.

UN TAXI CARE încerca să ruleze de-a lungul trotuarului se izbi de un camion cu marfă care executa aceeași manevră. David, pedalînd furios, intra și ieșea din traficul intens. Pretutindeni în jurul lui străzile erau complet blocate. Chiar și pe pod, lumea care-l traversa pe jos avansa mai repede decît mașinile.

Un sfert de oră mai tîrziu, ajunse în dreptul unui șir de case îngrijite din Brooklyn, construite din piatră maronie. Vină în ultima clipă, evitînd la țanc o saltea aruncată pe o fereastră de la etajul al doilea. Pe toată strada, locatarii își împachetau ce puteau, pregătindu-se să plece din oraș.

Bătu în disperare cu pumnul în ușa tatălui său, pînă cînd într-un tîrziu aceasta se dădu de perete și David se trezi nas în nas cu o pușcă pneumatică.

— Hei, tată! Eu sînt.

Julius coborî arma, uitîndu-se în susul și-n josul străzii, după care își trase fiul înăuntru.

— Vulturi! La televiziune s-a anunțat că au și început cu tîlhăriile. Jur în fața lui Dumnezeu că, dacă-mi intră cineva în casă, îl împușc.

— Tată, ascultă, mai ai Valiantul?

Julius își arcui bănuitor o spînceană.

— Da, îl mai am. Dar ție ce-ți pasă? Nici măcar n-ai permis de conducere.

— N-am nevoie de permis. Îl privi pe bătrîn drept în ochi. Ai să conduci dumneata.

STEVE STĂTEA lîngă pat, împachetîndu-și hainele de week-end pe care nu mai avusese ocazia să le poarte. Îmbrăcat în uniforma de ofițer, cu un surîs seducător pe buze, gesturile lui deveneau precise și disciplinate, căpătînd o grație atletică ce dovedea cît de nerăbdător era să se întoarcă la El Toro și, la nevoie, să le dea nepoftiților o lecție. Jasmine se sprijinea de un perete, rozîndu-și unghia, vizibil tulburată.

— Ai putea pretinde că n-ai auzit anunțul, îi zise ea.

El se mulțumi să chicotească și continuă să-și facă bagajele.

— Iubito, doar știi cum e. Ne recheamă la bază și trebuie să mă prezint.

— Numai pentru că vă recheamă... Pun prinsoare că jumătate din oameni nu se vor duce.

— Hei! o opri el. Jazzy, de ce te porți așa?

Jasmine arăta de parcă ar fi fost gata să plîngă, iar Steve se duse lîngă ea s-o consoleze. Vru s-o înlănțuie cu brațele, dar ea îi dădu peste mînă, trîntind din greșeală unul dintre delfinii de pe noptieră.

— Am să-ți spun de ce mă port așa! îi strigă Jasmine, smucind perdelele la o parte ca să-i arate cerul. Pentru că obiectul ăla mă sperie de moarte.

Se izbi de ușa șifonierului, lăsîndu-se să alunece la podea.

— Ascultă-mă.

Steve se lăsă pe vine ca s-o privească în față și ridică delfinul de sticlă, rămas intact.

— Nu cred c-au zburat prin univers nouăzeci de miliarde de ani lumină doar ca să aterizeze aici și să înceapă o luptă. E un moment absolut uluitor în istoria omenirii.

Era o frază răsuflată, dar Steve nu se îndoia de adevărul ei. Nu vedea nici un motiv de teamă. Era un sentiment inexistent la un bărbat curajos și înzestrat cu spirit

de sacrificiu. Pur și simplu, nu accepta ca cineva să se lase copleșit de spaimă. Cunoștea o mulțime de oameni care se lăsau doborîți de mii de spaime mărunte și care acceptaseră ca teama să devină o obișnuință. Se temeau atît de mult de eșecuri, de umilințe, de durerea fizică, încît încetaseră să-și mai asume riscuri, să trăiască din plin. Ce admirase întotdeauna mai mult la Jasmine era curajul ei. La fel ca toți ceilalți, și ea trăia înconjurată de incertitudini, dar niciodată nu părea să se frămînte pentru lucrurile minore care-i încătușau pe alții, ca niște cămăși de forță: bani, lipsa de timp, părerile altora despre ea.

Încercă din nou s-o prindă de mînă, și, de data asta, ea nu-l mai respinse.

În timp ce se uitau unul în ochii celuilalt, în minte le veni din nou marea întrebare. Aceeași pe care în ultimele luni își dăduseră silința s-o ignore: ce anume însemnau unul pentru altul și dacă relația lor era sortită unui viitor serios. Steve înghiți în sec. În buzunar avea o cutiuță pe care ar fi vrut s-o scoată și să i-o arate — ceva ce comandase cu cîteva săptămîni în urmă. Buzele-i încercau zadarnic să rostească vorbele care i-ar fi îngăduit să abordeze subiectul. Voia să-i pună o întrebare, întrebarea *aceea*. Dar consecințele acelei simple întrebări ar fi însemnat ruina carierei sale. Așadar, incapabil să aleagă între cele două lucruri la care ținea cel mai mult, alese o manevră ocolită.

— Hai, condu-mă pînă la mașină.

Jasmine era curajoasă, dar asta nu însemna că nu se temea de nimic. De prea multe ori fusese abandonată și pierduse prea multe ca să înfrunte situația de față cu încrederea senină a lui Steve. Simțea că, în cele din urmă pusese ordine în viața ei, că pentru prima oară trăia o împlinire, iar acum, o dată cu sosirea navei spațiale, totul amenința să se destrame. Din punct de vedere rațional, înțelegea că Steve primise ordin să se întoarcă la bază,

ceea ce nu însemna că urma s-o părăsească. Dar, în același timp, treceau printr-un moment de cumpănă, iar primul gest al lui Steve fusese să-și facă bagajele.

— Pot să-l iau cu mine? Steve puse mîna pe micul delfin de sticlă. Îți promit că-l aduc înapoi.

Ea zîmbi și încuviință din cap. Nu avea de ales, trebuia să încerce să-l creadă.

TOATĂ NOAPTEA Steve lăsase Mustangul cu capota coborîtă și cînd ieși din casă, îl găsi pe Dylan la volan. După ce-l luă în brațe, dîndu-l jos din mașină, se întinse spre bancheta din spate, după o sacoșă pe care o pusese acolo.

— Am ceva pentru tine, puștiule. Ții minte că ți-am promis să-ți aduc niște artificii? Steve îi puse pachetul în brațe, adăugînd: Dar trebuie să umbli cu ele cu mare atenție.

Dylan rupse ambalajul, dînd la iveală un mănunchi de tuburi din hîrtie viu colorată, prelungite cu niște bețișoare. Arătau ca niște sticluțe-eșantion ceva mai mari și pe fiecare era scrisă denumirea FyreStix.

— Ooh, artificii! exclamă extaziat băiatul, întinzîndu-i mamei lui obiectele sacre, ca să le studieze. Din cele mari și grozave.

Jasmine aruncă o privire către Steve: *Oh, mii de mulțumiri!*

— Voiam să le aprind chiar eu diseară, în parc, dar... Trebuie să le înfigi în iarbă și ele țîșnesc în sus la vreo șase metri, împrăștiind un mănunchi de culori frumoase.

Jasmine nu-l asculta decît în parte, cu atenția distrasă de priveliștea navei uriașe care se oprise deasupra celei mai înalte clădiri din Los Angeles. Curînd după ce înce-

tase să mai înainteze, nava începuse să se rotească foarte lent, iar huruitul amuțise.

Steve vîrî mîna în buzunarul jachetei și scoase cutioara. Îi era greu s-o vadă pe Jasmine înspăimîntată.

— Am o idee, zise el cu un aer gînditor. De ce nu împachetezi cîteva lucruri pentru tine și pentru Dylan? Se uită în susul și în josul străzii. Ați putea să veniți și să stați cu mine la bază în astă-seară.

Invitația o luă prin surprindere pe Jasmine. Steve n-o invitase niciodată nicăieri în apropierea bazei și nici ea nu-i ceruse să vină. Știa că el avea motive bine întemeiate de a nu fi văzuți împreună. Dintr-o dată o cuprinse grija pentru el.

— Ești sigur că e bine? Nu te deranjează?

— Păi, se plînse el, voi fi *nevoit* să le sun pe toate celelalte prietene ale mele și să-mi amîn pe altă dată întîlnirile amoroase, altfel nu, nu mă deranjează.

Ea îl plesni peste braț.

— Iar începi să te dai mare. Să-ți spun ceva, domnule căpitan, nu ești chiar atît de fermecător pe cît te crezi.

— Ba da, sînt.

Steve surîse larg și sări în mașină.

— Clăpăugule!

— Aschimodie! replică el, ambalînd motorul. După o ultimă sărutare, demară, strigîndu-i peste umăr: Ne vedem diseară.

Privindu-i prin oglinda retrovizoare cum îi făceau cu mîna, se întrebă dacă procedase bine invitînd-o pe Jasmine la El Toro. Era numai o soluție de compromis.

Cît despre Jasmine, ea se simțea bine dispusă și totodată îngrozită. Rămase în stradă împreună cu Dylan pînă ce mașina roșie decapotabilă dispăru de cealaltă parte a colinei, apoi se uită încă o dată la margareta plină de tumori

care se rotea încet, acoperind cerul. Își luă fiul în brațe și-l duse în casă, smulgîndu-i din mînă pachetul cu artificii.

— Pe astea le iau eu, mulțumesc.

— Zău așa, mamă!

AUTOMOBILUL PLYMOUTH VALIANT al lui Julius era ca scos din cutie. Bătrînul îl ținea sub prelată în garaj și cea mai mare parte a kilometrajului de la bord era reprezentată de drumurile săptămînale la băcănie. Viteza maximă pe autostradă era de regulă un rulaj enervant de nouăzeci de kilometri la oră, chiar și pe timpul călătoriilor în afara orașului, motiv pentru care David nu încercase niciodată să-și ia carnet de conducere. Dar cum acesta era un caz de forță majoră, bătrînul gonea acum pe autostradă cu viteza nebună de nouăzeci la oră. Faza mare a mașinilor mai rapide se ațintea asupra lor ca ochii unor lupi mecanici. Multe dintre acestea erau încărcate la refuz cu oameni, valize și cutii cu alimente. Cîteva aveau deasupra saltele legate unele de altele, mărind rezistența la vînt, iar cînd treceau, vîjîind, pe lîngă Julius și David, toți pasagerii întorceau capul, holbîndu-se la cei doi bărbați în automobilul lor vechi de culoare albastru-închis, care înaintau de parcă ar fi savurat o excursie de duminică. Chipurile din spatele ferestrelor erau crispate în măști ale terorii, consecință a celor douăsprezece ore de cînd se declanșase invazia.

— Mergi mai încet, țicnitule! strigă Julius, agitînd pumnul în direcția unui microbuz care-i depășise, gonind cu viteză dublă față de Valiant.

— Nouăzeci, tată, te rog, zise David, făcîndu-l pe bătrîn din nou atent la vitezometru. Ai redus viteza.

— Am redus-o?

— Ai scăzut sub nouăzeci. Menține viteza maximă.

David ar fi vrut să depășească toate mașinile de pe autostradă, însă cunoștea limitele tatălui său, printre care se număra și viteza de nouăzeci la oră. Dacă accelerau mai mult de-atît, Julius avea sentimentul că mașina se va dezintegra sub ei. David își mușcă limba, încercînd să se calmeze. Încă mai era timp. În plus, nu putea insista prea mult, după ce că Julius acceptase misiunea.

David se așteptase ca taică-său să protesteze, să vocifereze și să-i țină predici cel puțin o jumătate de oră cum că era o idee absolut ridicolă. Dar de îndată ce David îi explicase pe nerăsuflate de ce *trebuia* să ajungă acolo, Julius se aplecase, privind fix în ochii fiului său timp de cîteva secunde, de parcă ar fi căutat să afle ceva anume. Ceea ce văzuse acolo îl convinsese.

— Fă-mi un sandviș, ceruse el, ridicînd din umeri. Eu mă duc să-mi iau haina.

Treizeci de minute mai tîrziu ieșeau din oraș, în mare parte datorită incredibilei vitezii a lui David într-ale navigației. Cum își petrecuse o mare parte din viață pe bancheta din spate a taxiurilor, cunoștea toate scurtăturile posibile. De îndată ce ajunseră pe autostradă, îndreptîndu-se spre Washington, David își deschise laptop-ul, ca să afle mai multe despre semnal, încă surprins că planul său întîmpinase așa de puțină rezistență din partea tatălui, de obicei atît de încăpățînat.

— Să vezi ce-ai să ai de furcă la Casa Albă, exclamă dintr-o dată Julius. Nu poți să mergi la ușa lor și să suni la sonerie. „Hei, bună seara, vreau să discut niței cu președintele." Crezi că ei nu știu ce știi și tu? Te asigur că da. Ei știu tot.

— Pe asta nu o știu, te rog să mă crezi, răspunse David, încercînd să se concentreze.

— Dacă ești așa deștept, atunci explică-mi și mie un lucru. Cum se face că ai studiat zece ani la MIT, ai absol-

vit cu toate onorurile și ai obținut toate distincțiile, ca să ajungi un simplu depanator de televiziune prin cablu?

Întrebarea, la fel ca multe altele puse de Julius, era o lovitură sub centură.

— Te implor, nu începe din nou, murmură David pe un ton cu care spera să pună capăt discuției pe această temă.

Era unul dintre punctele lui deosebit de nevralgice, pe care toată lumea îl eticheta drept lipsă de ambiție. Era cu mult mai bine pregătit decît i-o cerea postul său de la Compact și fusese cerut cu insistență de laboratoarele de cercetare din întreaga țară. Chiar și acum mai primea scrisori prin care era întrebat dacă l-ar fi interesat să lucreze la proiecte științifice pe diverse teme, de la energia electrică din Texas la biosfera din Arizona. S-ar fi putut remarca în astfel de posturi, totuși prefera să rămînă acolo unde se afla. Își iubea orașul, slujba, tatăl și soția — pînă în momentul în care aceasta plecase să lucreze pentru senatorul Whitmore.

Rănit de întrebare, David se prefăcu că lucrează la computer. Puțin îi păsa ce credeau alții despre el, dar dezamăgirea tatălui îi stătea înfiptă ca un spin în coastă.

— Șapte ani, mormăi David.

— Șapte ani? Ce tot spui acolo?

— Spun că n-am studiat la MIT decît șapte ani și nu-s un prăpădit de depanator. Sînt inginer-șef consultant pe probleme de sisteme.

— Cer scuze, domnule Barosan! îl zeflemisi Julius, aplecîndu-se și mai mult peste volan. Ceea ce vreau eu să-ți spun e următorul lucru: acolo sînt suficienți oameni care să se ocupe de problema asta. Cînd vor avea nevoie de canalele naționale de filme, te vor chema pe tine.

Era o altă lovitură sub centură. David își mușcă buza, verificînd din nou vitezometrul.

— Iar ai redus viteza.

PRIMA DOAMNĂ a țării avea la dispoziție salonul elegantului hotel numai pentru ea însăși. Suita de asistenți și agenți ai Serviciului Secret se retrăsese, lăsînd-o singură ca să-i telefoneze soțului ei. De fiecare dată cînd se deschidea ușa, zărea afară mulțimea de reporteri așteptînd-o în holul de la intrare. Cîțiva polițiști de la secția din Los Angeles îi țineau la distanță în spatele cordoanelor de catifea, în timp ce ei o așteptau să iasă și să țină conferința de presă pe care le-o făgăduise.

— Mary?

— Bună, Tom. Cum te descurci? întrebă ea.

— Destul de bine, date fiind împrejurările, răspunse Whitmore.

Era ora 1:00 p.m. și glasul lui trăda oboseală.

— Unde ești?

— În dormitor. M-am gîndit c-ar trebui să încerc să mă întind puțin.

— Bună idee. Care-i starea de spirit pe acolo?

— Ascultă, zise el, schimbînd subiectul. Trimit un elicopter la Biltmore. Pe acoperișul clădirii există un eliport. Vreau să pleci din Los Angeles cît mai curînd posibil. Dacă aceste obiecte se hotărăsc să-și manifeste ostilitatea față de noi...

Își lăsă fraza în suspensie.

Marilyn zîmbi.

— Am bănuit eu că asta ai să spui, dar tocmai am urmărit conferința de presă a lui Connie. Tom, sînt mîndră de tine că ai rămas la Casa Albă. Cred că ai procedat așa cum se cuvine. Dar declarația pe care ai de gînd s-o faci nu va suna convingător, dacă lumea va vedea că mă grăbesc să fug de aici.

— Ești chiar în dreptul obiectului, nu-i așa?

Într-adevăr, hotelul unde se afla ea, istoricul și luxosul Biltmore, se găsea la numai două blocuri distanță de First Interstate Building. Centrul navei spațiale care se rotea

încet pe loc era chiar deasupra. Centrul orașului Los Angeles, de regulă aglomerat vinerea seara, cu un amestec pestriț de limuzine și turiști veniți din America Centrală, era acum pustiu, un oraș fantomă.

— Da, e tot acolo, mărturisi ea, dar în hol mă așteaptă vreo douăsprezece echipe de reporteri. Johanna e cu ei, pregătește o conferință de presă urmată de cîteva interviuri. De cum se termină, plec. Îți promit.

— Nici vorbă. Apreciez ce încerci să faci, dar nu avem nici cea mai mică idee despre intențiile acestor nave spațiale. Eu voi...

— Tom, ascultă-mă, îl întrerupse ea categoric. Știu că ești îngrijorat. Dar am și eu aici responsabilitățile mele. Oamenii vor asculta ce le spun.

Whitmore n-o putea contrazice. Sondaje de opinie succesive dovediseră că Marilyn Whitmore era unica persoană care se bucura de o enormă popularitate la Washington. Ceea ce Jacqueline Kennedy realizase prin fast, doamna Whitmore dobîndea prin stilul ei practic și realist. Cîștigase inima unei națiuni, fiind prima mare doamnă care se plimbase prin sălile Casei Albe în blugi și cu picioarele goale. Avea frumusețea simplă și eroică a unei coloniste și un mod realist de a se adresa publicului, care inspira încredere. Politicienii n-o simpatizau, dar pentru americanii de rînd ea era simbolul speranței: reprezentanta tuturor pe coridoarele puterii. Pe măsură ce guvernarea soțului ei se împotmolise pe parcursul ultimelor luni, Marilyn devenise cea mai puternică armă politică a administrației. Simțea că era de datoria ei să apară la televizor și la radio, încercînd să mențină evacuarea orașelor cît mai ordonată cu putință.

La celălalt capăt al firului se lăsă o lungă tăcere.

— Of, bine, se îmbună soțul ei, tonul lui lăsînd să se înțeleagă cît de puțin îi surîdea ideea. Însă vreau ca într-o

oră și jumătate să fii pe acoperiș. Trimit un elicopter să te ducă la baza aeriană Peterson din Colorado.

— Lasă-mi două ore și batem palma. Apoi, schimbînd subiectul, se interesă de fetița lor. Ce face mogîldeața?

— Bine. Va pleca de aici cu avionul, ca să vă întîlniți la Peterson. În după-amiaza asta am avut o mică evadare din închisoare. A scăpat de sub supravegherea guvernantei și a dat buzna în Biroul Oval chiar în momentul cînd nava apărea deasupra orașului.

— Oh, Doamne, gemu mama fetiței. Și cum a reacționat?

— La fel ca toți ceilalți. S-a speriat cumplit. Acum doarme tun aici lîngă mine. Vrei s-o trezesc?

— Nu, las-o să doarmă. Totuși, mă îngrijorează că va călători de una singură. Vrei să ceri să instaleze un telefon la bord, ca să pot sta de vorbă cu ea?

— Desigur. Dar nu va fi singură. Drept recompensă că personalul rămîne la Casă Albă, i-am lăsat pe toți să-și evacueze copiii la Peterson. Cred că, dacă n-aș fi făcut-o, m-aș fi confruntat cu o revoltă în masă.

În ușa de la dormitorul președintelui răsună o ciocănitură.

— O clipă, strigă el, după care vorbi din nou în receptor: Trebuie să te las. Probabil ne vedem dimineață la NORAD. Nici unul din ei nu voia să închidă telefonul, dar amîndoi simțeau chemarea datoriei. Și, iubito...

— Da?

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc. Foarte mult. Ne vedem peste cîteva ore.

— La revedere.

Whitmore, încă în pantaloni și cămașă de gală, străbătu încăperea, și deschise ușa. Pe coridorul slab luminat se aflau generalul Grey și ministrul Nimziki.

— Iată raportul pe care l-ați cerut, domnule președinte, zise Grey, întinzîndu-i un fax. Deocamdată nu sînt decît treizeci și șase de nave. De cîteva ore nu s-au mai semnalat altele care să pătrundă în atmosfera terestră.

— Iar acestea sînt orașele vizate? întrebă Whitmore, studiind raportul.

— Da, domnule președinte.

Whitmore cercetă cu atenție datele. Vedea că Nimziki era nervos și nerăbdător, pîndind momentul să spună ceva. Cînd, în cele din urmă, președintele îi înapoie foaia lui Grey, ministrul apărării nu se mai putu abține.

— Iertați-mi expresia, dar este o nebunie, zise el printre dinții încleștați. Sinucidere curată. Stînd astfel cu brațele încrucișate, renunțăm la ocazia de a lansa primii atacul. Noi am venit aici ca să vă sfătuim să luați măsuri, să declanșați atacul nuclear.

Cuvîntul „noi" îl luă prin surprindere pe Whitmore. Se uită la Grey, cerîndu-i părerea.

— Domnule general?

— După cum știți, domnule președinte, eu voi sprijini orice curs de acțiune adoptat de dumneavoastră. E o mare dilemă dacă să atacăm primii sau să stăm liniștiți. Totuși, de data asta înclin să-i dau dreptate lui Al. Poate că ar trebui să atacăm noi primii.

Venind din partea lui Grey, răspunsul era surprinzător. El și Nimziki nu se simpatizau prea mult unul pe altul și cu toate acestea își uniseră forțele ca să-i prezinte șefului lor acest plan.

Whitmore se sprijini de cadrul ușii, frecîndu-se la ochi. Chibzui cîteva momente.

— Eu nu sînt de părerea asta, declară el în cele din urmă. Nu te apuci să-l pocnești pe tipul cel mai solid din școală decît după ce te convingi că-i bătăușul clasei.

Nimziki se pregătea să aducă alte argumente, dar o privire severă a lui Grey îl reduse la tăcere. *Președintele și-a spus părerea*, spunea acea privire, *și cu asta încheiem discuția.*

— Cum rămîne cu încercările noastre de a intra în contact cu ei? întrebă Whitmore.

Grey îl puse la curent cu ultimele noutăți.

— Tentativele făcute pe toate frecvențele n-au dus nicăieri. Comandamentul din Atlantic se străduiește să inițieze un fel de comunicare vizuală, care să ajungă exact sub nasul lor. Va trebui să ne răspundă.

— Să sperăm că ne va plăcea ceea ce vor avea de spus.

NIMENI NU BĂGA DE SEAMĂ ce noapte minunată era, cu un cer spuzit de stele și o briză caldă și plăcută. Sufletele neliniștite din parcul de rulote erau complet absorbite de problemele lor de siguranță și supraviețuire. În acea după-amiază, vecin după vecin — oameni care trăiau aici de ani de zile — își împachetaseră lucrurile și plecaseră, mulți dintre ei fără o destinație anume. În același timp, nou-sosiții — îndeosebi vehicule cu motoarele gata să-și dea duhul — trăgeau în fața porții, unde administratoarea înălțase un baraj rutier improvizat. O femeie obeză într-o rochie largă cu flori viu colorate percepea ceea ce ea considera a fi un tarif rezonabil, înainte de a permite refugiaților — chipuri jalnice, ascunzîndu-se în spatele geamurilor — să treacă mai departe, ocupînd unul dintre petecele de pămînt prăfuit. Lucrătorii de pe cîmp se adunaseră în jurul Fordurilor rablagite, ascultînd posturi de radio în limba spaniolă și hotărînd încotro să apuce. Femei îngrijorate aruncau mereu cîte o privire prin ușile închise cu paravane, în căutarea unor eventuale semne de pericol, după care se încuiau din nou înăuntru. Toți erau cu nervii la pămînt,

încordați ca niște amatori ai jocurilor de noroc pe mize mari care ar fi dat tîrcoale unui cazino, așteptînd să fie anunțate regulile unui joc nou și ciudat.

Stînd turcește, cu picioarele goale, Miguel supraveghea de sus întreaga scenă. Se cocoțase pe acoperișul rulotei familiei, luînd cu el micul televizor, în speranța că va obține o imagine mai bună. După cîteva experimente cu umerașe din sîrmă și ghemotoace din foiță de cositor, realizase cea mai bună imagine pe care o putea pretinde. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mîini, și urmări știrile, cu vîntul căldut adiindu-i prin pletele lungi pînă la umăr.

Nu primise nici o veste de la Russell după confruntarea din cîmpul de roșii în cursul aceleiași dimineți. *Chestie tipică*, își zise băiatul, *ori de cîte ori e o situație de criză, dumnealui se evaporă.* Așa cum mai făcuse de mii de ori în ziua aceea, Miguel se uită în direcția orașului Los Angeles. Silueta mătăhăloasă și întunecată a navei misterioase era vizibilă pe deasupra colinelor care despărțeau orașul de deșert. Secera subțire a lunii care se ridica pe cer proiecta lumini și umbre pe latura estică a navei. Chiar sub vehiculul spațial se vedeau farurile unei coloane de mașini șerpuind prin canion pe o distanță de kilometri întregi: erau mii de automobiliști care continuau să părăsească orașul. În timp ce urmărea luminile care veneau în direcția lui, pe autostradă, ca să se preschimbe apoi în lumini roșii de poziție ce se îndepărtau grăbite spre locuri mai sigure ca Bakersfield, Fresno, Bishop și chiar mai departe, Miguel cugetă din nou la planul său. Toată după-amiaza îl răsucise în minte în fel și chip. Trebuia să-i scoată pe Troy și pe Alicia din locul acela, ducîndu-i departe de pericolul prezentat de navă. Singurul loc pe care-l cunoștea era casa unei rude, în statul Arizona. În ultimii ani, familia Casse rupsese toate celelalte relații.

Comutînd de pe un canal pe altul, se gîndi cum să-i prezinte propunerea lui Russell, cînd — și dacă — avea să se întoarcă. Atunci văzu pe ecran ceva care-l năuci aproape la fel de mult ca primul contact cu imaginea

navei. Unul dintre canalele locale transmitea un reportaj care, chipurile, arăta partea mai nostimă a invaziei. Pe un ton ironic, batjocoritor, crainicul citea de pe teleprompter.

— ...un localnic care lucrează la stropitul recoltelor a fost arestat astăzi, după ce zburase cu un vechi avion în diverse locuri din valea San Fernando, împrăștiind mii de fluturași.

Miguel gemu audibil, văzînd caseta video cu tatăl său vitreg, care avea un aer sălbăticit și mîinile prinse în cătușe, fiind condus sub escortă la secția de poliție din Lancaster.

— Mai bine ați face ceva, mîrîia Russell către reporteri. Eu am fost răpit de extratereștri ca ăștia cu zece ani în urmă și pe atunci nu m-a crezut nimeni. Au făcut tot felul de experiențe pe mine... ne studiază de ani întregi! Trebuie să facem ceva. Se află aici ca să ne ucidă pe toți!

Unul dintre ajutorii șerifului îl trase pe Russell deoparte, îmbrîncindu-l pe ușa de la intrare a secției de poliție.

O dată reluată legătura cu studioul, crainicul înălță din sprîncene.

— O reacție mai curînd bizară. Individul, un vagabond identificat drept Russell Casse, este reținut de poliția din Lancaster pentru cercetări suplimentare. Fluturașii scriși de mînă și fotocopiați pretindeau...

— La ce te uiți?

Vocea venind din spate îl sperie pe Miguel, care schimbă imediat canalul. Era Troy, care urcase scara ca să vadă cu ce se ocupa fratele lui.

— Nimic. Vocea lui Miguel era gîtuită de emoție. Își drese glasul și vorbi din nou: Ascultă, Troy, îl ții minte pe unchiul Hector din Tucson?

— Sigur. Cel cu consola de jocuri SEGA Saturn pe șaizeci și patru de biți. Mai știi?

— Da. Ce-ai zice să mergem să locuim la el un timp?

Fratele mai mic dădu din cap în semn de încuviințare.

— Ar fi nemaipomenit.

Miguel privi o clipă spre autostradă, chibzuind. Apoi luă o hotărîre.

— Începe să-ți faci bagajele. Plecăm.

La televizor prima doamnă, Marilyn Whitmore, ținea un discurs, un nou apel la calm. Miguel scoase aparatul din priză și-l cără cu băgare de seamă pînă la marginea acoperișului.

— Plecăm chiar acum? întrebă nedumerit Troy, care cobora scara.

— Chiar acum.

— Și tata?

Miguel sări jos de pe rulotă, aterizînd fără efort cu tălpile în praf. Se cocoță pe roată ca să recupereze televizorul. Observînd că fratele lui nu se mișcase din loc, se răsti furios:

— Ai auzit ce-am spus, Troy, strînge-ți lucrurile și fii gata de plecare.

Pe urmă porni cu pași greoi prin întunericul care învăluia parcul de rulote, în căutarea surorii sale vitrege. Cam bănuia pe unde o putea găsi.

— Dar nu putem pleca fără tăticu', se plînse mezinul.

Miguel nici nu se uită în urmă.

ÎȘI STRECURĂ mîna pe sub bluza ei.

— Asta ar putea fi ultima noapte pe care o trăim, șopti el. Doar nu vrei să mori fecioară?

Încercase să vorbească jumătate în glumă, jumătate în serios, dînd cu banul ca să-și dea seama cît de departe ar fi putut să meargă.

Întrebarea o neliniști pe Alicia. Se străduí să tragă de timp. Buzele i se întredeschiseră pentru un alt sărut lung, fierbinte, mistuitor și răscolitor, care-l făcu pe băiat să se lipească cu spatele de portiera de pe partea șoferului.

Ajungînd acum deasupra lui, Alicia înălță capul ca să-și tragă sufletul și-l privi țintă pe băiatul de sub ea. Lucirea gălbuie a unei lămpi de verandă se furișa prin fereastra camionului.

— Ce te face să crezi că sînt fecioară?

Întrebarea îl puse în încurcătură și în același timp îi dădu curaj, făcîndu-l să-și închipuie că în noaptea aceea, după săptămîni întregi de hîrjoneală, avea în sfîrșit, s-o posede. Alicia nu se pricepea să ghicească gîndurile cuiva și, de altfel, nici n-ar fi avut nevoie să știe exact ce era în mintea băiatului. Îl simțea cît era de excitat după încordarea spatelui și după felul în care degetele lui i se încleștau pe șolduri.

Traiul într-o rulotă lungă de numai șapte metri, împreună cu alte trei persoane, era ca un week-end nesfîrșit petrecut în iad. Alicia, în vîrstă de aproape cincisprezece ani, voia să scape de acolo. Singura cale de a-și vedea visul cu ochii era ca un bărbat să o răpească. Tînărul pe care-l săruta nu era chiar un bărbat, însă reprezenta cam tot ce reușise Alicia să găsească în acest sens. Andy, în vîrstă de optsprezece ani, se considera o persoană importantă în parcul de rulote. El și maică-sa, care administra locul, împărțeau cea mai spațioasă rulotă permanentă din parc. Avea o slujbă stabilă, un camion nou marca Toyota cu sistem de amortizare și plănuia să-și facă rost de un apartament al său. Alicia îl plăcea, dar, în același timp, nu era pregătită pentru dragostea fizică. Știa că lăsase conversația să ajungă prea departe și se trezi căutînd o cale să iasă din impas fără a părea că vrea să cocheteze.

Andy încă se mai gîndea la întrebarea referitoare la feciorie, cînd ușa de care se sprijinea se deschise brusc. Tinerii îndrăgostiți fură cît pe ce să se rostogolească la pămînt. Din ușă îi privea fratele Aliciei.

— Ce mama dracului faci, Miguel?

Desprinzîndu-se din brațele lui Andy, fata îi vorbi pe un ton furios și rușinat, dar în sinea ei răsuflă ușurată.

— Vino, plecăm la Tucson.

— Grozav! Își ridică ochii către cer. De parcă aș merge undeva cu tine.

Fără să mai lungească vorba, Miguel se întinse peste Andy și o strînse pe Alicia de încheietura mîinii, ca într-un clește. O trase afară din camion, tîrîndu-l și pe Andy după ea. Fata aterizâ cu o bufnitură la pămînt, scoțînd un țipăt furios.

— Hei, tipule, stai blînd, îi ceru Andy.

Miguel se pregăti să-l scoată din circulație cu un singur pumn, atît de năprasnic, încît să-i spargă capul. Căutătura sălbatică din ochii lui îl paralizâ pe Andy, silindu-l să se așeze jos din nou, murmurînd:

— Indiferent ce-ai vrea să faci, e bine.

Spumegînd, Alicia porni prin curtea prăfuită, vociferînd:

— Miguel Casse, ești un mare dobitoc! Un psihopat bun de dus la doctor. Am să-i spun tatei ce-ai făcut și sper c-o să te bată să-ți sune apa în cap.

După aceea o luă la fugă, dispărînd în întuneric.

ÎN TIMP CE Alicia stătea îmbufnată înăuntru, cei doi băieți apucară fiecare cîte o lanternă, punîndu-se pe treabă. Douăzeci de minute mai tîrziu deconectaseră apa și lumina, legaseră bicicleta și motocicleta în spatele rulotei și duseseră înăuntru scaunele pliante și soba cu cărbuni. Camionul familiei Casse era gata de plecare. Miguel se instală pe scaunul șoferului, își legă centura de siguranță, ambală motorul și puse schimbătorul de viteze în poziția unu. Dar nu se urni din loc.

În lumina farurilor, clătinîndu-se ușor, ca un elan bătrîn și gras, stătea tatăl lui vitreg. Russell fusese eliberat

din închisoare — exact la timp ca să le facă viața și mai grea. Primul impuls al lui Miguel fu să demareze și să treacă cu mașina peste el, să-l izbească și să-i strivească burdihanul fleșcăit și plin de băutură. Totuși, scoase din viteză și așteptă, privind fix înainte.

Vesel și nepăsător ca întotdeauna, Russell își tîrșîi picioarele pînă la portiera de pe partea șoferului.

— E-n regulă, copii. Mi-ați ghicit gîndul. Hai s-o întindem cît mai departe cu putință de obiectul ăla. Se uită la forma întunecată postată deasupra orașului Los Angeles și clătină din cap. Nimeni nu înțelege, Miguel. Nimeni nu mă crede, dar obiectul ăla va preschimba orașul într-un abator, ține minte ce-ți spun.

Miguel se mărgini să-l privească cu ochi străini și ostili. Fără să ia în seamă amănuntul sau, poate, fără să-l observe, Russell îi ceru băiatului să deschidă portiera și să-l lase pe el la volan. Dar Miguel se dădu jos din camion, închizînd portiera după el.

— Ți-au dat drumul?

Lui Russell nu-i trecuse nici o clipă prin minte că ar fi trebuit să se simtă vinovat sau încurcat.

— Bineînțeles că mi-au dat drumul! De cînd e o crimă ca omul să-și exercite dreptul de a vorbi liber? Cum e cu blestematul ăla de amendament numărul unu? În orice caz, la ora asta au treburi mult mai importante, crede-mă. Vino, hai să plecăm.

Cînd Russell porni spre camion, Miguel se postă în calea lui, tremurînd.

— Plecăm fără dumneata. Nu încerca să ne oprești.

În cele din urmă, tatăl său vitreg îi acordă toată atenția.

— Ce tot spui acolo?

— Ne-am săturat, declară Miguel cît putea de calm. Ne-am săturat și am obosit să tot umblăm pe urmele dumitale, ducîndu-te în spate peste tot, ca pe o povară.

Băiatul trase aer în piept, fără să-și ia ochii de la mîinile lui Russell.

— Avem destui bani ca să ajungem la Tucson, unde vom rămîne un timp la unchiul Hector.

Russell se holba la el de parcă ar fi auzit cel mai năstrușnic lucru spus de cineva vreodată.

— Pleci pe dracu'! tună el suficient de tare cît să se audă în tot parcul. Nu uita, băiete, că încă sînt tatăl tău!

Era ultima picătură. Fitilul lui Miguel arsese pînă la capăt și în clipa următoare băiatul explodă ca o rachetă.

— Ba nu ești! Nu ești tatăl meu. Nu ești decît un țicnit care s-a însurat cu maică-mea. Ea te-a îngrijit ca pe un prunc murdar la fund, dar cînd s-a îmbolnăvit, dumneata n-ai *mișcat un deget*! Ești un nebun, Russell, și nu însemni *nimic* pentru mine. Și-acum, urmă el ceva mai calm, te rog să te dai la o parte din drum. Eu îmi asum răspunderea pentru noi trei, iar dumneata îți vei purta singur de grijă.

Russell își umplu plămînii cu aer, cugetînd la cele auzite. Întotdeauna se așteptase într-o oarecare măsură la o asemenea întîmplare, dar acum, că avusese loc, avea senzația că cineva îi înfipsese un pumnal în inimă.

— Cum rămîne cu Troy?

— Tocmai despre asta-i vorba! Ești cît se poate de egoist. Încearcă măcar o dată în viață să te gîndești cum e mai bine pentru el. Cine-i, de fapt, cel care-l îngrijește? Cine trebuie să umble din poartă în poartă după bani, slujbe și medicamente? Eh? Cine? De fiecare dată cînd o faci lată, *eu* sînt cel pe capul căruia cad toate astea. Eu sînt cel care se ocupă de toate treburile neplăcute. Și tot eu sînt acela care trebuie să plec ca să adun destui bani pentru a cumpăra doctoria aia blestemată.

Miguel ar fi putut continua la nesfîrșit pe același ton, dar îl opri zgomotul de sticlă spartă.

— Încetează! Nu sînt un țînc! urlă Troy.

Ieșise afară și acum își spărgea fiolele de medicament, izbindu-le de asfalt.

— N-am nevoie de doctoria asta idioată! țipă el, trîntind încă o fiolă de pămînt. N-am nevoie de nimeni care să aibă grijă de mine.

Cînd își dădu seama ce se întîmplă, Miguel se repezi în lumina farurilor și-l înșfăcă pe fratele său, înainte ca acesta să poată sparge și ultima fiolă. Dar, în timp ce se luptau, Troy reuși s-o arunce și pe aceea, strivind-o sub talpa adidasului. Furios, Miguel îl apucă de un smoc de păr, începînd să-l zgîlțîie.

— Știi cît costă medicamentul ăsta? Acum ce se întîmplă, dacă ți se face rău din nou? Răspunde!

Așteptă să primească un răspuns, însă brusc disperarea i se preschimbă în tristețe, apoi în cruntă disperare. Încercase. Luase atitudine în fața tatălui său vitreg, încercînd să pună la cale o evadare. Dintr-o dată își dădu seama că dăduse greș. Eșuase lamentabil. Fără un cuvînt, cu mintea golită de gînduri, Miguel se răsuci pe călcîie și dispăru în interiorul rulotei.

— Iartă-mă, zise încet Troy.

— Bine, hai să mergem, Troy-boy[1].

Russell porni primul către camionul oprit în drum.

DAVID CONTINUA să-și repete că persoana de la volan era tatăl său, un om căruia îi datora iubire, răbdare și recunoștință filială. Pe de altă parte, Julius, pur și simplu, îl scotea din minți. Cei doi Levinson nu petrecuseră atîta timp împreună într-un spațiu închis din vara cînd David împlinise treisprezece ani și familia făcuse acea călătorie infernală pînă în Florida, s-o viziteze pe mătușa Sophie, care era bolnavă și nu putuse lua parte la bar mitzvah-ul[2] lui David. În timpul călătoriei cu mașina, Julius, veșnicul chibiț, părea mai puțin interesat de trafic

1 Băiat (n.trad.).

2 Ceremonie solemnă, oficiată în sinagogă, prin care băieții în vîrstă de treisprezece ani sînt admiși în comunitatea evreiască adultă (n.trad.)

decît de nesfîrșita lui sporovăială. Vorbea încă de cînd plecaseră din New York, sărind de la una la alta, analizînd, criticînd, punînd întrebări și apoi răspunzîndu-și singur. Cînd asta se întîmpla de două ori pe săptămînă, în parc, la un joc de șah, mai mergea. Dar închis în cabina Plymouthului antediluvian și scăpînd de ciocniri ca prin urechile acului, ca într-un transatlantic cu nouăzeci la oră, trăncăneala lui continuă începea să-l aducă pe David în pragul nebuniei. Pe parcursul ultimilor treizeci și cinci de kilometri Julius povestise pe nerăsuflate subiectele cîtorva dintre ultimele filme pe care le văzuse, cum ar fi *Greșeala* și prima serie din *Războiul lumilor*. În opinia lui Julius, teoretician amator al conspirațiilor, existau prea multe asemănări ca să-ți închipui că nimeni nu bănuise că așa ceva se va întîmpla. Singurele ocazii cînd tăcea erau atunci cînd asculta vreun zgomot bizar venind dinspre motor.

David își mușca limba, dar păstra tăcerea. La urma urmei, aceasta era singura sa posibilitate de a ajunge la Washington. O dată la cîteva minute arunca o privire către vitezometru, după care se uita la ceas.

— Nouăzeci! tuna Julius de cîte ori observa că fiul său controlează vitezometrul. Rulez cu nouăzeci la oră. Mai repede de-atît îmi explodează motorul. Fii convins de asta.

David nu avea altceva de făcut decît să se lase pe spate în scaunul său și să încerce să-și păstreze calmul. Cam din doi în doi kilometri treceau în viteză pe lîngă alt vehicul tras la marginea șoselei, în pană de benzină sau cu radiatorul împroșcînd jeturi fierbinți de abur în aerul nopții. Circulația era blocată pe toată distanța pînă la Washington, adică șaptezeci de kilometri. David își spuse că era numai o chestiune de timp pînă cînd automobiliștii exasperați aveau să dărîme barajele semicirculare, luînd cu asalt și drumurile care duceau spre sud. Exact asta se și întîmpla — sub supravegherea poliției — ceva mai departe pe autostradă. De-acum, vajnicul Valiant din oțel și crom

avea la dispoziție toată șoseaua. David întoarse capul și se uită în spate prin lunetă. În urma lor nu se zăreau nici un fel de faruri, numai șoseaua pustie. Se uită și înainte. Nici urmă de lumini de poziție, cu excepția unei mașini de poliție, după toate aparențele abandonată, parcată oblic pe banda din mijloc. Semnalizatoarele clipeau și amîndouă portierele erau larg deschise, dar cînd trecură pe lîngă ea, nu zăriră nici urmă de vreun polițist al statului Maryland care s-o fi oprit acolo.

— Probabil că te apropii. Sîntem singurii care circulăm pe drumul ăsta.

— Toată lumea se dă de ceasul morții să *plece* din Washington, și noi sîntem singurii tîmpiți care încearcă să *intre* în oraș!

Autostrada ducea pe o colină, făcînd o cotitură mare. Cînd ajunseră în vîrful dealului, avură pentru prima oară o perspectivă panoramică asupra districtului Columbia. Amîndoi rămaseră cu ochii cît cepele la cerul din fața lor. Luminile capitalei, proiectate spre cerul nopții, se reflectau pe pîntecele unei siluete gigantice și întunecate care staționa deasupra: o navă spațială la fel cu cea pe care o văzuseră la New York. Luminile orașului luceau doar atît cît să pună în evidență contururile masive și cenușii ale formatului de floare întunecată. Nici unul nu scoase un cuvînt cît timp coborîră de cealaltă parte a dealului. Cînd priveliștea dispăru în spatele unui șir de pini, Julius își drese glasul.

— David, m-a cuprins dintr-o dată un dor nebun să vizitez Philadelphia, unde nu-s farfurii zburătoare. Ce-ai zice să facem stînga împrejur și să...

— Verifică-ți, te rog, viteza.

Fără să-și dea seama, bătrînul încetinise la șaizeci de kilometri pe oră.

Acum, că se apropiau de oraș, gesturile lui David deveniră mai grăbite. Se întinse repede spre bancheta din

spate, își luă laptop-ul și îl puse în funcțiune. Dintr-o mapă de plastic scoase un CD-ROM și îl introduse în drive-ul exterior.

Julius știa ce este un CD, dar pînă atunci nu văzuse cu ochii lui nici unul.

— Ce dracu' e chestia aia? se interesă el.

David ridică perechea primului disc, volumul doi, fluturîndu-l prin aer cu mîndrie.

— Pe discurile astea mici, tăticule, se află toate cărțile de telefon din America.

— Pe discuțele astea două?

— Incredibil, nu-i așa?

Degetele lui David lunecau pe tastatură, introducînd comenzi.

Deși nu avea de gînd s-o recunoască, Julius era impresionat. Se aplecă, urmărind cu privirea numele care defilau pe ecran.

— Dă-mi voie să ghicesc. Cauți numărul ei de telefon.

— Întocmai, Sherlock.

— Există o problemă. Ce te face să crezi că o persoană importantă cum e Constance figurează în cartea de telefon, de unde poate s-o sune orice țicnit?

— Întotdeauna a figurat cu telefonul portabil, pentru cazuri urgente. Problema e să aflu sub care nume. Uneori își folosește numai inițiala numelui mic, alteori o poreclă...

Începu să încerce diverse combinații, în timp ce Julius îl urmărea, încercînd să țină pasul cu el. Cînd văzu că după vreo douăzeci de nume posibile tot nu obține nici un rezultat, David începu să-și manifeste iritarea.

— Nu figurează, așa-i?

— Îl găsesc eu.

Glasul lui David suna aproape convingător.

— Pur și simplu, încă n-am picat pe ce trebuie. De regulă e ceva de genul C. Spano, Connie Spano, Spunky Spano...

— Spunky[1]? Taică-său era vădit amuzat. Asta-mi place. Încearcă Spunky.

— Spunky era porecla ei de la colegiu.

— Ai incercat și Levinson?

David se încruntă.

— Te rog. Cînd ne-am căsătorit a refuzat să ia numele meu. Și vrei ca acum, cînd ne-am despărțit, să înceapă să-și spună Levinson? Iartă-mă, dar nu cred.

Julius ridică din umeri și se uită în altă parte. Și ce dacă sugestiile lui nu meritau încercate? Ce-i păsa? În cele din urmă, David cedă.

— Of, bine, am să încerc Levinson.

Julius se aplecă spre el, urmărind numele derulate pe ecran cu aceeași aviditate, de parcă ar fi privit un joc de ruletă. Brusc numele se opriră și computerul porni să emită beep-uri, anunțînd că găsise numărul.

— Și zi așa, ce știu eu? exclamă sarcastic bătrînul.

Un sunet puternic și ascuțit îi făcu să ridice ochii amîndoi deodată. Fulgerînd din girofar și urlînd din sirenă, o mașină de poliție venea în plină viteză, din sens invers, pe banda lor. Mai rău decît atît, în urma ei șoseaua se umpluse de mașini, cu sute de automobiliști decișI să părăsească Washingtonul.

— *Oh, mein Gott*!

Julius își împinse ochelarii pe nas și se aplecă mai mult peste volan, pregătindu-se să înfrunte inevitabilul.

De îndată ce David își dădu seama că se găseau prea aproape și că rulau prea repede ca să poată evita fluxul de trafic venind spre ei, recurse la unica soluție rezonabilă, adică scoase un urlet de-ți îngheța sîngele în vine. Julius

1 Curajoasa (n.trad.).

smuci mașina spre stînga, trecînd razant pe lîngă bara frontală de protecție a mașinii care deschidea convoiul, apoi trase de volan spre dreapta, cu o secundă înainte de se ciocni în plin cu un camion cu remorcă. Două limuzine frînară brusc, dar nu reușiră să evite coliziunea, a cărei forță le proiectă cît-colo. Julius se strecură prin spațiul îngust rămas între ele, la numai cîțiva centimetri de fiecare.

— *Încetinește*! răcni David, alb la față ca lumina farurilor ațintite asupra lor.

Aplecat peste volan și mușcîndu-și buzele, Julius abia dacă atingea pedala de frînă. În timp ce în jurul lor mașinile intrau în coliziune una după alta, învîrtindu-se în loc ca popicele, acest Mario Andretti din lotul seniorilor se strecura printre ele cu îndemînare și, după toate aparențele, fără teamă. La două sute de metri depărtare de locul unde începuse catastrofa se găsea un refugiu lateral. Dintr-o singură mișcare de volan, însoțită de scrîșnet de cauciucuri, Julius scoase mașina de pe banda din mijloc, îndreptînd-o către bordura din dreapta, apoi spre refugiu.

Cu inima bătînd să le spargă pieptul, cu gurile căscate, cu încheieturile albite de încordare, amîndoi rămaseră privind fix înainte, pînă cînd Julius opri mașina cu o frînă lină. Copleșit de isprava tatălui său, David întoarse capul către el, studiindu-l cu luare-aminte.

— Tată! Grozav ai mai condus, bătrîne!

Fără să-și dea seama de ce, începu să rîdă.

Julius respira greu. Scoase o batistă și-și șterse fruntea de sudoare.

— Mda. N-a fost prea rău, așa-i? Și fără nici cea mai mică zgîrietură.

În clipa următoare, deși nu era nimic de rîs, începu și el să chicotească. Era rîsul nervos și triumfător a doi bărbați care tocmai scăpaseră ca prin urechile acului de la moarte sigură.

Preț de cîteva momente uitară că mergeau la Washington și rămaseră în mașină rîzînd cu hohote, în vreme ce nava spațială se contura în depărtare, uriașă și întunecată.

JASMINE NU ȘTIA de ce se pregătea să apară din nou pe scenă, dar, pur și simplu, voia să se termine odată. Încă de dimineață nu făcuse altceva decît să se tîrască printr-un coșmar în plină zi. Chiar și acum, cînd își potrivea bretelele sutienului de mătase, se simțea de parcă ar fi plutit.

Sosirea giganticelor nave cufundase întreg globul într-o profundă stare de derută. Unii credeau că-i vorba de cavalerii negri ai Apocalipsului, veniți să distrugă planeta verde a lui Dumnezeu prin potop, foamete și foc. Alții anticipau o ceremonie în beatitudine, anunțînd armonia și cooperarea intergalactică. În timp ce mulți fugeau disperați, dornici să evadeze din orașe, alții — de pildă proprietarul magazinului de încălțăminte de la poalele colinei unde locuia Jasmine — își urmau programul de fiecare zi. Toate ritmurile cotidiene, nenumăratele rutine care în ajun păreau atît de reale, se dovedeau acum la fel de superficiale ca și imaginile reflectate pe suprafața unei ape liniștite. Sosirea astronavelor aruncase un pietroi în mijlocul helești eului, preschimbînd traiul cotidian într-un vis tremurător și distorsionat. Lipsită brusc de reguli, omenirea nu știa cum să se mai comporte.

Singurul motiv pentru care Jasmine se dusese la lucru fusese acela de a-și lua cecul cu plata ce i se cuvenea. În mod normal, acest lucru ar fi însemnat o escală de un sfert de oră, în drum spre El Toro. Dar îl întîlnise pe Mario, îmbrăcat într-un costum scump, cu părul dat pe spate cu grijă. Cunoscut pentru obiceiul său de a aduce în discuție tot felul de nume celebre, dînd astfel a înțelege că i-ar fi fost prieteni, Mario era prototipul mafiotului parvenit,

între două vîrste. Clubul Seven Veils reprezenta unica sa avere, iar reacția lui la situația de criză fusese aceea de a insista ca spectacolul să continue. De-a lungul anilor, mulți îl acuzaseră că era un vampir, că scotea sufletul din fetele care lucrau pentru el, storcînd pînă la ultimul bănuț pe care i-l aduceau trupurile lor și apoi aruncîndu-le din clipa în care nu-i mai erau de nici un folos. Cînd Jasmine venise să-și ia banii, Mario o rugase, o luase cu binișorul, apoi o amenințase, pînă cînd ea se învoise să danseze în seara aceea. Dacă ar fi avut mintea mai limpede, i-ar fi rîs în nas, trimițîndu-l la plimbare, după care i-ar fi întors spatele și ar fi plecat.

Dar dacă pînă la urmă navele făceau stînga împrejur și plecau? Dacă Steve decidea că o femeie cu un trecut zbuciumat și un copil în vîrstă de șase ani era o povară prea mare pentru el? Unde mai putea ea găsi o slujbă în care să-și poată alege singură programul, fiind plătită atît de generos? Își dorea cu disperare să creadă că Steve nu intenționa s-o părăsească și era ferm convinsă că n-o va face. Dar ea și Dylan mai fuseseră trași pe sfoară de atîtea ori, iar Jasmine dorea în primul rînd să-și ocrotească fiul.

Mario se folosise din plin de povestea vieții ei ca s-o convingă să rămînă la program. O cunoștea pe Jasmine de multă vreme, știa totul despre viața ei în Alabama, înainte de nașterea lui Dylan. Începuse să danseze într-un club obscur dintr-un cătun, după care fusese „descoperită" și adusă la Mobile. Acolo o întîlnise Mario. Într-o seară, după spectacol, îi oferise ceva de băut, ascultîndu-i compătimitor povestea întregii vieți, după care o convinsese să pornească spre vest, unde putea da uitării trecutul, începînd o existență nouă și cîștigînd bani buni.

Singura calitate a lui Mario era că nu încercase niciodată să se culce cu ea. Între el și Jasmine existase o relație strict profesională, iar Mario respectase principiile ei

etice de muncă. Jasmine se prezenta la lucru la ora stabilită, nu obișnuia să ia droguri, așa cum făceau cele mai multe dintre fete, și nu-și dădea niciodată întîlnire cu clienții. Defectul lui Mario era acela că știa pe care corzi sensibile să apese atunci cînd dorea să obțină ceva de la ea. Așa procedase și cînd ea intrase să-și ceară banii. Îi amintise de bărbații în care avusese încredere, inclusiv cel care o părăsise cu un copil și fără nici un fel de mijloace de subzistență. Cînd socotise că ea devenise vulnerabilă, schimbase tactica. O amenințase cu concedierea, în caz că nu-l ajuta să mențină clubul deschis, purtîndu-se ca un tiran vrednic de milă, disperat să-și mențină controlul peste mica sa moșie.

Ritmul sacadat de chitară bas al cîntecului ei pulsa prin sistemul de sonorizare al clubului, iar vocea înregistrată pe bandă a crainicului tună, acoperind toate celelalte sunete: „Domnilor, lărgiți-vă cravata și pregătiți-vă pentru ceva extrem de fierbinte. Împreunați-vă mîinile pentru încîntătoarea... Sabrina!

Ea se ivi prin despicătura cortinei, pășind în lumina orbitoare pînă cînd ajunse la stîlpul lucitor de alamă. Închizînd palma pe stîlp deget cu deget, se lipi de el cu tot trupul, după care porni să facă alte piruete, aruncîndu-și mantia transparentă.

Deodată, expresia de „tigroaică în călduri" a Sabrinei dispăru. În sală nu mai era nimeni. Cele o sută de scaune din jurul scenei erau toate goale. Singurii clienți erau cîțiva bărbați adunați în jurul televizorului cu ecran mare din celălalt capăt al încăperii. Toți erau de-ai casei, fără locuințe pe care să le apere, fără familii pe care să le salveze, oameni care intraseră la Seven Veils din același motiv ca în fiecare seară: ca să aibă cu cine schimba o vorbă. Patru sau cinci dintre celelalte dansatoare stăteau împreună cu ei la bar, urmărind știrile.

Fără îndoială, era cel mai penibil moment din întreaga carieră de dansatoare de strip-tease a lui Jasmine. O cuprinse brusc un val de furie și un acut sentiment al penibilului. Stînd acolo, pe jumătate dezbrăcată în lumina reflectoarelor, începu să-și dea seama de adevăratul motiv pentru care venise la club. *Dorise* ca Mario să-i confirme bănuielile cu privire la Steve, să-i reamintească de cîte ori se înșelase în privința bărbaților sau, mai precis, cîți bărbați o înșelaseră pe ea. În definitiv, Steve nu plecase, părăsindu-i pe ea și pe Dylan de îndată ce apăruse nava? Dar ceea ce o supăra în primul rînd era că-l luase pe Dylan cu ea, expunîndu-l inutil la pericole. Se făcuse timpul să pornească glonț către El Toro și să vadă dacă Steve era într-adevăr acolo. Își scoase pantofii cu toc cui și se furișă nebăgată în seamă în spatele cortinei țipătoare din șuvițe lungi de staniol.

Intră în cabină tunînd și fulgerînd.

— Nu pot să cred că l-am lăsat pe ticălosul ăsta să mă convingă să fac așa ceva. N-am venit aici decît ca să-mi iau banii. Oare ce-o fi fost în capul meu?

Se prăbuși pe scaunul din fața măsuței de toaletă, ștergîndu-și scîrbită machiajul. La masa alăturată, o fată de nouăsprezece-douăzeci de ani, cu un aer obosit, nu-și dezlipea privirea de televizorul portabil.

— Poți să-ți închipui una ca asta? E absolut fantastic!

Fata se numea Tiffany. Avea un trup subțire și grațios, sîni enormi și o claie de păr negru și drept, prins neglijent cu agrafe în creștetul capului. Aprinzînd altă țigară de la chiștocul celei dinainte, zise cu voce înceată și tărăgănată:

— Ți-am spus că se află acolo, iar tu ai crezut că m-am țicnit.

Pe ecranul televizorului, printre întreruperile cauzate de interferențe, doi crainici cu figuri sobre citeau știrile.

— Următoarea relatare aparține rubricii „Așa ceva se întîmplă numai în California". Sute de simpatizanți ai

OZN-urilor s-au adunat pe acoperișurile mai multor zgîrie-nori din Los Angeles. Ieri, la ora zece dimineața, curînd după ce nava s-a poziționat cu centrul exact deasupra bătrînului First Interstate Building, purtători de pancarte au urcat pe acoperișuri, după toate aparențele pentru a-i întîmpina pe ocupanții navei. Dăm legătura cu Gordie Compton, pentru o transmisiune în direct de la bordul elicopterului nostru Nose for News[1].

Pe ecran se ivi o imagine tremurătoare, filmată din elicopter, al cărui reflector puternic sfîșia întunericul nopții, ca un fulger, fixîndu-se asupra terasei faimosului zgîrie-nori din Los Angeles denumit First Interstate Building. Pe eliportul de pe terasa clădirii se înghesuiseră vreo cincizeci sau șaizeci de persoane. Cînd fasciculul de lumină se abătu asupra lor, începură cu toții să se agite ca ieșiți din minți, urlînd și fluturînd pancarte scrise de mînă. Unii înălțau cartoane pe care scria: LUAȚI-MĂ PE MINE! sau EXPERIMENTAȚI PE MINE!

— Oh, pancarte! Uitasem, își aminti Tiffany. Uite-o pe cea făcută de mine.

Vîrî mîna într-o sacoșă de cumpărături, și scoase dinăuntru partea laterală a unei cutii de carton, pe care era scris cu litere rotunde și copilărești: VENIM CA MESAGERI AI PĂCII, alături de un desen în creion reprezentînd un extraterestru.

Jasmine o prinse de amîndouă brațele.

— Nu care cumva să îndrăznești! șuieră ea. Ascultă-mă, fetițo. Doar nu te gîndești să te *alături* idioților ălora?

Tiffany își dădu ochii peste cap, suflînd un rotocol de fum înspre tavan.

— Plec acolo de cum ies de la program, mărturisi ea. Vrei să vii și tu?

1 Aprox. „Cu nasul după știri" (n.trad.).

— Uită-te la mine. Jasmine o apucă pe Tiffany de bărbie, ridicîndu-i capul pînă cînd ajunseră să se privească ochi în ochi. La fel ca majoritatea balerinelor care lucrau acolo, Tiffany era absolut lipsită de rațiune și sentimente. Obișnuia să ia droguri, viciu la care se adăuga și o slăbiciune pentru bărbații violenți. Curînd după ce se cunoscuseră, Jas luase fata sub protecția ei. Tiffany, nu vreau să te duci acolo, continuă Jasmine. Promite-mi că nu te duci. Fata tăcu, fixînd-o cu o privire de cățel, pînă cînd Jasmine spuse răstit: Promite-mi!

— Bine, îți promit, se bosumflă Tiffany, azvîrlind peste umăr pancarta, care căzu pe podea.

— Îți mulțumesc. Uite ce e, eu plec un timp din oraș, iar tu trebuie să te ții departe de belele pînă cînd mă întorc.

Jasmine se uită la ceas. Probabil că Steve începea să se întrebe ce-i cu ea. Nu voia s-o lase singură pe Tiffany, însă trebuia să pornească la drum. Tocmai se schimbase cu hainele de stradă, cînd Mario dădu buzna în cabină, ducîndu-se glonț către biroul său. Aici deschise ușa și privi cu atenție înăuntru.

— Ce dracu' face puștiul ăsta în biroul meu? răcni el. Și ce caută aici blestematul ăsta de *cîine*?

Dylan era în birou, urmărind ceva pe video la aparatul lui Mario. Jasmine își făcu loc pe lîngă Mario și-și luă copilul în brațe.

— De cîte ori să vă spun, tîrfe afurisite, că *plozii n-au ce căuta* la club!

— Încearcă tu să găsești o îngrijitoare, se răsti la el Jasmine, înșfăcînd sacoșa cu mîna rămasă liberă și pornind spre ușă.

— Hei! Ia stai pe loc, domnișoară! Unde crezi că pleci? Mi-ai promis că azi vii la program. Dacă pleci, ești concediată.

Jasmine se opri o clipă în prag, aruncînd o ultimă privire în urmă.

— Mi-a făcut plăcere să lucrăm împreună, Mario.

ATMOSFERA în vestiarul piloților de la baza El Toro era gravă și gînditoare. Căpitanul Steven Hiller intră înăuntru, remarcînd că cei mai mulți stăteau fie singuri, fie în grupuri unde se discuta cu glas coborît și cu un aer posomorît. Imediat după colț, își descoperi propria echipă într-o stare de spirit complet diferită. Membrii escadrilei tactice numărul 23 se relaxau în grupuri, conversînd, frunzărind reviste sau glumind unii cu alții. „Cavalerii Negri" — denumirea oficială a echipei — se putea citi pe ușile dulapurilor din vestiar, pe tricouri și bluzoane. Cîțiva chiar și-o tatuaseră.

Partenerul de zbor al lui Steve, totodată și cel mai bun prieten al său, Jimmy Franklin, stătea cu picioarele sprijinite de un dulap, cu mîinile sub cap, ascultînd un radio portabil. Fără să întoarcă privirea, ghici că cel care intrase era Steve. Amîndoi petrecuseră atît de mult timp la antrenamente, urmărindu-se unul pe altul în aer și la sol, încît fiecare știa instinctiv unde se află celălalt.

— Pe unde dracu' ai umblat, căpitane? îi strigă Jimmy. Stai așa, nu-mi spune. Se circulă cumplit, adevărat?

Steve își trînti sacul de voiaj în dreptul dulapului și se apropie de un grup de pușcași marini.

— Pun prinsoare că toată ziua ați stat cu fundul pe scaun, așteptîndu-mă pe mine, am dreptate? întrebă glumeț Steve, știind că de dimineață și pînă acum oamenii făcuseră instrucție pentru cazuri de necesitate.

Pușcașii marini reacționară aruncînd în Steve cu vreo șase prosoape. Zîmbind larg, Steve se înapoie la dulapul lui. Jimmy se ridică și veni după el.

— E o chestie a dracului de gravă, Stevie. Zău că da. I-au rechemat pe toți la bază și de azi-dimineață am fost pe alarmă galbenă.

Steve își descuie dulapul, constatînd că poșta fusese distribuită, adică introdusă prin fanta special practicată în acest scop. Răsfoi teancul pînă cînd dădu de un plic oficial, avînd într-un colț antetul albastru de la NASA. Îl extrase din teanc ca pe un clișeu scos de la developat și aruncă restul scrisorilor deoparte. Privi fix plicul cîteva momente, după care i-l întinse lui Jimmy.

— Te rog, deschide-l tu. Eu nu sînt în stare.

— Da' știi că te-ai blegit rău?

Dacă Steven Hiller era cel mai dotat și mai neobosit pilot al bazei, Jimmy Franklin era cel mai neînfricat. Nimic nu reușea să-l sperie — ceea ce era gata să dovedească în orice moment. Deschise plicul și citi cu glas coborît, atît cît să-l audă numai Steve.

— Uite ce scrie: «Domnului căpitan Hiller, corpul de pușcași marini... bla-bla-bla. Spre regretul nostru, trebuie să vă informăm că în pofida remarcabilelor dumneavoastră realizări profesionale...»

Jimmy renunță să mai continue. Știa că vestea îl va întrista pe prietenul său peste măsură.

— Ascultă, bătrîne, doar ți-am mai spus de atîtea ori. Nu contează c-ai învățat să pilotezi orice, de la Apache și Harrier pînă la niște nenorocite de planoare. Dacă vrei să zbori pe o navetă spațială, va trebui să înveți să pupi și niște funduri.

Era pentru a treia oară cînd îi refuzau cererea. Scîrbit, Steve vîrî mîna în dulap și rupse fotografia lucitoare care înfățișa naveta spațială *Columbia* aterizînd la baza aeriană Edwards. Chiar lîngă ea se afla o poză a lui Jasmine, făcută chiar de el.

Jimmy se strădui să-i ridice moralul.

— Dă-mi voie să-ți explic tactica pe care o aplic eu. Primul lucru e să te așezi la înălțimea justă pentru pupatul fundului. Eu, de pildă, cînd văd venind un general, mă las într-un genunchi, înțelegi? Așa mă situez exact la același nivel cu fundul care trebuie pupat.

Steve se simțea de parcă ar fi înghițit un cuțit, totuși se sili să pară amuzat. Chiar cînd își înghesuia bluzonul în dulap, ceva îi scăpă din buzunar, căzînd pe podea. Înainte ca Steve să recupereze obiectul, Jimmy se repezi să-l ridice. Era o cutioară de bijuterii, pe care Jimmy o deschise fără ezitare. Înăuntru se găsea un superb inel de logodnă cu diamant. Piatra albă și sclipitoare era prinsă într-o montură de aur reprezentînd un delfin care țîșnea din apă.

Pentru prima oară după multe săptămîni, Jimmy rămase fără replică.

— Jasmine are o pasiune pentru delfini, îi spuse Steve, ușor stînjenit.

— E... e... o verighetă? întrebă Jimmy, care rămăsese tot în genunchi.

— Un inel de logodnă.

În tonul prietenului său Steve deslușì o undă de reproș. Discutaseră în repetate rînduri despre dorința lui Steve de a pilota o navetă spațială și de fiecare dată Jimmy îi dăduse același sfat: renunță la dansatoare.

— Credeam că ai de gînd s-o rupi cu ea, bătrîne, mîrîi Jimmy.

Chiar atunci trecură pe lîngă ei cîțiva piloți aparținînd unei alte echipe de zbor. Văzîndu-l pe Jimmy cum stătea într-un genunchi, întinzîndu-i căpitanului Hiller un inel de logodnă, o parte din ei întoarseră capul, să se mai uite o dată. Dîndu-și seama cît de stranie părea scena, Steve și Jimmy se îndepărtară brusc unul de altul, cuprinși de panică. Steve smulse cutioara din mîna lui Jimmy și o puse bine în dulap.

— Ascultă-mă, Steve. Tipii de la NASA sînt foarte grijulii cu imaginea lor publică. Vor ca totul să fie perfect curat și sută la sută american. Tu ai comis deja o greșeală prin faptul că te-ai născut negru. Dacă te mai și însori cu o dansatoare, n-ai s-ajungi nici într-un milion de ani să pilotezi o navetă spațială. Știi foarte bine că am dreptate.

Steve știa că era adevărat. Din momentul în care Jasmine va semna registrul de intrare, în calitate de oaspete al său pînă a doua zi, speranțele lui Steve de a pilota naveta aveau probabil să se destrame o dată pentru totdeauna. Își sprijini capul de șirul de dulapuri, simțind pe frunte răceala metalului.

PUTERNICELE REFLECTOARE care străluceau în mod normal pe Casa Albă fuseseră camuflate din motive de securitate. Două tancuri și o patrulă de pușcași marini înarmați păzeau poarta principală, pe Pennsylvania Avenue, unde lumina era ca ziua. Sute de locuitori ai Washingtonului se adunaseră în jurul lor. În afară de reporteri și de oameni prea agitați ca să-și găsească somnul, se mai vedeau mici grupuri stînd de veghe și rugîndu-se la lumina lumînărilor. Cîțiva militanți pacifiști mărșăluiau în sus și-n jos, purtînd pancarte cu lozinci ca FĂRĂ PROVOCĂRI! sau VIOLENȚA NAȘTE VIOLENȚĂ. Polițiști, oameni în uniformă și civili roiau pretutindeni.

Cînd doi polițiști dădură deoparte un baraj rutier pentru a face loc unui convoi de vehicule ale presei, Julius se strecură printre ei, trecînd de baraj de parcă ar fi fost Walter Cronkite. Chiar și după ani întregi de cînd își studia tatăl, David tot n-ar fi putut spune cînd anume dădea acesta dovadă de șiretenie și cînd acționa doar sub impulsul momentului. În clipa cînd Valiantul trase pe dreapta, Julius întoarse capul, întrebîndu-l flegmatic pe fiul său:

— Okay, am ajuns. Te duci tu să apeși pe sonerie sau mă duc eu?

David îi adresă o privire lungă în genul lui Clint Eastwood, apoi deschise telefonul celular și formă numărul lui Connie, luat de pe monitorul computerului. Suna ocupat.

— Perfect. Chiar în clipa asta vorbește la telefon.

Uneori David era de neînțeles.

— Cum poate fi perfect, întrebă tatăl lui, dacă atunci cînd vrei să vorbești cu cineva telefonul sună ocupat?

— Pentru că, îi explică David, plimbîndu-și degetele pe tastatură și introducînd comenzi, am aici un program care-mi permite să filtrez semnalul și să stabilesc cu exactitate unde se află. Chiar și în interiorul Casei Albe.

Julius dădu să spună altceva, dar tăcu brusc, dîndu-și seama de semnificația vorbelor lui David.

— Poți să faci așa ceva? întrebă el, sincer curios.

David îi răspunse cu un zîmbet diabolic:

— Orice depanator de televiziune se pricepe la asta.

ÎN INTERIORUL CASEI ALBE, Connie se afla pe unul dintre coridoare, ocupîndu-se de o problemă personală. O sunase pe vecina și prietena sa, Pilar, care se pregătea să plece la casa părinților ei din New Jersey. Femeia făgădui că va lua și pisica lui Connie, Thumper. De îndată ce-și luară rămas-bun, telefonul sună din nou.

— Da?

— Connie, nu închide.

Auzind glasul lui David, Connie ridică ochii spre cer și se sprijini de perete.

— De unde ai numărul ăsta?

— Du-te pînă la fereastră. Trebuie să fie una chiar în fața ta.

Ea privi în jur fără chef. Bineînțeles că exista o fereastră, la numai cîțiva metri mai încolo. Se apropie de fereastra înaltă și trase deoparte perdelele albe de dantelă, ca să privească afară.

— Bine, sînt la fereastră. La ce trebuie să mă uit?

Nu mai era nevoie de alte explicații. De cum privi în stradă, Connie zări o siluetă deșirată și stîngace cocoțîndu-se pe capota unui vechi automobil albastru și făcînd semne disperate cu mîna.

Agenții Serviciului Secret înconjurară imediat mașina, „ajutîndu-l" pe David să coboare. Connie îl auzi la celălalt capăt al firului cum le spunea că stă de vorbă cu cineva *din interiorul* Casei Albe.

O clipă mai tîrziu, în receptor răsună un glas oficial.

— Cine-i la aparat?

Connie se prezentă și, în ciuda propriilor ei suspiciuni, îl asigură pe agent că omul de pe capotă nu era nebun. Se uită la ceas și decise că putea coborî să discute cu el un minut sau două.

O JERBĂ DE SCÎNTEI de la o lampă de sudură ricoșă de pe corpul metalic al elicopterului, răspîndindu-se pe pista de aterizare a bazei aeriene Andrews și apoi stingîndu-se treptat. Omul cu ochelari de protecție tocmai făcea ultimele retușuri la așa-numitul Vehicul pentru Operațiunea de Întîmpinare — o tentativă improvizată de stabilire a contactului cu vizitatorii. Lumini portabile de lucru, dintre cele destinate semnalizării construcțiilor rutiere pe timp de noapte, fuseseră transportate cu camionul de-a lungul pistei, împreună cu un mare număr de generatoare zgomotoase, pentru alimentarea lor. Zeci de echipe de reporteri din întreaga lume încercau să se apropie de zona respectivă pe cît le îngăduiau militarii.

Atenția tuturor se îndrepta către un aparat de zbor lung de circa douăzeci de metri, înalt de zece și cîntărind optsprezece tone — cel mai perfecționat dintre toate aparatele de acest fel: un elicopter de atac Apache. De corpul acestuia era fixat un cadru de oțel, special confecționat pentru montarea unui uriaș panou luminos.

În căutarea unei modalități de comunicare cu Goliații tăcuți care planau peste capitalele lumii, specialiștii din armată găsiseră în sfîrșit o soluție. Se duseseră pe stadionul memorial RFK, sediu al echipei Redskins din Washington, și demontaseră o mare porțiune din tabela de marcaj a terenului de fotbal. Cutia de aluminiu înaltă de doisprezece metri avea 360 de becuri, care puteau fi programate prin computer să afișeze orice fel de desen sau mesaj. O dată adus la baza Andrews, panoul fusese fixat de planșeul elicopterului Apache, astfel încît să iasă în afară pe ușile laterale, ca o pereche de aripi.

O mie de aparate de fotografiat începură să fulgere în clipa cînd paletele lungi ale elicei porniră să se învîrtească. Reporterii strigau întrebări spre militarii și civilii însărcinați să țină la distanță reprezentanții presei, năvălind asupra lor pentru scurte reportaje la fața locului. În cîteva secunde, acestea erau transmise în direct posturilor de radio și televiziune, unde milioane de oameni din întreaga lume urmăreau declanșarea operațiunii „de întîmpinare".

— Ceea ce se vede în spatele meu, țipa un reporter de la CNN, încercînd să acopere zgomotul din jur, este un elicopter de atac Apache, echipat cu panouri luminoase sincronizate. Oficialitățile de la Washington speră că aceste lumini vor fi primul nostru pas în stabilirea unui contact cu echipajul navei extraterestre. Dar ce mesaj vom trimite? Și în ce limbă? Cu numai cîteva momente în urmă am stat de vorbă cu una dintre persoanele care s-au ocupat de conceperea primului mesaj adresat de pămînteni

acestor vizitatori misterioși. Dumnealui ne-a spus că va fi trimis un mesaj de pace exprimat în limbaj matematic...

De îndată ce paletele elicei atinseră viteza maximă de rotație, personalul de la sol se dădu la o parte și pilotul decolă, atent să mențină aparatul în poziție perfect orizontală, astfel încît panoul să nu alunece afară. Elicopterul se înălță vertical, după care începu să se apropie de forma metalică întunecată și amenințătoare care se învîrtea lent pe cerul nopții. Un roi de elicoptere mai mici, echipate cu aparate de filmat, porniră în urma lui pe măsură ce se îndepărta de bază.

Oamenii de pretutindeni priveau scena pe ecranele televizoarelor. Chiar și la Casa Albă, o mare parte din personalul militar, alături de consilieri civili, nu-și dezlipea ochii de televizor în aceste clipe tensionate.

— Unde am ajuns?

Jumătate din cei aflați în încăpere sărira în picioare, salutîndu-l pe președinte, care tocmai intrase.

— În aer, domnule președinte, raportă Grey. Timpul estimat pentru atingerea obiectivului: aproximativ șase minute.

Pe cînd rostea aceste cuvinte, bătaia sacadată a elicei aparatului Apache se putea auzi în tot orașul. Mai mulți funcționari se duseră la ferestre, urmărindu-l cum se ridica din ce în ce mai sus, îndreptîndu-se spre țintă: turela înaltă care părea să fie botul navei. Președintele Whitmore stătea alături de toți ceilalți, privind scena într-o tăcere apăsătoare.

În celălalt capăt al coridorului, ușile vechiului ascensor pentru personal administrativ se traseră deoparte și de alta, făcînd loc lui Julius Levinson, cu obrazul neras, cu pantalonii șifonați după lungul voiaj cu mașina. Nu se sfia să arate cît era de impresionat de locul unde se afla. În timp ce Connie și David porniseră pe coridor, discutînd

grăbit și în șoaptă, Julius se opri în fața unei oglinzi, studiindu-și înfățișarea.

— Oh! Dacă aș fi știut c-am să-l întîlnesc pe președinte, zise el cu voce tare, mi-aș fi pus o cravată. Nu vrei să te uiți puțin la mine? Arăt ca un oropsit de soartă.

Fără un cuvînt, Connie se întoarse repede și-și apucă socrul de braț, trăgîndu-l după ea pînă cînd toți trei intrară în Biroul Oval. Aici nu era nimeni, cu toate acestea Julius se simțea de parcă toate marile nume ale istoriei americane ar fi fost de față, alături de el. Nu-i venea să creadă unde ajunsese la capătul acelei zile neobișnuite. Instinctiv, își trecu degetele prin păr, încercînd să arate cît de cît prezentabil.

— Voi doi nu vă mișcați de aici. Mă întorc imediat, le spuse Connie. Înainte de a ieși, îl preveni pe David: Nu știu cît de bucuros va fi să te revadă.

— Connie, pierdem vremea, o zori el. Sînt ultimul om la care ar fi dispus să plece urechea.

— Bineînțeles că va pleca urechea, izbucni Julius, sărind dintr-o dată în apărarea fiului său. De ce să n-o plece?

— Pentru că ultima oară cînd ne-am întîlnit, i-am tras un pumn în obraz.

Julius icni, încleștîndu-și degetele pe inimă. Se uită la Connie, apoi la David.

— Chiar l-ai *pocnit* pe președinte? Fiul meu l-a pocnit pe președinte?

Connie se opri în prag.

— Pe atunci nu ajunsese președinte, îi explică ea. David era convins că aveam o legătură cu el, ceea ce *nu era* adevărat!

Zicînd acestea, închise ușa și porni pe coridor spre camera unde se dădea raportul zilnic. Zîmbi fugar auzindu-l în urma ei pe Julius cum ridică vocea, nevenindu-i să creadă ce aflase.

Connie se opri în fața ușii camerei de raport. Își asuma un risc enorm, atît personal cît și profesional, scoțîndu-l pe președinte dintr-o conferință la nivel înalt ca să-l întîlnească pe zăpăcitul care fusese soțul ei. Dar David reușise s-o convingă că descoperise ceva real, ceva ce socotea că trebuia adus la cunoștința președintelui. Răsuflă adînc și păși înăuntru, ducîndu-se direct la Whitmore și șoptindu-i ceva la ureche.

— Chiar în clipa asta? întrebă el, uimit.

Șefa departamentului de relații cu publicul încuviință din cap. Toți cei aflați în încăpere întorseseră capul, urmărind conversația. Nici că se putea un moment mai nepotrivit. În mai puțin de patru minute, elicopterul urma să ajungă la destinație. Dar Whitmore era obișnuit să se încreadă în judecata sănătoasă a lui Connie. Fără alt cuvînt, se îndepărtă de fereastră și porni spre ușă.

— Doar nu plecați tocmai *acum*? zise Nimziki, ca să fie sigur că toată lumea remarcase strania decizie a președintelui.

Acesta însă nu-i acordă nici o atenție și părăsi încăperea.

— Uf! Cum Dumnezeu îl suporți pe cretinul ăla? îl întrebă Connie de cum ajunseră pe coridor.

— A condus ani de zile CIA. Cunoaște toate secretele posibile. Mi-e foarte util, răspunse Whitmore. Și-acum, cine-i de fapt persoana cu care urmează să discut?

În loc de răspuns, Connie îi făcu loc să intre in Biroul Oval. În clipa cînd dădu cu ochii de David, Whitmore rămase încremenit pe loc.

— La dracu', Connie, n-am timp de-așa ceva!

Anticipînd reacția președintelui, Connie închisese ușa capitonată, postîndu-se în dreptul ei. Se așternu o tăcere de gheață.

Julius, care înțelesese situația mai bine decît s-ar fi putut bănui, destinse atmosfera pășind înspre Whitmore cu mîna întinsă.

— Numele meu e Julius Levinson, domnule președinte. Sînt onorat să vă cunosc.

— Ți-am spus că va refuza să asculte, i se adresă David lui Connie cu un aer posomorît.

— Nu vă răpim decît un minut, îl asigură Julius.

Președintele Whitmore o săgetă pe Connie cu o privire nedumerită, uimit că îi adusese pe acești doi nebuni la Casa Albă într-un asemenea moment. În timp ce șeful statului se îndrepta spre ușă, David se hotărî în cele din urmă să deschidă gura.

— Cunosc motivul dereglării sateliților, zise el calm.

Whitmore se răsuci în loc, privindu-l fix.

— Continuă.

— Navele sînt postate deasupra unor puncte de pe întreg globul, începu David, apropiindu-se de masa de lucru a președintelui și desenînd un cerc pe un blocnotes. Dacă ați dori să coordonați acțiunile tuturor navelor, n-ați putea trimite un singur semnal care să ajungă simultan în toate aceste puncte.

Trasă linii de la o navă la alta, explicînd cum forma sferică a Pămîntului ar fi blocat semnalele.

— Te referi la un semnal emis în linie dreaptă?

— Întocmai. Forma sferică a Pămîntului nu permite așa ceva, ca atare ați fi nevoit să transmiteți semnalul folosindu-vă de sateliți...David adăugă pe desen cîțiva sateliți de comunicații...astfel încît ei să parvină tuturor navelor. Eu am descoperit un semnal în interiorul propriei noastre rețele de sateliți, semnal care reprezintă de fapt...

Înainte de a-și duce fraza la bun sfîrșit, cineva forță ușa în spatele lui Connie. Un aghiotant își vîrî capul înăuntru cu un mesaj urgent.

— Iertați-mă, domnule președinte. Manevra începe chiar în clipa asta.

Pînă atunci, David nu-i spusese președintelui nimic nou față de ceea ce cunoștea deja din rapoartele secrete furnizate zilnic de Direcția Spațială. Președintele luă telecomanda și deschise televizorul. Elicopterul Apache tocmai ajunsese în dreptul giganticei nave spațiale și aprinsese panoul luminos. Puternicul fascicul de lumină începu să clipească, creînd un model secvențial care se repeta. După mai multe ore de discuții furioase în direct și după nenumărate faxuri, echipa de la CCIE propusese o progresie matematică simplă, mesaj exprimat în ceea ce ei sperau să fie un limbaj universal. Întreaga secvență se repeta din trei în trei minute, fiind urmată de cuvîntul „Pace", scris în zece limbi diferite vorbite pe Terra. Nu era mult, dar reprezenta un început. Mesajul transmis de aceste lumini care clipeau rămînea absolut de neînțeles pentru majoritatea pămîntenilor, printre care și președintele. Whitmore se întoarse din nou spre David.

— Cu alte cuvinte, comunică între ei, folosindu-se de sateliții noștri?

David își deschisese deja computerul. Tînărul îi arătă lui Whitmore graficul pe care-l întocmise ca să reprezinte semnalul.

— Această sinusoidală măsoară intensitatea semnaluiui. Prima oară cînd l-am descoperit, își relua ciclul o dată la fiecare douăzeci de minute. Acum ciclul s-a redus la numai trei. Se pare că devine din ce în ce mai slab, pierzîndu-și din intensitate, totuși puterea de emitere rămîne constantă. Ca și cum ar reduce încet volumul, apropiindu-se de zero. Trebuie să fie un fel de numărătoare inversă.

Președintele se uită din nou țintă la televizor, cufundat în gînduri.

— Tom, lucrurile astea sînt...David se controlă și reluă ceva mai stăpînit. Domnule președinte, aceste obiecte folosesc propriii noștri sateliți împotriva noastră, trimițîndu-ne o numărătoare inversă. Iar timpul trece.

— Cînd va dispărea semnalul?

David deschise o fereastră pe monitorul computerului.

— Peste treizeci și unu de minute.

Whitmore privi fix ecranul televizorului. Giganticul elicopter părea un țînțar pe lîngă masa infinită și cenușie a navei invadatoare. Ceea ce-i spusese David avea sens, confirmîndu-i cele mai grave bănuieli. Pînă atunci adoptase o atitudine de expectativă, dar, dacă David avea dreptate în privința numărătorii inverse, era timpul să ia măsuri de urgență. Încuviință din cap, apoi ieși din Birou și porni pe coridor, intrînd în sala de raport, cu un plan de bătaie complet nou.

— Generale Grey, vreau să te coordonezi cu Comandamentul din Atlantic și cu cel din sud-vest. Spune-le că au la dispoziție douăzeci și cinci de minute ca să evacueze cît mai multe persoane din orașe.

— Dar, domnule președinte...

— Și ordonă elicopterului să plece de lîngă nava aceea blestemată. Cheamă-l imediat înapoi.

Grey formă numărul direct cu baza Andrews și transmise ordinele comandantului suprem. Pe de altă parte, Nimziki profită de prilej ca să mai avanseze un pas în carieră, acumulînd putere personală. Aruncînd cîteva priviri prin încăpere, încercă să acrediteze impresia că președintele Whitmore o luase razna din pricina stării de încordare, schimbîndu-și opinia aparent fără motiv.

— Domnule președinte...Tonul său era marcat de o pretinsă politețe. De ce dăm înapoi tocmai acum? Ce v-a făcut să vă schimbați părerea?

Whitmore nici nu-l luă în seamă.

— Să fie evacuat imediat efectivul Casei Albe. Peste cinci minute pe peluză să se prezinte două elicoptere. Cineva să meargă la parter și s-o aducă pe fiica mea.

Consilierii și personalul începură alte treizeci de discuții separate, grăbindu-se să execute ordinele președintelui.

— Domnule președinte, zise generalul Grey, acoperind receptorul cu palma. La celălalt capăt al firului este generalul Harding, de la Comandamentul din Atlantic. Cît de organizat trebuie de fapt să se desfășoare această evacuare?

Grey era la fel de surprins ca toți ceilalți de subita schimbare de atitudine a lui Whitmore. Dar nu era vreme de dat astfel de lămuriri.

— Ne răspund!

Agitația și discuțiile încetară brusc și toate privirile se îndreptară către panoul cu televizoare. Un fascicul subțire de lumină verde, nu mai lat de cinci centimetri, țîșni de la baza turelei înalte de pe nava extraterestră. Ca un deget lung întins prin întuneric, se lungi pînă cînd atinse elicopterul, aflat la o depărtare de un kilometru și jumătate. Deplasîndu-se lateral, ca să se mențină în dreptul turelei în timp ce gigantica navă se rotea lent prin aer, acesta reacționă vizibil, fiind proiectat înapoi cu cîțiva metri în momentul contactului cu lumina. Fasciculul luminos, suficient de strălucitor ca să poată fi văzut de la sol, era de un verde lăptos, amintind culoarea jadului. Milioanele de oameni care priveau la televizor puteau vedea că elicopterul se lupta să-și mențină poziția față de nava cea uriașă și amenințătoare.

Prin radio se auzi vocea calmă a pilotului.

— Această rază de lumină pare să aibă un fel de consistență sau energie. Constatăm o oarecare perturbație, ne cam aruncă de colo-colo. În timp ce vorbea, vocea îi fu acoperită de un scrîșnet puternic. Două uriașe

porți blindate, în spatele cărora se afla sursa misteriosului fascicol de lumină verde, începură să se deschidă cu un scîrțîit asurzitor. Sună de parcă Dumnezeu ar zgîria o tablă cu unghiile, comentă pilotul cu accent din sud.

Cînd porțile se dădură la o parte, lumina venită din interior se dovedi mai puternică decît becurile de 1.500 de wați ale panoului luminos. Echipajul elicopterului își acoperi ochii cu palmele, luptînd în continuare să mențină poziția aparatului. În acel moment recepționară ordinul președintelui. Comandantul echipajului deschise circuitul radio, glasul său ajungînd la urechile a milioane de oameni din întreaga lume.

— Am primit ordin să sistăm operațiunea de întîmpinare...

Nu apucă să-și mai ducă fraza la bun sfîrșit. O suliță de lumină verde țîșni deodată prin întunericul nopții, izbind elicopterul, care explodă, făcîndu-se fărîme, ca o libelulă lovită de un obuz calibrul 22. După scurta explozie, totul se cufundă din nou în întuneric. Lumina cea strălucitoare ieșită din corpul navei dispăruse. Tot ce mai rămăsese erau cîteva fragmente fumegînde, care pluteau spre pămînt ca niște fulgi fierbinți. Porțile de la baza turelei se închiseră din nou și gigantica farfurie zburătoare se cufundă din nou în somn..

ÎN CAMERA de hotel de la Los Angeles sună telefonul. Apelul se repetă. Marilyn Whitmore era prea năucită de ceea ce văzuse cu cîteva clipe în urmă, ca să ridice receptorul. Tocmai își pusese în valiză ultimele lucruri, cînd avusese loc explozia elicopterului. Acum televiziunea relua secvența cu încetinitorul. Fragmente mărite și neclare de imagine arătau pilotul acoperindu-și capul cu mîinile — ultimul cadru imprimat pe casetă video înainte de explozie. Marilyn se așeză pe pat, îngrozită de soarta

omului, de nenorocirea abătută asupra familiei sale, dar și mai mult de semnificația răspunsului dat de extratereștri pentru specia umană în general. Cînd telefonul sună din nou, unul dintre agenții Serviciului Secret care-i asigurau escorta ridică aparatul celular și se prezentă. Ascultă cu atenție și spuse:

— Da, domnule președinte, înțeleg. Apoi: Da, domnule președinte, imediat. E chiar aici, doriți să vorbiți cu doamna?... Da, domnule președinte, am înțeles. Închise telefonul și se întoarse către doamna Whitmore. Era domnul președinte, doamnă. A spus că vă iubește foarte mult și mi-a dat ordin să vă scot din Los Angeles chiar în clipa asta. Scara dinspre sud e sigură. Urcăm pe acolo pînă pe acoperiș.

— Okay, hai să mergem, răspunse ea, recăpătîndu-și calmul și ieșind din cameră.

În momentul în care ajunseră pe acoperiș, un elicopter de transport al armatei se găsea la cincisprezece metri deasupra lor, gata să aterizeze pe eliportul hotelului. Doamna Whitmore se întrebă cu voce tare dacă era o idee bună să urce la bordul unui elicopter. Poate că navei spațiale mari cît un oraș și staționate deasupra abia i se deschisese apetitul pentru astfel de aparate zburătoare. În timp ce paletele elicei stîrneau vîrtejuri în aerul cald al nopții, Marilyn se uită cu atenție la zgîrie-norii orașului, observînd că pe fiecare acoperiș se întîmpla ceva ciudat: elicoptere survolau clădirile, proiectînd reflectoare pe terasele acestora luminate strălucitor.

JASMINE DESCHISE ușa și puse piciorul pe asfalt. Se găsea pe banda de mijloc a vechii autostrăzi Pasadena. Pe partea ei de autostradă circulația era blocată fără speranță, mașinile înaintînd cu un kilometru și jumătate pe oră. Dincolo de balustrada de protecție, vehiculele se

mișcau cu mult mai rapid. Automobiliștii care se înghesuiau să părăsească orașul prin nord luaseră în stăpînire șoselele care duceau spre sud, acestea fiind pustii. Chiar în față se vedea gura unui tunel săpat în coasta unui deal abrupt. Gîndul de a se afla în tunel cît timp nava încă plutea deasupra capului o umplea de fiori pe Jasmine.

Iritată, urcă din nou la volan. De îndată ce va ieși din tunel, își spuse ea, va găsi o cale să treacă peste axa drumului, ca să cîștige timp, chiar dacă ar trebui să dărîme cu botul mașinii balustrada de protecție. La viteza cu care avansa, nu avea șanse să ajungă la El Toro nici într-o lună. Dylan și Boomer începeau să se plictisească și să-și piardă răbdarea. Jasmine deschise aparatul de radio, ca să prindă un nou buletin rutier.

— Autoritățile au ordonat evacuarea completă a districtului Los Angeles. Recomandăm automobiliștilor să evite pe cît posibil autostrăzile, alegînd șoselele obișnuite. În felul acesta vă veți deplasa cu mult mai rapid.

— Abia acum ne spune! exclamă Jasmine, uitîndu-se la Dylan și clătinînd din cap exasperată.

Băiatul se mărgini să ridice din umeri. Mașinile mai înaintară încă vreo nouă metri.

PREȘEDINTELE și suita sa se mișcau repede. Jos, la scară, întîlniră un aghiotant, care o adusese cu el pe Patricia. După aceea ieșiră pe peluză și urcară la bordul elicopterelor deja pregătite. Cei douăzeci de bărbați și femei, toți eleganți și puși la punct, deși după douăzeci și una de ore de muncă non-stop, alergară prin iarbă, urcînd în încăpătoarele elicoptere alb cu albastru care aveau pe ușă emblema prezidențială. Generalul Grey se găsea deja la bord. În clipa cînd apăru președintele, tocmai vorbea la telefon.

— Soția mea e în elicopter?

Tonul nervos al șefului executivului îl avertiză pe Grey că era de preferat ca răspunsul să fie afirmativ.

— Elicopterul va decola peste cîteva clipe. Pasagerii tocmai se îmbarcă.

Connie urcă ultima. Arăta derutată chiar și era. Gărzile alcătuite din pușcași marini care controlau accesul la elicopter nu le îngăduiseră lui David și Julius să treacă de cordonul de pază. Nu puteau pleca și ei. În elicopter mai rămîneau cîteva locuri libere, dar președintele stătea cu nasul într-un fax primit de la Ministerul de Externe, iar Connie nici nu concepea să-i ceară învoirea de a-l lua pe David la bord. În plus, era prea tîrziu. Personalul de la sol tocmai închidea ușile, iar pilotul forțelor armate pusese elicea în funcțiune, așteptînd să atingă viteza de decolare. David și Julius vor fi nevoiți să părăsească orașul așa cum puteau. Connie știa că, dacă teoria lui David despre numărătoarea inversă era corectă, nu mai aveau la dispoziție decît vreo zece minute.

— Tom...

Sunetul glasului o surprinse, deși era al ei.

Cînd președintele Whitmore se întoarse către ea, Connie își dădu seama că nu-și găsea cuvintele. Atunci arătă cu degetul pe geam, spre locul unde pușcașii marini îi reținuseră pe David și Julius.

Cînd președintele îi văzu stînd acolo, se ridică și deschise din nou ușa. Acoperind vîjîitul elicei, strigă ceva oamenilor de afară. Unul dintre ei făcu stînga-împrejur și începu să alerge pe peluză, aducîndu-i cu el pe cei doi Levinson. De îndată ce aceștia urcară scara, și intrară în elicopter, expresia de pe chipul lui Whitmore le dădu a înțelege că trebuia să stea jos și să-și țină gura. Asta și făcură. Găsind două locuri chiar lîngă Connie, David își deschise laptop-ul încă înainte ca elicopterul să

decoleze. Privind peste umăr, Connie putea vedea pe display numărătoarea inversă.

11:07, 11:06, 11:05...

În timp ce elicopterul se ridica în aer, grăbindu-se să se îndepărteze, Connie privea pe fereastră la cei rămași jos, pe peluza Casei Albe. Nici unul dintre ei nu arăta a om care-și trăiește ultimele clipe de viață. Erau cu toții foarte ocupați și atenți să-și îndeplinească sarcinile care le reveneau. Connie simțea că, într-un fel, acea preocupare îi făcea să se simtă în siguranță și apărați. Încă le rămîneau atîtea de făcut. O clipă, avu senzația că asista la o scenă ca cele pe care și le imaginase la porțile Raiului: unora le era îngăduit să-și afle izbăvirea, în timp ce alții erau lăsați afară, fiind sortiți pierzaniei. Încercă să-și alunge gîndul. Fără îndoială că acești harnici figuranți, alături de care lucrase în ultimii trei ani, vor fi tot acolo în momentul cînd se va întoarce elicopterul...

11:01, 11:00, 10:59...

URCĂ ULTIMELE TREPTE ca vrăjită, atrasă de zarva petrecerii care se desfășura deasupra. În cele din urmă, deschise ușa de incendiu și ieși sub cerul liber. Sute de persoane rîdeau, strigau și beau, dansînd pe sunetele amestecate a trei combine stereo cu volumul la maxim. Unii agitau pancarte, alții aprindeau artificii. Un grup de femei ce păreau a fi secretare se îmbrăcaseră în „costume extraterestre", cu maieuri mulate și lungi fesuri conice, legate cu șiret pe sub bărbie. Două, luîndu-se cam prea în serios, se dădeau drept regele și regina unei galaxii îndepărtate, purtînd veșminte de catifea, coroane bogat ornamentate și sceptre încrustate cu pietre prețioase. Stăteau cu stoicism în mijlocul hărmălaiei, parcă așteptînd sosirea unui mesager de pe navă. Alt costum foarte răspîndit era cel al lui Adam și al Evei. Într-o horă mare, formată în mijlocul

terasei, cîțiva tineri hippy Capete de Mort, își scoseseră hainele, executînd în pielea goală și parcă în transă un dans de grup din trupuri încolăcite. Prin mulțime își croia drum un șir de oameni dansînd rumba. Trecînd pe lîngă ea, unul dintre ei îi vîrî în mînă o sticlă de tequila. Tiffany se simțea de parcă ar fi venit acasă. De parcă ar fi descoperit cel mai palpitant, mai extraordinar și mai incredibil loc de pe pămînt. Unul pe care nu l-ar fi putut găsi niciodată sau la care n-ar fi obținut nicicînd o invitație. Și ironia sorții, cei mai mulți de pe terasa vechiului Interstate First Building aveau în comun o însușire importantă: erau urîți. Tiffany rîse în gura mare, apoi trase o înghițitură zdravănă de tequila.

Mai uimitoare decît petrecerea era priveliștea navei, al cărei centru se afla exact deasupra lor. *Sînt la nivelul zero*, își zise ea. Studie îndelung suprafața lucioasă a vehiculului spațial. Nervurile lungi și argintii despre care se spunea că arătau ca aripile de insectă erau în realitate o întreagă rețea de reliefuri neregulate, cavități cît niște depozite, rezervoare și rampe de încărcare, toate dînd navei aspectul unui oraș văzut de-a-ndoaselea. Fără îndoială că era destul de mare pentru a fi un oraș. Cu gura căscată de uimire, își imagină cum trebuia să arate interiorul navei, se închipui umblînd de colo-colo înăuntru, cu treburi importante. Cineva o trase de braț, trezind-o la realitate. Un bărbat mai vîrstnic și cu barbă mesteca un copan. Arătînd spre dansatorii în pielea goală din apropiere îi relată o poveste, ridicînd glasul ca să acopere larma din jur.

— În ultimele zile ale Celui de-al Treilea Reich, în timp ce Aliații înaintau spre Berlin și fiecare neamț înțelegea că totul s-a sfîrșit, că lumea lor era pe cale să se prăbușească, au început să organizeze adevărate orgii. Acesta era modul lor de a înfrunta tensiunea momentului.

Întinse mîna și o mîngîie pe braț. Era cea mai puțin convingătoare invitație pe care o primise vreodată.

— Fie ce-o fi! rîse Tiffany în fața bătrînului, întinzîndu-i sticla de tequila, după care se îndreptă spre locul unde se înghesuiau cei mai mulți cheflii și-și scoase pancarta cu inscripția VENIM CA MESAGERI AI PĂCII, începînd s-o agite în direcția navei.

Locul era aglomerat, prea multă lume pentru o terasă atît de mică. Cîțiva simpatizanți ai extratereștrilor se găseau la numai cîțiva metri de marginea terasei, la o înălțime de șaizeci și cinci de etaje, fără o balustradă de protecție.

Deodată, un elicopter de poliție se ridică dintr-o parte a clădirii, cu megafonul reglat la volumul maxim.

— Sînteți somați să părăsiți acoperișul imediat. Președintele Statelor Unite a ordonat evacuarea orașului Los Angeles. Porniți fără întîrziere către scări, în mod civilizat și ordonat.

Mulțimea reacționă așa cum era de așteptat, adică huiduind și azvîrlind care cu ce avea la îndemînă. Cei mai mulți deja sfidaseră poliția urcînd aici și trecînd de cordonul de pază de la sol. Elicopterul survolă o dată clădirea, repetînd ordinul, după care se îndepărtă, îndreptîndu-se către terasa celui mai apropiat zgîrie-nori.

Un zgomot înfricoșător răsună brusc deasupra capetelor mulțimii — un huruit grav și continuu, cît bubuitul a o sută de mii de timpane. Toți încremeniră cu capetele date pe spate, urmărind uluitorul spectacol de pe bolta cerului. Centrul navei începuse să se deschidă. Extratereștrii se pregăteau să comunice cu pămîntenii. Enorme porți ermetice se desfăcură ca niște trape. Tot centrul navei, lat de vreun kilometru și jumătate — inelul negru din miezul florii — se deschise încet, dînd la iveală interiorul luminat difuz. Exact în centru, un singur punct nu se mișca. Era vîrful unui mecanism lung, avînd aspectul unui ac. În timp ce ușile din jurul lui continuau să se dea deoparte sau să se lase în jos, acul începu să coboare deasupra orașului.

Era lung și subțire, cu excepția bazei, unde se lățea brusc în forma unui diamant, ca un șarpe care ar fi înghițit un măr. Acest ac avea în el ceva care-l făcea să pară firesc din punct de vedere biologic și totodată absolut respingător. Corpul lui lung ieșea din burta navei, atîrnînd în noapte ca o floare abia îmbobocită, în timp ce ușile continuau să se deschidă, desfăcîndu-se la fel ca petalele unui trandafir negru de oțel. Cînd porțile ajunseră în poziție perpendiculară pe suprafața solului, huruitul încetă, dar vîrful acului se înfipse mai adînc în noapte, pînă cînd vîrful lui ajunse la șaizeci de metri deasupra lui Tiffany și a prietenilor ei.

ELICOPTERUL PRIMEI DOAMNE zbura ca o săgeată printre zgîrie-nori, deplasîndu-se cu viteză maximă. Pilotul văzuse ce se întîmplase cu vehiculul de întîmpinare și era nerăbdător să-și scoată pasagerii în afara zonei periculoase. Deși destinația lor se afla la nord-est, pilotul porni spre sud, cel mai scurt traseu de ieșire din oraș.

— Poate că-i un fel de turn de observație, zise unul dintre aghiotanții ei, referindu-se la acul ce atîrna din burta navei.

După aceea se aprinse lumina verde. Pornind din vîrful acului, un fascicul lat și strălucitor lumină orașul — o rază de un verde lăptos, la fel cu cea care provocase explozia vehiculului de întîmpinare. De la ocean pînă la poalele colinelor, toată suflarea omenească se opri în loc, hipnotizată de frumusețea ireală a luminii. Raza cea blîndă era minunată, pașnică și fascinantă, părea un semn al prieteniei. Timp de cîteva minute totul păru să fie în regulă. În definitiv, iată că nu urma să aibă loc nici o confruntare. Lumina lăsa să se înțeleagă limpede că Pămîntul va fi martorul unei întîlniri nemijlocite și armonioase. Chefliii de pe cele cîteva acoperișuri amuțiră.

Istoria planetei urma să se schimbe o dată pentru totdeauna, iar ei știau că se află chiar în miezul evenimentelor. Ridicînd spre cer pancartele, așteptau ca extratereștrii să înceapă să comunice.

ÎN AFARA WASHINGTONULUI, la baza aeriană Andrews, ușile elicopterului fură date la o parte cu piciorul încă înainte ca aparatul să se așeze pe pista de aterizare. Teoria lui David despre numărătoarea inversă fusese luată foarte în serios. Nu mai era nici o clipă de pierdut. Agenții Serviciului Secret îi zoriră pe președintele Whitmore și suita sa să coboare din elicopter, apoi să parcurgă pista pînă la rampa de îmbarcare în avionul prezidențial. Motoarele cu reacție ale avionului 747 erau deja ambalate la maximum, gata să pornească în cursă. Scara fuse trasă deoparte, ca un mecanism de ceas, și pilotul eliberă frînele, rulînd avionul în vederea decolării. În timp ce-și luau avînt de-a lungul pistei, echipajul îl prinse pe Julius cu centura de siguranță, el fiind ultimul care urcase la bord și-și ocupase locul. David își deschise laptop-ul și începu să urmărească cifrele care clipeau pe monitor, numărînd ultimele secunde...

00:25, 00:24, 00:23...

O RAZĂ TRASOARE DE CULOARE ALBĂ țîșni chiar din centrul luminii verzi direct spre terasa vechiului Interstate First Building. Fiecare prieten al extratereștrilor pe o distanță de cincisprezece metri voia să se afle în punctul unde fasciculul urma să atingă acoperișul, închipuindu-și probabil că unul dintre ei avea să fie selectat și ridicat pînă la navă. Se luptau între ei ca niște cîini turbați pentru privilegiul de a fi ambasadorii Terrei.

În timp ce toți ceilalți se împingeau și se înghionteau, Tiffany se retrăsese spre zona mai puțin agitată de lîngă

scară. Nenumărate televizoare erau branșate la rețea, toate înfățișînd aceeași rază ascuțită și albă, emisă de toate celelalte nave postate deasupra Pămîntului. La Paris, raza era ațintită spre Catedrala Notre-Dame. La Berlin, cădea drept pe vechea clădire a Reichstagului. La Tokio, pe palatul împăratului. Pe Centrul Conveniilor din San Francisco. Pe Central Park din New York. Pe Orașul Interzis de la Beijing. Pe enormul dom al Marii Sinagogi din Tel Aviv. Pe statuia lui Nelson din Trafalgar Square, în Londra. La Washington, fasciculul se fixase chiar în vîrful Monumentului lui Washington.

Apoi așteptarea luă sfîrșit. Raza cea albă se mări considerabil. Deveni mai strălucitoare — mult prea strălucitoare ca să poată fi privită. Cale de trei kilometri, toți întoarseră capetele, ascunzîndu-și ochii în îndoitura cotului. Cei care n-o făcuseră își simțeau retina arzînd și scorojindu-se. Bîzîitul sfredelitor ca de freză stomatologică crescu în intensitate, devenind un tunet asurzitor. Îngroziți, oamenii de pe acoperișuri se prăbușiră în genunchi, acoperindu-și ochii și urechile rănite, țipînd tăcut într-un ocean de zgomot. Apoi, pentru o secundă, totul încremeni.

Preț de două bătăi de inimă, lumina dispăru și totul redeveni tăcut ca mai înainte. Năuciți, pacifiștii nu avură decît răgazul să-și ia palmele de la ochi, ridicînd privirea în căutarea unui răspuns.

BUUUUM!! O șuviță de lumină de un alb orbitor porni din vîrful acului. În aceeași clipă Interstate First Building explodă din interior, împrăștiindu-se în miliarde de fragmente, nici unul dintre ele mai mare ca o carte de joc. Tiffany nu apucase nici măcar să țipe. Fulgerul de lumină țîșnea cu o forță incredibilă: în două secunde, centrul orașului fu distrus. Se ridică o perdea de flăcări, care începu să se întindă, răspîndindu-se simultan în toate direcțiile. Un potop distrugător, un mistuitor ocean de

foc cotropea oraşul, nimicind totul în cale. Fiecare zid al fiecărei clădiri, fiecare copac, fiecare indicator rutier, chiar şi asfaltul străzilor ardea şi exploda. Devastator ca un uragan, un potop şi o bombă atomică luate la un loc, valul distrugător azvîrlea maşinile în aer, năruia clădirile ca pe nişte sperietori de ciori prinse de vijelie, înăbuşind oraşul sub un covor gros de foc. Dezastrul se întindea din centru spre periferie, ştergînd oraşul Los Angeles de pe suprafaţa pămîntului.

Poate că cel mai cumplit lucru era încetineala cu care avansa valul distrugător. O explozie atomică ar fi incinerat instantaneu victimele, înainte ca ele să-şi dea seama ce se întîmplă. Dar această minge de foc se rostogolea prin oraş ca o vîltoare luminoasă, lăsînd victimelor suficient timp s-o vadă apropiindu-se. Toţi fugeau din calea ei, numai că nu aveau unde să se ascundă. Puţinii care reuşeau să ajungă în subterane, pivniţe sau adăposturi de bombe se sufocau. Furtuna de foc le aspira oxigenul chiar şi din plămîni, carbonizîndu-i acolo unde se aflau.

La Washington, Casa Albă şi toate clădirile aflate de-o parte şi de alta a promenadei — Monumentul lui Jefferson şi cel al lui Lincoln, complexul muzeal Smithsonian — fură nimicite într-o clipă, făcute una cu pămîntul. De acolo, urgia se preschimbă într-un val de flăcări, năpustindu-se înainte. Într-o fracţiune de secundă, se despărţi în două limbi de foc, arzînd instantaneu clădirea Capitoliului, o dată cu cea mai mare parte a colinei. În partea opusă, Pentagonul se transformase într-un morman de dărîmături.

Aceeaşi scenă cutremurătoare se repeta în multe alte oraşe ale lumii, deasupra cărora erau postate navele extraterestre. Treizeci şi şase dintre cele mai mîndre creaţii ale omenirii, căminul a milioane şi milioane de

oameni, erau șterse instantaneu și sistematic de pe suprafața Pămîntului.

AFIȘAJUL de pe laptop-ul lui David ajunse la zero cu zece secunde înainte ca roțile din spate ale avionului să se ridice de pe pistă. Violenta explozie de lumină care semnala distrugerea orașului Washington, D.C. fulgerase deja prin hublouri. David își încleștă degetele pe brațele plușate ale scaunului și privi în tavan, așteptînd.

Julius era singurul care nu se frămînta. Înțelegea că nu-i rămînea altceva de făcut decît să spere că nu-i sunase și lui ceasul. Cînd avionul începu să cîștige altitudine, toți cei aflați la bordul său răsuflară ușurați, îngăduindu-și să creadă că erau salvați. O secundă mai tîrziu, valul distructiv, avînd aceeași înălțime de treizeci de metri, ajunse la baza aeriană Andrews. O făcu una cu pămîntul, risipind-o în mii de bucățele, apoi porni în urmărirea avionului de pe pistă. Dar aparatul 747, care urcase încet și greoi, se găsea deja la o sută cincizeci de metri față de sol în clipa în care valul de foc ajunse în dreptul lui, trecînd mai departe cu viteza fulgerului. Deși se aflau deasupra punctului unde se concentra furia distrugătoare, aerul supus presiunii în fața zidului de foc se înălță pînă sub coada avionului, zgîlțîindu-l violent. Sticlele începură să se clatine în cabina de serviciu și cîteva bagaje căzură în spațiul dintre scaune, însă avionul prezidențial scăpă ca prin urechile acului.

TUNELUL ERA un tub lung și întunecos de beton, construit prin anii '20. De-o parte și de alta existau intrînduri înguste, dînd din loc în loc spre niște bolți cu uși de lemn îmbîcsite de praf și umezeală, aflate la cîțiva

metri unele de altele. La fel ca toți ceilalți automobiliști, Jasmine asculta la radio buletinul de știri. Modul în care crainicul descria fascinanta lumină verde îi determină pe mulți să coboare din mașini. Oamenii scoaseră cheile din contact și alergară spre capătul tunelului, unde se puteau cățăra pe stîncă să vadă priveliștea cu ochii lor. Jasmine apăsă lung pe claxon. Doar zece mașini o mai despărțeau de capătul tunelului și puțin îi păsa de blestemata aceea de lumină verde. Într-un tîrziu, înțelegînd că era imobilizată în acel loc, opri motorul, ca să economisească benzina. Ascultă îngrijorată relatarea crainicului de la radio despre raza de un alb orbitor care țîșnise din fasciculul verzui și blînd. În clipa următoare, explozia se abătu asupra întregului oraș, preschimbîndu-l într-un infern, și crainicul începu să urle isteric:

— Dumnezeule! Dumnezeule! Distruge tot ce-i stă în cale! Crește mereu...

Brusc, vocea amuți.

Instinctul de supraviețuire îi dictă lui Jasmine ce să facă. Întinse mîna și-l luă în brațe pe Dylan, scoțîndu-l afară din mașină. Copilul abia avu vreme să-și ia rucsacul cu prețioasele artificii dăruite de Steven. Strîngînd copilul la piept, Jasmine începu să alerge spre gura tunelului, privind în spate peste umăr. În urma ei cerul deja ardea alb și portocaliu. În căutarea unei ascunzători, se ghemui într-una din bolțile ușilor de întreținere, săpate în peretele stîncii. Încercă clanța ușii cu lemnul șubrezit, dar o găsi încuiată. Se întoarse în loc și cercetă tunelul. Zidul distrugător venea vijelios exact spre ea. Oameni cuprinși de groază săreau afară din mașini, începînd să alerge. Alții își ridicau geamurile portierelor, ghemuindu-se înspăimîntați.

Deodată, toate luminile din tunel se stinseră. Nu mai era vreme. Se răsuci iar și lovi sălbatic cu piciorul în ușă. Valul urlător de foc ajunse la gura tunelului, năpustindu-se în deschizătura îngustă cu un bubuit asurzitor. Îi ajungeau la urechi țipete înspăimîntate și zăngănit puternic de

mașini luate pe sus și făcute fărîme. Jas îl așeză pe Dylan pe genunchi, își aplecă celălalt umăr și se propti in ușă. Lemnul șubrezit se făcu țăndări și Jasmine se rostogoli de cealaltă parte a ușii.

— *Boomer*! strigă ea, uitîndu-se repede prin cămăruța luminată de focul care se apropia.

Aterizase pe o plasă de sîrmă dincolo de care se deschidea un tunel pentru lucrări, continuat cu vasta rețea de canalizare a orașului. Boomer sări de pe capota unei mașini, dînd buzna în cămăruță chiar cînd focul mătura vehiculul din calea sa.

Jasmine se trînti peste trupul lui Dylan, acoperindu-l cu al ei. În timp ce zidul de foc făcea ravagii prin tunel, prin plasa de sîrmă trecu un puternic val de aer. Pereții de stîncă îi apărau de forța distructivă a urgiei, în schimb focul consumase instantaneu întreaga rezervă de oxigen. Acum aerul proaspăt era supt prin plasa de sîrmă, creînd un curent suficient de puternic ca să-i proiecteze pe Dylan și pe Jasmine în mijlocul vîlvătăii. Ținîndu-l bine pe Dylan cu un braț, Jasmine se prinse cu cealaltă mînă de plasa de sîrmă, agățîndu-se cu toată puterea, pînă ce focul consumă tot oxigenul. Fără acel val continuu de aer rece pe trupurile lor, toți trei ar fi ars din pricina căldurii.

Și dintr-o dată, totul se sfîrși. Mii de tone de bolovani și pămînt dislocat blocau tunelul la ambele capete. Întregul povîrniș se prăbușise. Încă tremurînd, Jasmine se trînti pe spate. Știa că se putea socoti norocoasă pentru că scăpase cu viață. Dar ceea ce nu știa era că toți trei — singurii supraviețuitori din interiorul tunelului — erau îngropați sub sute de mii de tone de pămînt.

TOKIO AVEA cel mai mare număr de victime. Mai mult decît în alte părți, japonezii încercaseră să-și vadă de treburile lor ca de obicei, fără să intre în panică. În clipa în care complicatul orar al metrourilor fusese dat peste cap, stațiile se transformaseră în case de nebuni. Jumătate

din cei ce reușiseră să părăsească orașul la timp plecaseră pe jos sau cu bicicletele. Distrugerea acestui oraș construit la verticală, pînă atunci cea mai scumpă proprietate din lume, fusese totală. Zona rasă de pe suprafața pămîntului era de patru ori mai mare decît cu patru decenii în urmă, cînd bomba atomică explodase deasupra orașelor Hiroshima și Nagasaki. Zidul de foc pusese capăt oricărei existențe omenești pe o rază de treizeci și doi de kilometri. Pînă departe la Yokohama și Omiya, jumătate din populație fusese nimicită.

Manhattanul dispăruse. Insula fusese preschimbată într-o fîșie de pămînt pustiită de construcții pînă la Yonkers. În mijlocul vîrtejului sufocant de fum și praf, conducte de gaz natural azvîrleau flăcări înspre cer. În locul de unde fuseseră smulse clădirile se vedeau fundații mutilate, din cărămidă și beton. Nu supraviețuiseră decît cîteva sute de persoane, îndeosebi din cele ce lucrau în porțiunile mai adînci ale rețelei de metrou. Pe latura sudică a insulei Staten și mult înspre New Jersey, cei ce nu fuseseră uciși pe loc de valul distructiv zăceau îngropați sub zidurile locuințelor dărîmate, cu trupurile bășicate de arsuri grave. Pe întreaga planetă nu exista nici măcar un singur supraviețuitor care să se fi găsit suficient de aproape pentru a vedea cum se retrag în trupul navei acele lungi și conice care scuipaseră foc. Porțile-petale se ridicară încet, ca un sigiliu ermetic și impenetrabil. Giganticele nave, distrugătoarele orașelor, erau pregătite să se deplaseze către următorul grup de ținte.

— LA DRACU' ȘTIAM EU. Știam eu. Știam eu! De zece ani tot încerc să-i previn pe idioții ăștia.

Russell micșoră volumul radioului, fără să-și dezlipească ochii de șosea.

— Copii, strigă el peste umăr, n-am încercat eu să avertizez lumea?

Cum trăsese la măsea, habar nu avea cît de șocați și înfricoșați erau copiii lui de ceea ce auziseră la radio. Alicia plîngea cu sughițuri, cu obrazul pe mușamaua de pe masă. Miguel, ținînd-o pe după umeri, se uita fix pe fereastră la copacii care defilau pe lîngă ei în lumina farurilor.

— Unde-i Troy? întrebă Russell prin oglinda retrovizoare.

Mezinul familiei Casse răspunse din pătuțul lui aflat în celălalt capăt al rulotei.

— Hei, oameni buni, zise el cu voce slabă. Nu mă simt prea bine.

Russell aruncă o privire peste umăr.

— Cînd ți-ai luat ultima oară doctoria?

— Nu mai țin minte, gemu copilul. Cred că acum trei sau patru zile.

— Nu-i adevărat, interveni Miguel. Chiar eu ți-am dat puțină azi-dimineață.

— Știu, dar n-am luat-o. Am crezut că nu mai am nevoie.

— Ce-ai făcut cu ea, Troy? Unde-i doctoria?

În loc de răspuns, băiatul se ridică și porni spre ușă, făcînd semn că avea nevoie să se ducă afară. Russell trase la marginea șoselei și Troy alergă afară. O clipă mai tîrziu vomita în buruieni, în timp ce Alicia îl ajuta să-și țină echilibrul.

Russell făcu cîțiva pași pe șosea, suficient de departe cît să poată trage o dușcă fără a fi luat la întrebări de copii. Se găseau la mijlocul Văii Morții, undeva în apropiere de granița cu Nevada, iar noaptea era superbă. Pe cer ardeau miliarde de stele. Russell se plimbă cu capul dat pe spate. Pe culmea unei mici coline remarcă ceva ciudat, un alt fel de constelație.

— Miguel! strigă el încetișor. Vino să vezi ceva!

Răspîndiți de-a lungul unei văi nu prea adînci din deșert, mii de rulote, corturi, vehicule de transport și de călători făcuseră popas în mijlocul pustietății. Licărul luminilor acestui refugiu improvizat parcă reflecta stelele de deasupra. Într-un fel, era o priveliște frumoasă.

— Așa-i că-i frumos?

— Poate că cineva de acolo are medicamentul care ne trebuie nouă, zise Miguel. Hai să mergem să întrebăm.

CÎND ÎNCEPU sfîrșitul lumii, Steve se găsea în clădirea pustie a restaurantului cu autoservire, încercînd să dea un telefon. De nenumărate ori introdusese fisa în aparat, formînd cu atenție numărul lui Jasmine. De fiecare dată o voce de robot răspundea: „Pentru moment, toate liniile sînt ocupate. Vă rog închideți și reveniți mai tîrziu."

Culegînd moneda restituită, o introduse încă o dată. Știa că șefii bazei ardeau de dorința de a declanșa o contraofensivă, dar pînă nu primeau aprobare de la Washington, lui Steve nu-i rămînea decît să-și imagineze grozăviile întîmplate lui Jasmine și lui Dylan.

„Pentru moment toate liniile sînt ocupate. Vă rog închideți și..."

— *Fir-ar al dracului*!

Steve trînti receptorul în furcă exact cînd Jimmy dădea colțul, pășind grăbit pe coridor.

— Hai s-o ștergem, tăticule! strigă el. Tocmai s-a primit ordinul.

Jimmy era deja echipat cu costumul de zbor și plin de entuziasm, dar se potoli de îndată ce-și dădu seama că Steve era preocupat de ceva.

— Care-i necazul?

Steve nu încercă să-și ascundă sentimentele.

— Nu reușesc să obțin legătura nici cu ai mei, nici cu Jasmine. Ar fi trebuit să ajungă aici de *cîteva ore*, omule.

Jimmy se apropie cu mare atenție de prietenul său, ca și cum ar fi încercat să calmeze un cal pur-sînge speriat.

— Măi frate, zise el, punînd o mînă pe umărul lui Steve. Tu n-ai auzit ce s-a întîmplat? Monstruozitățile alea extraterestre au distrus orașul Los Angeles. L-au aruncat în aer. La fel ca pe orașele Washington, San Francisco și New York. Ăștia au armament nu glumă, fratele meu.

Auzind vestea, Steve își cuprinse capul în palme.

— Nu, gemu el. Nu-mi spune una ca asta, omule. Oh, am distrus totul, Jimmy. Am stricat tot. De ce n-am suit-o în mașină, s-o aduc cu mine? Lovi de cîteva ori cu piciorul într-un automat cu monede, apoi se plesni peste frunte. Ce dracu' a fost în capul meu?

Jimmy îl înșfăcă de umeri, izbindu-l cu spatele de perete, astfel încît durerea să-l trezească din furia momentului.

— Ascultă. Încă e posibil să-și facă apariția. Dacă urma să vină aici, poate c-a reușit să plece la timp. Dar, oricare-ar fi situația, nu-ți vărsa nervii pe mine. Noi doi avem totuși o treabă de dus la bun sfîrșit. Își descleștă degetele de pe uniforma prietenului său și se trase un pas înapoi. Steve îl privea drept în ochi, dar se vedea limpede că mintea lui rătăcea în cu totul altă parte. Jimmy nu știa ce-ar mai fi putut să-i spună, așa că se hotărî să-l lase un timp în pace. Peste cinci minute avem o întrunire în J201. Să fii acolo.

Un sfert de oră mai tîrziu, Steve se afla la ușa sălii de raport. Trase aer în piept, apoi deschise ușa și intră cu pași săltați, cu aerul său îndrăzneț dintotdeauna. Înăuntru se aflau în total treizeci și cinci de piloți, stînd la pupitre ca de școală și ascultîndu-l pe locotenent-colonelul Watson, care le dădea informații despre inamic. Watson, un bărbat vînjos, în vîrstă de cincizeci de ani, era unul

dintre acei pușcași marini meticuloși care ținea ca totul să se execute ca la carte și nu se sfia să-i critice pe cei ce procedau altfel. Niciodată nu știuse ce să creadă despre echipa Hiller/Franklin. Erau cei mai buni piloți ai săi, adevărați ași. Dar totodată și o pereche de poznași care ocoleau în permanență regulamentul după bunul lor plac.

Cînd intră înăuntru, Steve aruncă o singură privire către Watson și încremeni locului. Colonelul nu purta uniformă. Era îmbrăcat în blugi Levi's și cămașă neagră de uniformă, exact hainele în care se găsea cînd alergase înapoi la bază. În situația critică în care se aflau, nimeni nu comentase faptul că șeful era în civil. Dar la intrarea lui Steve, atmosfera întregii săli se schimbă ca prin farmec. Steve se uită la colonel cu o privire fixă și inexpresivă, după care se întoarse spre sala ticsită de piloți, cu gura căscată de uimire. Doar trebuia și ei să rîdă.

— Căpitane Hiller, ți-ai făcut puțin timp și pentru noi?

Steve știa ce semnifică remarca șefului și se așeză repede pe scaunul pe care i-l păstraseră băieții. Watson descria cum nava-mamă pîndea din spatele Lunii, unde nu putea fi atinsă de nici un proiectil, și cum navele distrugătoare de orașe se desprinseseră pentru a zbura spre Terra. Le arătă fotografia bună de aruncat, trimisă de Direcția Spațială, dar despre care nu putea să le povestească mare lucru.

Lui Steve nu-i trebui prea mult ca să-și dea seama că Jimmy le suflase cîte ceva celorlalți băieți. Îi simțea urmărindu-l cu privirea și încercînd să descopere pe chipul lui semnele disperării. Dar Steve era prea tare și prea isteț, prea bun profesionist ca să trădeze vreo umbră de ezitare față de oamenii care aveau să meargă la luptă sub comanda sa. În timp ce Watson continua să vorbească, se aplecă foarte încet spre Jimmy și, aruncîndu-i o privire piezișă, îl întrebă:

— Ți-e frică, băiete?

— Nu, răspunse Jimmy, respingînd ideea, dar, în clipa următoare, chipul i se schimonosi de parcă ar fi stat gata să plîngă. Ba da, mi-e frică. Ține-mă de mînă!

Și cu asta, basta. Cavalerii Negri pufniră în rîs pe locurile lor din fundul sălii.

Watson tocmai se pregătea să încheie cînd izbucni hohotul de rîs. În mod normal s-ar fi înfuriat, însă înțelegea motivul purtării lui Steve. În plus, nu știa dacă vreunuia dintre acești tineri îi era sortit să mai fie în viață pînă după ora mesei de prînz.

— Căpitane Hiller, întrebă el sarcastic, doreai să mai adaugi ceva la această informare?

— Iertați-mă, domnule colonel. Atîta doar că sîntem nerăbdători să decolăm și să le tragem cîteva șuturi în fund extratereștrilor.

Watson zîmbi.

— Atunci, hai s-o facem.

CAVALERII NEGRI porniră către avioanele lor, înarmați cu ceva ce nici un antrenament și nici o înzestrare tehnică nu le-ar fi putut oferi. Aveau suprema încredere, care vine numai din convingerea de a fi cel mai bun. Traversară aeroportul, mergînd pe lîngă comandantul lor, căpitanul Steven Hiller. Cînd se apropiară de hangarul cu pereți dubli, porțile uriașe se dădură de o parte și de alta ca la comandă. Înăuntru se găseau treizeci și cinci de aparate F/A-18, elita echipamentului de luptă a pușcașilor marini americani. În jurul avioanelor lucitoare se vedeau mecanici făcînd ultimele intervenții.

— Și-acum, țineți minte, le strigă Steve oamenilor săi, înainte ca aceștia să se ducă la avioanele lor. Sîntem primii care urcăm acolo, așa că nu facem altceva decît să-i cercetăm. Să vedem ce dotare au. Dacă se îngroașă gluma,

suspendăm misiunea și ne regrupăm aici. E-n regulă, să-i dăm bătaie.

Piloții rupseră rîndurile, îndreptîndu-se fiecare către aparatul său. În timp ce bocancii lor scîrțîiau pe asfaltul neted, Steve strigă peste umăr:

— Jimmy, ai adus Victory Dance?

— Cum să nu, căpitane!

Scoase din buzunarul de la piept un lung trabuc cubanez, îl puse în gură și-și scăpără bricheta. Devenise un ritual al lor să aprindă aceste trabucuri scumpe, marfă de contrabandă, după fiecare misiune victorioasă.

— Să nu anticipăm, Flash Gordon, îl strigă Steve, în timp ce urcă în carlingă. Ține minte, nu-l aprindem pînă nu va suna cornul victoriei.

— S-a făcut, amice, răspunse Jimmy, încîntat că Steve își revenise atît de repede după pierderea prietenei lui.

De îndată ce rămase singur în avionul său, Steve își încovoie umerii de tristețe. Nu-și putea lua gîndul de la Jasmine și Dylan. Piloții se legară cu centurile de scaune, controlară instrumentele de bord, apoi porniră motoarele și rulară în direcția pistei.

PREȘEDINTELE STĂTEA de unul singur într-o sală de conferințe, adîncit în gînduri. Connie se așeză discret pe unul din fotoliile uriașe de piele de lîngă șeful ei. Cîteva minute, amîndoi rămaseră acolo, ascultînd zgomotul înăbușit al motoarelor. Fiecare dintre cei aflați la bordul avionului își trăia în felul său starea de șoc, dar Connie suferea văzîndu-l pe președinte stînd nemișcat și privindu-și palmele, cu ochii goliți de orice expresie. Nu avea nevoie să-l întrebe la ce se gîndea. Deja știa că are mustrări de conștiință. În ultima oră muriseră milioane de americani, iar el se considera personal răspunzător de moartea lor.

— Ai procedat așa cum ar fi făcut oricine în locul tău, Tom. Ai salvat o mulțime de vieți. N-are rost să-ți faci atîtea reproșuri.

Whitmore nu ridică privirea către ea și nici un mușchi nu i se clinti pe obraz.

— Puteam evacua orașele cu cîteva ceasuri în urmă. Asta ar fi trebuit să fac. Oftă din adîncul sufletului. Cînd eram pilot în războiul din Golf totul era foarte simplu. Știam ce am de făcut și asta făceam. Acum nimic nu mai este simplu. Azi au murit o mulțime de oameni, Connie. Înălță ochii înspre ea pentru prima oară. Cîți dintre ei puteau fi totuși salvați?

Connie își dădu seama că Whitmore nu era într-o stare de spirit în care să accepte încurajare. Drept care decise să-și manifeste solidaritatea stînd alături de el. Rămase acolo în tăcere pînă cînd generalul Grey veni printre scaune pînă la ei. Înainte de-a apuca să le comunice veștile, președintele privi în sus spre el și întrebă plin de speranță:

— Sînt vești despre soția mea?

Chipul lui Grey își pierdu expresia detașată. Șovăi o clipă înainte de a-i da lovitura.

— Elicopterul încă n-a sosit la Nellis și nu s-a putut stabili contactul prin radio. Îmi pare foarte rău. Generalul își privi vîrfurile pantofilor și adăugă: Am dat instrucțiuni celor de la turnul de control din Nellis să trimită un avion de recunoaștere care să caute semnalul de localizare.

Fiecare elicopter prezidențial era echipat cu un semnalizator de localizare, care funcționa pe bază de izotopi, îngăduind autorităților să-l detecteze în eventualitatea unei sechestrări aeriene, dar pînă în prezent ecranele radar nu depistaseră nimic. Fie că norul de fum și rămășițe care plutea deasupra orașului Los Angeles bloca semnalul, fie, bănuia Grey, aparatul primise o lovitură atît

de puternică, încît totul, inclusiv cutia din titan care adăpostea emițătorul, fusese făcut fărîme.

Toți trei erau de-acum convinși că prima doamnă murise în timpul catastrofei. Obrazul președintelui se golise de sînge. Se simțea de parcă ar fi primit o lovitură în stomac. Dar încă era conducătorul națiunii, așa că reacționă prompt, concentrîndu-se din nou asupra răspunderilor sale.

— Ce alte vești mai aveți?

— Piloții s-au ridicat de la sol.

Whitmore răsuflă adînc, urmîndu-l pe general spre coada avionului. Totul devenise mult mai simplu. Sosise momentul să înceapă războiul.

Cei doi bărbați intrară în centrul de comandă militară de la bordul avionului prezidențial. În contrast pronunțat cu culorile calde și confortul din restul aparatului, centrul de comandă era un spațiu restrîns, plin de aparatură sofisticată care șuiera, clipea, oscila și scana. De sus și pînă jos, cămăruța îngustă era numai ecrane radar și console radio cu multe canale, unde tehnicieni cu căști la urechi lucrau cu computere și cu hărți. Lîngă unul din pereți se găsea o măsuță strategică din sticlă, pe care erau marcate pozițiile inamicului.

Nimziki se afla deja aici, studiind becurile de pe măsuța strategică și mișcările navelor distrugătoare de orașe. Expresia de pe chipul său oscila între durere și dezgust. Fără a reuși să determine cu precizie semnificația atitudinii lui Nimziki, Whitmore își dădu seama dintr-o ochire că ministrul juca un rol, încercînd să-i convingă pe cei de la bordul fortăreței zburătoare că președintele lor era incompetent. Încă din prima clipă, Nimziki se folosise de starea de urgență cu scopul de-a săpa la temelia încrederii în sine a lui Whitmore.

Și tactica ținea. Deși ca om îl disprețuia pe ministrul apărării, începu să se întrebe dacă într-o astfel de situație n-ar fi fost mai bun un politician lipsit de inimă ca Nimziki.

Whitmore avea senzația că instinctele începeau să-l părăsească. Știa că instinctele sale politice erau deja într-o formă jalnică, dar începea să-și piardă încrederea în instinctul de luptă. Știa mai presus de orice îndoială că era un luptător, dar faptul de a comanda armate întregi era cu totul altceva. Se apropie de măsuța strategică și o privi cu atenție, evaluînd proporțiile catastrofei.

— Toate comunicațiile prin satelit, microunde și la sol cu orașele-țintă sînt distruse. Sîntem de părere că-i vorba de un dezastru total, îi explică Grey cu glas șoptit și sumbru.

O nouă lovitură în plex pentru președinte.

Păstrîndu-și înfățișarea calmă, Whitmore ridică privirea către unul dintre ecranele de supraveghere a operațiunii.

— Unde sînt acum avioanele de luptă?

Grey se consultă rapid cu un specialist, apoi spuse cu voce tare:

— Timpul estimat pentru atingerea obiectivului: trei minute.

Nimziki traversă încăperea și se așeză la una dintre mesele de comandă radio, unde își puse căștile pentru a chema la telefon NORAD și Comitetul Întrunit al Șefilor de State Majore.

TRAVERSÎND ZONELE de slabe perturbații atmosferice situate deasupra Vestului Mijlociu, avionul prezidențial suferi cîteva zgîlțîituri ușoare. Dezechilibrul trecu complet neobservat pentru cei aflați în centrul de comandă, dar în compartimentul pasagerilor, David se resimți de pe urma fiecarei căderi în gol, de parcă s-ar fi găsit în trenulețul suspendat din Coney Island. Avea obrazul scăldat în sudoare și ținea pregătită în poală o

pungă împodobită cu blazonul prezidențial. Connie ședea alături de el, formînd diverse numere pe telefonul celular. Julius se uita tot timpul pe fereastră, încercînd să admire priveliștea, dar starea lui David începea să-l calce pe nervi.

— Adică te afli la bordul avionului prezidențial, zise el dezgustat, și ție tot ți-e greață?

— Tată, te rog. Nu mai vorbi.

Julius fie că nu-l auzise, fie că puțin îi păsa.

— Uită-te la mine. Se ridică în picioare pe culoarul dintre scaune, lovindu-se cu pumnul în stomac. Tare ca o stîncă. Poa' să plouă, poa' să ningă, nu contează. Apoi, cum David înălță spre el o privire jalnică, se folosi și de mîini spre a-și ilustra discursul. N-avem decît să urcăm, să coborîm, iar să urcăm și iar să coborîm, n-am nici pe naiba. Înainte și înapoi, dintr-o parte în alta...

David privea cu ochi rotunzi și lăcrimoși la taică-său, care-i arăta toate felurile în care o călătorie cu avionul te putea face să-ți simți stomacul în gît. Deodată își înșfăcă pungă și porni, clătinîndu-se, spre toaleta din coada avionului. Julius se uită la Connie.

— Dar ce-am spus?

Connie se furișă pe scaunul de lîngă socrul ei.

— Tot mai suferă de rău de avion, așa-i?

— Odofobie. Adică spaima de călătorii, așa o numește el.

— Ascultă... Connie se întinse peste scaun și-l prinse de mînă pe bătrîn. Cu toată zăpăceala asta, n-am apucat să vă mulțumesc amîndurora. Ați salvat o mulțime de vieți. Inclusiv pe a mea.

Julius se aplecă spre ea, zîmbind cu șiretenie.

— Pentru puțin, *Spanky*[1].

— Vrei să spui *Spunky*, rîse ea. De mult nu m-am mai auzit chemată cu acest nume. Îl știi de la David?

1 Rapid, iute de picior (n. trad.).

Julius se uită de jur împrejur, vrînd să se convingă că nu-i aude nimeni, apoi îi mărturisi un secret:

— De îndată ce a descoperit chestia aia cu semnalul, nu s-a mai gîndit decît cum să dea de tine. După părerea mea, încă te iubește.

Connie oftă.

— În cazul nostru, nu iubirea a fost problema.

— „Singurul lucru de care ai nevoie e iubirea", cită Julius. Asta-i din John Lennon, un tip tare isteț. A fost împușcat pe la spate. Mare păcat!

Connie încuviință din cap, silindu-se să-și ascundă un zîmbet.

LA PATRU ORE DUPĂ ce valul de foc trecuse prin tunel, îngropîndu-i într-un uriaș mormînt, Jasmine își zise că, în sfîrșit, găsise o ieșire.

Săltase plasa de sîrmă și coborîse în labirintul rețelei de canalizare pentru caz de inundații, care împînzea subsolul orașului. Tunelele de beton aveau podeaua netedă, fiind înalte de aproape cinci metri și complet lipsite de lumină. Se auzea clipocit de apă care picura și se simțea un vag iz de petrol. La început, Jasmine încercă să-l convingă pe Boomer să-i călăuzească prin întunericul de smoală, dar cîinele, înfricoșat, o lăsă pe ea să înainteze pe bîjbîite. Pereții acoperiți de mîzgă erau plini de surprize umede și alunecoase. După ce avansaseră încet vreo cîteva sute de metri, Jasmine auzi ceva ce semăna a pași omenești. Îi îngheță sîngele în vine la gîndul că poate invadatorii se aflau deja în canal, aproape de ea.

Îngenunche și acoperi gura lui Dylan cu palma, șoptindu-i abia auzit:

— Ascultă.

Mirosul de praf de pușcă de la artificiile lui Dylan îi aminti că în rucsacul copilului exista și o cutie de chibrituri. Cît

putu de încet, trase fermoarul tocului de creioane, găsi cutia și aprinse un chibrit. Canalul era pustiu și într-o direcție, și în cealaltă. Chibritul arse în întregime, fiind stins de o adiere aproape imperceptibilă. Înțelegînd că adierea nu putea însemna decît o deschidere spre exterior, Jasmine își conduse copilul cît mai încet posibil, ascultînd să vadă dacă mai deslușea vreun sunet de pași. Își luă fiul în brațe, simțind că puștiului începea să-i fie tot mai frică.

— Ești extraordinar, iubitule, așa, taci din gură.

În situația asta, oricare alt copil de șase ani ar fi urlat cît îl ținea gura, își spuse Jasmine. Înainta încet, pe lîngă zid, cu toate simțurile la pîndă. De cîteva ori i se păru că aude din nou pașii. De fiecare dată, aprindea un chibrit, dar nu vedea nimic. După aceea simți un ușor curent de aer atingînd-o pe obraz. Îl puse jos pe Dylan și pipăi pereții cu palma, pînă cînd dădu de o deschizătură. Era o gaură mică și pătrată, la vreun metru douăzeci de la nivelul solului. Cu mare băgare de seamă, vîrî un braț prin deschizătură, explorînd ceea ce se afla de partea cealaltă. Aproape că se aștepta ca degetele să întîlnească ceva ostil, dintr-o altă galaxie. Deodată icni și-și retrase mîna. Zărise ceva mișcîndu-se prin întuneric. De-abia după cîteva secunde își dădu seama că fusese umbra fugară a propriilor ei mîini. O rază de lumină răzbătea prin deschizătura care comunica cu un tunel de deasupra — calea de scăpare din acest mormînt umed, aflat sub pămînt.

— Dragul mamei, cred că există un mod de a ieși de aici. Am să te ridic în brațe, să-mi spui dacă vezi ceva, bine?

De îndată ce vîrî capul prin deschizătură, Dylan începu să țipe:

— Văd o lumină! E lumina de afară!

Cîteva minute mai tîrziu, Jas mergea spre lumina soarelui de la gura tunelului superior. Chiar la intrare fumega o mașină răsturnată. Cu Boomer alergînd înaintea lor, își făcură loc printre cabluri electrice smulse și bucăți

de automobile dezmembrate, cu tabla șifonată ca niște cocoloașe de foiță de aluminiu întrebuințată. Cînd ajunseră la gura tunelului și dădură cu ochii de lumina orbitoare a dimineții, descoperiră o nouă lume: Orașul Los Angeles de după Apocalips. Situat la treizeci de kilometri de epicentru, locul unde se afla familia Dubrow arăta ca Nagasaki după explozia bombei atomice. Numeroase clădiri, îndeosebi pe magistralele est-vest, unde valul de foc trecuse mai rapid, dispăruseră retezate din temelii și făcute fărîme. Pămîntul avea culoarea cenușii, iar cerul era de un alb-spălăcit și bolnăvicios, prin aer plutind particule de praf și cenușă. Nu se zărea nici un semn de viață, și, o clipă Jasmine se întrebă dacă nu cumva ea și Dylan erau ultimele două ființe omenești rămase pe Pămînt.

Băiatul o prinse pe mama lui de mînă și, fără nici un motiv, începu să plîngă.

— Ce s-a întîmplat, mami?

Jasmine îl luă în brațe și ieși afară din tunel.

— Nu știu, Dylan. Mami nu știe.

Sus, deasupra capului, un huruit de motoare îndureră cerul. O escadrilă de treizeci și cinci de avioane de luptă cu reacție zburau spre nord, în direcția navei spațiale staționate deasupra orașului Los Angeles.

— E și Steve acolo?

— S-ar putea. Sper că da. În orice caz, tu fă cu mîna.

ZBURÎND DE-A LUNGUL coastei districtului Orange, Cavalerii Negri înaintau cu toată forța motoarelor spre punctul de atac, la o altitudine de peste trei mii de metri. Poligoanele de tragere de la Seal Beach păreau să fie în bună stare, dar în interiorul uscatului dezastrul era complet. Zidul de foc lăsase un enorm cerc gol. De jur împrejurul acestui perimetru continuau să ardă focuri,

aprinse de rămășițele în flăcări pe care deflagrația le proiectase în aer.

Nava spațială era vizibilă la orizont, planînd ca un blestem de oțel deasupra șirului de munți care împrejmuia orașul Los Angeles. Vălătuci uriași de fum negru urcau din ceea ce mai rămăsese din rafinăria de petrol de la Wilmington, obligîndu-i pe Cavalerii Negri să se abată cu cîțiva kilometri spre Pacificul albastru, parcă desprins dintr-o ilustrată, ale cărui valuri aduceau la țărm milioane de tone de petrol scurs în ocean și sfărîmături distorsionate. Steve contempla întinderea dezastrului, cu obrazul împietrit. De acum nu mai avea nici o îndoială că Jasmine murise. Dacă ea ar fi reușit să iasă din raza de acțiune a catastrofei, ar fi ajuns de mult la El Toro. Scoase un murmur disperat, apoi izbi cu pumnul în peretele carlingii.

— Nu-ți mai face atîtea griji, tăticule, auzi în amîndouă căștile glasul lui Jimmy. Sînt sigur c-a reușit să fugă la timp.

Un lung moment se așternu tăcerea, după care Steve vorbi, adresîndu-se întregii escadrile:

— Pornim, băieți. E vremea să atacăm.

Steve întinse mîna spre monitorul computerului încastrat în tabloul de bord și introduse un număr de comenzi. În clipa următoare, trapa din pîntecele aparatului se deschise, gata să lanseze RAARMA(Rachete Aer-Aer cu Rază Medie de Acțiune). În același timp, un mecanism automat din interiorul carlingii aduse dispozitivul de vizare la numai cîțiva centimetri de casca pilotului. Era vorba de luneta sistemului cu infraroșii pentru ochire la mare distanță. Privit prin ocular, cerul din fața lui se preschimbă într-un univers computerizat pulsînd în nuanțe de galben și cenușiu. Fixă reperul în cruce pe imaginea navei, reglîndu-l pînă cînd turela ajunse exact în centrul mirei.

Specialiștii de la bordul avionului prezidențial preluară contactul radio.

— Escadrila de luptă de deasupra orașului Los Angeles și-a fixat RAARMA asupra țintei.

— Escadrilele de la New York și Washington raportează același lucru.

În căști se auzi un glas nou.

— Domnilor, vă vorbește generalul de aviație Grey, comandant suprem al Direcției Spațiale Aliate. În numele președintelui Statelor Unite , care se află aici, la bordul avionului prezidențial, și al Comitetului Întrunit al Șefilor de State Majore care acționează de la NORAD, vă doresc tuturor succes în misiune. Dumnezeu să vă ocrotească. Folosiți muniția la discreție.

Cavalerii Negri încă se găseau la șaisprezece kilometri și treizeci de secunde în afara razei de acțiune a rachetelor, dar dimensiunile colosale ale navei le dădeau impresia că se aflau mult mai aproape. Pe măsură ce reliefurile de pe corpul navei deveneau mai clare și mai distincte, se făcea simțit și nodul din gîtul fiecărui pilot. În locul comunicării radio între Cavaleri, de regulă atît de zgomotoasă, acum se așternuse o tăcere apăsătoare.

— Fiți pregătiți, se adresă Steve tuturor. Cincisprezece secunde.

— Seamănă cu una dintre puștancele alea de șaptesprezece ani care ne cad la pat în Charlotte, zise cu glas tărăgănat unul dintre piloți, încercînd să mai însenineze atmosfera.

— Și-acum, să facem puțină exterminare, îi atenționă Steve. Încă cinci secunde... și... *foc*!

Rachetele RAARMA ieșiră din pîntecele avioanelor și țîșniră fulgerător înainte. Ghidate prin radar, își schimbau ușor traiectoria, orientîndu-se în direcția țintei, ca un banc de peștișori ce se năpustește să atace o balenă gigantică. O dată ușurate de încărcătură, avioanele F-18 începură să

se ridice. Puțini piloți se așteptau ca o navă de asemenea dimensiuni să fie nimicită dintr-o dată. Misiunea lor era să lovească nava în diverse puncte, să constate care tip de lovitură era cea mai eficientă, ca apoi să furnizeze aceste informații următoarei escadrile de atac, aflate deja pe pista de la El Toro. Avioanele F-18 se îndepărtară, supraveghindu-și cu atenție rachetele. Deodată, la vreo cinci sute de metri de țintă, explodară toate simultan.

— Ei, drăcie!

— Nici măcar nu i-am văzut trăgînd, zise Jimmy, evident impresionat.

Cînd fumul începu să se risipească, văzură clar cu toții că nava extraterestră nu suferise nici un fel de avarie.

Steve luă legătura prin radio cu avionul prezidențial.

— Către centrul de comandă, aici Cavalerul Unu. Se pare că ținta ne-a doborît rachetele RAARMA. Ținta n-a suferit nici o avarie. Repet: nici o avarie. Vom recurge la rachete Sidewinder și vom ochi ceva mai de aproape.

— Bună decizie, Cavaler Unu, răspunse Grey. Ocupați-vă locurile.

— Șase grupuri de cîte cinci, băieți, șase de cîte cinci.

Rachetele Sidewinder erau mai mici, cu rază scurtă de acțiune, menite să supună nava spațială la cel mai dur test privind capacitatea ei de apărare aer-aer. De astă dată, în loc de treizeci de proiectile pe care să le doboare, Cavalerii urmau să lanseze o sută optzeci. Escadrila se regrupă în șase echipe, zburînd în direcții diferite, astfel încît să încercuiască discul cu un diametru de douăzeci și cinci de kilometri. Logic era ca, dacă extratereștrii dispuneau de dispozitive de apărare pentru luptă aeriană, acestea să se afle în turela din botul navei. Cînd toți își ocupară pozițiile, Steve dădu ordinul de atac.

— Toată lumea să-și verifice radarul, pornim de la o depărtare de doisprezece kilometri. De data asta, ne apro-

piem mai mult. Lansarea se va face de la un kilometru și jumătate.

Un kilometru și jumătate? Era o distanță sigură atunci cînd stăteau pe loc, dar cînd zburau cu o viteză de șase sute cincizeci de kilometri la oră în direcția unui colos de o sută de ori mai mare decît Marele Dom, nu prea exista marjă de eroare. Steve știa că-și asumă un risc imens, însă ardea de dorința de a pricinui stricăciuni navei înainte de a se întoarce la bază.

— Atacați!

Auzind semnalul, toate cele treizeci de avioane de luptă porniră simultan, îndreptîndu-se vijelios către nava spațială și năpustindu-se asupra ei din toate direcțiile. Privind prin ocularele dispozitivelor de vizare cu infraroșii, piloții urmăreau cu sufletul la gură numărătoarea inversă afișată pe display și reprezentînd distanța pînă la țintă, cerul galben fiind înghițit treptat de o pată cenușie care se lățea mereu. Cînd avură senzația că se găsesc chiar deasupra navei, ledul marcînd distanța de un kilometru și jumătate începu să clipească, lansînd automat rachetele Sidewinder. Șase proiectile țîșniră din burta fiecărui avion, combustibilul lor solid de rachetă lăsînd în urmă o dîră subțire. Ajunseră aproape simultan în același perimetru de cinci sute de metri și, la fel ca în cazul RAARMA, explodară toate odată.

— Ridicați-vă! Ridicați-vă! urlă Steve. Au scut de protecție!

Găsindu-se atît de aproape, înțelesese într-o fracțiune de secundă de ce rachetele nu-și atingeau ținta. Smucind mansa, îndreptă brusc avionul cu botul în sus, aproape în unghi drept, genul de manevră care te lipește de scaun de parcă ai avea un elefant în poală. Ceilalți douăzeci și nouă de Cavaleri executară simultan aceeași manevră. Ultimul dintre ei, Zolfeghari, zbură cu viteză prea mare. Încercînd să se vîre pe sub alt aparat din fața sa, care zbura mai

încet, se izbi cu burta de un scut de forță invizibil și avionul explodă în mii de bucăți, cu combustibilul prelingîndu-se de-a lungul ecranului de protecție nevăzut. Grupul lui Steve se ridică vertical, paralel cu turela.

— Probabil că au un scut de protecție de jur împrejurul navei. Ne întoarcem acasă.

Dar treaba nu era chiar atît de simplă. În timp ce avioanele continuau să se înalțe paralel cu turela, începu să se deschidă un grup de uși masive. Se dădeau rapid de-o parte și de alta, parcă trase de mîinile unui uriaș. Dinăuntru năvăliră afară o mulțime de mici aparate de atac. Patruzeci sau cincizeci de nave cenușiu-deschis țîșniră afară una după alta. Ieșeau din corpul navei distrugătoare de orașe exact prin același spațiu aerian în care se deplasau Steve și oamenii săi.

Îndreptîndu-se spre punctul unde urmau să se intersecteze, Steve privi spre poarta deschisă și văzu o altă navă, care venea vijelios spre el, aproape exact deasupra capului, năpustindu-se asupra lui ca o insectă uriașă și flămîndă. Dar înainte de a se pregăti pentru impact, deja era la o sută de metri în afara primejdiei. Următorii trei piloți reușiră și ei să scape, dar cel de-al patrulea, un pilot poreclit „Big Island"[1] Tubman, se dovedi mai puțin norocos. Avionul lui se lovi în plin de una dintre navele în formă de elipsă, explodînd violent chiar în fața intrării frontale a navei ucigașe. În timp ce aparatul lui Tubman se făcu fărîme, nava inamică rămase intactă. Înaintă, clătinîndu-se ușor, parcă ametită de impact, apoi își recăpătă echilibrul, continuîndu-și zborul de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

Făcîndu-și loc printre navele extraterestre, Steve zărise în interiorul navei invadatoare o gigantică platformă. Hangarul navei arăta ca un aeroport acoperit, cu

1 Insula cea Mare (n.trad.).

sute de alte nave de atac parcate în grupuri de-a lungul zidurilor. Arhitectura monumentală a încăperii îi amintea de un stup sau de un cuib de păsări. Modificînd axa verticală în așa fel, încît aparatul său F-18 să ajungă cu burta în sus, Steve urmări avioanele cenușii revărsîndu-se în cer. În loc să se deplaseze în formație compactă, escadrila — numărînd acum vreo sută de aparate — zbura cînd sus, cînd jos, planînd lateral dintr-o parte în alta. Fără veste, se răspîndiră în toate direcțiile, ripostînd la atacul declanșat asupra navei lor.

— Mayday[1]! Mayday! Avioane inamice. Apar din turelă. Un fulger de lumină săgetă pe lîngă avionul lui Steve, apoi un altul. Ce mama dracului?

Își lungi gîtul, uitîndu-se de jur împrejur, și văzu că unul dintre aparatele cenușii care aminteau de niște păsări răpitoare se ivise ca din senin, furișîndu-se în spatele lui.

— Verifică sectorul șase, îl avertiză Jimmy. Verifică șase, Stevie.

— L-am văzut.

Steve știa că trebuie să gîndească repede. Întreaga escadrilă de avioane americane continua să se deplaseze către punctul de întîlnire, deasupra navei ucigașe, dar vehiculele spațiale inamice, mai rapide, erau pe cale să-i încercuiască. Oare trebuia să ordone regruparea sus, unde se puteau apăra unii pe alții sau acolo ar fi stat ca niște rațe pe un stand de tir? Niciodată nu se aflase într-o asemenea situație și nu știa ce fel de tactică să adopte. Ceea ce-i amplifica deruta era faptul că fusese ajuns din urmă de pilotul extraterestru cît ai clipi din ochi. Steve se socotea cel mai priceput pilot din cîți îi fusese dat să întîlnească, dar să fie întrecut în viclenie chiar de la înce-

1 Pericol (n.trad.).

putul unei lupte aeriene era pentru el o experienţă cu totul nouă.

— Manevre de scăpare! răcni el, executînd brusc cu propriul avion un luping lateral, cu numai cîteva miimi de secunde înainte ca un mănunchi de raze laser să fulgere pe lîngă el. Rămîneţi grupaţi! Păstraţi aceeaşi distanţă între voi.

Avioanele inamice de culoare cenuşie, planînd ca nişte pisici-de-mare din metal, lansau fascicule de energie supercondensată, proiectile de lumină ucigătoare, care treceau şuierînd prin aer, lăsînd în urmă o dîră de un alb lucitor. Încercînd să scape de urmăritorul său, Steve urca şi cobora, zburînd lateral către marginea întunecatei nave distrugătoare de oraşe. În cursul acestor manevre disperate fu martorul a două explozii violente, în care-şi pierdură viaţa doi dintre oamenii săi. La şcoala de zbor li se repeta la nesfîrşit cît de repede se cîştigă sau se pierde o bătălie aeriană şi cît de radical se poate schimba soarta lor în numai cîteva secunde. Acum avea dovada. Mîndri Cavaleri, aşi ai cerului cu numai cîteva clipe mai înainte, erau acum fugăriţi pe viaţă şi pe moarte,vînaţi şi ucişi. Dezorganizaţi şi puşi pe fugă, se grupară cîte doi, acoperindu-se unul pe altul în timp ce fugeau la adăpost.

Steve coborî in picaj, accelerînd în direcţia solului. Atacatorul îl urmă. În timp ce pămîntul înnegrit, care fusese nu de mult Los Angeles, se năpustea spre el, Steve se luptă cu instinctul care-i spunea să reducă viteza. Îşi aminti ce se întîmplase cu elicopterul Apache pe parcursul operaţiunii de întîmpinare şi acceleră din nou. În următoarele zece secunde, îi era sortit să fie ori foarte norocos, ori mort.

— Unde eşti, Jimmy?

— Exact acolo unde ai nevoie de mine, Stevie, în coada scîrbeiăleia. Dacă poţi să-l ţii puţin în linie dreaptă, îl fac zob.

Steve sistă manevra de scăpare, continuînd să zboare în linie dreaptă atît cît îndrăznea — în total, cam 1,5 secunde. Din fericire, Jimmy nici nu avea nevoie de mai mult.

— La o parte! strigă el.

În clipa cînd Steve viră brusc la dreapta, Jimmy trimise drept în fața sa o rachetă Sidewinder, care-l ajunse din urmă pe atacatorul extraterestru. Cu cinci metri înainte să atingă suprafața navei, racheta explodă. Nava se înclină pe-o parte în aer, părînd că ezită să înainteze, după care își reluă urmărirea de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

— La dracu'! Stîrpiturile astea au scuturi de protecție!

Steve se redresă din picaj și îndreptă botul avionului în sus, gata să tragă în aparatul inamic aflat în derută. În depărtare zări alte două avioane americane lovite de razele laser. Înainte să revină la traiectoria inițială, Jimmy se trezi cu un inamic pe urmele lui.

— Jimmy, virează spre dreapta. Te acopăr.

Jimmy se îndepărtă aplecat pe-o aripă, exact la țanc pentru a evita un nou fascicul de raze laser. Steve fixă reticulul pe unul dintre aparatele cenușii și lansă o altă rachetă Sidewinder. Extraterestrul viră, dar racheta prevăzută cu sistem de ghidaj porni în urmărirea lui, explodînd în contact cu scutul de protecție posterior.

Sistemul de ghidaj radar era cam singurul avantaj de ordin tehnic al pămîntenilor în această încleștare aeriană și nu-i ajuta să cîștige prea mult timp. Cîteva secunde Hiller și Franklin zburară fără probleme de-a lungul șirului de coline de la Hollywood. Deasupra lor vedeau navele cenușii și oscilante vînînd în haite, nimicind aparatele F-18 și pe camarazii lor. Cerul era luminat de raze laser și de sfărîmăturile arzînde ale elitei forțelor aeriene de atac

americane. Alți doi atacatori se năpustiră asupra lor, venind de deasupra navei și lansînd o jerbă de raze laser.

— Poate reușim să zburăm mai repede decît ei. Ține-te după mine.

— Atunci, să fugim! Vin dinspre sectorul doi, Stevie.

Puternicele motoare cu reacție ale avioanelor F-18 își măriră turația în momentul în care cei doi americani acționară comanda denumită super navigație. Țîșniră înainte, accelerînd spre est, pe deasupra munților, și lăsînd echipajul inamic mult în urma lor. Sau, cel puțin, așa credeau. Pe măsură ce avioanele accelerau, amîndoi piloții experimentau fenomenul de „creștere a g-urilor", „g"-ul reprezentînd forța de gravitație la nivelul mării. Trecerea în numai cîteva secunde de la o viteză inferioară vitezei sunetului la aproape dublul ei dădea pilotului senzația că ar fi fost legat de vîrful conic al unei rachete îndreptate către Lună. Nu exista senzație fizică mai neplăcută decît aceea că ți se zdrobesc organele de spătarul scaunului în timp ce avionul se deplasa prin aer cu viteza unei rachete. Buzele, urechile, pielea obrazului — toate păreau trase înapoi, spre spate. Sub ei, peisajul se schimba ca o ceață. Ajunși la o asemenea viteză, amîndoi simțiră o amețeală și o ușoară greață. Navele pisici-de-mare erau la mică distanță în urma lor și se apropiau văzînd cu ochii.

— Jimmy, dă-i bătaie, omule. Ne ajung din urmă.

— Deja avem de două ori viteza sunetului.

Jimmy avea un glas ca de om beat.

— Accelerează!

Din nou piloții fură proiectați de spătarele scaunelor din carlingă. Instrumentele de pe tabloul de comandă le indicau că forțau aparatele cu mult peste limita admisă, vîjîind pe deasupra deșertului Californiei cu o viteză de două ori mai mare decît cea a sunetului.

— Trebuie să ne îndepărtăm de sol, frate. Sînt... oh... mă simt... nu știu...

Jimmy era pe cale să-și piardă cunoștința. Știa că, mărind altitudinea, peisajul de sub ei, care acum gonea în sens invers cu o viteză ametitoare, va părea că se mișcă mult mai lent. Steve era de părere că atacatorii manifestau o oarecare reticență la apropierea de sol, dar Jimmy deja se ridicase, așa că nu-i rămînea decît să-l urmeze.

— Menține cursul, Jimmy, deviezi spre dreapta.

— Cară-te de aici, Stevie.

— Nu-ncepe cu tîmpeniile. Rămînem împreună pînă la capăt, ai auzit? Numai că trebuie să-ți menții viteza, omule.

Steve reduse viteza cu intenția de a nu-l scăpa din ochi, urmărind cum avionul prietenului său continua să devieze către dreapta. Atacatorii începeau să-i ajungă din urmă.

— Trebuie să fugim, Jimmy! Trebuie să iuțim pasul!

Zadarnic. Atacatorii veneau în formație chiar în urma lor, în timp ce raze laser fulgerau de-o parte și de alta. Steve răcni in microfon, implorîndu-l pe Jimmy să se trezească, dar degeaba. Aruncă o privire rapidă în spate și zări aparatul argintiu al prietenului său zburînd pe pilot automat, deja la kilometri depărtare. Chiar cînd era pe punctul de a vira, cu gîndul de a porni după el, văzu un fulger de lumină. Aparatele inamice se despărțiseră în două grupuri și cel care-l vîna pe Jimmy îl doborîse.

Steve urlă cu tot trupul, începînd să zgîlțîie furios comenzile și făcînd avionul să se zguduie. Acceleră cu atîta violență, încît îndoi maneta și, continuînd să urle, acceleră pînă cînd atinse viteza maximă. La mai mult de dublul vitezei sunetului, deșertul se perinda fulgerător, coline acoperite cu tufișuri maronii, printre care se întrezăreau pentru o clipă șosele sau mici așezări. Era ca și cum s-ar fi aflat în fața unui simulator de zbor a cărui viteză de urmărire ar fi rămas înțepenită la indicativul „Imposibil". Timp de cîteva minute, cu mintea încă întu-

necată de mînie și durere, Steve continuă să zboare in linie dreaptă, fără să mai privească în urmă. Dacă i s-ar fi ivit ocazia, s-ar fi năpustit, ca un kamikaze, cu botul înainte spre primul atacator ieșit în cale. Cînd furia i se mai potoli, aruncă, în sfîrșit, o privire peste umăr și descoperi că nu-l mai urmărea decît un singur atacator, în sectorul cinci, ținîndu-se cu încăpățînare după el. Știa că nu avea nici o șansă de a-l doborî prin luptă aeriană. Singura lui speranță era fuga. Dar așa cum zbura pe cerul fără nori, pe deasupra nesfîrșitei și golașei Văi a Morții, nu existau prea multe posibilități de a se ascunde. În depărtare, la linia alburie a orizontului, atît cît vedeai cu ochii întinderea deșertului, sclipea ceva, un oraș răsărit ca din pămînt. Vină spre nord, pornind într-acolo. În cîteva secunde, orașul cel îndepărtat se găsea chiar sub el. Steve vedea suficient, adică exact atît cît să-și dea seama că era vorba de Las Vegas.

Motoarele începeau să obosească. Scrîșnetul lor anunța că nu vor mai accepta tortura pentru prea multă vreme. Continuînd să se îndrepte spre nord, zbură pe deasupra a ceea ce părea a fi o mică bază aeriană, cu două piste în cruce, construite pe fundul secat al unui vechi lac. Cîteva antene parabolice se roteau pe soclurile lor, iar ceea ce se vedea lîngă hangare păreau să fie camioane vopsite în culori de camuflaj. Ochii lui Steve căutară să descopere un semn cît de mic că cei de jos știau ce i se întîmplă și că se pregăteau să-i trimită ajutoare. Nu recunoștea cîtuși de puțin locul, nu avea știință de nici o bază atît de departe în nord față de Las Vegas.

Și, dintr-o dată, își dădu seama cu precizie ce avea de făcut. În dreptul bazei, vină brusc spre dreapta, ridicîndu-se deasupra lanțului de coline care dăduseră naștere fundului de lac cu zece mii de ani în urmă. Consultă busola, să vadă unde era estul, și porni într-acolo. În mai puțin de

două minute, găsi ceea ce căuta, arma sa secretă: Marele Canion.

Pe neașteptate reduse turația motoarelor. Luată prin surprindere, pisica-de-mare trecu pe lîngă Steve, chiar în clipa cînd acesta executa o coborîre lină pe deasupra pereților Marelui Canion. Poziționă avionul la mare adîncime între pereții de stîncă roșietică, pînă cînd ajunse atît de jos, încît ar fi putut să pescuiască în fluviul Colorado, ale cărui ape săpaseră în pămîntul tare al deșertului acest miracol colțuros și impresionant. Atacatorul îl urmă în Canion, ajungîndu-l din urmă în cîteva secunde.

— Okay, tîmpitule. Hai să ne distrăm puțin.

Zburînd cu viteza fulgerului printre formațiunile stîncoase, răsucite și bizare, Steve se apucă să-i dea o lecție de acrobație aviatică, virînd, coborînd și cotind ca un nebun. Avionul inamic, mult mai mare, de-abia se mai ținea după el, în timp ce cu vîrfurile aripilor ciupea bucăți de rocă, prăvălindu-le în abisul de dedesubt. Scutul protector al extraterestrului îi permitea să facă greșeli după greșeli, scăpînd totuși cu viață. Mai mult decît atît, creatura părea să se obișnuiască cu zborul în această cursă cu obstacole, reușind chiar să tragă cîteva raze laser in direcția aparatului F-18 pilotat de Steve.

Cu nervii întinși la limită, Steve se fofilă într-un canion lateral, mult mai îngust. Aici nu se mai admitea nici o eroare. Cărarea in serpentină se îngusta pe alocuri la numai de două ori lățimea avionului lui Steve, măsurată dintr-un vîrf de aripă la altul. Într-un moment ca acesta, Steve nici nu se gîndea la un zbor defensiv. Ambală motoarele și începu să abordeze cotitură după cotitură, urcînd și coborînd cu grație. Era convins că, dacă va continua suficient timp acest balet, stîngaciul său partener de dans va sfîrși prin a se izbi de stînci. Tocmai atunci pe tabloul de comandă prinse să clipească un led. Rezervorul de benzină era aproape gol.

— La dracu'! Începi să mă cam calci pe nervi, afurisit ce ești!

Nu departe in fața lui se ridica un zid enorm de stîncă, marcînd capătul canionului. Conștient că o dată ieșit din canion era un om pierdut, Steve decise să joace și ultima carte. Reduse viteza și apăsă butonul sub care scria „Evacuare combustibil". Combustibilul din ambele rezervoare se împrăștie în urma lui, împroșcînd avionul cenușiu. Atunci Steve puse în funcțiune arzătoarele, aprinzînd combustibilul din aer și lăsînd în urma sa o dîră de foc. Întoarse capul exact la timp ca să-l vadă pe atacator trecînd prin zidul de foc, teafăr și nevătămat.

— Blestematul! Okay, dacă tu ești fraierul care vrea să se țină după mine, atunci să văd dacă poți zbura fără vizibilitate.

Trăgînd de coarda marcată cu inscripția „Parașută de frînare", în coada avionului de luptă se deschise brusc o uriașă parașută. Cu un reflex fulgerător, eliberă parașuta, detașînd corzile de corpul avionului înainte să fie priponit din spate. Așa cum nădăjduise, parașuta flutură în aer fără nici o formă preț de cîteva secunde, după care avionul inamic intră cu botul drept în ea. Steve auzea în căști semnalul de alarmă care-l anunța că se terminase combustibilul. Simți motoarele vibrînd de îndată ce pe conducta de combustibil începură să pătrundă goluri de aer.

— Și-acum, să vedem dacă ești dotat chiar pentru toate.

Steve își scoase căștile, se legă mai strîns cu centura de scaun și îndreptă avionul exact spre peretele de stîncă ce închidea canionul. În spatele lui, atacatorul se lovi ușor de peretele canionului, sfîșiind parașuta. Apoi acceleră ca să ajungă din urmă aparatul F-18.

La șaizeci de metri de locul impactului, Steve închise ochii și trase cu putere un cordon care atîrna la baza

scaunului. În clipa următoare răsună un trosnet asurzitor și avionul se zdrobi de peretele de stîncă.

Pilotul extraterestru văzu ce urma să se întîmple și smuci violent aparatul, îndreptîndu-l cu vîrful în sus. Mai avea trei metri și ar fi reușit să se ridice cu bine deasupra peretelui de piatră, dar pisica-de-mare se trezi nas în nas cu o stîncă de o sută de ori mai mare decît avionul, ceea ce însemnă sfîrșitul lui. Într-un nor de praf și stîncă sfărîmată, avionul se izbi de steiul uriaș, apoi ricoșă departe, dîndu-se peste cap de mai multe ori și turtindu-se în contact cu roca tare a deșertului, pînă cînd se opri pe loc, arătînd ca o monedă îndoită aproape la jumătate.

Încă prins cu centura de scaunul pilotului, căpitanul Hiller începu să rîdă cît putea de tare, văzînd OZN-ul sfărîmat. Cobora ușor prin aerul fierbinte al dimineții de Arizona, la umbra parașutei deschise. În cele din urmă, atinse solul, cu o hurducătură zdravănă. Rostogolindu-se pe pămînt, desprinse cataramele care-l țineau legat de scaun. Fără să mai piardă timpul, păși pe nisip și stîncă în direcția atacatorului aflat ceva mai departe, în vreme ce greierii țîrîiau ascuțit prin tufișuri. Era amețit, înnebunit, furios.

Cu cît se apropia, cu atît mai amenințător îi apărea avionul care-l atacase. Era apărat de o duzină de scuturi blindate. Unul dintre acestea se spărsese parțial acolo unde coada aparatului fusese îndoită în sus. Sub placa cenușie, corpul navei avea aspectul unui animal proaspăt jupuit. Mușchii, tendoanele și ligamentele avionului erau, de fapt, mii de minuscule piese mecanice asamblate unele în altele. De un alb delicat și înfricoșător, zăceau acum expuse la soare, sub un strat gros de gelatină transparentă și lipicioasă.

Steve parcurse încet ultimii pași pînă la avion, bîjbîind cu mîinile întinse, în căutarea scutului de protecție invizibil. Observînd ceea ce părea a fi o trapă sfărîmată, sări pe

aripă și, din șapte pași mari, ajunse la mijlocul aparatului. Își adună toate puterile și izbi în ușă, trîntind-o de perete.

În aceeași secundă, scoase un urlet, făcînd un salt înapoi. Chiar în dreptul ușii, chinuindu-se să iasă din corpul avionului, era o creatură vie, un extraterestru. Un cap mare, ca un ou, se ivi, clătinîndu-se în lumina soarelui. Sub orbitele adînci și goale, arătarea avea un rît lung, ca un mănunchi de cartilagii răsucite, ieșind în afară asemenea unor rădăcini de copac de un alb uleios. Tentacule umede îi ieșeau din bărbie și din urechi, pipăind muchia trapei de salvare. Gîtul gros și osos avea o protuberanță, după care se pierdea undeva în creștetul capului. O tăietură adîncă îi brăzda fața de la bărbie pînă în vîrful capului, acolo unde se îmbinau cele două emisfere craniene. Părea rezultatul unui experiment de încrucișare între un războinic medieval în armură și un gîndac de bucătărie.

După ce urmări cîteva clipe respingătoarea creatură ce se lupta să iasă la lumină, Steve făcu ceea ce jurase să facă. Pumnul său năprasnic îl izbi pe extraterestru în plină figură. Cu un trosnet dezgustător, capul osos dispăru din deschizătura trapei și creatura se prăbuși lipsită de cunoștință.

Steve rămase aplecat peste trupul inert pînă cînd simți că spaima și furia începeau să i se potolească. În cele din urmă, se așeză jos și își vîrî mîna în buzunarul de la piept, de unde scoase un trabuc ușor îndoit, marca Victory Dance. Mușcă unul din capete, scuipîndu-l în obrazul dușmanului său, căzut în nesimțire. După aceea îl aprinse, trăgînd fumul în piept cu sete și mînie.

— Ei, asta zic și eu întîlnire de gradul trei.

ÎN VALEA MORȚII refugiații petrecuseră noaptea umblînd de colo-colo la lumina stelelor, absorbiți în sute de discuții furioase, de ordin strategic. Erau adunați într-o

vale stearpă ca în palmă, cu vehiculele parcate în poziții bizare unele față de altele. Toată noaptea grupuri de oameni se reuniseră la lumina prăfuită a farurilor — siluete ținînd în mîini arme și pahare cu cafea, gata să-și apere locul de popas împotriva musafirilor nepoftiți, pămînteni sau de altă natură. Aduseseră copaci uscați, ca să alimenteze focul din mijlocul taberei, în jurul căruia făuriseră planuri după planuri, dezbătîndu-le și apoi aprobîndu-le — pînă sosea vreun nou automobilist, purtător al ultimelor știri. Atunci toate aranjamentele cădeau baltă, trebuind renegociate de la zero.

O dată în viața lui, Russell procedase așa cum trebuie. Nu suflase o vorbă despre faimoasa lui răpire și contribuise la menținerea unei atmosfere calme și vigilente în sînul grupului său. Sprijinise cu toată fermitatea chiar primul plan conceput de ei: acela de a merge la Las Vegas după benzină și alimente, după care urmau să iasă în spațiul deschis al Arizonei.

Înainte de amiază, cei circa cincizeci de posesori de vehicule cu rulotă, alături de care intenționa să călătorească familia Casse, aproape că sfîrșiseră cu pregătirile de plecare. Unii parcaseră deja pe marginea șoselei, cu motoarele duduind înăbușit, alții se postaseră ici-colo, echipați cu tricouri și șepci de base-ball, așteptîndu-și nerăbdători tovarășii de drum. Și totuși, familia Casse era serios îngrijorată de starea lui Troy. Băiatul se simțea din ce în ce mai rău, așa cum se întîmplase atunci cînd se manifestaseră primele crize. Pe piele îi apăruseră pete și, deși încă nu intrase în convulsii, începuse să tremure îngrozitor.

Miguel decise să-și mai încerce o dată norocul. Pentru a treia oară de la sosirea lor, colindă prin tabără, bătînd din ușă în ușă, în căutarea medicamentului. Știa că era puțin probabil să găsească hidrocortizon, totuși spera să întîlnească vreun diabetic care să-i poată da puțină insu-

lină. O mulțime de persoane îi oferiră cremă cu hidrocortizon împotriva mîncărimilor, simțindu-se destul de ofensate atunci cînd Miguel nici nu mai pierdea vremea să le explice diferența.

Afară, dimineața devenea caniculară, dar Troy zăcea în pat, dîrdîind sub un maldăr gros de pături. Russell se așeză lîngă el, ștergîndu-i fruntea cu comprese reci, în timp ce Alicia îi pregătea o nouă porție de ceai îndulcit.

— Știi, tu semeni leit cu maică-ta. Și ea era încăpățînată. Era o femeie adorabilă — Dumnezeu s-o odihnească! — dar cînd sosea vremea să-și ia medicamentul, devenea mai îndărătnică decît un catîr.

Troy era înspăimîntat.

— Iartă-mă, tăticule. N-ar fi trebuit să arunc doctoria. Îmi pare rău.

— Hei, Troy-boy, ce-a fost a fost. Ai să vezi că vom găsi alta.

— Nu-i așa că eu n-am să mor, ca mama?

Întrebarea îl luă pe Russell pe nepregătite, ca o lovitură în moalele capului. Pînă să respingă ideea, liniștindu-și fiul din ce în ce mai slăbit de boală, îi veni în minte cum stătea la căpătîiul Mariei, rostind exact aceleași cuvinte.

— Ai să te faci bine, zise cu convingere Alicia. Bineînțeles c-ai să-ți revii. Nu care cumva să mai spui astfel de vorbe.

Miguel se întoarse la rulotă, tot cu mîna goală.

— Am întrebat pe toată lumea. N-am găsit nimic. Iar acum toți își strîng lucrurile, gata de plecare. Cineva a trecut cu mașina pe lîngă noi, strigîndu-ne că o navă spațială se îndreaptă în direcția noastră.

Cei patru Casse se priviră unii pe alții, uluiți de veste.

— Atunci ar fi mai bine s-o întindem. Oricum, sîntem nevoiți să plecăm, zise Russell, arătînd din cap spre copilul bolnav.

— Să nu ne prindă farfuria zburătoare, tăticule. Hai să plecăm. Ai să vezi c-o să-mi treacă.

— Grupul nostru pornește către sud. Pînă la destinație vom merge pe șosele secundare, însă vom trece pe lîngă un spital, în apropiere de Las Vegas. Pînă acolo facem cîteva ore, așa că ar fi bine să plecăm chiar acum.

Russell se declară de acord. În clipa aceea se auzi o ciocănitură în ușă. Alicia se strecură pe lîngă Miguel și se ivi în prag. De cealaltă parte a paravanului era o persoană pe care o recunoscu — un băiat frumos,de șaisprezece ani, cu o coamă de păr roșcovan. Băiatul ținea ceva în mînă.

— Penicilină, anunță el, întinzîndu-i o sticluță cu pastile.

— Îmi pare bine, Penicilină. Pe mine mă cheamă Alicia.

Dîndu-și seama că fata făcuse o glumă, el îi adresă un zîmbet deschis și cald.

— Oh, eu sînt Philip. Philip Oster. Mă ții minte de aseară? Un foșnet neașteptat venind din interiorul rulotei, undeva în spatele Aliciei, îl făcu pe băiat să-și dea seama că întrebarea lui putea fi înțeleasă greșit. Ridică puțin glasul, grăbindu-se să adauge: Mi-ai povestit că frățiorul tău e bolnav.

Era adevărat. După ce se urmăriseră din ochi unul pe celălalt, schimbînd priviri semnificative de mai multe ori în cursul serii precedente, într-un tîrziu își luaseră inima în dinți și intraseră în vorbă. Discutaseră puțin despre starea lui Troy, iar Philip îi făgăduise că va încerca s-o ajute. Și iată că venise cu flaconul de penicilină.

— Știu că nu-i chiar ce-i trebuie, totuși o să-i mai potolească febra.

Alicia se uită în pămînt, îmbujorîndu-se.

— E foarte frumos din partea ta că ne ajuți, zise ea încetișor, dînd la o parte paravanul și luînd flaconul cu medicamente.

Îl simțea pe taică-său în spate, privind peste umărul ei. Dînd cu ochii de Russell, mătăhălos și nebărbierit,

fixîndu-l cu o privire sfredelitoare, Philip se trase un pas înapoi.

— Îmi pare rău... adică alor mei le pare rău că nu putem face mai mult, bîigui el. Vreau să spun... de pildă... dacă... Ei, oricum, plecăm peste cîteva minute.

Auzind aceasta, Alicia se lumină la față. I se adresă băiatului — puțin cam prea entuziasmată:

— Și noi! Plecăm o dată cu voi! Apoi, auzind cum tatăl ei își drege glasul, adăugă: Vreau să spun că și noi plecăm.

— Grozav! zîmbi larg Philip. Văd că aveți o rulotă foarte încăpătoare. Vă folosiți bine de ea?

Dar Russell se cam săturase de mica scenă de balcon.

— Destul, mormăi el. Mulțumesc pentru medicament. Și-acum, nu-ți mai vîrî nasul în treburile altora și întinde-o la mașina ta.

— Tată, te rog! îi strecură Alicia, silindu-se să surîdă.

Dar pe Philip nu părea să-l fi deranjat prea tare incidentul. Cu un zîmbet fermecător, se îndepărtă de prag.

— Atunci, mai vorbim la următoarea escală?

Impresionată de acest tînăr cu purtări curtenitoare, Alicia îl urmări din priviri cum alerga spre vehiculul modern al părinților săi. Cînd îl pierdu din ochi, se răsuci pe călcîie și-i descoperi pe bărbații Casse — inclusiv pe Troy cel suferind — cu privirea ațintită asupra ei, în așteptare.

— Ce e? întrebă ea. N-am făcut altceva decît să mă arăt amabilă față de el, fiindcă ne-a adus medicamente.

— Da, bine.

NORAD, SISTEMUL DE APĂRARE a Spațiului Aerian Nord-american[1], era locul cel mai sigur din lume. Construit în inima munților Cheyenne, lîngă Colorado Springs, reprezenta un post subteran și inexpugnabil de

1 În original: North American Aerospace Defense System (n.trad.).

comandă militară, un sanctuar de înaltă tehnicitate pentru conducătorii națiunii — îndeosebi pentru președinte — în eventualitatea unui atac nuclear. Zidurile buncărului erau proiectate în așa fel, încît să reziste și la o explozie nucleară survenită la mică distanță. Fiind îngropate la mare adîncime sub pămînt, ofereau și mai multă protecție. Totul putea fi controlat din giganticul cabinet de război, aflat exact în centrul construcției. Chiar dacă toate orașele americane ar fi fost șterse de pe fața pămîntului, specialiștii din Colorado ar fi fost capabili să detecteze mișcările inamicului, să coordoneze trupele staționate peste ocean și să lanseze mai multe tipuri de atacuri cu rachete. Vicepreședintele, Comitetul Întrunit al Șefilor de State Majore, consilierii și familiile lor se aflau deja la adăpost în măruntaiele muntelui, așteptînd sosirea președintelui. Computerele de la NORAD erau conectate cu cele de la bordul avionului prezidențial.

La circa douăzeci de minute după declanșarea sîngeroaselor lupte, cu forțe inegale, în spațiul aerian de deasupra orașelor New York, Los Angeles, San Francisco și Washington, specialiștii adunați la centrul de comandă al avionului prezidențial începuseră să aibă dificultăți în coordonarea atacului armat american. Întîi, pierduseră legătura radio cu supraviețuitorii aparatelor F-18. Pe urmă se întrerupsese orice semnal radar. În cele din urmă, pierduseră contactul cu NORAD, fiind nevoiți să recurgă la telefonul cu microunde.

— Probabil că trag în sateliții noștri. Sîntem pe cale de a pierde orice tip de comunicare prin satelit, inclusiv detectarea și localizarea.

Puseră deci în funcțiune ROV-ul[1] avionului prezidențial, urmărind pe un ecran pozițiile celor mai importanți sateliți. Aceștia dispăreau unul cîte unul. Singura explicație era aceea că invadatorii zburau pînă la cincizeci

1 Radar Orientat Vertical (n.trad.).

și cinci de mii de kilometri în înaltul cerului, altitudine la care se aflau sateliții, postați pe orbita lor geosincronă, deasupra unui punct fix de pe Pămînt. Pe măsură ce greoaiele emițătoare, în valoare de mai multe milioane de dolari, treceau prin fața navelor invadatoare, erau distruse una cîte una.

Armata avea sateliți poziționați pe alte orbite, la diverse altitudini, dar comutarea la aceștia necesita echipe în diferite puncte de pe sol, care să redirecționeze antenele parabolice. Înainte de a putea fi emis un ordin în acest sens, bazele militare fuseseră supuse unor bombardamente masive și violente. Ultimul lucru recepționat de la El Toro de către avionul prezidențial fusese strigătul omului din turnul de control:

— Vin! Vin invadatorii!

Înainte ca măcar un singur avion să fi apucat să se ridice de la sol, baza fusese transformată într-un morman de ruine fumegînde. Treptat, fortăreața zburătoare a Președintelui era izolată de restul lumii.

Mutîndu-se în fotoliile așezate în cerc, chiar la intrarea în centrul de comandă, Whitmore și consilierii săi dezbătură lista tot mai restrînsă a unor posibile riposte. Din locul unde se aflau, Connie și Julius puteau auzi conversația și ascultau cu atenție discuțiile aprinse.

Generalul Grey se adresă unuia dintre aghiotanții săi:

— Nu-mi pasă cum faci, dar mie să-mi restabilești contactul cu NORAD cît de curînd posibil. Executarea!

— Am înțeles, domnule general, răspunse prompt militarul, după care se întoarse la dezastrul piuitor din camera de control.

— Ce raportează cei de la Peterson? întrebă președintele, referindu-se la baza aeriană Peterson de lîngă Colorado Springs, unde urmau să aterizeze în mai

puțin de treizeci de minute, aceasta fiind baza cea mai apropiată de NORAD.

Expresia demoralizată de pe chipul lui Grey era mai elocventă decît orice cuvînt.

— Continuăm să evacuăm cît mai multe forțe din bazele noastre, totuși am suferit deja pierderi grele.

— La naiba! exclamă președintele, izbind cu pumnul în brațul fotoliului. Nu numai că inamicul știe *unde* anume să lovească, dar mai are și o ordine a priorităților. Se mișcă exact ca pe o blestemată de tablă de șah.

— Da, domnule președinte, încuviință Grey. E un atac extrem de bine pus la punct. Ca și cum ar înțelege structura sistemului nostru de apărare.

David ieși, poticnindu-se, de la toaletă, cu o expresie de om suferind. Auzind ultima parte a conversației, se opri pe culoarul dintre scaune, sperînd să afle și mai multe. Ceea ce-i ajunse la urechi îl făcu să uite de stomacul său sensibil. Nimziki se ridică în picioare și păși în mijlocul sălii de conferințe, începînd să vorbească pe tonul său imperios:

— După cum știți, am discutat direct cu comandantul Foley și cu alți membri ai Comitetul Întrunit al Șefilor de State Majore încă din momentul sosirii lor la NORAD. Fiecare frază a lui părea să fie astfel formulată, încît să-l pună pe președinte într-o postură nefavorabilă. Sînt de acord că există numai o singură modalitate de acțiune sigură și prudentă. Trebuie să lansăm o contraofensivă de mari proporții, un atac nuclear total. Să-i lovim cu toate armele de care dispunem.

Era un nou exemplu de actorie de prost gust din partea lui Nimziki. Ministrul încerca să forțeze mîna președintelui, prezentîndu-și propunerea ca pe un plan dinainte stabilit. Lui Whitmore îi displăcea această tenta-

tivă de manipulare, însă ideea îl interesa prea mult ca să-l critice pe Nimziki.

— Pe teritoriul Statelor Unite? Vă dați seama de implicațiile acestei decizii? Riscăm să ucidem zeci de mii, poate chiar sute de mii de civili nevinovați.

Cu un calm imperturbabil, aproape amuzat, Nimziki îi oferi răspunsul dinainte pregătit.

— Ca să fiu absolut sincer cu dumneavoastră, domnule președinte, mă așteptam să vă opuneți acestei propuneri. Dar, dacă nu ripostați neîntîrziat, nu veți prea avea ce să mai apărați din America. În discuțiile mele cu Comitetul...

— Domnule general, îl întrerupse aghiotantul lui Grey, întorcîndu-se din camera de control.

— Așteaptă puțin, soldat! îl repezi Nimziki, deși practic nu avea nici un drept de comandă asupra lui.

— E vorba de NORAD, domnule, continuă militarul, alb la față de spaimă. S-a dus, domnule. L-au distrus.

Avură nevoie de cîteva clipe ca să asimileze vestea. Chipurile celor de față oglindeau diverse stări de spirit, de la derută și stupefacție pînă la disperare.

— Cu neputință...

— Dumnezeule, vicepreședintele, Comitetul Întrunit al Șefilor de State Majore...

— Probabil că doar s-a defectat sistemul de comunicare, NORAD nu poate fi *distrus* cu totul...

Aghiotantul le dădu explicații mai amănunțite.

— Informația mi-a fost furnizată de piloții de la Peterson. Aceștia se aflau în aer în momentul în care avioane de atac extraterestre s-au masat deasupra buncărului, executînd asupra lui un tir de cîteva minute. În cele din urmă, întregul complex a fost distrus. Curînd după aceea a fost atacată însăși baza, fiind întrerupt contactul radio.

— Dar noi nu ne îndreptăm spre Peterson? Trebuie să ne schimbăm destinația!

— Domnule președinte, e necesar să lansăm un atac nuclear, insistă Nimziki, extrem de agitat. Ca să se asigure că mesajul fusese recepționat, recurse la o lovitură sub centură, adăugînd: O întîrziere în acest moment ne-ar costa mai scump decît faptul că ați amînat evacuarea orașelor.

Președintele sări din fotoliu, oprindu-se la un pas de Nimziki.

— *Nu* despre asta este vorba aici.

Era gata-gata să-l pocnească pe bărbatul mai vîrstnic, cînd cineva îi întrerupse.

— Doar nu vorbiți serios! David apăru de după colț, cu o expresie revoltată. Sper că nu vă gîndiți să folosiți blestematele alea de arme nucleare împotriva propriului popor.

Connie reacționă imediat. Repezindu-se la fostul ei soț, încercă să-l scoată din încăpere.

— David, nu... îl preveni ea, amintindu-și de precedenta ocazie cînd îl pocnise pe Whitmore.

Dacă repeta gestul, ar fi comis un delict federal. Știa că lui David îi trebuia mult ca să-și iasă din fire, dar, o dată ce-i sărea țandăra, exploda aproape fără excepție.

— Dacă voi începeți cu armele nucleare, continuă el să strige, întreaga omenire vă va urma exemplul. Aveți idee de amploarea distrugerilor pe care le veți cauza planetei? Gîndiți-vă puțin! Știți care vor fi consecințele pe termen lung? De ce nu ne zburăm creierii chiar aici, în clipa asta?

David, înalt de un metru nouăzeci și slăbuț, dar dotat cu o forță greu de ghicit la prima vedere, o dădu deoparte pe Connie fără prea mare efort și mai înaintă cîțiva pași. Generalul Grey se postă repede între istericul geniu al

computerelor și președintele său. Deși cu mult mai scund, era ferm decis ca la nevoie să-l trîntească pe David pe covor.

— Domnule Levinson, zise el pe un ton calm și stăpînit, dați-mi voie să vă reamintesc că vă aflați aici în calitate de invitat.

Fără să-l ia în seamă, David continuă să tune și să fulgere:

— E o nebunie! Nici măcar nu știm dacă exploziile nucleare le vor produce vreo zgîrietură în învelișul blindat, în schimb știm cu certitudine că pe *noi* ne vor ucide. Nu va mai rămîne nimic!

Nimziki îl suportase suficient pe acest idiot. Obișnuit să i se dea ascultare, întinse degetul spre David și tună:

— Ține-ți gura aia blestemată și așază-te cu fundul pe scaun chiar în clipa asta!

Tonul lui insultător se întoarse asupră-i ca un bumerang. Julius sări ca ars, gata să se ia la bătaie.

— Nu-i spune lui să-și țină gura! Dacă nu era David al meu, la ora asta ați fi cu toții morți și împrăștiați bucățele.

Bătrînul își agita furios arătătorul pe sub nasul ministrului apărării. Presimțind că un scandal infernal era pe punctul de a se dezlănțui, Connie traversă în fugă încăperea, apucîndu-și socrul de braț. Însă septuagenarul nu se lăsă dus de acolo, ci continuă să-i spună grangurelui de la Washington, verde în față, tot ce avea de spus.

— Numai voi sînteți de vină pentru tot ce s-a întîmplat. N-ați făcut nimic să împiedicați grozăvia! Știați! Știați că nenorocirea se apropie, și totuși n-ați mișcat un deget! Iar acum îl atacați pe fiul meu.

Neobișnuita izbucnire a lui Julius evitase fără doar și poate o încăierare cu pumnii la bordul avionului prezidențial. La fel ca multe alte lucruri pe care le făcea

bătrînul, era greu de spus dacă reacția lui fusese o simplă întîmplare sau o tactică bine gîndită. Scena cu Julius, fluturîndu-și degetul osos pe sub nasul lui Nimziki, în timp ce Connie căuta să-l tragă după ea, reuși pentru moment să abată atenția tuturor de la propria lor supărare. Președintele își dădu seama că era timpul să se întoarcă la treabă. Răsuflă adînc, reluîndu-și înfățișarea calmă, după care răspunse la acuzațiile bătrînului.

— Domnule, nu puteam face cu mult mai multe. Putem fi învinuiți de numeroase lucruri, dar, în cazul de față, am fost luați complet prin suprindere.

— Mie să nu-mi veniți cu palavre de-astea ca „luatul prin surprindere". Încă din 1950 ați avut o farfurie zburătoare, cea care s-a prăbușit în New Mexico.

— Oh, tată, te implor!

David încercase să facă o pledoarie fierbinte pentru salvarea planetei, iar taică-său venea cu fel de fel de tîmpenii despre OZN-uri, prinse de pe la emisiunile TV.

— Unde-a fost asta? îi dădu mai departe Julius. Parcă la Roswell? Da, da, la Roswell, în New Mexico. Acolo ați descoperit OZN-ul, cele trei corpuri de extratereștri, tot tacîmul. Pe urmă toate informațiile au rămas îngropate într-un buncăr... ăăă... care anume? Cincizeci și unu. Zona 51. Așa o chema. Zona 51. Știați de ani de zile și n-ați făcut nimic!

Pentru prima oară, după multă vreme președintele Whitmore zîmbi. Aproape în fiecare lună strîngea mîna cîte unui cetățean care-l întreba despre Zona 51. Se documentase asupra acestei probleme, și aflase că totul era o pură născocire, o complicată teorie a conspirației, elaborată de adepții OZN-urilor.

— Indiferent ce ați citit în ziarele de senzație, domnule Levinson, n-au existat niciodată nave spațiale care să fi fost recuperate de administrație. Vă rog să mă credeți

pe cuvînt. Există într-adevăr o Zonă 51, dar nici pomeneală de OZN-uri asupra cărora să fi fost păstrat secretul.

Președintele se uită de jur împrejur, schimbînd priviri amuzate cu restul asistenței. Nu însă pentru multă vreme.

— Oh, iertați-mă, domnule președinte, zise Nimziki, înghițindu-și nodul din gît, dar ceea ce spuneți dumneavoastră nu este întru totul exact.

Șocați, toți întoarseră ochii către fostul șef al CIA — omul care cunoștea toate secretele — în așteptarea unei explicații.

DE ÎNDATĂ CE Jasmine Dubrow ieși la lumină în aerul plin de praf al orașului distrus, îi spuse lui Dylan să aștepte împreună cu Boomer, după care se cățără pe un taluz, pînă la ceea ce mai rămăsese din autostradă. Din acest punct, care-i oferea o bună perspectivă, cuprinse cu privirea proporțiile dezastrului și ceea ce văzu îi strecură un fior de gheață pe șira spinării. Totul era distrus, pulverizat, redus la mormane cenușii și fumegînde de moloz. Gigantica navă neagră continua să rămînă suspendată în aer, ca un înger tăcut al morții, învăluind orașul sub aripile sale. Centrul orașului Los Angeles fusese complet nimicit de explozie. Grupul de zgîrie-nori și clădiri istorice unde munciseră zilnic atîția oameni era acum un crater înnegrit, căscat în pămînt. Întoarse capul și simți pe obraz briza ușoară a oceanului. În depărtare se zăreau cîteva clădiri rămase în picioare, cu ferestrele sparte, cu focuri mocnite arzînd ici-colo și înălțînd dîre de fum spre cerul dimineții.

Studiind zonele afectate de catastrofă, înțelese dintr-o dată cît fusese de norocoasă. Cale de peste șase kilometri în fiecare direcție, distrugerea era aproape completă. Casele construite de-a lungul autostrăzii fuseseră retezate

de la jumătate și tot ce se afla înăuntru — mobilă, boilere, fotografii, cărți pe jumătate citite, vasele din chiuvetă, copiii adormiți — fusese proiectat spre valul de foc și carbonizat. Un frigider de tip vechi, cu colțurile rotunjite, aterizase chiar în mijlocul autostrăzii, deformat cumplit de căldură. Cu un aer absent, Jasmine căută înăuntru și găsi pe raftul ușii un borcan de muștar încă intact.

Straniu, își zise ea, *ca să vezi ce scapă de dezastru*!

Coborî în grabă taluzul și-l găsi pe Dylan privind cu atenție ceva pe pământ. Apropiindu-se, văzu că era un animal, probabil un câine, cu trupul sfîșiat și încă fumegînd. Dylan voia să știe ce anume era, dar Jasmine îl luă în brațe și îl duse de acolo, fără un cuvînt. Cu Boomer adulmecînd în fața lor, mai umblară de colo-colo cîteva minute, pînă dădură de un garaj pentru parcarea vehiculelor utilitare. Garajul fusese construit pe partea ferită a șoselei, astfel încît basculantele, buldozerele și macaralele mobile rămaseseră acolo unde fuseseră lăsate pe durata week-end-ului. Vehiculele mai apropiate de ieșire fuseseră arse de valul de foc și aveau cauciucurile și sîrmele topite. Dar în profunzimea garajului boltit, Jasmine descoperi un camion pe opt roți, cu remorcă plată, cu vopseaua roșie de semnalizare încă în perfectă stare. Urcă în cabină și se uită de jur împrejur pînă avu norocul să găsească ceea ce căuta. Coborînd apărătoarea de soare, se pomeni că-i cad în poală cheile mașinii. Strigă la Dylan și la Boomer să urce în camion, apoi ambală motorul și porni cu toată viteza spre mormanul de mașini calcinate și spre bucata de șindrilă prăbușită din acoperiș. Își croi drum printre sfărîmături și ieși afară la lumina zilei.

Cîteva minute mai tîrziu, descoperi ceea ce mai rămăsese dintr-un mare bulevard și se îndreptă spre sud, săltînd prin gropi, ocolind fațadele prăbușite ale unor magazine și trecînd peste stîlpi de telefon pe jumătate

carbonizați. La fiecare cîteva minute se trezea în fața unui blocaj rutier pe care camionul nu-l putea depăși. Atunci oprea și se cățăra pe capotă, căutînd un loc de trecere printre sfărîmături. Era ca și cum ar fi încercat să scape dintr-un labirint.

După vreo șase sau șapte kilometri întîlni primul supraviețuitor — un bărbat de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat în zdrențele unui costum cu vestă. Îl descoperi șezînd tăcut pe marginea drumului. Suferise tăieturi grave, probabil de la cioburi proiectate în aer. Nu putea ști cu certitudine, pentru că omul nu scotea nici un cuvînt. Îl ajută să urce în remorcă, unde el se așeză jos, tot fără o vorbă. Își continuară drumul. În următoarea jumătate de oră găsi alți șase supraviețuitori. Trei dintre ei acceptară oferta de a fi luați cu mașina, fericiți să se alăture cuiva care-i putea duce departe de acele locuri. Jasmine urcă pasagerii în remorcă, iar Dylan și Boomer veniră lîngă ea, în cabină.

Întîlniră și primul indicator rutier, apărut exact la momentul oportun: un semafor de oțel, pe care explozia îl turtise de pămînt și de care era agățată o singură tăbliță albastră. Jas sări jos din camion și șterse cu cizma praful și cenușa. Pe tăbliță scria: SEPULVEDA BLVD. Acum avea cît de cît idee unde se afla. Privi în sus spre soare, apoi în depărtare, acolo unde bănuia că se afla oceanul, încercînd să se orienteze.

— Pocăiți-vă, păcătoșilor!

Jasmine se răsuci brusc, cu inima bătînd să-i spargă pieptul. Nu departe de ea, un om cu înfățișare de cerșetor stătea pe un morman uriaș de cărămizi — tot ce mai rămăsese din zidul lateral al unui vechi cinematograf. Reușise cumva să găsească o bucată de carton salvat de la incendiu și mîzgălise pe el un citat din Biblie. În cealaltă mînă ținea un levier cu patru dinți, agitîndu-l ca pe un

crucifix. Din locul unde se găsea Jasmine, zidul gata să se năruie al cinematografului se vedea chiar în spatele lui. Bogat ornamentat cu picturi reprezentînd cowboy în vechi scene de western, crea un fundal bizar și complet nepotrivit.

— Acesta e sfîrșitul! Domnul Atotputernic și-a spus cuvîntul și a sosit sfîrșitul!

— Merg la El Toro. Dacă vrei să vii cu mine, urcă în spate.

— A vorbit cu limbi de foc! urlă el către ceruri. Pedeapsa voastră este pedeapsa Scorpionului, acesta e sfîrșitul!

Bietul om continuă să strige în pustiu, întorcînd spatele călătorilor din camionul roșu.

Cu părere de rău, Jasmine trebui să-l lase acolo. Decise că nu era de datoria ei să încerce să mai salveze oameni. Dar nici nu ajunse bine la blocul următor cînd zări un alt posibil supraviețuitor. Un elicopter al armatei, de un măsliniu murdar, zăcea cu burta în sus, arzînd mocnit în ceea ce odinioară fusese parcarea unui mic centru comercial.

Jas și bărbatul cel tăcut coborîră din camion și se apropiară de elicopterul distrus. Atîrnați în hamul de la umăr, pilotul și copilotul erau morți amîndoi, zdrobiți în momentul impactului cu solul. Pe tavanul elicopterului sfărîmat zăcea o femeie îmbrăcată într-o rochie albastră și scumpă. Jasmine se tîrî înăuntru și trase afară femeia. Avea sînge închegat la nas, la gură și la urechi, semne sigure ale unei hemoragii interne. Culcînd-o încet la pămînt, Jas și bărbatul cel tăcut se uitară unul la altul. Amîndoi o recunoscuseră pe prima doamnă, Marilyn Whitmore.

Chiar cînd se pregăteau s-o ridice și s-o care pînă la camion, Dylan alergă spre ei.

— Hei, îl certă Jasmine. Parcă era vorba că rămîi în mașină.

În aceeași clipă tăcerea fu sfîșiată de sunetul inconfundabil al unei puști de vînătoare cu închizător. Jasmine se răsuci în loc și văzu venind spre ei un alb cu burtă mare, de băutor de bere, îmbrăcat într-un veston de vînătoare. Alți doi, purtînd uniforme îmbîcsite, în culori de camuflaj, pășeau greoi în urma lui. Unul din ei împingea un cărucior strîmb de autoservire, plin cu comori adunate din moloz. Semănau cu trei vulturi, apăruți după catastrofă ca să ciugulească puținul care mai rămînea.

— Se pare că ne-am rezolvat problema transportului. Da' frumos camion mai ai aici! Cheile sînt în contact? întrebă cel cu arma, vorbind cu accent de muntean.

Mitocanul cel furios care o amenința cu arma era tot ce-i lipsea lui Jasmine în acel moment. Se sili cumva să zîmbească prietenos.

— Hei, dacă vreți să călătoriți cu noi, sînteți binevenîți. Oricum, plecăm de aici. Mergem spre sud, la...

— Ține-ți gura aia afurisită, cățea neagră ce ești! urlă omul, ațintind pușca înspre capul ei.

Însoțitorii lui alergară în direcția camionului, ca niște copii mult prea dezvoltați pentru vîrsta lor. Cel mai solid se apucă să dea jos rănițiii din remorcă, iar celălalt umblă la cheia de contact. Boomer, rămas în cabină, îl adulmecă pe intrus, nădăjduind să capete un semn amical.

— Cheile nu-s aici! strigă individul din camion către cel cu arma.

— Foarte bine, se întoarse acesta către Jasmine și bărbatul cel tăcut. Vă întreb frumos încă o dată, apoi vă zbor creierii. Care din voi are cheile de la blestematul ăsta de camion?

— Pocăiți-vă, păcătoșilor! Acesta e sfîrșitul! Predicatorul cel țicnit venise pe stradă în urma camionului. Vă așteaptă judecata lui Dumnezeu Atotputernicul.

— Dă-te, dom'le, la o parte! Aici nu-i treaba ta, îl preveni șeful vulturilor.

În timp ce predicatorul continua să înainteze, Jasmine își trase fiul lîngă ea, scoțînd pe furiș din rucsacul lui unul dintre artificii.

— Nu poți nesocoti voința Domnului, spumegă apostolul în zdrențe. Nu te poți împotrivi cuvîntului Său!

— Ba să vezi cum pot, rîse vînătorul, apăsînd pe trăgaci.

O poștie îl culcă la pămînt pe predicator, cu o gaură în mijlocul pieptului. Detunătura stîrni ecouri pe toată întinderea aceea pustie și acoperită de sfărîmături. Jasmine scăpărase un chibrit, dar racheta refuza să se aprindă, așa că stinse chibritul cu vîrful degetelor. Omul cu pușca părea la fel de uluit ca și ceilalți de ceea ce făcuse. Era limpede că nu mai împușcase pe nimeni pînă atunci. Amicii lui priveau și ei scena, neliniștiți.

— Și-acum, ar fi bine să ne dai odată cheia aia, cățea.

Boomer, cel mai prost cîine de pază din lume, se gudurase pe lîngă cei trei ticăloși — însă numai pînă cînd răsună împușcătura. Deodată se năpusti din direcția camionului, mîrîind și lătrînd la omul cu pușca. Fie că individul iubea cîinii, fie avea conștiința încărcată că ucisese un nevinovat, cert e că ezita să omoare animalul.

— Cheamă-ți potaia! strigă el, cu țeava puștii la numai cîțiva centimetri de colții rînjiți ai ogarului. Chemă-l sau jur pe Dumnezeul meu că-i fac de petrecanie!

Jasmine se aplecă și dădu foc rachetei cu artificii. Jerba de praf de pușcă în culori strălucitoare țîșni din coada artificiului cu mai multă forță decît se așteptase.

Aținti cei trei metri de scîntei exact spre omul cu pușca, pășind totodată în direcția lui. Sulful fierbinte se lipi de obrazul și de mîinile acestuia. Involuntar, individul scăpă pușca, în clipa în care înălță brațele ca să-și ferească fața. Jasmine ridică arma de jos, deschise încărcătorul ca să verifice cartușele, apoi îl închise la loc. Individul continua să urle. Cînd, în cele din urmă, se uită din nou în jur, situația se schimbase.

— *Cățeaua* s-a născut în Alabama, dintr-un tată pasionat de vînătoare, zise ea, acționînd închizătorul puștii. Drept care să nu-ți închipui nici măcar o clipă că n-aș ști să folosesc chestia asta. Apăsă pe trăgaci, trimițînd o poștie pe lîngă urechea grăsanului. Acționă din nou închizătorul și cartușele goale se rostogoliră la pămînt, fiind înlocuite cu altele noi. Și-acum, fiți buni și întindeți-o înapoi de unde ați venit.

Cei trei vulturi se supuseră bucuros. O luară la sănătoasa peste un dîmb nu prea înalt, oprindu-se în loc ca s-o blesteme pe Jasmine, după care se făcură nevăzuți pentru totdeauna.

În timp ce ea și bărbatul cel tăcut o transportau pe prima doamnă la camion, aceasta întredeschise buzele.

Liniștită, dar gata să se sufoce, zise zîmbind:

— Mare dovadă de curaj din partea dumitale.

STEVE ÎȘI LĂSĂ umărul în jos, luptînd să înfrîngă rezistența curelelor. Îl înfășurase pe extraterestrul lipsit de cunoștință în parașuta scaunului său ejectabil, iar acum îl trăgea prin nisipul fierbinte, bombănind fără încetare:

— Știi că ăsta trebuia să fie week-end-ul meu liber? Da' nici vorbă! Trebuia să vii tu, să te dai mare, ca acum

să-ți tîrăsc moaca asta de cartof și fundul căcăcios prin deșertul fierbinte, plus scîrboșeniile alea care-ți atîrnă la spate. Brațele lungi ca niște tentacule ale creaturii scăpaseră din legături și acum atîrnau inerte în urma corpului. Așa credeați voi, că-i de-ajuns să veniți aici, să faceți pe răii și pe forțoșii, să vă bateți joc de mine și de oamenii mei? Întoarse capul, de parcă ar fi așteptat răspuns. Simțind că-l apucă toate năbădăile, începu să urle: Că nu puteam să fiu acu' la picnic, pocitanie!

Se duse clătinîndu-se pînă la parașuta portocalie de nailon și începu să tragă șuturi după șuturi în maldărul inert de biomasă înfășurat înăuntru, pînă cînd își epuiză forțele. Gîfîind, adăugă: Că doar nu-s nebun!

Lac de sudoare, Steve știa că foarte curînd va avea nevoie de apă. Abandonîndu-și povara, sui, icnind, panta unei coline nu prea înalte și scrută deșertul. Dealuri cafenii și golașe se întindeau cît vedeai cu ochii, sub cerul de un albastru prăfuit. Căldura emanată de suprafața deșertului sclipea la fel ca valurile oceanului. Chiar înainte de a face cale întoarsă, tîrîndu-și picioarele, cu gînd să-și recupereze prizonierul de război, îi atrase atenția lucirea unei lumini. Venea de pe culmea unui deal aflat la cîțiva kilometri depărtare. Curînd își dădu seama ce reprezenta: trafic rutier. La mai puțin de o mie de metri în fața lui era o șosea. Se repezi să-și ia povara, apoi înaintă cu înverșunare în direcția șoselei. Cîteva minute mai tîrziu ajunse la destinație, se așeză pe marginea vechii șosele cu două benzi de circulație, de unde urmări cuprins de uimire armata de o sută de rulote, miocrobuzuri, căsuțe pe roți și camioane, care se apropiau văzînd cu ochii.

— Hei, cap de gelatină, hai că ne vine și taxiul. Steve arboră un zîmbet cu gura pînă la urechi și se postă în mij-

locul drumului, fluturîndu-și brațele. Nu treceți mai departe decît peste cadavrul meu.

Din fericire, convoiul lung de peste un kilometru și jumătate încetini treptat, apoi opri. Steve se duse pînă la unul dintre vehiculele din fruntea șirului, care trăgea după el un vechi biplan.

— Sînt căpitanul Steve Hiller, din corpul de pușcași marini ai Statelor Unite.

Șoferul, un individ solid, cu părul creț și o înclinație spre sarcasm, se aplecă pe fereastră și-l întrebă:

— Vrei să faci autostopul?

Două minute mai tîrziu, în jurul lui Steve se strînseră peste douăzeci de curioși care făceau parte din respectiva caravană. Căpitanul bău mai întîi o înghițitură zdravănă de apă, după care le povesti ce avea în parașută. Faptul le reținu atenția. Le spuse că trebuia să ajungă la Las Vegas, la baza aeriană Nellis, și că era vorba de o problemă urgentă, legată de securitatea națională.

— Îmi pare rău, căpitane, declară un bătrîn cu pușca la șold. La radio s-a anunțat că baza Nellis a fost distrusă în întregime. Rasă de pe suprafața pămîntului.

Steve se apropie de parașută, arzîndu-i încă două șuturi.

— Am înțeles. Totuși cînd am survolat locul, am zărit o bază aeriană lîngă fundul secat al unui lac. Am nevoie de cineva care să mă ducă pînă acolo.

Mai multe persoane scoaseră la iveală hărți ale regiunii. Deși cîteva dintre ele erau extrem de detaliate, pe nici una nu apărea o bază aeriană. Din cîte arătau hărțile, întreaga zonă nu era decît un teren de testare a rachetelor, inaccesibil civililor. Ca să complice și mai mult lucrurile, pe hartă figurau, nu unul, ci *patru* lacuri secate.

— Vă rog să mă credeți că există o bază, îi asigură Steve.

Pentru cei mai mulți dintre ei, toată povestea era prea înfricoșătoare. Voiau să fugă *departe* de extratereștri, nu să-i plimbe de colo-colo. Conducătorii grupului erau dispuși să-l ducă pe Steve, împreună cu povara sa, dar nu și să consume combustibil prețios umblînd după cai verzi pe pereți printr-o zonă militarizată interzisă.

În acel moment tipul cel sarcastic veni în ajutorul lui Steve. Dînd la o parte vreo cîteva persoane care studiau harta, păși în mijlocul consfătuirii de pe șosea.

— Lacul Groom, i se adresă el lui Steve. Baza pe care ai văzut-o e poligonul de testare a armamentului de lîngă lacul Groom. Două piste încrucișate în formă de X și patru-cinci hangare uriașe, construite chiar în coasta unui munte, adevărat?

— Întocmai.

Steve și ceilalți îl ascultară pe vlăjgan explicînd cu lux de amănunte cum se putea ajunge acolo și totodată desenînd căile de acces omise de cei ce întocmiseră harta. Cînd omul sfîrși ce avea de spus, Steve îl întrebă:

— Dar cum se face că știi atît de bine acest loc?

Fiul vlăjganului, un băiat cu părul lung, în vîrstă de vreo șaptesprezece ani, interveni puțin cam pripit:

— Pentru că locuim prin apropiere.

— Numele meu e Russell Casse, se prezentă vlăjganul, vorbind cu glas coborît, aproape conspirativ. Strînse mîna lui Steve și continuă: Acum vreo zece ani am avut și eu de-a face cu lipitorile astea și sînt gata să fac totul ca să te ajut să-i șutezi nițel în fund. Ai ceva împotrivă dacă arunc și eu o privire?

Lui Steve puțin îi păsa dacă tipul era smintit, atîta timp cît se arăta dornic să-l ajute.

— Cîtuși de puțin, răspunse el, dar să știi că nu-i o priveliște prea plăcută.

— Am mai văzut eu de-alde ăștia, îl asigură Russell. Ochi mari, negri, gură mică și strînsă pungă, piele albă.

Fiul său, Miguel, veni imediat pe urmele sale, fără să pară prea entuziasmat de colaborarea cu pușcașul marin.

Încă de la vreo șase metri depărtare, Russell își dădu seama că ceva nu era în regulă. Tentaculele lungi care atîrnau din parașută nu aveau nimic de-a face cu extratereștrii despre care își *amintea* că-l răpiseră de pe aeroport cu aproape un deceniu în urmă.

Steve trase la o parte nailonul. Automobiliștii care-i urmaseră pînă la parașută săriră înapoi, simțind că li se întoarce stomacul pe dos. Russell se holbă la creatură, cuprins de oroare, dar dintr-un motiv cu totul diferit. Extraterestrul era prea mare, prea osos și prea cumplit la înfățișare, ca să facă parte dintre acei mici monștri care-l răpiseră cu zece ani în urmă. Oare se poate să fi fost o specie de extratereștri complet diferită? se întrebă el. *Sau, pur și simplu, mi-am imaginat toată povestea, adică am inventat-o*? Brusc, cel mai real moment din trecutul lui Russell, cel care-i ruinase întreaga viață, nu-i mai părea cîtuși de puțin real. Simți cum îl cuprinde o ușoară amețeală și puse o mînă pe umărul lui Miguel, ca să-și recapete echilibrul.

— Tată, nu uita de Troy. Trebuie să ajungem la spitalul acela.

Russell își privi fix băiatul preț de o clipă, încercînd să-și adune gîndurile. Pe urmă încuviință din cap și porni spre camion.

— Atunci cum rămîne, domnule? strigă Steve după aliatul său. Mergem sau nu mergem la lacul Groom?

Dar Russell deja uitase promisiunea făcută lui Steve.

— Uite ce e, amice, aș vrea să te ajut, dar băiețelul meu zace bolnav în remorcă. Va muri dacă nu găsesc în cîteva ore medicamentul de care are nevoie. Dumneata ia-o pe unde ți-am arătat. De aici faci cam două ceasuri.

— Te ducem noi pînă acolo, se oferi un bărbat înalt și ars de soare. Philip, golește remorca și adu totul în mașină.

Tînărul cu păr roșcovan aruncă o privire tristă spre Alicia, după care se grăbi să dea ascultare tatălui său.

— Hei, domnule Casse, așteaptă puțin!

Steve alergă spre Russell, care părea abătut.

— Din cîte înțeleg, puștiul dumitale are nevoie de medicamente. Uite ce cred eu, o bază atît de mare are, cu siguranță, serviciu medical complet, cu tot ce trebuie. Ziceai că-i la vreo două ceasuri de aici.

Russell se uită la fiul cel mare.

— Hotărăște tu.

Miguel chibzui o clipă.

— Să încercăm s-ajungem într-o oră jumătate.

RIDICÎNDU-SE DEASUPRA deșertului Nevada, pilotul avionului prezidențial, căpitanul Birnham, anunță că departe, în stînga, se zărea baza Nellis, pentru testarea armamentului. Privind prin hublourile micuțe, pasagerii rămaseră dezamăgiți văzînd o bază de dimensiuni mici spre medii, cu aspect destul de jalnic. Zona 51 consta dintr-un uriaș hangar de avioane înconjurat de alte cîteva mai mici, două piste care se intersectau, mai multe antene parabolice și barăci răspîndite pe toată suprafața. Ici-colo, prin întinderea nesfîrșită și plată a deșertului

zăriră și alte clădiri, dar în sinea sa, fiecare pasager era convins că nu există nimic interesant la această bază secretă, construită la poalele unor coline pămîntii și abrupte.

Se stabilise dinainte ca președintele să fie primit fără ceremonie. De îndată ce pasărea metalică se lăsă la sol, căpitanul Birnham fu condus spre hangarul cel mare, ale cărui porți se traseră de-o parte și de alta în timp ce avionul rula în direcția lor. În vreme ce cîțiva soldați împingeau scara mobilă către aparatul Boeing alb cu albastru, Whitmore și suita sa se adunară în ușă, așteptînd cu nerăbdare să coboare. Nimziki ieși cu un aer pocăit din centrul de comandă, unde-și analizase următoarea mișcare. Toți își dădură silința să-l ignore într-un mod cît mai politicos, pînă cînd avea să se deschidă ușa avionului.

La picioarele scării îi întîmpină comandantul-șef al bazei, maiorul Mitchell. În spatele său se aliniaseră vreo cincizeci de militari, așteptînd ca președintele să treacă trupele în revistă.

— Bine ați venit la Zona 51, domnule președinte! zise maiorul, cu un salut milităresc.

Whitmore răspunse la salut, explicînd:

— Sîntem foarte grăbiți.

— Poftiți pe aici.

Mitchell nu avea nevoie să i se mai spună de ce hotărîse președintele Statelor Unite să viziteze această bază uitată de Dumnezeu în toiul unei catastrofe planetare.

Venise pentru navă. Deși din punct de vedere al protocolului, faptul de-a arăta cuiva nava — fie chiar și președintelui — reprezenta o încălcare a legii federale, maiorul îi pofti după el fără nici o ezitare.

Mitchell era un bărbat în prezența căruia te simțeai intimidat: înalt, solid și frumos în genul boxerilor profesioniști cu maxilar pătrat. Deși tînăr, abia trecut de treizeci de ani, era deja maior, fiind înaintat rapid în grad. Impresionați de realizările lui, superiorii de la Fort Cayuga îl numiseră în postul actual, unde supraveghea operațiunile din Zona 51. El răspundea de tot ce se petrecea la bază, cu excepția cercetării. Dacă se întîmpla ceva, Mitchell era întotdeauna la curent, aflîndu-se de cele mai multe ori chiar la fața locului. Era perfect conștient că acest post nu reprezenta decît o trambulină pentru o poziție mai înaltă, probabil la Washington. Totodată însă, știa că orice încălcare a consemnului de securitate — fie că ar fi fost vorba de o infiltrare din afară sau de scurgeri de informații din interior — și orice ar fi adus Zona 51 în paginile ziarelor, l-ar fi retrogradat rapid la vreun post de contopist de provincie în Idaho. Maiorul își lua misiunea foarte în serios.

Conduse grupul într-o cameră neîngrijită, avînd o singură ieșire și birouri încuiate de o parte și de alta. În capătul cel mai îndepărtat al încăperii se vedeau o țîșnitoare și cîteva plante ofilite. Mitchell păși înăuntru și închise ușa in urma sa.

— Nu vă apropiați de pereți, îi preveni el, dînd deoparte o placă și apăsînd un buton.

Deodată răsună bîzîitul puternic al unui mecanism hidraulic și toată încăperea începu să se scufunde în pămînt. Ușile de birouri păreau să se cațere pe pereți, pe măsură ce podeaua cobora în josul unui puț de beton. Întreaga cameră nu era altceva decît un enorm ascensor.

În timp ce ceilalți se uitau de jur-împrejur cu gura căscată de uimire, președintele nu-și mai putu stăpîni mînia.

— De ce naiba n-am fost informat și eu despre acest loc? întrebă el, privindu-l țintă pe Nimziki, de la care aștepta un răspuns.

— Două cuvinte, domnule președinte.

Măcar de data asta Nimziki se arăta supus și sincer.

— *Dezmințire plauzibilă*. Decizia a fost luată cu *mult* înainte ca eu să ajung în situația de a păstra secretul. Hoover știa că faptul ar fi devenit o minge politică, drept care a fost clasificat în categoria „numai pentru persoane autorizate" și pînă astăzi...

— Destul! se răsti Whitmore.

Nimic din ce spunea NImziki nu mai putea șterge răul făcut deja de el.

— Dezmințire plauzibilă pe dracu'!

Ceea ce Nimziki omisese să menționeze era faptul că unul dintre motivele pentru care armata, CIA și FBI-ul conspiraseră să păstreze secretul asupra navei prăbușite fusese acela de a-și asigura un avantaj asupra rușilor pe durata Războiului Rece. Emiseseră la repezeală un ordin de păstrare a secretului absolut asupra proiectului din Zona 51 pe o perioadă de douăzeci și cinci de ani. Atît Războiul Rece cît și ordinul de păstrare a secretului expiraseră în timpul mandatului lui Nimziki, cu toate acestea el nu dăduse publicității descoperirea. Avea ambiția de a candida la un post guvernamental, poate chiar și la cel de președinte și, din punctul lui de vedere, nu avea decît de pierdut recunoscînd că păstrase secretul asupra obiectului și numai de cîștigat dacă își păstra controlul exclusiv asupra proiectului.

Ușile metalice se traseră de-o parte și de alta, dînd la iveală o încăpere care amintea de camera de sterilizare a unui spital de cercetare. Zeci de măști și salopete albe atîrnau în cui lîngă un șir de chiuvete. Traversînd sala, grupul ajunse în fața unor uși din plexiglas. Dincolo de ele se vedea parțial un spațiu de lucru unde se muncea intens. Mai mulți lucrători, echipați din cap pînă în picioare cu salopete albe sterile, măști și calote, intrau și ieșeau din raza vizuală a privitorilor.

— Aceasta este sala etanșă de decontaminare, îi anunță cu mîndrie Mitchell, lăsîndu-i să privească uluiți o clipă, înainte de a-i conduce la următorul exponat al acestei vizite.

— Foarte bine, haideți să vedem, zise președintele.

Mitchell nu prea știa ce să răspundă. Sala nu prezenta prea mare interes și era convins că, dacă Whitmore ar ști cîte sute de mii de dolari îi va costa pe contribuabilii americani pentru decontaminarea încăperii, n-ar mai insista.

— De fapt, domnule președinte, intrarea în această sală necesită...

Whitmore primi din partea maiorului exact răspunsul pe care nu dorise să-l audă. Ca atare, îi explică ceea ce voia într-un mod care nu mai lăsa loc nici unei interpretări.

— Deschide afurisita aceea de ușă chiar în clipa asta.

Dintr-o dată, Mitchell păru că nu reușea s-o deschidă suficient de repede. Își introduse cartela cu bandă magnetică în fanta scanerului și, cu un bîzîit ușor, ușile transparente se dădură în lături. Grupul, unsprezece persoane, intră în laboratorul de cercetare ultramodern, unde nu putea pătrunde nici un fir de praf. De îndată ce se găsiră înăuntru și dădură colțul, descoperiră că din camera de

decontaminare nu văzuseră decît o porțiune infimă a laboratorului. Acesta măsura cel puțin o mie de metri lungime și avea o rampă înaltă de aproape un metru, care cobora pînă în mijlocul încăperii. Cei de acolo — echipați ca niște astronauți, cu costume albe, căști și încălțăminte de protecție — lucrau la diverse proiecte, de o parte și de alta a coridorului central.

Fiecare stătea la masa lui de lucru, acționînd pîrghii mecanice, desfășurînd experimente cu laser, studiind hărți și grafice sau, pur și simplu, ședea acolo fără să facă nimic. Toți își încetau activitatea în momentul în care Whitmore trecea pe neașteptate prin dreptul lor. Mitchell mergea cu un pas înaintea vizitatorilor, explicînd în cîteva cuvinte cu ce fel de lucrare se ocupa fiecare cercetător. Echipamentul era de o calitate și de o complexitate uluitoare, depășind cu mult tehnica cea mai avansată. Pînă în cele mai mici detalii, laboratorul era bine dotat cu specialiști, bine echipat și bine organizat.

— De unde naiba au apărut toate astea? șopti președintele la urechea lui Grey. Din ce fonduri?

Venind cu pași nesiguri în urma grupului, aparent prea departe ca să prindă ceva din conversație, Julius auzi fără să vrea întrebarea președintelui.

— Doar nu v-ați închipuit că s-au cheltuit zece mii de dolari pentru un ciocan și treizeci de mii pentru un scaun de toaletă.

Bătrînul rîse, fără să-și dea seama că într-o oarecare măsură avea dreptate. Cei ce se ocupaseră de dotarea cu echipament militar pompaseră bani buni în Zona 51 vreme de decenii, punîndu-i pe seama altor cheltuieli, însă marea majoritate a fondurilor provenea direct de la Congresul american. O parte a bugetului național era

întotdeauna repartizată „Fondurilor secrete", destinate unor proiecte prea delicate pentru a fi aduse la cunoștința legiuitorilor — de regulă cercetarea și livrarea unor noi tipuri de arme pentru militari.

În celălalt capăt al laboratorului se găsea o rampă de oțel care ducea pînă la o ușă groasă, din titan și oțel. Un motor electric trezi ușa la viață, ridicînd-o în sus. Un grup de cercetători în halate albe de laborator se aplecară pe sub ea, coborînd rampa ca să-l întîmpine pe președinte.

Doctorul Brackish Okun era directorul științific al Zonei 51. În vîrstă de vreo patruzeci și cinci de ani, Okun avea o coamă uriașă de păr cărunt și zbîrlit, lung aproape pînă la umeri. După pasul săltat, era, fără îndoială, un hippie și mergea cu mîinile vîrîte adînc în buzunarele halatului alb de laborator. Avea acel zîmbet spontan, cu gura pînă la urechi, pe care președintele îl văzuse deseori pe chipurile copiilor veniți să-l întîmpine.

— Oh, Doamne! Asta ce mai e? murmură abia auzit președintele.

În ultimele treizeci și șase de ore avusese parte de destule întîlniri bizare și iată că acum urma încă una.

Mitchell făcu prezentările.

— Domnule președinte, aș dori să-l cunoașteți pe doctorul Okun. Dumnealui a condus munca noastră de cercetare aici în ultimii cincisprezece ani.

Okun era un om ciudat și excesiv de energic. Se vedea limpede că petrecuse prea mult timp izolat în subteran. Savantul rămase pe loc dînd din cap și surîzînd larg cîteva clipe, neștiind ce să facă, părul său cărunt și cravata galbenă aproape confundîndu-se cu obrazul palid, după care întinse brusc brațul și-i strînse mîna președintelui cu un entuziasm exagerat.

— Ooh, domnule președinte, este cu adevărat o mare onoare pentru mine să vă cunosc. Ah, dumnealui este colegul meu, doctorul Issacs.

Issacs un bărbat chipeș, cu părul tuns scurt și cu cioc, părea să fie jumătatea normală a echipei. Cînd Issacs se aplecă să dea mîna cu președintele, Okun se întoarse către unul din cercetători și-i șopti:

— Nemaipomenit! Whitmore îl săgetă cu o privire dezaprobatoare, pe care Okun păru s-o sesizeze. Dacă o parte din noi, cei de aici, avem o comportare mai ciudată, e pentru că nu prea ni se îngăduie să părăsim acest loc, zise Okun în chip de scuză.

— Oh, înțeleg, replică președintele, abia ascunzîndu-și ironia.

— Bun! Bănuiesc că doriți să vedeți Clătita Uriașă, presupuse Okun. Veniți cu mine.

Fiecare membru al grupului își roti privirea de jur împrejur, derutat. Cu toate acestea, îl urmară pe straniul savant în încăperea alăturată. Părăsind lungul laborator de cercetare, urcară un coridor în pantă, ajungînd într-o cămăruță îngustă, cu ziduri de beton. În interiorul ei se afla un mic planșeu, apoi o altă ușă de oțel. Issacs introduse cartela în încuietoarea magnetică, așteptă o clipă, după care apăsă un buton mare din perete. Un beculeț roșu începu să se învîrtă concomitent cu bîzîitul soneriei, iar zidul din fața lor se lăsă în jos, ca un pod mobil, dezvăluind o priveliște spectaculoasă.

În față se vedea o uriașă sală de beton, luminată discret, înaltă cît cinci etaje și cam tot atît de lată. Paznici înarmați patrulau pe o serie de pasarele aflate la mare înălțime, cu armele automate gata să tragă în orice moment. În centrul sălii, cocoțat pe o platformă special

construită și dominînd tot restul încăperii se afla un avion de atac extraterestru, cu blindaj exterior lucios, de culoarea miezului de noapte. Era exact tipul de avion care făcuse ravagii printre Cavalerii Negri. Însoțitorii președintelui erau vădit impresionați. Cu gurile căscate de uimire, începură să coboare rampa.

Nu semăna cu nimic din ce văzuseră pînă atunci și nu era deloc așa cum s-ar fi așteptat. În linii mari, forma era familiară, ca două farfurii adînci puse una peste alta, ceea ce explica miile de descrieri ale OZN-urilor semnalate de oameni în decursul anilor. Dar ceea ce impresiona și fascina la această navă înaltă de optsprezece metri erau detaliile. De-a lungul coloanei sale vertebrale, începînd din vîrf și apoi pierzîndu-se treptat către un punct fix din coadă, se vedea o proeminență cu aspect osos, înaltă de vreo doi metri, pe care cercetătorii o numeau „aripioara". Suprafața navei părea confecționată din plăci blindate de mari dimensiuni, prinse la margini cu nenumărate piese ce alcătuiau un mecanism complicat — minuscule dispozitive metalice, amplasate cu aceeași precizie ca și mușchii mîinii omenești.

Grupul se postă pe o platformă de observație, găsindu-se față in față cu nava, care exercita o fascinație sumbră, ca un stegozaur adormit, expus într-un muzeu cufundat în tăcere. În partea anterioară a navei se găsea un fel de carlingă cu ferestre mari și plate. Sub ele, chiar în vîrful aparatului, existau niște prelungiri încovoiate care se ascuțeau treptat către extremități, cam ca mandibulele unei insecte uriașe. O bună parte din vizitatori își imaginară ce-ar fi însemnat să fii strivit între acei clești gigantici și apoi devorat.

Vreo douăzeci de cercetători și tehnicieni se învîrteau în jurul navei, făcînd măsurători, rectificînd cîte ceva pe ici-pe colo, cercetînd în detaliu învelișul cu ajutorul unor lămpi albastre și ciudate. Își transportau aparatura pe cărucioare mobile, ceea ce-i făcea să semene cu niște mecanici auto ultramodernizați. În mai multe puncte, suprafața navei prezenta niște zgîrieturi în zig zag, lungi și cenușii, acolo unde fusese reparată de specialiști după prăbușirea în deșertul din New Mexico.

— Așa-i că-i o frumusețe? întrebă Okun, înălțîndu-și sprîncenele stufoase.

Julius murmură destul de tare ca să audă toată lumea:

— Ha! Și cică nici o navă n-a fost recuperată de guvern!

Whitmore își făcu loc pe lîngă Okun, ca s-o privească mai îndeaproape. Se duse pînă sub navă și întinse mîna, atingîndu-i suprafața. Pe învelișul blindat erau desenate mici șănțulețe, aranjate după un model anume.

— Aceste contururi ce semnifică? întrebă președintele.

— N-avem idee, răspunse Okun, de parcă niciodată nu s-ar fi gîndit la ele.

În realitate, desenele îl obsedau. Obținuse chiar și o aprobare specială pentru unul dintre cei mai renumiți criptografi ai lumii, doctorul D. Jackson, care pierduse trei săptămîni, străduindu-se zadarnic să descifreze semnele, înainte de-a fi solicitat pentru un alt proiect guvernamental.

— Vreți să spuneți că vreme de patruzeci de ani am deținut o navă extraterestră și nu știm nimic despre ea? întrebă arțăgos Whitmore.

— Nu, nu, nu, nu, îl asigură Okun pe președinte. Avem *tone* de informații despre ele. Dar ceea ce este cel

mai interesant a început să apară abia cu cîteva zile în urmă. Vedeți, noi nu putem reproduce tipul de forță, de energie, de care dispun ei. Dar cînd au început să-și facă apariția creaturile, jucăriile astea s-au pornit să funcționeze din senin. Ultimele douăzeci și patru de ore au fost extraordinare... extrem, extrem de interesante.

— Afară mor milioane de oameni! izbucni președintele. Nu cred că aș putea eticheta așa ceva drept *interesant*!

Uriașa sală purtă ecoul vorbelor rostite de președinte și toată lumea amuți, lăsîndu-l pe Whitmore să-și descarce nervii. Acesta se duse pînă în partea cea mai îndepărtată a navei, încercînd să-și adune gîndurile, dar în minte i se fixase, ca un afiș, o singură imagine: cea a soției lui, Marilyn, zbătîndu-se într-o mare de foc. Privind în gol spre ungherele cele mai întunecoase ale încăperii, ochii începură să i se umple de lacrimi. Nu avea de gînd să plîngă, nu voia să-și îngăduie această slăbiciune personală. Trase adînc aer în piept, apoi își șterse ochii, prefăcîndu-se că-și face un ușor masaj, ca să-și alunge durerea de cap.

Generalul Grey luă inițiativa, rupînd tăcerea.

— Domnule doctor, sînt convins că înțelegeți că ne aflăm în miezul unei situații extrem de critice. În concluzie, ce ne puteți spune despre inamicul cu care ne confruntăm?

Începînd să-și dea seama de gravitatea împrejurărilor, savantul cu părul lung răspunse mai serios decît pînă atunci.

— Păi, să vedem. Nu se deosebesc chiar așa de mult de noi. Respiră oxigen și prezintă aceleași intoleranțe la

frig și la căldură... Probabil că de asta se și interesează de planeta noastră.

— Stați așa! Ce vă face să presupuneți... dădu să întrebe David, dar se opri, cerînd din ochi aprobarea celorlalți. Grey și Whitmore îi făcură amîndoi semn să continue. Ce vă face să credeți că se interesează de planeta noastră?

— E doar o simplă presupunere, răspunse Okun, ștergîndu-și ochelarii cu cravata. Sînt ființe ca și noi, dotate cu instinct de conservare. Poate că vreo catastrofă i-a determinat să-și părăsească propria planetă și acum rătăcesc de colo-colo. De asemenea, tind să cred că au nevoie de spațiu, fiind crescători de vite sau cultivatori de pămînt. Au un fel de gospodării cu animale.

— De unde știți asta?

— Răspunsul se află chiar deasupra capetelor dumneavoastră. Plăcile acelea mari — blindajul navei. Dacă le examinați la microscop, veți găsi striații subțiri cît un fir de păr, ba chiar și pori! Okun își dădu seama că nici unul dintre vizitatori nu înțelegea implicațiile afirmației sale. Desigur, asta înseamnă că plăcile sînt mai curînd *cultivate* decît confecționate. Fiecare este la fel de individualizată ca o amprentă digitală. Nu știm cum se realizează acest lucru. Presupun că prin bioinginerie, prin modificarea ADN-ului, astfel încît plăcile să crească toate exact la aceleași dimensiuni. Doctorul Issacs crede că ei cresc animalele în spații limitate, așa cum procedau chinezii, care obișnuiau să înfășoare strîns laba piciorului femeilor, ca să nu depășească o anumită lungime. Cît despre vîrsta lor, nu putem ști cu certitudine. Am obținut o variantă a testului cu carbon 14, din care reiese că plăcilor le trebuie vreo optzeci de ani ca să atingă aceste dimensiuni. Dacă e

să dăm crezare metodelor noastre, atunci plăcile navei de față au o vechime între trei și nouă mii de ani. Okun, care în adîncul sufletului rămăsese un student amator de senzațional, își privi pe rînd oaspeții, cu o expresie strengărească. Hei, oameni buni, v-ar plăcea să le vedeți?

RELATĂRILE DESPRE OZN-uri care planau în aer cîteva momente, ca apoi să dispară cu o viteză incredibilă, nu erau deloc rare în deșertul din sud-vestul Statelor Unite. Aproape toate aceste semnalări aparțineau unor martori greu credibili, care declarau că fuseseră singuri în acel moment. În mod inevitabil, relatările unor surse extrem de credibile, de pildă fostul președinte Jimmy Carter pe vremea cînd era guvernator al Georgiei, inspirau o avalanșă de observații similare.

Dar în noaptea de 4 iulie 1947, se întîmplase ceva ce nimeni nu-și putea explica. Sute de cetățeni din orașul Roswell, New Mexico, și din împrejurimi susțineau că văzuseră un obiect strălucitor, în formă de elipsă, cu o lățime de vreo optsprezece metri, trecînd pe cer în direcția nord-vest. Imediat tăbărîseră cu telefoanele la biroul șerifului, la postul de radio și la redacția ziarului local. Convinși că obiectul pe care-l observaseră nu aparținea acestei planete, locuitorii întregului oraș rămăseseră toată noaptea prin restaurante și prin parcările magazinelor, povestindu-și unul altuia ce văzuseră și pîndind neliniștiți cerul, în căutarea vreunei mișcări neobișnuite. Pe alocuri, reacția publicului ajunsese aproape de isterie. Întîmplarea continuase să rămînă principalul subiect de conversație pînă cînd, cîteva zile mai tîrziu, armata Statelor Unite dăduse publicității un

comunicat, anunțînd că recuperaseră resturile farfuriei zburătoare prăbușite, pe care o credeau a fi de origine extraterestră. Acest surprinzător anunț fusese făcut de către colonelul William Blanchard de la escadrila de bombardiere 509, Roswell Field, devenit ulterior general cu patru stele și adjunct al șefului de stat major al forțelor aeriene americane. În după-amiaza celei de-a doua zi de la reperarea generală a OZN-ului, un fermier de prin partea locului, W.W. „Mac" Brazel, descoperise pe pămîntul său rămășițele unei nave neobișnuite. Bucățile erau confecționate dintr-un material cum nu mai văzuse niciodată pînă atunci și aveau pe ele semne ca niște hieroglife. Mac mersese pe urmele bucăților căzute, pînă cînd găsise nava — și trupul pe care ulterior negase că l-ar fi văzut.

Închipuindu-și că era un avion experimental de pe aeroportul militar din apropiere, se dusese cu mașina la oraș, anunțînd baza de la Roswell, aflată la o depărtare de o sută douăzeci de kilometri. O echipă de ofițeri de informații se deplasaseră imediat la fața locului, să cerceteze nava prăbușită. În aceeași seară, relataseră și presei evenimentul.

Apoi, în mod la fel de inexplicabil, își dezmințiseră propria relatare. Cum la scena accidentului continuau să sosească una după alta delegații cu înalți șefi ai armatei, fusese convocată o nouă conferință de presă. Cu această ocazie, se anunțase că obiectul era un satelit meteorologic. Un tip nou și ciudat de satelit meteorologic, probabil trimis de temuții noștri inamici, sovieticii. Nimeni nu crezuse un cuvînt, cu toate acestea armata își menținuse versiunea. Reporterii sosiți la fața locului nu primiseră îngăduința să examineze resturile obiectului. Acestea fuseseră deja transportate cu avionul în afara orașului

Roswell, la o destinație al cărei nume era ținut secret, pentru „cercetări suplimentare".

Obiectul strălucitor observat în acea seară deasupra localității Roswell fusese un avion de recunoaștere desprins de nava-mamă, mult mai mare, rămasă la limita atmosferei pământești. La fel ca alte sute de farfurii zburătoare dinainte sau de după ea, și aceasta efectuase mai multe ore de cercetare și observație. Cînd mai avea doar cîteva minute pînă la încheierea misiunii, nava-mamă se găsise pe neașteptate în primejdie de a fi descoperită, drept care fusese nevoită să dispară. Nava de recunoaștere se îndepărtase mai mult decît s-ar fi cuvenit, iar acum se afla dincolo de curbura Pământului, ceea ce făcea ca energia emisă de nava-mamă să nu poată ajunge la motoarele sale. Dîndu-și seama că rezerva de energie le mai ajungea doar cîteva minute, ocupanții navei intraseră în panică. În loc să-și înalțe aparatul la altitudine mai mare, porniseră către nord-vest, zona pe care primiseră misiunea s-o exploreze. Pe parcursul zborului, în timp ce senzorii anunțau o iminentă oprire a motorului, un scut de ioni negativi acoperise nava și, în interacțiune cu strania formă de energie a acesteia, dăduse naștere acelei străluciri blînde, ca de lună, văzute de la sol. Prea tîrziu. Motorul stîng explodase în sute de fragmente și în clipa următoare nava se prăbușise în deșert.

Doi dintre extratereștrii din interior supraviețuiseră accidentului: cel de-al treilea astronaut murise. Cel mai rezistent dintre supraviețuitori se luptase mai mult de o oră pînă reușise într-un tîrziu să deschidă trapa și să iasă afară. Se tîrîse pînă la marginea navei și încă vreo patruzeci de metri pe nisip, după care fusese atacat de o haită de coioți. În timp ce fiarele îl mușcau și-l sfîșiau în bucăți,

camaradul său rămas în interiorul navei simțise fiecare din acele cumplite mușcături și auzise fiecare urlet mut. Rămăsese încremenit în interiorul astronavei pînă a doua zi de dimineață, cînd începuseră să sosească pămîntenii. Supraviețuitorul extraterestru fusese dus cu elicopterul la baza militară Roswell, apoi transportat cu un avion sanitar al armatei la noua bază supersecretă, Zona 51.

OKUN ÎI CONDUSE către o ușă groasă ca cea a unui depozit de bancă. Deschise ușa, folosindu-se de o cheie triunghiulară, deosebită de toate celelalte. Issacs se strecură în încăperea cufundată complet în beznă și bîjbîi puțin pînă cînd găsi întrerupătorul. Cîndva o sală de conferințe strict secrete, cu fotolii dispuse în amfiteatru în jurul unui podium, încăperea devenise în decursul anilor un fel de cimitir pentru aparatura științifică învechită a lui Okun. Președintele și suita sa păși peste și printre grămezile de vechituri costisitoare, înaintînd spre centrul sălii. Chiar în mijloc se aflau trei cilindri de metal lați de un metru și jumătate și înalți pînă în tavan.

— Toată lumea pregătită? întrebă Okun, ca un clovn chemînd publicul la intrarea unui circ. Domnilor și doamnelor, în fața dumneavoastră se află ceea ce noi numim „Expoziția de pocitanii".

În interiorul cilindrilor se aflau trei bazine de sticlă, fiecare dintre ele conținînd un corp de extraterestru care plutea liniștit ca o sirenă într-o soluție tulbure de formaldehidă. Trupurile lungi și fragile, pe care lumina le îmbrăca în nuanțe galben-portocalii, se găseau în diverse stadii de descompunere. Corpurile fusiforme atîrnau de capetele mari și umflate, la fel cu cozile unor zmeie de hîrtie. Ochii negri și blînzi, cît opt mingi de ping-pong

puse la un loc, așezați de o parte și de alta a nasului mic și coroiat ca un cioc, dădeau chipurilor o expresie de surprindere, de parcă și ei ar fi fost la fel de mirați ca pămîntenii din cealaltă parte a peretelui de sticlă. Okun scrută chipurile vizitatorilor, remarcînd la ei exact reacțiile la care se așteptase. Unii păreau speriați, alții plini de curiozitate, iar cîțiva întorseseră capul, scîrbiți.

— Cînd predecesorul meu, doctorul Welles, i-a descoperit pe ăștia trei, arătau cu totul altfel. Purtau costume biomecanice, niște chestii oribile, cu tentacule lungi la spate și altele mai scurte în față. Cei doi din bazinele laterale au murit în accident, iar corpurile din interiorul costumelor au fost descoperite numai la autopsie. După ce le-am scos costumele, am putut afla o mulțime de lucruri despre anatomia lor. Au simțurile de zeci de ori mai ascuțite decît ale noastre. Ochii, după cum vedeți, sînt mult mai mari ca ai noștri și nu au iris care să limiteze cantitatea de lumină pătrunsă în ei. Nervii auditivi și organele olfactive sînt coterminale, întîlnindu-se aici, în nas. După teoria noastră, nu numai că aud sunetele, dar le și simt mirosul. La fel și în cazul simțului olfactiv: probabil că adulmecă și în același timp „aud" mirosul. Grozav, nu?

Na, iar o făcuse de oaie! Okun ridică palmele în chip de scuză, dar președintele era mult prea curios să afle despre extratereștri ca să-l mai ia în seamă.

— Continuați.

— Okay, să vedem. Sistemul circulator. Nu au un organ central, o inimă, așa ca noi. Circulația sîngelui în organism e menținută de mișcările peristaltice ale mușchilor. Nu au corzi vocale, așa încît nu ne rămîne

decît să presupunem că între ei comunicarea se realizează pe alte căi.

— Ce fel de căi? interveni David. Îmi închipui că nu vă referiți la gestică sau la limbajul trupului.

— Nu. Se pare că folosesc un fel de percepție extrasenzorială.

— Telepatia, precizează sec Issacs. Își citesc gîndurile unul altuia.

— Ei hai, doctore Issacs. Okun ridică privirea în tavan și pe chip i se așternu un zîmbet sarcastic. Așa cum am discutat în repetate rînduri, încă nu există dovezi științifice demne de încredere care să sprijine această teorie. N-aș vrea să mă angajez într-o speculație, lăsînd oaspeților noștri impresia că sîntem o mînă de zărghiți.

Îl fulgeră pe Issacs cu o privire tăioasă, dar acesta continuă să-l fixeze cu aceiași ochi de gheață.

— Despre ce naiba tot vorbiți? îi întrebă Grey, care nu suporta discuțiile fără sens.

Issacs făcu un pas înainte și explică:

— Extraterestrul din mijloc a supraviețuit optsprezece zile după accident. Doctorul Welles a făcut tot ce i-a stat în putință ca să salveze viața creaturii. În cea de-a zecea zi a relatat că avea senzația că făptura aceea îi citea gîndurile. În ziua a unsprezecea a pretins că a auzit creatura „vorbind", dar nu prin cuvinte, ci prin imagini și sentimente. Aceste conversații au continuat pînă cînd extraterestrul a devenit prea slăbit și, în cele din urmă, a murit. Impresia doctorului după aceste „conversații" era că acele ființe nu ne doreau răul și că aveau intenții pașnice. Iată de ce n-am avertizat pe nimeni. N-am avut nici cea mai mică idee ce se va întîmpla.

Cînd doctorul cel bărbos termină de vorbit, toți se uitară la Whitmore, așteptîndu-i reacția. Dacă-și închipuiau că-i va ierta pe cercetători pentru faptul că nu alertaseră lumea cu privire la riscul unei invazii de către acești puternici prădători, se înșelau. În schimb, președintele se întoarse către Okun.

— Mă tot gîndesc la ceva ce-ați spus atunci cînd ne găseam lîngă astronavă. Ați spus că „probabil îi interesează planeta noastră" și că cresc alte animale. Știți cumva cu ce se hrănesc creaturile astea?

Dintr-o dată, tuturor le veni în minte imaginea unor oameni vîrîți în țarcuri și îndopați, înainte de a fi duși la abator, goi și înghesuiți la un loc.

Julius nu suporta nici măcar să se gîndească la așa ceva.

— E revoltător. Vreți să spuneți că creaturile astea au de gînd să ne transforme în cîrnați?

— Nu știu. Asta l-am și întrebat pe doctor, răspunse Whitmore.

Se vedea limpede că pe Okun îl tulburase profund ideea. După cum îi jucau mușchii feței, probabil că-și imagina scena destul de sugestiv. Pentru prima oară începu să-și dea seama cît de gravă era situația.

— Au o gură foarte mică, exact aici, sub cioc, dar nu-i decît o despicătură în piele. La autopsie s-au mai descoperit și niște glande digestive, care secretă o substanță extrem de corozivă. Nu s-a găsit nimic în stomacul nici unuia dintre ei, așa că nu știm cu ce se hrănesc.

— Încă o întrebare. Președintele veni mai aproape de Okun. Cum îi putem ucide?

— Eeei, asta chiar că-i o problemă! exclamă savantul, punîndu-și palmele pe creștetul capului, cu degetele

înlănțuite, ca să-l ajute să gîndească. Desigur, corpurile lor sînt chiar și mai fragile decît ale noastre. Toată dificultatea e să învingem tehnologia pe care au dezvoltat-o cu scop de apărare. Și, judecînd după puținul pe care l-am văzut, această tehnologie e cu mult mai avansată decît a noastră.

David ocolise cei trei cilindri și ajuns în spatele lor, tocmai studia cu atenție cadavrele gelatinoase, cînd se auzi chemat pe nume de șeful statului.

— David, tu ai descifrat deja o parte din tehnologia asta. Ai reușit să le spargi codul și le-ai interpretat semnalele într-un timp relativ scurt.

Pînă atunci David nu-și dăduse seama că, de fapt, el și președintele se tutuiau. Cu chipul distorsionat de curbura cilindrului, răspunse:

— Oh, asta nu știu, *Tom*. Tot ce-am făcut eu a fost să descopăr întîmplător semnalul, pentru că deregla... Nu știu în ce măsură aș putea fi de folos.

— Arată-le ce-ai descoperit. Vreau ca voi doi, continuă el, arătînd spre Okun și spre David, să vă puneți împreună mintea la contribuție și nădăjduiesc că veți găsi unele răspunsuri. Apoi se aplecă spre David, suficient de mult ca acesta să înțeleagă că-i lansase o provocare: Hai să vedem dacă ești chiar atît de isteț pe cît te crezi.

PERSOANELE NEAUTORIZATE VOR FI ARESTATE PE LOC. PĂTRUNDEREA ÎN ACEASTĂ ZONĂ SE CONSIDERĂ DELICT FEDERAL PASIBIL DE DETENȚIE PÎNĂ LA TREI ANI ÎN ÎNCHISOAREA FEDERALĂ.

Astfel de tăblițe erau postate la fiecare cinci sute de metri pe tot parcursul unicei șosele asfaltate care ducea la

lacul Groom. Alte indicatoare avertizau asupra existenței unor camere ascunse și a unor instalații radar. Toate aceste avertismente aveau o bază reală. Fuseseră amplasate acolo cu scopul de a-i descuraja pe insistenții fani ai OZN- urilor, care încercau mereu să pătrundă pe teritoriul bazei, ca să arunce o privire la farfuriile zburătoare construite sau capturate de guvern — depinde căror relatări le dădeai crezare. Dacă aceasta ar fi fost o zi la fel ca toate celelalte, atunci două patrule de poliție militară ar fi trebuit să stea la pîndă printre tufele de sulfină, gata să opereze arestări. Dar era o zi așa cum Pămîntul nu mai cunoscuse niciodată.

Steve călătorea în remorca unui camion, împreună cu prizonierul său și cu patru bărbați înarmați. Toți erau cu ochii pe creatura înfășurată în pînza portocalie a parașutei. Dacă s-ar fi trezit, toți erau pregătiți să deschidă focul. Li se păru o veșnicie pînă cînd ajunseră la gardul înalt din plasă de sîrmă, terminat cu inele de sîrmă ghimpată, și la postul de pază de la poarta principală.

Doi militari, îndeajuns de ghinioniști cît să stea de sentinelă tocmai în ziua care marca sfîrșitul lumii, închiseră aparatul de radio la care ascultau știrile și ieșiră din gheretă, ținînd în mîini niște puști de asalt cu care nu era de glumit. Cînd Steve se ridică în picioare în remorcă, unul din ei îi strigă:

— Îmi pare rău, domnule căpitan. Nu vă putem lăsa să intrați fără aprobare specială.

— Dacă vrei s-o vezi, vino încoace, soldat , și-am să-ți arăt afurisita aceea de aprobare.

Militarul se îndreptă fără chef spre remorcă. Steve îl înșfăcă de guler, totodată trăgînd deoparte cu mîna cealaltă pînza parașutei, și aplecă obrazul soldatului la numai cîțiva centimetri de înfricoșătoarea creatură.

Omul sări înapoi, scăpîndu-se în pantaloni.

— Iisuse Hristoase, Maica Domnului! Lasă-i să treacă, răcni el către cealaltă santinelă. Lasă-i să treacă.

ÎN CLIPA ÎN CARE ÎȘI VÎRÎ CAPUL prin trapa din podeaua navei, David avu senzația că pătrunde într-o altă galaxie, de o fascinație întunecată. Interiorul astronavei era o încăpere slab luminată și apăsătoare. Pereții rotunjiți, acoperiți cu o bizară tehnologie semiorganică, arătau mai curînd ca interiorul unei cripte decît cel al unui aparat de zbor. Primul său impuls fu să renunțe și să coboare scara. Okun, care se găsea deja înăuntru, puse paie peste foc, rînjind ca un nebun prin întuneric și spunîndu-i:

— Sînt convins că te va impresiona teribil ce-ai să vezi aici.

David își strecură trupul lung în carlinga ca un stup, apoi se duse în partea anterioară a navei, unde, cel puțin, putea privi prin ferestrele întunecate la lumea „normală" din buncărul cu pereți de beton. Așa cum îi spusese Okun, carlinga era ticsită cu o colecție incredibilă de instrumente și lumini care clipeau. Exista un panou principal de comandă, pe care David cu greu l-ar fi putut recunoaște ca atare. Pe tot pupitrul cu instrumente șerpuiau protuberanțe liniare neregulate asemănătoare unor vene, iar luminile de pe panoul de bord, în loc să se aprindă și să se stingă, pulsau strălucitor, apoi se relaxau, la fel ca bătăile unei inimi. Totul în jur îi dădea senzația că se tîra în interiorul unei insecte preistorice.

— Aici s-a lucrat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, tot încercînd să descoperim la ce servesc toate acestea. O parte din funcții le-am dedus din prima clipă. Cum ar fi obiectul de colo. Luă în mînă un tub care aducea cu un segment de intestin deshidratat. Acesta face parte din sistemul de asigurare a vieții în carlingă. Tubul

se continuă cu o serie de filtre. Comedia asta reprezintă un dispozitiv de acționare a motoarelor, fie o comandă manuală, fie o pedală de accelerație.

— Toate scaunele sînt la fel? întrebă David, tolănindu-se într-unul din fotoliile de piele prinse în șuruburi de podea.

În timp ce Okun îi istorisea cum ajunseseră acolo fotoliile aduse în locul unor scîrboșenii ca niște „păstăi", atenția lui David fu captată imediat de unul dintre instrumente. Era un fel de ecran, părînd a fi confecționat dintr-o membrană translucidă — posibil din pielea unui animal — subțire și de culoarea ambrei, pe care dansau umbre și lumini verzui. Rămase cîteva secunde cu ochii ațintiți asupra fulgerelor de lumină verde, apoi începu să bată ușor din picior în același ritm. Okun îl întrebă ceva, dar nu primi nici un răspuns.

— Hei! Aici Pămîntul. Levinson, mă auzi?

— Iartă-mă. Ce spuneai?

— Te-am întrebat dac-ai descoperit ceva interesant.

— Poate. Iartă-mă, repetă David cu un aer absent, încă absorbit de desenul care apărea pe ecran. Connie! strigă el. Mai ești acolo?

— Da, sînt, se auzi glasul ei prin trapa deschisă.

— Laptop-ul meu e tot la tine?

— Da.

— Am nevoie de el.

Înainte ca ea să fi apucat să-i răspundă, David își dădu seama de felul în care i se adresase. Exact ca pe vremea cînd locuiau împreună — adică pe tonul unui geniu convins că toată lumea trebuia să-i stea la dispoziție. Sări de pe scaun și se duse pînă la trapă. Connie își azvîrlise deja pantofii cu toc înalt și urca treptele de oțel ale scării. Tresări dînd cu ochii de figura lui David, apărută brusc în deschizătura trapei.

— Domnișoară Spano, ți-am spus cumva că ești o fată de milioane?

Rămasă fără replică, ea îi întinse computerul.

— Nu, nu mi-ai spus.

— Mulțumesc, zîmbi David în jos spre Connie, după care se făcu nevăzut.

Lumina de pe ecran îi era vag familiară, semăna cumva cu semnalul sonor pe care-l descoperise. Deschise laptop-ul și-l puse în funcțiune, dîndu-i totodată explicații lui Okun.

— Desenele astea de pe... ăăă... „comedie", parcă așa i-ai zis, nu?

— Nu, asta-i o „parascovenie", răspunse cu prefăcută seriozitate Okun. Te rog să faci deosebirea. Doar sîntem oameni de știință.

— Mii de scuze, doctore. Află că desenele de pe acest ecran se repetă secvențial, exact ca — se răsuci pe scaun, astfel încît și Okun să poată vedea ecranul — semnalul de numărătoare inversă. Cred că ei folosesc această frecvență pentru un soi de comunicare prin computer. Poate că așa își coordonează astronavele.

Okun încuviință din cap, totuși mai avea unele nelămuriri.

— Să presupunem că ai dreptate. Rămîn două probleme. Una: ce anume se comunică prin computer, iar a doua: și ce-i cu asta? Ce putem *face* în situația dată? De fapt, unde-ai studiat?

— Ceea ce-am făcut eu în cazul semnalului de numărătoare inversă a fost să emit un alt semnal, de fază contrară, care să-l anuleze pe primul.

— Și a mers?

David se încruntă.

— E drept că nu i-a împiedicat să distrugă orașele, totuși a rezolvat problema recepționării prin satelit, la

care lucram. Am studiat la MIT[1]. De ce? Unde vrei s-ajungi?

— Eu am studiat la Universitatea Tehnică din California. Nu. Nimic deosebit, eram doar curios să știu.

Chiar cînd David începea să se întrebe dacă Okun avea habar de ce se întîmplă, originalul doctor îi demonstră că înțelegea situația.

— Okay, avem încă două probleme. În primul rînd, nu știm ce anume se transmite pe această frecvență. Ar putea fi vorba de avioane de atac sau de muzică clasică. Poate că asta-i versiunea lor pentru unde medii. A doua problemă: atunci cînd cu dereglarea satelitului ai avut o posibilitate să emiți un semnal care să-l contracareze pe primul, dar instrumentul de aici pare a fi un aparat de recepție. Atunci cum putem emite semnalul care să-l anuleze pe al lor?

David se trînti în fotoliu, epuizat.

— O altă mică problemă e că am plecat în grabă de acasă și am uitat să-mi iau spectrometrul cu fază inversă.

Okun îl consolă pe un ton malițios.

— Din fericire, ai venit exact la locul potrivit. Nu numai că am un spectrometru, dar mai dețin un aparat de care cred că vom avea nevoie. Fă bine și bucură-ți ochii.

Scoase din buzunar o șurubelniță în valoare de 1,98 dolari.

— Ia hai să demontăm ecranul ăsta, să vedem dacă-l putem păcăli să facă pe emițătorul.

— Universitatea Tehnică din California, zici?

David începea să-l placă pe profesor — pînă la un punct.

Celor doi pasionați ai muncii cu creierul nu le trebui decît cîteva minute ca să rezolve prima problemă.

1 Massachusetts Institute of Technology (Institutul de Tehnologie din Massachusetts) (n. trad.).

Demontară ecranul , prinzînd cu mare atenție doi cleștiicrocodil de sîrmele rezistente din spate. Deși aparatul fusese construit cu mii de ani în urmă, într-un alt colț din univers, datele din interiorul lui erau aranjate într-un sistem binar — un șir continuu de unu și zero — sau echivalentul său extraterestru. Nici Okun și nici David nu se sinchiseau de acest amănunt, atîta timp cît micul laptop putea citi secvența.

O echipă de tehnicieni scoase din magazie spectrometrul lui Okun, cărîndu-l în carlingă. În timp ce părăseau astronava, cu gînd să se furișeze în „Expoziția de pocitanii", ca să mai arunce o privire la cadavrele extratereștrilor, David apăsă tasta Enter, aplicînd secvența de fază inversă. Vreme de cîteva secunde nu se întîmplă nimic și cei doi magicieni ai tehnicii simțiră ghimpele dezamăgirii. În clipa următoare, nava se cutremură de chiote și înjurături. Prin ferestrele astronavei, David și Okun văzură grupul de tehnicieni așezați pe jos. Oamenii săriră în picioare, dînd să plece, dar se izbiră de un cîmp de forță invizibil.

— Hei! se bucură Okun. Am repus în funcțiune cîmpul de forță! Probabil am atins ceva atunci cînd am reparat-o prima oară.

David se lăsă pe spătarul fotoliului, deziluzionat și deprimat. Fusese convins că ecranul de culoarea ambrei reprezenta modalitatea de recepționare a unei stații centrale de comandă, iar acum constata că-și pierduse cîteva ore numai pentru o reparație fără importanță. Supărat pe sine însuși, își plimbă privirea pe tabloul de comandă. Aici se aflau pe puțin încă patruzeci de „jucării" la care trebuia să umble, fără nici o certitudine că una dintre ele avea să ducă la vreun rezultat.

Închise semnalul generator al cîmpului de forță și chiar atunci îl văzu pe maiorul Mitchell, care traversa în fugă hangarul în direcția astronavei. Maiorul îl zări pe Okun la fereastra astronavei și-i strigă:

— Au mai prins unul! Încă trăiește!

DE ÎNDATĂ CE ușile ascensorului se dădură la o parte, Mitchell porni în pas alergător, lăsîndu-i pe doctorii Okun și Issacs să facă jogging fiecare după puterile sale. Issacs, care condusese cîndva o secție de urgență la Boston, avusese prezența de spirit să-și ia trusa de prim ajutor. În timp ce alergau către mulțimea adunată chiar în fața porții uriașului hangar, halatul de laborator al lui Okun lăsa în urmă o dîră de obiecte: stilouri, socluri electrice, unelte — printre care rigla cu cursor pe care o folosea încă din liceu — și cîteva piese disparate din tabloul de comandă al astronavei. Pînă cînd ei ajunseră în celălalt capăt al hangarului, cineva îi adusese lui Mitchell un megafon.

— Tot personalul civil să se dea la o parte de lîngă targă! strigă el spre cei circa o sută de civili care ajutaseră la transportul creaturii. Părăsiți imediat hangarul. Ieșiți în fața porții și așteptați acolo.

Okun își croi drum prin mulțimea care începea să se împrăștie și se găsi în fața unui corp voluminos, înfășurat într-o parașută strîns legată de o targă cu rotile. Dădu puțin la o parte nailonul și recunoscu din prima clipă suprafața costumului biomecanic.

— Cine a descoperit creatura asta? strigă el.

— Eu, domnule. Sînt căpitanul Steven Hiller, din corpul de pușcași marini ai Statelor Unite. Astronava lui s-a prăbușit în deșert.

— Era singur? Mai erau și alții?

Întrebarea îl luă pe Steve pe nepregătite.

— De fapt, mai erau încă doi. Amîndoi au murit în urma accidentului, raportă el. Îl măsură din cap pînă în picioare pe doctorul cu părul lung și nu se abținu să nu întrebe: Cum de știați?

— De cîtă vreme e inconștient? interveni doctorul Issacs.

— De cînd i-am tras... Steve decise totuși să nu le povestească în ce fel își pierduse cunoștința creatura, așa că răspunse: De vreo trei ore.

Targa se pusese deja în mișcare, împinsă în grabă de militari pe podeaua netedă a hangarului. Toți civilii ascultaseră de ordinul comandantului și se înapoiaseră afară la vehiculele lor, cu excepția a două persoane.

— Iertați-mă, domnule doctor, începu pentru a zecea oară Russell, cu brațul petrecut pe după umerii lui Miguel.

Steve își aminti că vlăjganul cel roșcovan avea nevoie de ceva medicamente pentru băiețelul lui și, din locul unde se afla, la celălalt capăt al tărgii, încercă să atragă atenția lui Okun. Zadarnic: nimeni nu avea ochi decît pentru extraterestru.

— Să-l ducem la izolare, executarea! răcni Okun. Apoi, către colegul său: Trăiește?

În mijlocul hărmălaiei, în timp ce targa era împinsă în grabă și oamenii strigau în toate direcțiile, imperturbabilul Issacs puse stetoscopul pe pieptul monstrului.

— Încă respiră, raportă el.

— Ascultă, doctore, băiatul meu se simte foarte rău. Are nevoie de îngrijire imediată.

În momentul în care intrară în camera-ascensor, Okun păru să ridice privirea către Russell. De fapt, căuta doar butonul care trebuia să-i coboare în sala de operații.

— Se deshidratează. Pregătiți niște soluție salină pînă cînd ajungem acolo.

Okun își făcu loc pe lîngă Russell și întinse mîna spre buton. Îl apăsă și ascensorul își începu coborîrea însoțită de bîzîitul hidraulic. Dar după nici jumătate de metru se opri brusc.

Russell izbi cu pumnul în butonul de alarmă, apoi înșfăcă primul lucru aflat la îndemînă și care aducea a ajutor medical, acesta fiind întîmplător halatul alb de laborator al doctorului Issacs. Russell îl imobiliză pe medic de peretele ascensorului cu atîta forță, încît îl sălță cu tălpile de pe podea, și-și ațintì asupra lui ochii injectați de furie.

— Băiatul meu suferă de insuficiență a glandelor suprarenale. E în pragul unei crize care i-ar putea fi fatală. Dacă nu-și ia medicamentul în clipa asta, va muri.

Issacs simțea în nări răsuflarea lui cu iz de băutură stătută.

Măcar de data asta Miguel se simțea mîndru de tatăl său.

— Are nevoie de o injecție cu corticosteroid sau, cel puțin, de niște insulină.

Fără să se tulbure, Issacs i se adresă necioplitului care-l atacase.

— Pare să fie sindromul lui Addison. Am chiar la mine niște corticosteroid.

Russell urmări privirea doctorului, dînd cu ochii de trusa neagră lăsată lîngă targă. Lui Issacs nu-i convenea să piardă nici o secundă din această procedură medicală care

avea să intre în istorie, însă știa că, pînă la venirea lui, Okun se putea descurca și singur în sala de operații.

— O'Haver, Miller, voi veniți cu mine. Apoi, către Russell: Du-ne la el.

LÎNGĂ ANAHEIM, Jasmine regăsi autostrada și porni spre sud. Întrucît o transporta în remorcă pe prima doamnă, nu putea rula cu o viteză mai mare de cincizeci de kilometri la oră. Cum soarele începea să coboare la orizont, colorînd cerul în mii de nuanțe de portocaliu și purpuriu, prin perdeaua de fum din zare, aproape că reușea să uite dezastrul lăsat în urmă. Nu exista curent electric, altfel așezările presărate de-a lungul șoselei ar fi părut liniștite și normale. Circulația era moderată în ambele direcții, iar fierbințeala zilei începea să se îmblînzească, prevestind o seară caldă.

Se conformă indicatoarelor și apucă pe ramificația care ducea spre El Toro. Cu mai mulți kilometri în urmă, cînd încă își conducea camionul peste și pe lîngă mormane de moloz, întîlnise cîteva persoane care-i spuseseră că baza fusese distrusă. Aceștia o sfătuiseră să nu mai piardă vremea, dar vestea nu făcuse decît să-i sporească nerăbdarea de a ajunge acolo cît mai curînd. Indiferent de avariile suferite de bază, presupunea că va găsi ajutor medical pentru doamna Whitmore și, cu puțin noroc, chiar pe Steve. Se imagină conducînd camionul de-a lungul unei piste unde el meșterea la avionul avariat, ferm decis să-l repare cît de cît, ca să poată reintra în luptă.

De cum părăsi autostrada, semnele distrugerii începură s-o înconjoare din toate părțile. Curînd rula printre spinările rotunde și nu prea înalte ale unor coline, pe o

șosea întreruptă de gropi uriașe la fiecare cîțiva metri. Ceva mai în față, zări un grup de copii care scormoneau printre rămășițele fumegînde ale unei clădiri. Continuă să urce dealul pînă ajunse la loc plat și le strigă:

— Hei, băieți, știți cumva unde-i El Toro? Baza de pușcași marini?

— Acolo, doamnă! îi răspunse tot cu un strigăt unul dintre ei.

Jasmine mai înaintă cu camionul încă vreo sută de metri printre dărîmături, după care frînă și opri motorul. Coborî de la volan și parcurse cei cîțiva metri care-o despărțeau de fațada prăbușită a unei construcții.

BINE AȚI VENIT LA EL TORO
BAZA AERIANĂ A CORPULUI DE PUȘCAȘI MARINI
SEDIUL CAVALERILOR NEGRI

Nimic nu rămăsese întreg. Toată zona fusese pulverizată sub un tir nimicitor cu raze laser,pînă cînd nici o clădire nu mai rămăsese în picioare. În locul unei baze militare moderne, suprafața părea la fel de plană ca un cîmp proaspăt arat, afară de cîteva mormane răzlețe de moloz calcinat. Jasmine se așeză jos și plînse pînă cînd de pe cer dispăru și ultima geană de lumină.

SEDIUL OFICIAL al forțelor armate americane fusese transferat de la Pentagon într-un birou improvizat și zgomotos, aflat la cincizeci de metri sub solul deșertului Nevada. Camera de control experimental a Zonei 51 era destinată supravegherii zborurilor de încercare efectuate cu prototipuri de avioane cu reacție, precum și cu alte

aparate de zbor aflate în fază experimentală. Încăperea era ticsită cu aparatură electronică, de la vechi discuri telefonice rotative pînă la ecrane radar care puteau supraveghea întregul glob — numai că aproape nici unul dintre ele nu funcționa. Principalele rețele de comunicații ale Terrei fuseseră distruse în întregime, iar consecințele acestui fapt se agravau de la o oră la alta.

Oamenii maiorului Mitchell lucrau acum alături de excelenta echipă de specialiști în comunicații sosită la bordul avionului prezidențial. Aceștia rechiziționaseră trei aparate radio de la convoiul de vehicule parcate la intrarea bazei și se străduiau să culeagă informații de la persoane care foloseau expresii de genul „10-4, bravo, băiete". Deja fusese distrus un al doilea grup de orașe, iar giganticele nave se deplasau dintr-un loc în altul și deschideau focul după bunul lor plac. Chiar și în adîncul pămîntului, la sute de kilometri de cea mai apropiată navă distrugătoare de orașe, oamenii erau speriați. Începeau să-și dea seama că pînă și în cazul cînd distrugerea ar fi încetat imediat, țara și lumea pe care o cunoscuseră nu aveau să mai fie niciodată aceleași. Nici măcar asemănătoare. Știau că se află total la discreția creaturilor din navele uriașe.

Și Nimziki era înspăimîntat. Nu se temea de moartea fizică, în schimb ideea de moarte politică îl îngrozea. Toată viața lui luptase mai crîncen decît oricine ca să obțină și să păstreze controlul, fără să lase urme, fără să se expună, dar făcîndu-se indispensabil celor ajunși la putere. Se ridicase pînă în vîrful ierarhiei, fusese numit șef al CIA, apoi ministru al apărării în administrația Whitmore, dar nici măcar această funcție nu-i asigura suficient control. „Sfincterul de Fier" începea să scape

situația din mînă. Știa că înfrîngerea invadatorilor era o perspectivă îndepărtată, dar în sinea sa își făcea, în mod reflex, planuri de revenire la Washington, unde să ia din nou frîiele în mîna sa, restabilindu-și rețeaua de aliați și, mai presus de orice, încercînd să evite scandalul la care se aștepta fiindcă păstrase prea multă vreme secretul asupra Zonei 51. Nimziki intră în așa-numitul cabinet de război și ridică receptorul unui telefon.

— Mai ai vreun secret care ne-ar putea ajuta să cîștigăm războiul acesta?

— E o provocare ieftină, domnule general, și dumneata știi asta foarte bine.

Nimziki era convins că Grey, altfel nespus de loial lui Whitmore, avea să i se alăture lui mai curînd sau mai tîrziu.

— Din cîte îmi amintesc, ieri la Washington, la ședința cu personalul, noi îi spuneam președintelui opinia noastră în legătură cu alarma galbenă, iar dumneata ședeai frumos pe canapea, fără să sufli o vorbă despre acest loc.

— Eu i-am dat președintelui Whitmore sfatul cel mai înțelept: să-i atace cu arme nucleare. Același lucru i-l recomand și acum. Dacă mi-ar fi urmat povața, în momentul de față nu ne-am afla aici. În plus, tot ce știam eu era că aici se găsește o veche navă spațială.

— Mie să nu-mi vii cu gogoși din astea. Dumneata ți-ai vîrît degetul în mai multe funduri decît un medic proctolog, așa că nu-mi spune mie că nu știai nimic de locul acesta. Cînd aveai de gînd să informezi pe toată lumea?

— Uite ce e, întregul proiect a fost declarat ultrasecret.

Grey nici măcar nu încercă să-și ascundă dezgustul.

— Iisuse, de ce n-ai suflat un cuvințel atunci cînd au venit pentru prima oară? Ai fi putut salva viețile a peste o sută de piloți americani.

Grey îl sfredeli cu privirea, încercînd să descifreze această formă comună de rău omenesc. Știa perfect de bine că Nimziki ascunsese informația atîta timp ca să-și salveze cariera politică.

— Ascultă, nu mă acuza pe mine de moartea acelor piloți. Dat fiind...

Cînd în prag apăru președintele Whitmore, atmosfera se schimbă ca prin farmec. Nimziki și Grey se întoarseră cu spatele unul către celălalt, iar cei doisprezece specialiști care lucrau la sistemul de comunicații se înapoiară fiecare la lucrul lui. Connie se duse prima la harta de perete a Statelor Unite, unde numele orașelor distruse fuseseră încercuite cu negru.

— Oh,Doamne! icni ea, dînd cu ochii de cele mai recente catastrofe.

— Știrile sînt confirmate? întrebă Whitmore, fără să-și poată lua ochii de la harta care anunța veștile proaste.

— Da, domnule președinte. Toate aceste distrugeri sînt confirmate. De asemenea, ne-au fost aduse la cunoștință cîteva raiduri asupra unor ținte izolate, îndeosebi baze aeriene militare.

— Încotro se îndreaptă?

Răspunsul veni din partea lui Grey. Generalul se apropie de hartă și începu să arate pe ea, ca să-și ilustreze spusele.

— Se pare că planul lor e să trimită nava de la Washington de-a lungul coastei Atlanticului, după care s-o dirijeze către statele din golf. După toate aparențele,

astronava de la Los Angeles are intenția să-și continue deplasarea în susul Coastei de Vest, în timp ce nava de la Washington se îndreaptă chiar în clipa asta spre Chicago. Președintele se duse la masa de conferințe, luă loc și-și turnă un pahar cu apă, în timp ce Grey continuă să vorbească: De fapt, urmează niște coridoare de atac: micile avioane au misiunea de a lovi anumite ținte, în timp ce nava mare se deplasează deasupra zonei respective. Nu se mișcă de colo-colo fără nici un rost, de asta să fiți siguri. Am aflat din Europa că nava staționată deasupra Parisului a pornit imediat către Bruxelles, unde a distrus sediul NATO în timp ce aparatele mai mici atacau bazele alianței nord-atlantice. Îl săgetă pe Nimziki cu o privire acuzatoare și adăugă: E limpede că au efectuat raiduri de recunoaștere și că plănuiesc invazia de multă vreme. Secăturile știu cu precizie unde și cum să ne atace.

Fierbînd de mînie, președintele se răsuci către ministrul apărării, gata să-și descarce furia asupra lui. În clipa următoare, întoarse iarăși capul, la fel de brusc. Nu era timp de discutat atitudinea trădătoare a ministrului. Se va ocupa de Nimziki mai tîrziu, dacă exista și un „mai tîrziu".

— Cum rămîne cu forțele noastre? De ce capacități de luptă mai dispunem?

— Cam cincisprezece la sută, domnule președinte. Grey îl lăsă să asimileze vestea, apoi enumeră teribilele consecințe: Luînd în calcul timpul în care distrug un oraș, după care pleacă mai departe, în următoarele treizeci și șase de ore ne așteptăm să fie nimicite toate marile orașe ale lumii.

Whitmore bău calm o înghițitură bună de apă.

— Sîntem supuși unei exterminări.

Era un mod dur de a descrie situația și care risca să-i deranjeze pe cei din încăpere, dar nimeni nu putea găsi un cuvînt mai potrivit. Răsună o ciocănitură în ușă. În prag își făcu apariția maiorul Mitchell.

— Domnule președinte. L-am adus pe pilotul cu care doreați să stați de vorbă.

— Poftește-l înăuntru.

Whitmore se ridică și-și îndreptă cravata, iar Mitchell îi făcu semn lui Steve să intre. Îmbrăcat cu același tricou transpirat și în aceiași pantaloni de uniformă cu care străbătuse deșertul, Steve nu era pregătit să dea ochii cu atîția potentați ai rasei albe, cu atît mai puțin cu președintele.

— Sînt căpitanul Steven Hiller, domnule președinte, se prezentă el, înțepenind în poziție de salut.

— Pe loc repaus, zîmbi președintele, fără să-i răspundă la salut. Amabilitatea lui alungă imediat stînjeneala lui Steve. E o onoare pentru mine să te cunosc, domnule căpitan. Azi ai făcut o treabă a naibii de bună.

— Vă mulțumesc, domnule președinte. N-am încercat decît să-mi fac datoria.

— Ești de la El Toro, așa-i?

— Da, domnule președinte. Escadrila numărul unu, Cavalerii Negri.

— Ai auzit vreodată de Pisicile Iadului de la Fort Bragg?

Steve nu-și putu reține un surîs fugar. Bineînțeles, știa că Whitmore fusese pilot pe un avion de luptă. În timpul Războiului din Golf, numele de Pisicile Iadului era pe buzele tuturor. Însă nu se așteptase ca întîlnirea cu comandantul său suprem să îmbrace forma unei discuții ca între piloți.

— Am auzit, răspunse el.

— Ce anume ai auzit? insistă Whitmore.

— Erau socotiți a doua unitate din cadrul tuturor forțelor armate. Cei mai buni după Cavaleri.

Acum amîndoi zîmbeau larg, cu admirație reciprocă.

— Unde-i prizonierul pe care l-ai adus?

Mitchell sesiză ocazia și interveni prompt. Voia să se ducă la sala de operații și să asiste la ce se întîmpla acolo.

— Se află sub supraveghere medicală, domnule președinte. Doctorii sînt optimiști. După părerea lor, extraterestrul are șanse să supraviețuiască.

— Nu știu dacă ăsta-i un motiv de optimism, replică președintele, totuși aș vrea să arunc și eu o privire creaturii.

Era semnalul ca suita președintelui să-și culeagă hîrtiile de pe masă, pregătindu-se să-l urmeze. Generalul Grey făcu un pas înainte și-și exprimă îndoiala cu privire la intențiile președintelui, dar Whitmore era hotărît.

— Aveți grijă să dați acestui om toate cele necesare, zise el, arătînd spre Steve, după care ieși din încăpere, urmat de suita sa.

— Iertați-mă, domnule general, îl reținu Steve pe Grey chiar cînd acesta voia să pornească spre secția medicală. Sînt foarte grăbit să mă întorc la El Toro.

Acum, că predase extraterestrul, nu mai avea nici un motiv să zăbovească. Îl obsedau spusele lui Jimmy, cum că era posibil ca Jasmine să fi scăpat cu viață din dezastru. Dacă era adevărat, nu cunoștea decît un singur loc unde ar fi putut s-o caute. Îl întrebă pe general dacă îi permitea să ia legătura prin radio sau dacă putea trimite un mesaj.

Grey înțepeni în locul unde se afla, apoi puse o mînă pe umărul lui Steve.

— Îmi pare rău, tinere. Probabil că n-ai auzit vestea. Baza El Toro a fost distrusă în cursul atacului de azi-dimineață.

Șocat, Steve rămase încremenit, luptînd să-și recapete suflul, iar generalul se grăbi să-i ajungă din urmă pe ceilalți.

O LUNĂ GALBEN-SÎNGERIE lumina cărarea printre ruine. La o oră după ce plecaseră să caute ceva de-ale gurii, Jasmine și Dylan bîjbîiau prin întuneric, pînă cînd ajunseră la un foc zdravăn de tabără. Fiecare din ei căra cîte o cutie plină cu conserve recuperate dintre ruinele restaurantului bazei. În cutia dusă de Dylan se găsea o conservă de fasole boabe de dimensiuni industriale, cîntărind aproape jumătate din greutatea copilului, și vreo cîteva linguri îndoite, pe care le găsiseră pe jos. Înainte de a părăsi restaurantul, aruncaseră cîteva scînduri peste deschizătură, acoperindu-le cu pămînt.

— Okay, oameni buni, masa e servită. Jas puse jos cutia, scoțînd din buzunar mai multe cuțite de tăiat friptura. Astea în loc de deschizătoare de conserve.

În lipsa lui Jasmine, bărbatul cel tăcut preluase grija grupului și se descurcase de minune. Prima doamnă stătea culcată pe un pat improvizat din carton și haine împăturite, cu sacoul lui rulat sub cap, în chip de pernă. Înainte de a pleca, Jas aprinsese un mic foc, iar el îl îmbunătățise considerabil, construind un fel de rug frumos ordonat, din coperta unei reviste pentru cercetași.

— Hei, ai făcut treabă bună. Aproape că nu mai recunosc locul.

Se duse să vadă cum se simțea soția președintelui. Văzînd-o că se apropie, aceasta încercă să se ridice în

capul oaselor, cu prețul unor mari dureri. Începu să tușească și plămînii i se umplură de lichid.

Jas o așează din nou la orizontală, dojenind-o:

— Nu trebuie să faceți astfel de mișcări. Vorbesc foarte serios. În astă-seară rămîneți cît mai liniștită, iar mîine dimineață vom încerca să găsim asistență medicală.

O ajută pe rănită să-și moaie buzele în puțin suc de ananas, după care amîndouă rămaseră mult timp cu ochii la foc, fără un cuvînt.

Bărbatul cel tăcut deschisese o cutie de crenvurști pentru Dylan, care-i mînca executînd totdată Dansul Fericirii: se uita la cer și-și mișca poponeața înainte și înapoi, dînd astfel a înțelege cît de bună era mîncarea. Mișcarea se repeta la fiecare îmbucătură. Jasmine îi urmărea giumbușlucurile, cu obrazul împietrit. În seara aceasta era sărbătoare, dar în zilele care urmau știa că vor face foame. De unde aveau să-și mai procure hrană a doua zi?

— Fiul dumitale e tare drăgălaș, zise doamna Whitmore.

Jasmine vru s-o dojenească din nou că nu stătea liniștită, dar se răzgîndi și zise:

— El e îngerul meu.

— Tatăl lui era încartiruit la bază?

Jasmine lasă să-i scape un suspin lung și resemnat.

— De fapt, nu-i tatăl lui. Cu toate acestea, speram cumva să accepte acest rol.

Aruncă o pietricică în foc. Fu cît pe ce să izbucnească într-un plîns amarnic, dar se străduí să-și țină firea.

Cealaltă femeie ghici că era timpul să schimbe subiectul.

— Spune-mi, cu ce te ocupi?

— Sînt dansatoare.

— Ce frumos! Dans modern? Balet?

Jasmine zîmbi, cu ochii la flăcări.

— Nu, *exotic*, declară ea, aruncînd o privire spre soția președintelui.

Se întreba cîte dansatoare de strip-tease avusese ocazia să cunoască prima doamnă și dacă nu cumva faptul o deranja, dată fiind poziția ei socială.

— Oh... Îmi pare rău.

— Nu-i cazul, îi spuse Jas. Mie nu. N-am avut intenția să apuc pe drumul acesta, dar cîștig bani buni și, în plus, ridică ea bărbia în direcția lui Dylan, el merită o grijă deosebită.

De regulă, Jas nu povestea oricui cum anume își cîștiga existența. Nu-i era rușine de meseria ei, dar nici nu se mîndrea cu ea. Cînd era adus în discuție subiectul, uneori mințea, alteori spunea adevărul, iar cîteodată nu dădea nici un răspuns. Acum era una dintre ocaziile cînd își dorea să nu fi spus adevărul, convinsă că o femeie respectabilă ca soția președintelui nu va avea pe viitor prea multe de discutat cu ea. Ar fi vrut să-i spună altceva, de pildă: „Nu vă neliniștiți, mîine dimineață am să vă găsesc un doctor, tocmai pentru că sînt dansatoare de strip-tease." Dar ar fi sunat stupid.

— Și ce-ai de gînd să faci cînd vei termina cu dansul? întrebă Marilyn. Ce intenționezi pe viitor?

Jasmine zîmbi din nou, de astă-dată pentru că întrebarea rostită de prima doamnă era aceeași pe care și-o pusese și ea de un milion de ori. Fusese o povară apăsătoare de care se simțea dintr-o dată eliberată.

— Cîndva îmi puneam această întrebare în fiecare zi, dar știți un lucru? Cred că de acum nici nu mai contează.

— Mămico, pot să mai iau niște crenvurști?

— Iubitule, vino puțin la mama. Vreau s-o cunoști pe soția președintelui.

Sperînd că prin aceasta s-ar putea alege cu alți crenvurști, Dylan se apropie ca să fie prezentat.

— Asta-i bună, eram convinsă că nu m-ai recunoscut.

— De fapt, n-am vrut să spun. Eu am votat pentru contracandidat.

DOCTORUL OKUN se aplecă spre ocularul camerei video.

— Această filmare s-a făcut pe data de 4 iulie la ora 6:54 p.m. Extraterestrul a supraviețuit unui grav accident de avion, petrecut azi-dimineață în jurul orei 9:00. După cum se poate observa — se dădu la o parte, lăsînd să se vadă o creatură lungă de doi metri și jumătate, legată cu chingi de masa de operație — această ființă pare a fi foarte slăbită.

Într-adevăr, singurele care dădeau semne de viață erau tentaculele scurte ale feței, care zvîcneau și se răsuceau din cînd în cînd. Cele patru tentacule dorsale mai lungi, măsurînd între doi și patru metri, fuseseră imobilizate la repezeală sub chingile groase, unde rămîneau nemișcate.

Sala de operații — cum era denumită această încăpere cu pereți de faianță și instalații din inox — avea mai multe ferestre înalte, cu geamuri incasabile, care dădeau spre sala de conferințe unde se afla și depozitul botezat de Okun „Expoziția de pocitanii". În întunericul încăperii se deslușeau contururile cilindrilor uriași în care erau păstrate cele trei cadavre de extratereștri. Prin cameră se mișcau eficient încă trei persoane: o anestezistă și doi asistenți. Unul din bărbați regla un aparat complicat, conectat printr-o serie de tuburi elastice la un recipient

voluminos cu formaldehidă. Celălalt asistent îi înmînă lui Okun o trusă cu instrumente, un ciocan și o daltă groasă cît o traversă de cale ferată. Cu aerul său teatral dintotdeauna, Okun le ținea ridicate în sus, imitînd alura doctorului Frankestein dintr-un film de odinioară.

— Funcționează toate monitoarele conectate la funcțiile vitale?

Anestezista încuviință din cap și doctorul continuă să se adreseze camerei video.

— Acum vom deschide craniul, pe care-l vom da deoparte ca să ajungem la creatura vie dinăuntru. Acesta, zise el, bătînd ușor în scheletul exterior de culoare gălbuie, nu este decît un costum blindat. Făptura pe care o priviți reprezintă de fapt o specie distinctă, pe care extratereștrii o cresc pînă la vîrsta maturității, după care o ucid și o golesc de intestine. Organele interne sînt extirpate, păstrîndu-se doar musculatura. Capul și pieptul prezintă o linie mediană, prin care extratereștrii pot intra și ieși. Prin urmare, ei se îmbracă în corpul altei ființe, ca și cum s-ar strecura în interiorul unui zombie. Apoi, printr-un proces pe care poate nu-l vom înțelege niciodată, impulsurile fizice ale fragilei creaturi sînt transmise în exterior prin intermediul acelui corp, mult mai mare și mai puternic. Remarcați cît de pleoștite sînt tentaculele, lipsite aproape total de controlul din interior. După cum veți vedea peste cîteva momente, ființa dinăuntru nu are tentacule, astfel încît se poate ca ea să nu fie capabilă să acționeze aceste brațe auxiliare. Din păcate, pînă vom găsi un exemplar sănătos pe care să-l studiem, această bioarmură rămîne un mister. Sînteți pregătiți, domnilor?

Asistenții erau mai mult decît pregătiți. Nu-și doreau decît să termine odată ce aveau de făcut și să plece de

acolo. În timp ce Okun prelungea suspansul pentru camera video, ceilalți urmăreau cu o privire încordată leviatanul cel osos imobilizat de masă, de parcă s-ar fi așteptat din clipă în clipă să-l vadă trezindu-se la viață, cu un răget sălbatic.

Okun vîrî dalta în linia mediană a craniului și-i aplică vreo cîteva lovituri scurte și puternice, fiecare însoțită de un sunet oribil de oase sfărîmate. Cei doi asistenți, Colin și Patrick, traseră de cele două emisfere în direcții opuse, pînă cînd oasele craniului cedară. După ce desprinseră mușchii și ligamentele, craniul rămase culcat pe masă.

— Oh, Iisuse!

Mirosul emanat din interiorul costumului îi făcu pe toți patru pămînteni să se dea deoparte.

— Trăsnește a amoniac, zise Patrick, simțind cum îi dau lacrimile. Trebuie să deschidem ușa.

Cînd ajunse în dreptul butoanelor de închidere automată, Okun își dădu seama ce era pe cale să facă asistentul.

— Nu! tună doctorul. Nu putem risca să punem în libertate un virus transmis prin aer. Dă drumul sistemului de ventilație. Jenny, fii pregătită cu o sută de miligrame de sodiu Pentothal, în caz că amicul nostru începe să facă tărăboi.

În timp ce ceilalți se sufocau din pricina duhorii, abia reușind să vadă cu ochii lăcrimoși, Okun se apucă din nou să studieze creatura. În cavitatea toracică a animalului-gazdă se vedea capul extraterestrului. Doctorul tăie pînă cînd scoase la iveală capul bulbos și moale al extraterestrului. Ochii imenși și negri, lipsiți de pleoape, îl priveau fix. Okun se aplecă și mai mult, cercetînd fața creaturii, acoperită de un strat gros de mîzgă gelatinoasă — materia prin care impulsurile extraterestrului se transmiteau

corpului folosit ca armură. Ochii creaturii rămaseră inexpresivi, dar nasul ca un cioc începu să zvîcnească, în timp ce Okun stătea aplecat deasupra lui. Unul dintre tentaculele faciale se arcui spre ochi, unduind fără vlagă înainte și înapoi. Okun îl împunse cu degetul, apoi îl lăsă să se încolăcească în jurul degetului înmănușat, cu tot atîta forță ca un copil nou-născut. Părea a fi același tip de semn prietenos despre care citise în însemnările amănunțite lăsate de predecesorul său, doctorul Welles.

— La dracu'! Colin reveni lîngă masă, în timp ce ventilatorul începea să filtreze miasma extrem de puternică și pătrunzătoare. Au cucerit ei spațiul, dar put de-ți mută nasul.

— Dă-mi drumul, murmură Okun, fără a se adresa cuiva anume.

— Ce-ați spus?

Toți ridicară ochii către doctor, așteptînd o explicație, dar el nu părea conștient că vorbise.

— Okay, haideți să-l scoatem de aici. Am să..

Se întrerupse în mijlocul frazei, rămînînd cu privirea în gol.

— Domnule doctor! Doctore Okun, nu vă simțiți bine?

El îi privi fix cîteva momente, ca și cum i-ar fi fost greu să-și amintească unde se găsea și cine erau ceilalți. Pe urmă, la fel de brusc, reveni la normal.

— Da, mă simt bine. Cred că am început să mă resimt puțin din pricina duhorii.

— Tentaculele prezintă o activitate sporită, domnule doctor. Să-i injectez Pentothalul? întrebă Jenny.

Pentothalul, faimos pentru presupusa sa calitate de „ser al adevărului", era un barbituric obișnuit, utilizat pentru calmarea pacienților pe durata procedurilor medicale.

— Nu. Nu-i o idee bună. Fără injecții. Okun privea din nou în gol, vorbind calm și articulînd cuvintele destul de greu. Dezlegați chingile.

Asistenții erau obișnuiți cu ciudățeniile lui Okun, totuși niciodată nu-l văzuseră făcînd ceva de-a dreptul înfricoșător. Vizibil derutat, doctorul își sucea capul în dreapta și în stînga, mutîndu-și privirea de la un obiect la altul și cercetînd încăperea de jur-împrejur. Pe urmă își duse brusc mîna liberă la cap, după toate aparențele săgetat de o durere cumplită. Scoase un țipăt, fulgerat de durerea insuportabilă din cap. Jenny îl înghionti pe asistentul de lîngă ea, apoi privi semnificativ către încheietura mîinii lui Okun. Unul dintre tentaculele de pe spinarea creaturii scăpase din legături și se încolăcise pe încheietura doctorului, chiar deasupra mănușii chirurgicale.

— Hai să-l înțepăm! ordonă ea.

Patrick dădu la o parte musculatura groasă a corpului exterior și dezinfectă gîtul extraterestrului cu un tampon cu alcool. Jenny înfipse un ac hipodermic în carnea translucidă, apoi începu să împingă încet pistonul. Într-o clipă, tentaculul din jurul încheieturii lui Okun șfichiui pe deasupra mesei și o plesni pe Jenny peste obraz, azvîrlind-o în celălalt capăt al sălii, plină toată de sînge. Cu iuțeala fulgerului, același braț puternic smulse chingile care-l imobilizau, rupîndu-le acolo unde erau fixate cu nituri de cadrul de oțel, apoi izbi năprasnic creștetul lui Colin, care se năpustise către ușă. Patrick înșfăcă un bisturiu, fluturîndu-l amenințător, ca și cum acesta ar fi fost de ajuns ca să-l apere de bestia feroce și atotputernică. Animalul se ridică în picioare, sărind pe podeaua curată din linoleum, cu tălpile ca niște gheare ascuțite, și se repezi în

celălalt capăt al încăperii. Două dintre tentacule imobilizară brațele lui Patrick, iar al treilea i se înfipse în corp, străpungîndu-i inima și ieșind pe partea cealaltă. Trupul lui Patrick se prăbuși peste recipientul cu formaldehidă, făcîndu-l țăndări. În timp ce conținutul recipientului se revărsa pe pardoseala sălii de operații, unul dintre tuburile de vid se rupse, împrăștiind în aer o mare cantitate de vapori.

Ușa ca de seif se trînti de perete și Mitchell îi conduse pe președinte, pe consilieri și pe agenții de pază în subsolul care ținea loc de magazie. Sala de operație era complet ascunsă în aburul dens. Văzînd aceasta, Mitchell își descheie tocul pistolului. Dar nu apucă să-și scoată arma, că unul dintre agenții Serviciului Secret îl trase deoparte pe președinte, în timp ce celălalt își ațintise pistolul drept spre capul maiorului. Ofițerul cel înalt nici nu-i luă în seamă. Înțelegînd că se întîmplase ceva rău, se repezi la fereastră și puse în funcțiune interfonul.

— Doctore Okun, mă auzi? strigă el. Dacă mă auzi, atunci spune ceva, să știm dacă ești teafăr. Nici un răspuns. Dincolo de peretele de sticlă aburii se rostogoleau în tăcere. Mitchell se întoarse către președinte. Domnule președinte, este o...

Zbang! Corpul însîngerat al lui Okun se izbi de peretele de sticlă, cu un tentacul tremurător înfășurat de mai multe ori în jurul gîtului. Era imposibil de știut dacă doctorul mai trăia sau nu. Ascuns între vaporii denși, extraterestrul lipi de sticlă obrazul cercetătorului, strivindu-l pînă cînd trăsăturile sale nu mai avură în ele nimic omenesc. Okun deschise gura și rosti cîteva cuvinte, însă vocea nu era a lui. Vorbele de-abia puteau fi înțelese, iar

corzile vocale păreau să vibreze de ultima suflare a unui muribund.

— Dăh-mi dhumul... Dăh-mi dhumul... cîrîi glasul.

— Trebuie să-l scoatem de acolo! urlă Mitchell. Mă duc să deschid ușa.

— Rămîi pe loc! ordonă generalul Grey, apoi se apropie de fereastră. Doctore Okun, mă auzi?

Încet, buzele lui Okun se întredeschiseră din nou, dar de data asta, cuvintele erau mai inteligibile.

— ...voi ucide... dați-mi drumul. Acum!

Grey și ceilalți începură să-și dea seama ce se petrecea. Extraterestrul vorbea prin intermediul lui Okun, controlîndu-i corpul la fel ca un ventriloc care-și împrumută vocea unei păpuși de cîrpe. Rezervorul cu formaldehidă fusese închis, iar sistemul de ventilație începea să risipească treptat aburul din sala de operații. Puțin cîte puțin, privitorii reușiră să vadă de unde provenea tentaculul care-l ținea lipit pe Okun de sticla geamului: aparținea creaturii agățate de tavan, unde scormonea cu disperare într-o gură de aerisire, prin care încerca să scape. Neputincios, animalul se prăbuși pe podea, apoi se apropie de geam, prin norul de vapori.

Silueta lui nedeslușită se zvîrcolea în mijlocul camerei de decontaminare. Okun avusese dreptate în privința tentaculelor. Ființa dinăuntru nu avea membre cu care să le controleze pe cele ale corpului exterior. Tentaculele se încolăceau și unduiau fără un scop anume, pînă cînd extraterestrul le supunea voinței sale prin puterea creierului. De fapt, ele reprezentau arma preferată a extraterestrului, pe care învăța s-o folosească încă de la naștere. Whitmore și însoțitorii săi puteau vedea cum craniul despicat și partea superioară a costumului atîrnau fără vlagă de rezistenta coloană vertebrală. Animalul mai

mare fusese golit de intestine, apoi tăiat de la burtă pînă la frunte, așa încît să formeze un fel de glugă pentru creatura dinăuntru.

Extraterestrul mai izbi o dată în geam cu trupul inert al lui Okun. Învăța rapid să folosească organele de vorbire ale corpului în care mai pîlpîia o scînteie de viață. De data asta, cuvintele răsunară mai tare și mai limpede:

— Dați-mi drumul!

Whitmore parcurse jumătate din distanța pînă la geam.

— De ce-ați venit aici? strigă el. Ce vor semenii tăi?

Craniul livid al extraterestrului apăru pulsînd dintre șoldurile costumului. Ochii negri se ițiră de după maldărul de carne. Apoi, cu un plescăit sonor, creatura se ridică din partea inferioară a costumului, înfruntîndu-i pe cei care-l țineau prizonier. Pielea lui gălbuie lucea în lumina difuză, sub un strat gros de gelatină transparentă. Ochii imenși și speriați aveau privirea unui animal blînd din fire, încercuit de fiare sălbatice.

Manipulat de creatură, Okun icni brusc, căutînd să respire.

— Aer. Apă. Hrană. Soare.

— Da, noi avem toate astea, răspunse Whitmore prin interfon. Spune-mi de unde veniți. Unde-i planeta ta?

— Aici, răspunse încet creatura. Aici e noua noastră casă.

— Și înainte să ajungeți aici, unde ați fost?

— În multe lumi.

— Avem destul aer, apă, și soare. Le-am putea împărți cu voi. Putem negocia un armistițiu? Semenii tăi pot trăi împreună cu noi? Președintele nu primi nici un răspuns, totuși insistă: Am putea trăi în pace unii cu alții? Cineva din spatele lui îi sugeră că poate creatura nu înțele-

gea cuvîntul „pace", așa că președintele încercă o altă modalitate de abordare: Ce anume doriți? Ce vreți de la noi?

Creatura răspunse la întrebare. De data asta, nu mai folosi mormăitul greoi care reprezenta forma de comunicare a pămîntenilor. Le „vorbi" în limbajul său natural, lipsit de sunet, gest și sentiment. Poate că Pentothalul începea să-și facă efectul sau poate că extraterestrul le citise gîndurile și înțelesese că nu avea șanse de scăpare. Începu o comunicare telepatică ultrarapidă cu Whitmore. Era un limbaj al imaginilor și al senzațiilor fizice, reprezentînd transferul instantaneu al unei călătorii cu viteza fulgerului prin realitatea virtuală stocată în întreaga memorie a extraterestrului. Schimbul de informații se petrecea cu mult prea repede pentru puterea de asimilare a creierului lui Whitmore. Ca urmare, președintele se prăvăli pe spate, urlînd de durere, cu degetele încleștate pe tîmpla stîngă.

În cîteva secunde fusese martorul războaielor purtate în alte lumi și aflase cum cucereau extratereștrii planetă după planetă, cum zburau dintr-un loc în altul, ca un roi de lăcuste, cum se hrăneau cu roadele fiecăruia și cum se înmulțeau pînă cînd resursele mediului ajungeau să se epuizeze. Atunci făceau planuri pentru călătoria spre următoarea sursă de hrană și urcau cu toții la bordul navei-mamă, stupul lor provizoriu. Pe timpul îndelungatului voiaj, toate creaturile dormeau, apoi se trezeau înfometate și gata de luptă pentru noile rezerve de hrană. Whitmore înțelese că invadatorii vor fi lipsiți de milă, că acest concept era absolut inexistent în creierul extratereștrilor, la fel de străin lor ca și ideea de a cruța gîndacii pentru mintea unui pămîntean. Pentru ei, oamenii

erau simpli viermi, creaturi mici și scîrboase care trebuia exterminate. Iar planul lor era acela de a extermina omenirea de pe suprafața acestei mici planete. Obiectivul primului val de atacuri fusese acela de a nimici cele mai mari așezări omenești, de a distruge armamentul, de a stabili capete de pod și de a găsi spațiu pentru fondarea coloniilor extraterestre. Apoi, vreme de mulți ani, urmau să trăiască și să se înmulțească aici, să-și făurească noi unelte, pînă cînd sosea iarăși vremea să se îmbarce, mai numeroși și mai puternici, pornind către o nouă planetă.

— Ucideți-l! strigă Grey.

Mitchell și amîndoi paznicii de corp ai președintelui se răsuciră pe călcîie și deschiseră focul, făcînd țăndări geamul și trăgînd pînă la ultimul cartuș. Gloanțele se înfigeau în corpul alb și fragil al extraterestrului, împrăștiindu-l în interiorul carcasei protectoare, ca niște pete groase de vopsea. Corpul exterior se prăbuși cu zgomot pe dalele umede — acum amîndouă creaturile erau moarte. Okun lunecă de-a lungul geamului, prăvălindu-se pe podea.

— Înapoi! strigă Grey, revenind lîngă președinte. Faceți-i loc să respire.

Amețit și dezorientat, Whitmore zăcea pe pardoseală, răsuflînd sacadat. Se ridică în capul oaselor, continuînd să-și apese mîna pe tîmpla care pulsa.

— Voia să înțeleg... a comunicat cu mine. Sînt niște lăcuste, zise el. Călătoresc de la o planetă la alta. Toată populația lor. După ce consumă tot, pleacă mai departe.

Ca și cum s-ar fi dezmeticit dintr-un lung vis, Whitmore stătea jos, punînd imaginile cap la cap. Ar fi vrut să le povestească și celorlalți, însă din experiența avută nu

putea trage decît o singură concluzie. Se ridică cu chiu cu vai în picioare și se întoarse către Grey.

— Generale, lansează un atac simultan cu rachete. Vreau ca spre fiecare navă să fie trimisă o rachetă nucleară. Fără întîrziere.

Grey se uită drept în ochii președintelui, să se convingă dacă acesta își dădea seama ce spusese. Reziduurile ucigașe ale exploziilor nucleare simultane aveau să mutileze planeta cu tot ce era viu pe cuprinsul ei. Constatînd că Whitmore era perfect lucid, încuviință din cap.

— Durează ceva timp, poate o oră.

Copleșit de povara ordinului primit, Grey porni spre ușa cabinetului de război, trecînd pe lîngă Nimziki, care pînă atunci rămăsese tăcut.

Cînd Grey ajunse în dreptul lui, Nimziki zîmbi batjocoritor. *Ce-ți spuneam eu?*

PENTRU MULȚIMEA care își parcase vehiculele la intrarea în hangar, Steven Hiller era un erou. Și totodată un om cu care puteau sta de vorbă — cineva din grupul lor. Soldații care făceau de pază la poarta hangarului se arătau tăcuți și neprietenoși: din punctul lor de vedere, caravana nu era binevenită. Ei aveau ordin să aprovizioneze oamenii cu apă proaspătă și să-i lase la toalete numai cîte doi o dată — ceea ce însemna că tufele din depărtare rezolvau cea mai mare parte a problemei. Se făcuse deja seară cînd Steve ieși afară, spunînd sentinelelor de la poartă că fusese trimis de doctorul Issacs, să vadă cum se simțea băiețelul bolnav. Steve nu mai apucă să ajungă la camionul lui Casse. Un grup de persoane care stăteau la rînd pentru toalete îl recunoscură și se luară

după el printre vehiculele parcate strîns unul lîngă altul. Steve porni printre rulote, dînd mîna cu oamenii și răspunzînd iar și iar acelorași întrebări. Extraterestrul trăia? Ce făceau cu el? Existau cumva nave care se îndreptau spre ei? De ce nu aveau voie să intre? De ce erau ținuți afară ca niște rațe pe cuibar? Nu-l lăsară pînă cînd nu le promise că-l va întreba pe comandant dacă îngăduia oamenilor să pătrundă în incinta bazei.

Steve mergea printre ei, ascultînd și zîmbind, totuși nu venise aici ca să fraternizeze cu refugiații. Atenția lui era îndreptată spre două elicoptere de transport marca Huey, aflate în fața unui alt hangar, la trei sute de metri de locul unde era parcată caravana. Steve le urmări timp de cîteva minute, pînă cînd se convinse că nu erau păzite. Se scuză că nu putea rămîne să mai stea de vorbă, după care traversă pista de aterizare, încercînd să pară trimis cu o misiune oficială. Din clipă în clipă se aștepta ca cineva să-l someze prin megafon să se oprească, dar, spre marea sa surpriză, ajunse nestînjenit la elicoptere, unde se instală pe scaunul pilotului și puse instrumentele în funcțiune. În rezervor avea benzină berechet, așa că întinse mîna după butonul care acționa motorul. O fracțiune de secundă după ce elicea din față și cea din spate începură să se rotească, Steve se trezi cu o pușcă M-16 ațintită drept spre pieptul său.

— Ce faceți aici? Dați-vă jos chiar în clipa asta.

Soldatul care ținea pușca nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani. Era îmbrăcat în uniformă de camuflaj, iar casca de deșert, prea mare pentru el, i se bălăngănea pe cap ca o găleată veche. Deși el era cel care ținea arma, se vedea limpede cine se temea și de cine. Steve decise să

forțeze nota. Se lăsă pe spate și trase centura de siguranță, legîndu-se de scaun.

— Căpitanul Hiller, corpul de pușcași marini. Trebuie să împrumut elicopterul vostru pentru cîteva ore.

— Dar nu puteți, pur și simplu, să... Copilandrul se uită de jur împrejur după ajutoare, însă erau singuri. Îl împrumutați pe dracu'... domnule.

Steve calculă că șansele erau jumătate la jumătate ca puștiul să apese pe trăgaci. Decise să meargă la risc. Întinse mîna și aprinse farurile, pregătindu-se de decolare.

— Soldat, strigă el ca să acopere zgomotul elicelor, al căror vîrtej de aer făcea să se bălăngăne casca tînărului militar. Știu bine că nu vrei să mă împușți, dar dacă totuși ai de gînd s-o faci, atunci fă-o acum, pentru că, altfel, plec.

Tînărul îl privi cîteva momente fără să clipească. Continuînd să-și ațintească arma înspre Steve, strigă:

— Mă vîrîți în mare bucluc, domnule căpitan.

— Sîntem amîndoi deja vîrîți pînă-n gît.

Un jeep gonea spre ei, traversînd pista din direcția hangarului principal.

— Mă întorc peste cîteva ore și atunci voi da toate explicațiile.

Cu aceasta, uriașa pasăre se ridică în aer, virînd către vest.

VESTEA DESPRE DECIZIA lui Whitmore de a declanșa un atac nuclear se răspîndi prin întreg complexul științific subteran, cufundînd locul într-o tăcere adîncă. Orice muncă încetă și oamenii se adunară grupuri-grupuri, cei mai mulți rămînînd tăcuți, resemnați cu soarta care-i aștepta. Nici unul dintre ei nu se arăta încîntat de decizie,

dar nimeni nu era capabil să ofere o soluție mai practică. Nu aveau nimic mai bun de făcut decît să aștepte.

Connie, cu ochii aproape în lacrimi, se furișă departe de atmosfera mohorîtă și apăsătoare a cabinetului de război, unde Whitmore ședea jos și bătea darabana cu degetele în tăblia mesei, în timp ce se făceau pregătirile pentru atac. Intră în hangarul ai cărui pereți de beton stîrneau ecouri, cu ochii la astronava inamică de forma unei pisici-de- mare. Printr-un geam despărțitor îl văzu pe David cum umbla în sus și în jos prin anticamera unui birou, vorbind de unul singur. Urcă scările și intră înăuntru, unde descoperi că, de fapt, David nu vorbea singur, ci se adresa unei sticle de scotch găsită într-un dulăpior.

— Înțeleg că ai aflat vestea, zise Connie, închizînd ușa după ea.

— Ah, domnișoară Spano, ai sosit la țanc! David vorbea puțin cam tare. Era deja ametit. Ridicînd sticla în aer, declamă: Un toast! Propun să bem pentru sfîrșitul lumii.

Își lăsă capul pe spate și trase un gît zdravăn, după care îi întinse sticla și lui Connie.

— Nu i-a fost ușor să ia această hotărîre, David.

Simțea că el o socotea la fel de vinovată și că în sinea lui o acuza de complicitate.

— Ei haide, Connie, iubito! Să nu-mi spui că mai crezi și acum în tipul ăsta.

— E un om bun.

— O fi, rîse David, trîntindu-se într-un fotoliu rotativ și luîndu-și vînt ca să se învîrtească. La urma urmei, ai părăsit o comoară ca mine pentru el. Ba nu. Scuză-mă, nu pentru el. Pentru *cariera* ta.

David știa să fie dezagreabil, dar Connie dorea să se explice.

— N-a fost doar o decizie de dragul carierei, David. A fost o ocazie cum nu ți se ivește decît o dată în viață. Un adevărat moment de cotitură, cînd puteam să dau vieții mele un sens.

— Iar eu nu eram suficient de ambițios pentru tine, zise detașat David. Era un gînd care în ultimii ani îl făcuse să sufere cumplit, dar acum totul părea mai curînd comic. N-am fost în stare să mă dezbăr de lene și să încep să urc treptele ierarhiei.

— Ai fi putut să faci ce voiai, strigă ea, cercetare, carieră didactică, industrie, Ești plin de talent.

David se porni să imite pe un ton răutăcios glasurile cunoscute:

— Oh, David Levinson, un om atît de capabil și nu face decît să lucreze pentru nenorocita aia de televiziune prin cablu. Așa o minte aruncată pe apa sîmbetei. Ce păcat! Era o atitudine care-l dezgusta pe David. Ce-i rău să fii fericit acolo unde te afli?

— Dar nu ți-ai dorit întotdeauna să faci mai mult de-atît? Nu voiai să participi la ceva cu adevărat important, cu totul special?

Aceste ultime cuvinte, combinate cu efectul băuturii, îl loviră pe David în plexul solar. Înălță o privire rănită către Connie și-i mărturisi adevărul adevărat.

— Am avut senzația că *participam* la ceva special.

Connie își dădu imediat seama că, în tot timpul cît ea discutase despre cariere, David se referise la relația lor conjugală. Înțelegea limpede că-l jignise. El străbătu încăperea și-și recuperă sticla.

— Dacă mai are cumva vreo importanță, zise ea încetișor, să știi că n-am încetat nici o clipă să te iubesc.

— Dar nu era destul, așa-i? se răsti el drept răspuns.

Se înapoie pe fotoliu și bău o înghițitură zdravănă de scotch.

Brusc, Connie descoperi de ce venise după el. Dorea să se împace cu bărbatul pe care încă îl iubea. Undeva, într-un cotlon al minții, își spunea că poate se vor ierta unul pe celălalt, renunțînd la supărare și încercînd să-și aducă mîngîiere unul altuia, acum cînd sfîrșitul era atît de aproape. În loc de asta, se trezise față în față cu un copil înfuriat la culme. Așa cum se întîmpla adesea pe vremea cînd erau împreună, modul lui de a înfrunta stările de încordare era acela de a se închide în sine sau în munca sa, sau în orice altceva se afla la îndemînă și putea să-i prilejuiască o evadare. În astă-seară apelase la o sticlă de Johnny Walker.

Îl lăsă acolo pe David, care se învîrtea în fotoliul rotativ, fredonînd încetișor, parcă numai pentru el. Cu lacrimi în ochi, se strecură afară, închizînd fără zgomot ușa după ea.

GREY REUȘISE să termine preparativele pentru atacul nuclear în mai puțin de un sfert din timpul pe care-l anticipase. Cînd se înapoie în cabinetul de război, i se comunică vestea bună că sistemul radar și de radiocomunicații al armatei fusese parțial repus în funcțiune, grație unor minți istețe din San Antonio. Cele cîteva baze aeriene din jurul orașului izbutiseră să adune în spațiul aerian al Statelor Unite douăzeci și patru de avioane AWACS. Uriașele avioane de recunoaștere, dotate cu antene parabolice de radar și echipament de interceptare ultrasofisticat, preluară misiunea care fusese îndeplinită fără probleme vreme de decenii de către sateliții de comu-

nicații. Releurile cu posibilități de comutare pe mai multe canale permiteau personalului militar să reia comunicarea. Unul dintre primele mesaje transmise provenea din Zona 51. Urma să fie declanșat un atac nuclear simultan împotriva tuturor astronavelor poziționate deasupra spațiului aerian american.

Cîteva minute mai tîrziu, patru bombardiere B-2 Stealth se aflau deja în aer, îndreptîndu-se către țintele lor. Zburau „pe întuneric", ceea ce însemna că sistemul de deviere a undelor radar era pus în funcțiune, în timp ce emițătoarele radio fuseseră închise, cu speranța că navele distrugătoare de orașe nu vor detecta aparatele atunci cînd aveau să intre în bătaia armelor. Cînd sosi vestea că avioanele B-2 se ridicaseră de la sol, președintele se găsea la infirmerie, unde era consultat de doctorul Issacs. Fără să ezite, Whitmore îl împinse la o parte pe medic și porni grăbit spre cabinetul de război.

— Care-i ținta la care vom ajunge mai întîi? întrebă el, dînd buzna pe ușă.

Un militar întoarse capul de la monitorul din fața sa.

— Nava care se apropie de Houston. Timpul aproximativ al interceptării — șase minute. Nu putem ști cu certitudine, fiindcă B-2 zboară „pe întuneric".

Whitmore chibzui o clipă, apoi schimbă ordinul.

— Să iasă la lumină. Vreau să mă asigur că atacul va fi sincronizat.

Militarul se răsuci înapoi spre pupitrul său și tastă cuvîntul codificat care punea automat în funcțiune emițătoarele radio ale bombardierelor B-2. În aceeași clipă, radarul le reperă și pe ecrane începură să clipească patru puncte. Cel cu destinația Houston era mult mai aproape de țintă decît celelalte.

— Bun, asta am vrut să știu, explică Whitmore, adresîndu-se tuturor celor de față. Avem cîte o bombă de fiecare avion. Să vedem ce se întîmplă la Houston. Poate distrugem nava înainte să ajungă deasupra orașului. Dacă reușim, atunci vom da ordin ca celelalte să fie lovite fără întîrziere.

Se uită la Grey, care citea încruntat o foaie ieșită de la imprimantă.

— Generale, ai cumva vreo veste de la prietenii noștri?

Deși aprobase utilizarea armelor nucleare, Whimore încerca totodată să restrîngă folosirea lor pe restul globului. ICBM-urile[1] din multe puncte ale globului erau programate să răspundă automat atacurilor semnalate prin radar. Ultimul lucru de care avea nevoie omenirea ar fi fost o reacție nucleară în lanț, inițiată de computere.

— Cei mai mulți și-au luat angajamentul de a nu le folosi. Așteaptă să vadă rezultatele noastre, răspunse Grey. Totuși, cred că-i prea tîrziu ca să mai salvăm orașul Houston.

— Confirm, domnule general, întări un glas de la unul dintre pupitrele de comandă. Nava inamică se găsește deja deasupra orașului.

Președintele rămase neînduplecat. Știa că, într-un fel sau altul, orașul Houston era oricum pierdut. Dădu ordin celorlalte avioane B-2 să nu atace pînă nu se va constata efectul bombei lansate asupra navei inamice de la Houston.

Grey trimisese observatori în tancuri blindate, ca să se posteze de jur împrejurul zonei estimate pentru explozie.

1 Intercontinental Ballistic Missile — rachetă cu rază de acțiune mai mare de 5.500 km (n.trad.).

Unul dintre avioanele de recunoaștere AWACS se poziționă și el la mare altitudine deasupra Golfului Mexic.

Locuitorii orașului Houston nu pierduseră vremea. Anunțați cu numai cîteva ore înainte, evacuaseră orașul în proporție de aproape nouăzeci la sută, cînd deodată pămîntul începu să se cutremure, vestind apropierea astronavei. Evacuarea se petrecuse în condiții tragice, soldîndu-se cu aproape două mii de morți și nenumărați răniți, îndeosebi refugiați călcați în picioare sau sub roțile mașinilor în plină viteză. Aceleași exoduri disperate aveau loc la Kobe, Bruxelles, Chicago și în toate orașele mari aflate în calea giganticelor nave negre.

Whitmore ceru o clipă de tăcere. După ce murmură o scurtă rugăciune, făcu un simplu semn din cap, ordonînd începerea atacului.

— Să ne ierte copiii noștri.

Trapa avioanului B-2 se deschise, lăsînd să cadă bomba lungă de patru metri. Aceasta continuă să zboare paralel cu aparatul, în timp ce sistemul de ghidaj din botul ei ascuțit scana orizontul, configurînd distanțele. O secundă mai tîrziu, bomba țîșni înainte, la întîlnirea cu enormul scut protector al navei.

— Bomba a fost lansată, raportă pilotul.

Făcu stînga împrejur, îndepărtîndu-se cît mai mult de zona apropiatei explozii.

Toți cei din cabinetul de război își țineau respirația, urmărind pe ecranele radar traiectoria bombei. Așa cum fusese planificat, aceasta se apropie de scutul protector care acoperea partea superioară a astronavei, în încercarea de a reduce efectul negativ al exploziei pentru orașul de dedesubt.

De la bordul avionului de recunoaștere AWACS se observă o explozie violentă de lumină strălucitoare,

urmată imediat de imaginea suburbiilor orașului Houston, pulverizîndu-se, culcîndu-se pe o parte, prăbușindu-se la fel ca iarba înaltă sub o rafală de vînt. Unda de șoc se propaga în cercuri concentrice, cu o viteză înspăimîntătoare. În cîteva secunde, explozia se terminase și întrega zonă era învăluită în fum. Se formă un nor ca o ciupercă uriașă, care urca spre înaltul cerului. În cabinetul de război dezastrul nu se vedea decît ca o mică pată încețoșată, o perturbație atmosferică ce însîngerase sudul Texasului — și totuși, nimeni nu resimțea mai acut ca bărbații și femeile din acea încăpere pierderea atîtor vieți nevinovate. Cu o figură îndurerată, Whitmore și suita sa continuară să privească și să aștepte.

Cîteva minute mai tîrziu, avionul AWACS rupse tăcerea, comunicînd prin radio:

— Se pare că ținta noastră este tot în aer.

Echipa Zonei 51 gemu la unison. După douăzeci și patru de ore de cumplite deziluzii, aceasta era poate cel mai greu de suportat. Fusese ultima linie de apărare a omenirii, ultima ei șansă.

— Da, se confirmă, urmă pilotul. Acum avem o perspectivă bună. Ținta pare să fie neatinsă. De fapt, continuă să înainteze asupra orașului Houston. Iisuse Hristoase, nici măcar n-am zgîriat-o!

— Chemați înapoi celelalte avioane, zise încetișor Whitmore.

Lui Nimziki nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Poate că restul bombardierelor vor avea mai mult noroc, insistă el. Una dintre navele distrugătoare se află în drum către Chicago. Încă mai este timp s-o interceptăm și să lansăm asupra ei mai multe încărcături explozive. Nu putem, pur și simplu, să renunțăm!

— Am spus să rechemați avioanele.

Președintele se prăbuși într-un fotoliu, cu privirea ațintită în tavan. Faptul că nu reușiseră să provoace nici un fel de avarie navei extraterestre îl convinsese că nu exista nici o cale de a le împiedica să aterizeze. Deodată avu senzația că aveau timp berechet. În urma năucitoarei sale experiențe telepatice cu extraterestrul luat prizonier, știa cumva că invadatorilor le va trebui vreo cîțiva ani ca să-și debarce întreaga populație de la bordul navei-mamă.

Date fiind cele întîmplate la Houston, părea să fi sosit momentul de a reconsidera întreaga strategie de înfruntare a extratereștrilor și de a organiza rezistența pămînteană de îndată ce va începe invazia. Singurul curs logic de acțiune pe care îl întrezărea Whitmore era să aștepte ca extratereștrii să-și întemeieze orașe și apoi să facă lumea lor una cu pămîntul. Știa că omenirea va fi exterminată fără milă. *Dacă avem noroc*, își zise el, *vom muri o dată cu ei.*

LUPTÎND SĂ-ȘI ÎNVINGĂ somnul, Jasmine urmărea cu privirea focul pe cale să se stingă. Deși era frîntă de oboseală, în întuneric pîndeau prea multe primejdii, reale sau imaginare, ca să poată închide ochii. Lîngă ea, Marilyn Whitmore părea să doarmă liniștită. Bărbatul cel tăcut nu mai era la fel de tăcut ca pînă atunci: acum sforăia de parcă ar fi tăiat lemne.

În depărtare, Jas auzi bătaia unor elice de elicopter și se întrebă dacă făcuse bine luînd-o pe soția președintelui de la locul accidentului. Din cîte se părea, elicopterul sosise ca s-o caute pe Marilyn. Venirea la El Toro, mai ales după toate avertismentele auzite pe parcursul drumului, părea o enormă greșeală. Trebuia să plece numaidecît, s-o

ducă pe Marilyn la un spital, dar în graba ei de a-l găsi pe Steve, spărsese farurile camionului, atunci cînd încercase să treacă printr-un morman de moloz. Călătoria pe timp de noapte era prea riscantă.

Elicopterul se apropiase și cerceta suprafața solului cu ajutorul unui reflector. De-abia cînd ajunse la mai puțin de un kilometru, Jas se gîndi că era posibil să descopere și mica lor tabără. Înșfăcă o creangă și aținînd focul, trimițînd în aer o jerbă de scîntei. Ceilalți se treziră și văzură elicopterul, care se îndrepta spre ei, orbindu-i cu lumina reflectorului. Jas își agită brațele, arătînd spre doamna Whitmore. Spre surpriza tuturor, elicopterul coborî încet la sol, nu departe de locul unde se aflau. Jas alergă într-acolo, nerăbdătoare să ceară ajutor. Cînd văzu cine pilota uriașa pasăre verzuie, începu să rîdă și să plîngă în același timp. În culmea fericirii, se repezi spre elicopter și sări înăuntru, drept în brațele lui Steve. Îl copleși cu sărutări, apoi îi strigă, ca să acopere zgomotul elicei:

— Ai întîrziat!

El rîse și-i strigă la rîndul său:

— Știu ce mult îți plac aparițiile mărețe și dramatice.

Steve aduse din elicopter o targă și, ajutat de omul cel tăcut, o urcă pe Marilyn în coada aparatului, ca s-o transporte la Zona 51. După toate aparențele, prima doamnă nu avea să mai apuce să-și revadă soțul. Din nou tușea chinuitor și scuipa sînge.

Steve îl trase lîngă el pe bărbatul cel tăcut și-i strigă:

— Mai avem loc pentru o persoană, prietene. Nu vrei să faci un drum pînă în Nevada?

Cînd el clătină din cap în semn de refuz, Steve ridică din umeri.

— Cum dorești. Hai să mergem, Jas!

Oprindu-se în fața bărbatului tăcut, Jasmine îl întrebă:

— Nu vii și dumneata?

El se mărgini s-o fixeze cu o privire inexpresivă, apoi arătă spre grupul de răniți pe care-i adunaseră în cursul după-amiezii. Nu voia să-i părăsească. Jasmine îi înmînă cheile camionului, spunîndu-i unde erau ascunse proviziile de alimente. Înainte de a porni spre elicopter, se uită drept în ochii lui.

— Ascultă, numele meu e Jasmine Dubrow. Pe dumneata cum te cheamă?

El o privi cu tristețe, de parcă n-ar fi înțeles întrebarea.

— Hai să plecăm, Jas! îi strigă Steve. Trebuie s-o întindem.

Jasmine se smulse de lîngă bărbatul cel tăcut și alergă la elicopter, unde își legă centura de siguranță, cu ochii la bărbatul cel tăcut, care se făcea tot mai mic și mai mic, pe măsură ce elicopterul se îndepărta.

DOCTORUL ISSACS SE SIMȚEA ca un maratonist ajuns la capătul puterilor. Cele treizeci de ore de cînd muncea fără încetare începeau să-și spună cuvîntul. Tras la față și cu ochii injectați, se uită la doamna Whitmore cu un zîmbet silit. Cînd o văzu dormind, obrazul său redeveni o mască. O clipă mai tîrziu, îl văzu pe președinte venind grăbit pe coridor, cu o fetiță în brațe. În urma sa, de-o parte și de alta, Connie și un agent al Serviciului Secret se luptau să țină pasul cu el.

— Cum se simte? întrebă președintele.

Issacs îi adresă o privire care vorbea de la sine. Întorcîndu-se spre fetița care stătea în brațele tatălui ei, zise:

— Pun prinsoare că tu trebuie să fii Patricia Whitmore.

— De unde știi?

Fetița de șase ani se mira de fiecare dată cînd constata că un străin îi cunoștea numele.

— Pentru că mămica ta e aici înăuntru și pentru că știu că dorește să te vadă. Trebuie însă să-mi promiți că ai să te porți frumos, bine? E foarte bolnavă.

Cînd se văzu jos din brațe, Patricia dădu colțul ca o vijelie, de parcă n-ar fi auzit nimic.

— Îmi pare rău, domnule președinte, spuse Issacs. Poate dacă o aduceau aici mai devreme... Are hemoragie internă. Chiar dacă am fi ajuns imediat după accident, tot nu sînt sigur... Nu-și duse fraza pînă la capăt. N-o mai putem ajuta cu nimic, domnule președinte.

Whitmore puse o mînă pe umărul lui Issacs, apoi își îndreptă spatele și împinse ușile batante.

— Oh, puișorul meu!

Marilyn încercă pe cît posibil să-și strîngă fetița la piept cu un singur braț. Părea slăbită, dar nu în pragul morții.

Amintindu-și că trebuia să se poarte frumos, Patricia întinse mîna și bătu ușor cu palma pe stomacul mamei.

— Mami, eram atît de îngrijorați. Nu știam unde ești.

— Știu. Îmi pare tare rău, dar acum sînt aici, iubito.

Issacs făcu semn personalului medical să iasă din salon. Cînd și ultima persoană părăsi camera, Whitmore se apropie de pat și îngenunche alături de Patricia.

— Iubito, du-te să aștepți afară pînă se odihnește mami.

Fără prea mare tragere de inimă, fetița își sărută mama și ieși pe coridor, ca să aștepte împreună cu Connie. De cum plecă fetița, zîmbetul curajos al lui Marilyn se preschimbă în lacrimi și gemete de durere. Femeia întinse mîna, apucînd-o pe cea a soțului ei.

— Mi-e așa de frică, Tom, șopti ea, lăsîndu-și lacrimile să-i curgă în voie pe obraz.

— Hei, fără chestii de-astea, zise el, luptîndu-se să-și țină firea. Doctorul se declară optimist și zice că ai s-o scoți la capăt.

Marilyn surîse, ridicînd ochii spre tavan.

— E un mincinos, zise ea, strîngînd fără vlagă mîna soțului.

Amîndoi își sprijiniră capetele unul de celălalt și începură să plîngă. Plîngeau, se sărutau, se priveau în ochi, pînă cînd, într-un tîrziu, ea adormi pentru ultima oară.

CÎND PREȘEDINTELE ieși în cele din urmă din salon, avea obrazul complet golit de sînge și ochii injectați. Cîteva persoane așteptau ceva mai departe pe coridor, la o distanță respectuoasă, cei mai mulți cu întrebări pentru conducătorul lor. Trebuia aprobate comunicatele de presă și autorizate unele mișcări de trupe — acele mii de decizii pe care președinții le iau în fiecare zi. Dar bărbatul care ieșise pe coridor nu se simțea deloc ca un președinte. Copleșit de durere, nu era în stare să mai conducă nimic. Fără un cuvînt, își făcu loc printre cei adunați pe coridor, pînă cînd ajunse în dreptul lui Jasmine. Înainte de a reuși să vorbească, ea îi luă mîna într-a sa.

— Îmi pare rău, zise Jas. Îmi pare nespus de rău.

Tot o mai mustra conștiința că nu putuse s-o ducă pe Marilyn la doctor mai din timp.

Whitmore clătină din cap.

— Voiam doar să-ți mulțumesc că ai avut grijă de ea. Mi-a povestit tot. Se pare că ești o femeie curajoasă. Se întoarse către Steve, reușind să schițeze o umbră de surîs. Din nou dumneata! Îți mulțumesc că mi-ai dat ocazia să-mi iau rămas-bun de la ea.

Patricia venise în urma tatălui ei, pe coridor.

— Mami doarme?

Whitmore se aplecă și luă fetița în brațe, conștient că deocamdată nu avea puterea să-i explice.

— Da, iubito, murmură el, strîngînd-o la piept. Mami doarme.

PÎNĂ SĂ DEA CONNIE de Julius, pe care voia să-l roage să stea de vorbă cu fiul său, David preschimbase micul birou într-o zonă calamitată. Prefăcîndu-se mai beat decît era în realitate, tînărul aruncase cu scaunele prin toată încăperea și răsturnase frigiderul cu fundul în sus. Cînd Julius îl văzu prin peretele de sticlă și se grăbi să intre în birou, David tot mai vocifera, continuînd să dea cu picioarele în mobilier.

— David! David! Ce dracu' faci aici? Încetează chiar în clipa asta!

David era, oricum, la capătul puterilor. Își întrerupse activitatea febrilă exact atît cît să-i explice:

— Nu se vede? Fac totul praf.

— Asta e foarte limpede, îl liniști Julius. Dar de ce? De ce faci totul praf?

— Trebuie să ardem pădurile care ne aduc ploaie, tăticule. Trebuie să aruncăm undeva toate deșeurile toxice! Ca să-și ilustreze spusele, goli un coș de gunoi, apoi îl azvîrli în peretele opus. Trebuie să poluăm aerul! Să sfîșiem stratul de ozon! Poate, dacă ne distrugem suficient de mult planeta, ceilalți n-or s-o mai vrea.

Ținînd cu grijă o ceașcă de cafea lăsată de cineva pe marginea biroului, David se străduia să-i tragă un șut. Rată de departe și se trezi căzînd în fund în mijlocul dezordinii care era opera lui.

— Ei bine, zise Julius, rotindu-și privirea prin încăpere și admirînd lucrarea fiului său, pot spune că începutul e promițător. Biroul a fost poluat în mod oficial. De-acum nu mai contează dac mă omoară marțienii: cînd va sosi nota de plată pentru pagubele de aici, voi muri de inimă.

Se apropie de David, care se trînti pe spate, cu capul în palme și gemînd. Făcîndu-și puțin loc, Julius se așează lîngă fiul său. Bănuia că tot tărăboiul lui David avea de-a face cu Connie mai mult decît era dispus el să recunoască. Căută cuvîntul cel mai potrivit pentru acel moment.

— Ascultă, începu bătrînul. Fiecare om trăiește o clipă în care își pierde credința. Uite eu, de pildă. N-am mai stat de vorbă cu Dumnezeu de la moartea mamei tale.

David deschise ochii, surprins de mărturisirea tatălui său.

— Totuși, uneori, continuă gînditor bătrînul, trebuie să stai și să-ți amintești de toate lucrurile pe care le ai. Trebuie să fii *recunoscător*.

David pufni disprețuitor, acoperindu-și din nou obrazul cu palmele.

— Ce ne-a mai rămas pentru care să fim recunoscători?

— De exemplu... Julius se uită de jur-împrejur, în căutarea unei idei salvatoare. Negăsind pentru moment nici una, zise singurul lucru care-i trecu prin minte: Sănătatea ta! Cel puțin, ești sănătos.

Știa că era un argument destul de șubred, așa că nu-l învinovăți pe David, care scosese un nou geamăt. Cu toate acestea, își apucă fiul de un braț și începu să-l tragă, vrînd să-l ridice în picioare.

— Hai, sus. Vino să căutăm o haină și o ceașcă de cafea. Băutura îți slăbește organismul. Nu vreau să răcești.

Fără chef, David se lăsă pus pe picioare. Deodată încremeni, fulgerat de o idee nemaipomenită. Pe buze îi flutură ceva ce aducea vag cu un surîs.

— Cum ai zis adineauri?

— Despre credință? Că uneori omul poate trăi toată viața...

— Nu, pe urmă. Imediat după asta.

David se întoarse și privi la nava extraterestră aflată de cealaltă parte a peretelui de sticlă.

— Ce anume? Că ai putea răci?

— Asta e, tată. Iată răspunsul. Boală. Frig. Slăbirea capacității de apărare! E foarte simplu. Tată, ești un geniu!

Julius îl privi lung și bănuitor, întrebîndu-se dacă nu cumva pînă la urmă fiul său o luase razna.

CÎND JULIUS REUȘISE s-o convingă într-un tîrziu că David era suficient de treaz ca să se apuce de o treabă ca lumea, Connie se dusese la președinte și-l rugase să vină în hangar, unde David voia să-i facă o demonstrație legată de nava extraterestră. Tînărul Levinson susținea că avea un plan.

Grupul se adunase pe platforma de observație și acum stătea în așteptare.

— Ei bine, domnișoară Spano, ce înseamnă toate astea? întrebă Nimziki, agasat încă din prima clipă cînd păsise înăuntru.

— Zău că n-am idee, răspunse ea, adresîndu-se întregului grup. A cerut să vină toată lumea aici, ca să ne arate ceva în legătură cu nava spațială.

Nimziki se zbîrli la gîndul că fusese convocat de un civil, fără să capete măcar un răspuns fără ocolișuri.

— Atunci să terminăm odată, zise el arțăgos. Cu toții avem lucruri mai importante de făcut.

Connie era sătulă de aerele acestui dobitoc. Își puse mîinile în șolduri, gata să se ia la harță cu el, dar chiar în clipa aceea în hangar își făcu apariția președintele, coborînd cu pași mari rampa de oțel. Chemă cîțiva consilieri într-o parte a rampei, unde urmă un schimb rapid de cuvinte.

Dylan, care stătea lîngă Steve, întrebă cu voce tare:

— Nava aceea chiar zboară în spațiul cosmic?

— Sigur că da, răspunse Steve.

David se ivi în deschizătura trapei și coborî scara, sărind pe piedestalul mare pe care se sprijinea nava. Dădu tehnicianului rămas înăuntru cîteva instrucțiuni de ultim moment, apoi alergă către platforma de observație.

— Ce vrei să ne arăți, David?

De data asta, folosirea numelui de botez nu mai implica nici un fel de provocare. Whitmore fusese lovit atît de greu și de atîtea ori în ultimele două zile, încît se simțea prea epuizat ca să mai facă demonstrații de autoritate. Acum vorbise ca de la un om înfricoșat la altul.

— Doamnelor și domnilor, fete și băieți, începu David, imitînd îndeaproape maniera răposatului doctor Okun. Am pus la punct o mică demonstrație. Nu va răpi mai mult de un minut din timpul dumneavoastră. David vîrî mîna într-un coș de hîrtii, scoțînd de acolo o cutie de tablă pentru sifon. Acum vom recicla chestia asta, vorbi el ca pentru sine.

Se înapoie la nava spațială și întinse mîna ca să așeze cutia pe vîrful aripii. Apoi se duse din nou pe platforma de observație și-i făcu semn tehnicianului de la parbrizul navei. Acesta apăsă un buton, după care ridică degetul mare către David. Privind la cei adunați pe platformă, David își dădu seama că le captase interesul.

— Domnule maior Mitchell, din locul unde vă aflați, credeți că puteți doborî cu pistolul cutia de pe aripă?

Mitchell se uită spre președinte, iar acesta înălță din umeri, ca și cum ar fi spus: „De ce nu?" Maiorul deschise tocul pistolului și-și scoase arma. După ce mai aruncă o privire nedumerită de jur împrejur, Mitchell, care era un țintaș de elită, ridică brațul și ochi cutia, apoi apăsă încet pe trăgaci. Cu o pocnitură, glonțul țîșni de pe țeavă și se izbi de ecranul protector. Un clinchet puternic anunță că glonțul ricoșase de una dintre pasarelele metalice de deasupra. Brusc, toată lumea își pierdu entuziasmul pentru experiment.

— Hopa, la asta nu m-am gîndit, se scuză David. Vedeți dumneavoastră, cutia este protejată de scutul invizibil al navei. Nu putem pătrunde prin sistemul lor de apărare.

— Asta știam și noi, replică Nimziki. În definitiv, unde vrei să ajungi?

— Iată unde, declară David, trecînd la partea pozitivă a demonstrației sale. Din moment ce nu le putem străpunge scuturile, va trebui să ne furișăm în spatele lor. David se îndreptă către un stativ mobil pentru unelte, unde își lăsase laptop-ul. Acesta era conectat la un cablu care trecea prin scutul de protecție, ajungînd în carlinga astronavei, unde era introdus în dispozitivul de acționare a scutului, pe care-l reparase ceva mai devreme în aceeași zi. Durează numai o secundă.

David tastă instrucțiunile pentru dispozitiv, apoi își privi fix ceasul de mînă, făcînd în gînd numărătoarea inversă. Și-acum, domnule maior Mitchell, din punctul de vedere al asistentului meu din carlingă, scutul continuă să protejeze cutia. Omul dinăuntru nu s-a atins de nici un instrument. Vreți să trageți încă o dată în cutie?

Nu tocmai încîntat să mai trimită un glonț care să ricoșeze în interiorul buncărului, Mitchell se uită posomorît la David. De-abia cînd Grey îi făcu semn să execute ceea i se ceruse, acceptă să-și scoată din nou arma din toc.

— Ia stați puțin!

Steve nu avea de gînd să riște. Îl duse în brațe pe Dylan pînă în capătul de sus al rampei, în spatele peretelui de beton. Cei mai mulți îi urmară exemplul. Mitchell ochi cu atenție și apăsă pentru a doua oară pe trăgaci. De astă-dată cutia zbură cît-colo, iar glonțul se izbi de peretele din fund al uriașului hangar.

— Cum ai reușit una ca asta? întrebă generalul Grey, vizibil impresionat.

— I-am dat o răceală.

Zîmbind radios, mîndru nevoie-mare, Julius dădu din cap spre toți cei din grup. Curios, președintele se apropie de locul unde David continua să lucreze la computer.

— Mai precis, continuă David fără să ridice ochii, i-am introdus un virus. Un virus de calculator. Acesta e o mică pacoste. Foarte greu mai scapi, o dată ce te-ai pricopsit cu unul.

Cu un ultim gest teatral, apăsă tasta ENTER, apoi întoarse computerul către Whitmore și Grey, să le arate graficul pe care-l obținuse. Președintele studie ecranul cîteva clipe, dînd din cap în semn de încuviințare.

Grey, care se pricepea la computere, dar în același timp le detesta, nu-și lua ochii de la David.

— Vrei să spui că poți trimite un semnal care să dezactiveze *toate* scuturile lor de protecție?

David își puse degetul pe vîrful nasului.

— Întocmai. Așa cum ei s-au folosit de sateliți împotriva noastră, noi putem utiliza semnalul propriilor lor scuturi împotriva lor... Cu o singură condiție.

— Ce condiție?

— Dacă reușim să plantăm virusul în nava-mamă, atunci ea îl va transmite navelor distrugătoare de orașe, precum și navelor de atac, de tipul celei pe care o avem aici. Okun ne-a spus că puterea acestei nave provenea direct de la nava-mamă, prin urmare afirmația trebuie să fie valabilă și pentru navele mai mari.

— Îmi pare rău că vă stric petrecerea, Nimziki se furișase pînă la marginea platformei de observație, unde se aplecase peste balustradă ca să privească monitorul computerului, dar totuși, cum propuneți să „infectați" nava-mamă cu acest virus? Doar nu au pagină WEB pe Internet!

Se uită de jur împrejur, așteptînd ca ceilalți să guste gluma.

David răspunse fără să ezite.

— Va trebui să pilotăm această navă dincolo de limita atmosferei terestre și să facem joncțiunea cu nava-mamă.

Vorbea de parcă ar fi fost ideea cea mai simplă și mai firească din lume.

Steve ciuli urechile, așa cum se întîmpla de fiecare dată cînd se discuta despre nave spațiale. Îl lăsă jos din brațe pe Dylan și coborî rampa, ca să audă mai bine. David desfășură una dintre fotografiile luate prin satelit, care reprezenta nava-mamă — colosul lung de șapte sute de kilometri, ce aștepta răbdător în spatele Lunii ca navele distrugătoare să-i deschidă drum. Absorbit, David îi dădu președintelui unul dintre colțurile fotografiei începătoșate, de mărimea unui afiș.

— Iată, arătă el spre ceea ce părea a fi o rampă de încărcare. Putem pătrunde pe aici. Se pare că modelul navelor extraterestre respectă o anume logică. Dacă și a noastră e la fel cu navele distrugătoare de orașe, atunci aceasta e intrarea principală.

David simțea că politicienii și șefii militari din jurul său erau mai mult decît sceptici.

— Știți ceva? Probabil că David are dreptate. Intervenția lui Steve în miezul unor discuții atît de aprinse surprinse pe toată lumea, inclusiv pe el însuși. Toți întoarseră ochii către el, așa încît continuă: Cînd am zburat deasupra navei de la Los Angeles — distrugătoare de orașe, parcă așa le-ați numit — am trecut pe lîngă poarta aceasta și am zărit și eu găuroiul... vreau să spun uriașa rampă de încărcare din interior. Navele mai mici stăteau parcate grupuri-grupuri în jurul unei structuri centrale de forma unui turn.

— Doctorul Okun mi-a arătat că chestia aceea ca o aripioară de pe partea superioară a navei de atac e plină de sîrme și sîrmulițe. El presupunea că, indiferent de tipul de legare la computer, aripioara reprezintă conectorul. Cînd una dintre aceste nave de atac pătrunde în pîntecele unor nave mai mari, prin intermediul aripioarei se stabilește un anume tip de legătură.

— Oh, scutește-mă cu literatura asta științifico-fantastică de proastă calitate, gemu Nimziki de pe platforma de observație. Planul dumitale e atît de plin de „ce-ar fi dacă ar fi", încît sună de-a dreptul ridicol.

Fără să-i acorde vreo atenție, Grey întrebă:

— Cît timp vor fi dezactivate scuturile?

— E greu de presupus, răspunse David. De îndată ce vor descoperi virusul, ar putea dura numai cîteva minute pînă să găsească o cale de a scăpa de el. Nu mi se pare foarte complicat, dar nici nu cunosc prea multe despre sistemul lor.

— Cu alte cuvinte, propui să coordonăm un contraatac mondial într-un interval de numai cîteva minute?

Nimziki clătină din cap. Era ridicol.

Grey se întoarse să-l înfrunte pe fostul șef al spionajului.

— Am restabilit legătura radio cu Asia. Semnalul este slab, dar în mod normal putem trimite unele instrucțiuni. Dacă izbutim să trecem de blestematele alea de scuturi, s-ar putea să reușim.

Zîmbetul disprețuitor al lui Nimziki se topi. Era furios că această idee de debil mintal cîștiga atît de mult teren, în timp ce alternativa perfect plauzibilă a unui atac nuclear, *planul lui*, eșuase după prima încercare. Dacă i-ar fi stat în puteri, i-ar fi încuiat pe toți cei de față în nava spațială, apoi ar fi ordonat el însuși ofensiva.

Abia mascînd atacul la adresa lui Whitmore și dînd a înțelege că se adresa întregii asistențe, declară cu glas răsunător:

— Nu pot să cred că acceptați asemenea gogomănie. Nu dispunem nici de resurse, nici de oameni ca să lansăm un atac de acest fel. Dacă am avea două luni în care să-l pregătim, poate că da. Ca să nu mai vorbesc de mormanul *acela* de fier vechi! strigă el, arătînd spre nava spațială. Tot acest plan absurd se bazează pe o farfurie zburătoare netestată, pe care nimeni de pe glob nu este pregătit s-o piloteze.

Steve îl întrerupse pentru a doua oară. Făcu un pas înainte și-și drese glasul.

— Ăă... cred că eu aș avea pregătirea necesară, domnule. Nimziki îi aruncă o privire asasină, dar Steve continuă să vorbească. Am văzut nava în acțiune. Știu cum se manevrează. Se uită în ochii președintelui. Cu îngăduința dumneavoastră, domnule președinte, aș dori să fac o încercare.

— Dar obiectul ăsta e o ruină. S-a prăbușit în anii '40, pentru numele lui Dumnezeu! Nici măcar nu știm dacă mai poate zbura.

— Aha! David deveni încă o dată centrul atenției. O echipă formată din oamenii lui Okun aștepta la intrare. Dați drumul la elementele de ancorare! strigă el, la fel ca un îmblînzitor de circ. Înălță privirea către Connie, care stătea pe platforma de observație. Ea ridică ochii în tavan, dîndu-i a înțelege cît de țicnit îl socotea și cît de mult se mîndrea cu asta. Haideți, haideți, dați drumul la ancore.

Operațiunea dură mai mult decît își închipuise David, dar cînd tehnicienii desfăcură și ultima legătură de oțel, se auzi un zăngănit puternic cînd nava se ridică de la sol cu o smucitură.

În secunda următoare, corpul ei, măsurînd optsprezece metri, se înălță în aer, planînd nesigur deasupra capetelor tuturor. La o înălțime de cinci metri se echilibră și rămase la fel de liniștită cum stătuse în ultimii cincizeci de ani. Întreaga asistență se uita la David, cu gurile căscate de uimire.

— Alte întrebări?

Toți se priveau unii pe alții. Nici măcar Nimziki nu mai știa ce să spună. În cele din urmă, Whitmore rupse tăcerea. Clătină din cap, lăsînd să se înțeleagă ce gîndea despre plan, apoi declară:

— E o idee îndrăzneață, dar haideți să încercăm.

Brusc, toți începură să vorbească, să pună întrebări sau — la fel ca Nimziki — să-și spună părerea asupra motivelor pentru care planul era de la bun început sortit eșecului. David se duse pînă la marginea platformei de observație, unde întinse mîna și-l trase pe Steve de cracul pantalonilor de uniformă. Tînărul pilot își luă ochii de la nava extraterestră și se aplecă să-l audă mai bine pe David.

— Chiar crezi că ai să poți pilota comedia asta? întrebă David, arătînd limpede că nu avea încredere în priceperea lui Steve.

Steve îi întoarse complimentul.

— Iar tu chiar crezi că ai să poți face toate rahaturile alea cu care te-ai lăudat?

DUPĂ CÎTEVA MINUTE, Connie îi însoțea pe generalul Grey și pe președinte în cabinetul de război improvizat în cadrul Zonei 51. Vorbeau cu toții deodată, concretizînd unele detalii ale planului sau anticipînd o parte din marile dificultăți de comunicare pe care urma să le implice un atac mondial simultan. Pentru întîia oară după un timp care le păruse nespus de lung, întrezăreau o rază de speranță.

— Stați!

Fusese o comandă, nu o rugăminte. Cei trei întoarseră capul, dînd cu ochii de Nimziki, care venea ca o furtună în urma lor.

— Acum ce mai e? murmură Connie ca pentru sine.

Ministrul apărării se apropie de președinte, fără a-i lua în seamă pe ceilalți doi. Glasul său avea o răceală ca de gheață. Ca de obicei, își alesese cuvintele așa încît să rănească cît mai mult posibil.

— Înțeleg că încă sînteți tulburat de moartea soției dumneavoastră, zise el, aplecîndu-se spre Whitmore, dar aceasta nu-i o scuză ca să comiteți o altă greșeală fatală. O analiză obiectivă a situației din punct de vedere militar...

Nimziki nu mai apucă să-și ducă fraza pînă la capăt. Înainte să-și dea seama ce se întîmplă, Whitmore îl înșfăcă de reverele hainei și-l izbi cu spatele de perete, țintuindu-l acolo. Președintele își apropie obrazul la numai cîțiva centimetri de cel al lui Nimziki.

— Singura greșeală pe care am comis-o a fost să numesc un individ perfid și ipocrit ca dumneata în fruntea unei agenții guvernamentale. Dar îmi pare bine s-o spun, e o

greșeală pe care nu mai sînt obligat s-o suport. Domnule Nimziki, ești concediat! Cu o ultimă smucitură, îi dădu drumul din strînsoare și se trase un pas înapoi. Sfredelindu-l cu o privire amenințătoare, adăugă ca un ultim avertisment: Ferește-te pe cît posibil să mai apari în calea mea, altfel pun să te aresteze, sub acuzația de amenințare la adresa securității naționale.

Nimziki îi ceru din ochi ajutor lui Connie, apoi lui Grey, dar nu primi nici un răspuns.

Pornind din nou pe coridor, Whitmore reluă discuția din punctul unde o lăsase.

— Vreau ca maiorul Mitchell să pregătească toate avioanele pe care va reuși să le adune și totodată să găsească piloți stăpîni pe meserie, care să le manevreze.

În spatele lor, îl auziră pe Nimziki vorbind de unul singur.

— Nu-mi poate face mie una ca asta!

Connie nu se mai putu abține. Privind peste umăr, zise, fără să-și poată ascunde satisfacția:

— Tocmai ți-a făcut-o!

PATRU PILOȚI BRITANICI, transpirați și nebărbieriți, făceau tot ce le stătea în putință ca să se ferească de soarele ucigător al verii din Arabia Saudită. Ridicaseră un cort încăpător, pe care unul dintre ei, pe nume Thomson, îl transportase în compartimentul personal de sub fuzelaj, iar acum ședeau jos, pălăvrăgind ca să-și omoare timpul și așteptînd să se întîmple ceva. Unul dintre ei, Reginald Cummins, părea să fie șeful. Fără a fi mai mare în grad, Reg se afla totuși în postura de conducător, fiindcă era singurul care avea cît de cît idee despre Orientul Mijlociu. Ceilalți trei nu veniseră decît ca să livreze avioane noi la baza Khamis Moushait, cînd se dezlănțuise iadul. Reg era

încartiruit acolo permanent. Vorbea araba destul de bine și, mai important decît atît, știa cum să discute cu grupurile de piloți fără să jignească pe nimeni — lucru destul de dificil în Orientul Mijlociu, mai cu seamă în situația lor actuală.

— În timp ce zburam spre Malta, am auzit posturile americane, tocmai spunea Thomson. Nu erau codificate, nici bruiate, nimic. Unul dintre ele anunța că sirienii mai au o escadrilă intactă lîngă strîmtoarea Golan.

— Înălțimile, îl corectă Reg. Înălțimile Golan, repetă el, arătîndu-i lui Thomson unde anume se aflau pe hartă. Dacă i-am putea convinge să coopereze, poziția lor ar fi excelentă ca să ne aducă întăriri, în caz că s-ar ajunge la o luptă aeriană. Din păcate, e greu de tratat cu ei, nu prea știu ce-i spiritul de echipă.

Deodată pînza cortului se dădu la o parte, într-un cor de strigăte. Thomson se răsturnă pe spate în șubredul său scaun pliant, cu pistolul scos din teacă încă înainte de a atinge pămîntul. Un bărbat înalt și tuciuriu, cu barbă și mustață stufoasă, le striga celor din cort cuvinte pe care aceștia nu le înțelegeau. Uniforma verde îl identifica drept soldat iordanian, probabil singurul care nu vorbea engleza. Pe obrazul lui Reg nu se clinti nici un mușchi. Îl fixă pe tînăr cu o privire calmă, pînă cînd acesta coborî brusc pînza cortului, luînd-o la fugă.

— Ce mama dracului înseamnă toate astea?

Cei trei piloți aflați în trecere încă nu-și reveniseră din sperietură.

— Se pare că au recepționat un semnal. E în vechiul alfabet Morse, însă ei nu reușesc să-l descifreze. Vor să ne ducem noi și să vedem dacă e în engleză.

— Alfabetul Morse? Da' ce naiba au aici, cabluri de telegraf? întrebă unul dintre cei trei, pe nume Sutton.

Apoi, privind serios spre Reg, adăugă: Oare ar putea fi vreo capcană?

Reg ridică din umeri și ieși primul sub soarele orbitor și fierbinte al după-amiezii. Aproximativ de cealaltă parte a globului, lîngă lacul Groom, acolo unde se afla Zona 51, circa o sută de avioane de luptă aterizaseră în mijlocul pustiului, pe fundul neted al altui lac secat. Avioanele parcaseră care cum apucase, gata să-și ia zborul într-o sută de direcții diferite, de îndată ce avea să fie dat semnalul de plecare. Era cu adevărat o arenă internațională, unde piloți de unsprezece nații diferite — care, în alte împrejurări, mulți ar fi deschis focul unii asupra altora — se ascundeau împreună in mijlocul deșertului. Fără voia lor, deveniseră aliați.

— Tot nu-mi vine să cred, zise zîmbind Reg, amuzat de ironia situației. După șaptezeci și cinci de ani de tratative diplomatice susținute rămase fără rezultat, iată că la douăzeci și patru de ore de la sosirea nemernicilor ălora, sîntem cu toții o familie mare și unită.

— Eu n-aș numi-o chiar așa, zise Thomson, ținîndu-se aproape de Reg și salutînd cu un zîmbet scurt și neliniștit un grup de piloți irakieni care fumau la umbra avioanelor.

Irakienii îi urmăriră pe englezi cu o privire inexpresivă pînă cînd aceștia trecură mai departe.

— Nu-mi face impresia că flăcăii ăștia ar avea suflet de familiști.

— Închipuie-ți ce simt israelienii!

Imediat pe locul doi ca număr după contingentul saudit, avioanele israeliene — impresionantele F-15 — se vedeau ceva mai încolo, toate parcate în același unghi, pregătite de o decolare simultană.

— Ce se întîmplă? le strigă unul dintre piloți, cu o armă Uzi proptită neglijent de umăr.

— Primesc informații. În alfabetul Morse, îi strigă Reg.

Soldatul își aruncă țigara și alergă spre grupul de englezi.

— Mă invitați și pe mine?

Reg zîmbi, fără să încetinească pasul.

— Nu văd de ce nu.

Interiorul sofisticatului cort arab arăta ca un talcioc de aparatură electronică. De la o bază din apropiere fusese adusă o mare cantitate de echipament radio, care acum zăcea împrăștiat peste tot, pe diverse covoare, parașute și prelate. Piloți din mai multe țări arabe discutau grupuri-grupuri. Cînd intrară nou-veniții, încetă brusc orice conversație. Urmă un moment de tensiune, în care piloții unor țări aflate în conflict se săgetară din priviri. Arabii păreau din cale-afară de neliniștiți că în cortul lor se afla un israelian înarmat. După cîteva minute încordate, cînd nimeni nu îndrăznise să respire, cu atît mai puțin să rostească vreun cuvînt, Reg fuse cel care sparse gheața.

— *Latuklaka ya awlad enho nel mohamey betana*, ceea ce în mare însemna „Nu vă faceți griji, băieți, el e avocatul nostru".

Deodată, cei din cort izbucniră în hohote de rîs nepotolite — toți, cu excepția celor trei piloți englezi. Totuși, schițară și ei un zîmbet, dornici să risipească încordarea.

— *Ana shaif ho gab mae kommelhaber betae*(Văd că și-a adus și stiloul), glumi unul dintre arabi, stîrnind alte hohote de rîs.

Spre surpriza tuturor, israelianul intră și el în joc. Spuse glumind în argoul palestinian că era *Wakeh el-police Israeli ala estama rat el-ehtafalat elmausda ra* — semnatar oficial al unui document trimis de poliția secretă israe-

liană. În cort se rîdea atît de tare, încît și alți piloți vîrîră capul înăuntru, să vadă ce se petrecea.

— Prin urmare, unde-i mesajul acela în Morse? întrebă Reg.

Unul dintre arabi îi întinse căștile. În loc de punctele și liniuțele la care se așteptase, Reg auzi un glas care, după toate aparențele, făcea un anunț urgent. Însă linia avea prea mulți paraziți. Reg făcu semn tuturor să păstreze tăcerea și cei din cort se conformară. Mesajul era transmis din cabinetul de război al Zonei 51. Pînă să ajungă la Ar-Rub Al-Khali, fusese deja retransmis de mai multe ori. Reg nu pricepea mai nimic.

— Așteaptă, ai să auzi, îi spuse unul dintre piloții aviației regale saudite.

Într-adevăr, de îndată ce vocea înăbușită și nedeslușită termină anunțul, mesajul se repetă tare și clar în alfabetul Morse. Lui Reg îi luă doar cîteva minute să-l noteze și alte cîteva să-și descifreze propriul scris.

— E de la americani, anunță el. Vor să organizeze o contraofensivă.

— La dracu', era și timpul. Care-i planul lor? întrebă Thomson.

— Păi... ei bine, e al dracului de original.

Zîmbi larg, apoi începu să le dea amănunte.

DOUĂZECI ȘI PATRU de avioane rusești MIG erau parcate două cîte două pe o mare întindere de gheață. Primiseră ordin să se ridice de la sol și să atace nava care nimicise deja Moscova, iar acum se îndrepta spre St. Petersburg. Cînd o parte din avioane începuse să se zdrobească de scutul protector al navei, misiunea eșuase. Pe drumul de întoarcere la baza din Murmansk, piloții aflaseră cu oroare că aceasta fusese invadată și distrusă de un roi de nave tip pisici-de-mare. Orașul Murmansk se

găsea deasupra Cercului Polar, iar escadrila zburase mult mai departe, către nord, ca să se ascundă printre ghețurile pe care le cunoștea atît de bine. Trecuseră de paralela optzeci și cinci și aterizaseră în mijlocul insulelor stîncoase ale arhipelagului Franz Iosif, unde încă nu se topise zăpada.

Sosiseră în cursul dimineții și de atunci stăteau pe loc, așteptînd noi ordine. Pe timpul zilei, razele de soare reflectate în parbriz încălziseră carlingile, dar o dată cu lăsarea nopții, piloții simțeau cum frigul le pătrunde pînă în oase. Abătuți și înfometați, stăteau în avioanele lor, așteptînd ceas după ceas.

În jurul orei nouă, unul dintre ei umblă întîmplător la radio și descoperi ceva tocmai la capătul scalei. La început crezu că extratereștrii comunicau între ei prin sunete asemănătoare unor clinchete, dar, în cele din urmă, își dădu seama că era vorba de alfabetul Morse și-i făcu atenți pe camarazii săi. Din fericire, mesajul se repetă de mai multe ori. După aproape două ore de la prima interceptare, comandantul escadrilei, căpitanul Tcenko, se adresă tuturor prin radio.

— Americanii afirmă că pot dezactiva scuturile de protecție pentru cel puțin cinci minute.

— *Da,da! Maladiet*[1]!

Ceilalți sprijiniră planul cu entuziasm. Orice plan era o alternativă mai bună decît să-și petreacă restul nopții pe întinderea de gheață.

— Cînd vor să lanseze atacul?

LA SAPPORO, insula cea mai nordică a arhipelagului japonez Hokkaido, coastele munților erau împînzite cu unele dintre cele mai puternice receptoare și emițătoare civile de semnale din întreaga lume. La

1 Vrednici băieți (n.trad.).

aproape două mii de kilometri de sediul radioteleviziunii din Tokio, aceste sensibile aparate reprezentau veriga de legătură între capitală și provincie. Inginerii veniseră la lucru ca de obicei, dar rămaseseră peste program de îndată ce înțeleseseră că s-ar putea face utili. Alături de ei, în jurul emițătoarelor de radio și televiziune se adunaseră mai mulți membri ai contingentului de voluntari. Deși Japonia nu dispunea decît de o aviație simbolică, alcătuită în principal din avioane de marfă și transport de armament, totuși erau hotărîți să participe la contraofensivă. Tot japonezii trimiseră mesajul în mai multe limbi, pe aproape întreg cuprinsul Asiei.

— Atacul va fi declanșat peste treisprezece ore, se spunea în mesaj, la 9:00 p.m. GMT.

Pe măsură ce soseau confirmări din partea diverselor guverne sau forțe de luptă răspîndite în Asia, stația din Hokkaido transmitea informațiile pe unde scurte la Havai. De acolo mesajele erau trimise vasului american *Steiner*, aflat la peste trei sute de kilometri în largul coastei Oregonului, iar de aici la avioanele Boeing 747 de lîngă San Antonio. Pe măsură ce datele ajungeau la Zona 51, ele erau înregistrate pe o hartă a lumii, lipită de peretele cabinetului de război.

— Cum stau lucrurile? întrebă președintele.

— Mai bine decît ne așteptam, încuviință Grey, arătîndu-i harta punctată cu sute de mici jaloane autocolante, fiecare reprezentînd o escadrilă de aviație gata de atac. Încă sîntem în stadiul de evaluare a forțelor de luptă, dar situația pare promițătoare. Europa a fost lovită aproape la fel de greu ca noi, însă, după toate probabilitățile, Orientul Mijlociu și Asia și-au păstrat intacte cincizeci la sută din capacitățile de luptă. În plus, nouă ne-au rămas portavioanele.

— Cum rămîne cu trupele noastre de aici?

— Din păcate, veriga slabă sîntem noi. Javrele alea ne-au distrus aproape toate bazele situate la vest de Mississippi. De la Lackland au scăpat cîțiva piloți, care se îndreaptă către noi. Pe lîngă aceasta, urmează să mai primim din Oregon un transport de arme și muniții, dar...

Generalul clătină din cap.

— Dar ce?

— Mitchell are o mulțime de avioane aici, la bază, numai că nu dispunem de piloții necesari ca să le manevreze.

— Găsește-i! ordonă Whitmore, ca și cum cu puțină bunăvoință din partea lui Grey, totul s-ar fi rezolvat.

TREIZECI DE MINUTE MAI TÎRZIU, Miguel intră în rulota familiei Casse, străduindu-se să nu facă nici cel mai mic zgomot. Toate luminile erau stinse și nu voia să-l trezească pe Troy. Trase ușa după el și începu să se descalțe.

— Unde mama dracului ai umblat? tună prin întuneric glasul lui Russell. Și unde-i soră-ta?

Vocea îl sperie pe Miguel, care aprinse lumina. Russell ședea pe marginea patului în cel mai îndepărtat ungher al rulotei neîncăpătoare, chiar lîngă Troy, care dormea.

— Uf, ce m-ai speriat!

— Răspunde!

Miguel credea că terminaseră cu astfel de tîmpenii în cursul după-amiezii, cînd își uniseră eforturile ca să-l salveze pe Troy. Nu știa ce-l apucase pe Russell așa, dintr-o dată.

— Alicia stă de vorbă cu puștiul ăla, Philip. De acolo vin și eu. E un băiat tare de treabă. Înainte ca Russell să poată face vreun comentariu, se grăbi să schimbe subiectul. Cum se simte Troy?

Stratagema reuși. Russell se uită la copilul care dormea cu gura turtită în pernă și zîmbi.

— Doarme bușteau. Fii atent la mine. Bătu tare cu degetul în obrazul băiatului. Vezi? Tai lemne pe el. Cred că o să se facă bine. Ce ușurare, nu?

— Da, încuviință Miguel, deși începea să simtă că ceva nu era în regulă — nu cu Troy, ci cu tatăl lor. Pot să te întreb ceva, fără să faci tărăboi?

— Dă-i drumul.

— Ai băut?

Russell schiță surîsul lui de copil prins asupra faptului. Cu numai cîteva ore înainte, făcuse un jurămînt solemn că nu va mai pune în gură picătură de alcool, pînă cînd nu se va sfîrși toată povestea, fiindcă, oricum, i se terminase băutura.

— Nu m-am putut abține, băiete. Uitasem de mica mea provizie din avion. În carlinga vechiului biplan te împiedicai de mai multe sticle de Jack Daniel's decît într-un magazin de băuturi alcoolice pe timpul unui cutremur. Hei, de ce nu bei și tu ceva cu mine, să sărbătorim?

Agită sticla prin aer, parcă pentru a-l ispiti pe băiat.

Dezamăgit, Miguel își luă pantofii și ieși ca din pușcă, trîntind ușa după el.

— Miguel, vino înapoi! îl strigă Russell, poticnindu-se către ușă. Nu fi supărat. Haide, Miguel!

Îl văzu dispărînd ca o furtună printre mașinile refugiaților. Decis să se justifice, Russell porni după el. Nisipul bătătorit era încă fierbinte sub tălpile lui goale. Coti și ajunse chiar în centrul așezării provizorii.

Lîngă un foc mare de tabără era parcat un jeep care avea în spate două megafoane. Unul dintre subordonații lui Mitchell stătea în interiorul vehiculului, vorbind la un microfon.

— ...cînd urmează să lansăm contraofensiva. Întrucît nu dispunem de forțe suficiente, rugăm pe toți cei care au experiență de zbor și care știu să piloteze un avion să se ofere voluntari. Este de preferat o pregătire militară, dar, în același timp, ne sînt utili toți cei care se socotesc în stare să manevreze un avion.

— Hei! Mă ofer eu! îi strigă Russell ofițerului, dînd grăbit la o parte pe cei aflați în calea lui. Știu să zbor. Adică sînt pilot. Am și un avion.

În entuziasmul care-l cuprinsese, Russell arătă spre vechiul său biplan Haviland, cu mîna în care continua să țină sticla de whiskey. Cîțiva din mulțime începură să rîdă.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu cred că e cazul, zise militarul, străduindu-se să fie politicos.

Auzindu-l, pe Russell îl apucară toate pandaliile. Beat mort și duhnind a băutură, se apropie de ofițer, cu un aer vag amenințător. Nu observase că soldații de la poliția militară își scoteau bastoanele de cauciuc.

— Nu m-ai înțeles, dom'le. Trebuie să iau parte la atac. M-au nenorocit pe toată viața și asta-i șansa mea să mă răzbun pe scîrbele alea... obiecte, creaturi sau ce-or fi ele.

— Luați-l de aici pe caraghiosul ăsta, ordonă ofițerul.

Cîțiva soldați din poliția militară îl înșfăcară pe Russell de amîndouă brațele și-l duseră fără prea multe menajamente acolo de unde venise, ignorînd bolboroselile lui despre răpirea petrecută cu ani în urmă.

— Nu ești în stare să pilotezi un avion, zise unul din ei, eliberîndu-l cu un brînci. Du-te undeva și trage pe dreapta, pînă îți trece damful. Poate că atunci cînd te trezești, vor mai avea nevoie de piloți.

Russell îi privi cum se îndepărtau, apoi ridică sticla la gură, ca să mai tragă un gît. Dîndu-și seama ce era pe cale

să facă, scuipă băutura și izbi sticla cu sete de pămînt, făcînd-o țăndări în jurul picioarelor goale.

MASIVA UȘĂ CIRCULARĂ a laboratorului-depozit rămăsese întredeschisă. Connie o împinse de perete și dădu cu ochii de Julius, care se afla înăuntru. Bătrînul se sili să-i zîmbească larg.

— Aici erai, te-am căutat peste tot, zise Connie, dar socrul ei se mărgini să dea din cap și să-i surîdă. Ea adulmecă prin aer și întrebă: *Fumezi* cumva aici?

Prins asupra faptului, Julius scoase un rotocol imens de fum și dădu la iveală țigara ascunsă la spate.

— Puțin, mărturisi el. Dar să nu-i spui lui David. E atît de obsedat de sănătate, că-mi face zile fripte din pricina țigărilor.

Sănătatea lui David era exact subiectul pe care dorea și Connie să-l discute.

— Sper că nu-i dai voie să-și ducă planul acela idiot pînă la capăt, nu-i așa?

— Să-i dau voie? Tu mă vezi pe mine *dîndu-i voie* să facă ceva? E om în toată firea.

— Dar se poartă ca un copil. Din asta o să i se tragă pieirea.

Julius ridică din umeri, înălțînd privirea către ceruri. Știa că în privința aceasta nu avea rost să-l contrazică pe David. El era întotdeauna adeptul unei cauze.

Negăsind la bătrîn sprijinul pe care-l sperase, Connie se îndreptă dezamăgită către ușă. Întoarse capul numai cît să-i spună:

— Nu cred că ai voie să fumezi aici.

IEȘIND DIN „Expoziția de pocitanii", Connie îl descoperi pe David stînd în picioare sub o aripă a navei de atac. Împreună cu Steve Hiller și generalul Grey, asculta explicațiile date de un cercetător al laboratorului cu privire la o transformare de ultim moment operată asupra

astronavei. Specialistul le prezenta rezultatul muncii efectuate de echipa sa la unul dintre locașurile pentru rachete — care semănau cu niște motoare cu reacție amplasate pe burta navei — mai precis, cel avariat cu ocazia accidentului. Cercetătorii goliseră spațiul lung de doi metri și introduseseră în loc un dispozitiv cilindric. În acest timp, o echipă de mecanici împingea, cu cea mare atenție, în direcția navei, o bombă de două tone, ca un bebeluș uriaș, într-un cărucior de oțel. Connie observă că mecanicii în salopete albastre erau figuri noi, care nu făceau parte din personalul Zonei 51. Ei reprezentau echipa de specialiști la sol care transportase bomba cu avionul din Arizona.

— Am făcut tot posibilul s-o camuflăm, tocmai spunea cercetătorul, referindu-se la spațiul golit. Dar la o inspecție mai atentă, trucul nu mai ține. Botul conic al rachetei va ieși cumva în afară.

Mecanicii mînuiră scripetele în așa fel, încît să mențină bomba perpendiculară față de podea, totodată ridicînd-o spre burta aparatului. Cînd aripioarele bombei ajunseră la nivelul suportului cilindric, mecanicii începură delicata operațiune de introducere a rachetei în locașul ei.

— Nu cumva să strănute vreunul din voi, îi preveni șeful mecanicilor pe David și însoțitorii acestuia. Am fost nevoiți să-i punem focosul înainte s-o suim în navă. Dacă băieții mei o scapă din mîini, pînă aici ne-a fost.

— Are putere mare, nu? întrebă cu naivitate David.

Toți militarii se întoarseră spre el, surprinși că nu fusese informat. Mecanicul-șef îl puse la curent.

— Frățioare, asta-i o rachetă de croazieră ghidată prin laser, în care a fost introdusă o încărcătură termonucleară. Dacă scăpăm cumva bebelușul, sărim cu toții în aer cît ai zice pește. Iată de ce omul nostru, căpitanul

Hiller, aici de față, va trebui să fie foarte atent cînd va scoate nava din hangar.

David se uită la Steve, prea uluit pentru a-și mai putea găsi cuvintele.

Steve îi adresă zîmbetul său caracteristic.

— O nimica toată, Dave.

Dar temeritatea tînărului pilot era departe de a liniști nervii lui David. Totuși, nu apucă să cugete mai bine în ce intrase, că cercetătorul își urmă prelegerea.

— În galeria de eșapament a navei am găsit un spațiu în care am introdus lansatorul. După cum vedeți, n-am avut cum să ascundem toate sîrmele, așa că ne-am mulțumit să le sudăm pe învelișul navei. Dacă faceți cîțiva pași în spate, nici nu se observă.

Generalul Grey se duse pînă la măsuța din apropiere, de unde luă o cutioară neagră.

— Asta va fi atașată pe consola principală a navei.

— Seamănă perfect cu butonul lansatorului RAAMA de pe B-2 Stealth, remarcă Steve.

— Întocmai. Folosește-l exact în același fel. Există o singură deosebire. Am programat racheta nucleară astfel, încît să nu detoneze în momentul impactului. Ai la dispoziție treizeci de secunde, ca să te îndepărtezi pe cît posibil.

David simțea că-l apucă amețeala. Cu atîtea discuții despre explozii nucleare, avea curînd să leșine dacă nu se gîndea la altceva.

— Cred că am să mă duc să văd cum se descurcă cu emițătorul radio.

Făcu vreo cîțiva pași nesiguri, cînd Steve se uită la ceas.

— Iisuse, David, am întîrziat!

David și Connie erau singurii care știau la ce se referea. Amîndoi îi spuseră să nu-și facă griji, asigurîndu-l că vor fi acolo la timp, iar Steve ieși alergînd din hangar. David

vru să se ducă spre nava de atac, ca să verifice în ce stadiu se aflau oamenii lui care lucrau înăuntru, dar Connie îl opri.

— Treizeci de secunde? Poate n-am înțeles eu bine, dar treizeci de secunde nu înseamnă să fii pe muchie de cuțit atunci cînd e vorba de o explozie nucleară?

— Nu chiar. Nu vom detona bomba înainte de a părăsi nava. În afară de asta, se zice că Hiller e un pilot de excepție.

O jerbă de scîntei se revărsă pe platformă. Unul dintre tehnicieni începuse să sudeze un dispozitiv pe burta navei. Cînd David privi în direcția lui, omul își scoase ochelarii de sudură.

— E cel mai puternic emițător de ultraînaltă frecvență pe care l-am putut procura. El ne va anunța cînd ați reușit să plasați virusul.

— Bine. Atunci să ținem degetele încrucișate și să ne rugăm la Dumnezeu ca scuturile să fie dezactivate.

— De ce tu? nu se lăsă Connie. De ce trebuie să fii tocmai *tu*? Adică, o dată ce ești conectat, nu-i vorba doar de o simplă apăsare de buton? Nu poți arăta altcuiva cum să introducă virusul, cuiva pregătit pentru acest tip de misiune?

David se întrebă ce înțelegea ea prin pregătire pentru *acest tip de misiune.*

— Nu cred să fi avut loc vreodată o misiune similară. Iar dacă există cineva calificat pentru ea, atunci acela sînt eu, pentru că eu am creat virusul. Dar dacă se întîmplă ceva neprevăzut sau dacă lucrurile ies altfel decît am anticipat? Va trebui să gîndesc rapid, să adaptez semnalul sau... cine știe? Se duse și ridică o cutie de sifon pe care Mitchell o aruncase pe podea. Con, tu știi cum am încercat întotdeauna să salvez planeta. Acum am ocazia s-o fac.

Aruncă cutia într-unul dintre containerele cu inscripția RECICLABIL, prevăzute prin dispoziție guvernamentală, o sărută pe Connie pe frunte, apoi se grăbi să intre în carlinga navei de atac.

Connie îl urmări cu sentimente amestecate. Spuse tare, fără a se adresa cuiva anume:

— Abia *acum* devine ambițios.

CÎND JASMINE SE INTERESĂ unde putea împrumuta o rochie, toți cei din laborator îi dădură același răspuns șovăielnic.

— Încercați la doamna doctor Rosenast, îi sugerară oamenii, dîndu-i limpede a înțelege că aceasta era ultima soluție la care trebuia să recurgă și numai în caz de absolută necesitate.

După ce bătu insistent la ușa spre care fusese îndrumată, Jas auzi dinăuntru murmure și înjurături. Chiar cînd era pe punctul de a renunța, ușa se smuci de perete și Jas se trezi față în față cu o pereche de enormi ochelari bifocali, sub care se conturau trăsăturile unei femei de vreo șaizeci de ani. Arăta ca o bătrînică cumsecade, cu obraji bucălați și ochi mari, albaștri, parcă și mai mari prin lentila ochelarilor. Părul cărunt era aranjat cu migală într-o coafură impresionantă, iar pe sub halatul de laborator era îmbrăcată elegant, cu o bluză verde și o fustă asortată, din mătase de bună calitate. Încăperea ticsită din spatele ei se dovedea a fi în același timp birou, laborator și locuință, unde fiecare centimetru pătrat era ocupat de aparatură științifică și obiecte personale. Jasmine avea impresia că se găsește mai curînd în fața soției lui Moș Crăciun decît a uneia dintre cele mai renumite specialiste în electrotehnică din întreaga lume.

— Doamnă doctor Rosenast, îmi cer mii de scuze că vă deranjez, dar...

— Doar i-am mai spus o dată cretinului ăluia că *nu-i gata*, se stropși ea.

Nava de atac extraterestră reconstruită de pămînteni era programată să decoleze în mai puțin de jumătate de oră, iar doctorul Rosenast încă nu terminase o piesă esențială: o combinație între un transformator de putere și un supravoltor, menită să provoace o scurgere de energie. În lipsa ei, David nu s-ar fi putut sluji de computer ca să plaseze virusul și să infecteze semnalul navei-mamă.

— Aș fi terminat, dacă n-ar fi fost întreruperile astea blestemate!

— Am nevoie să împrumut o rochie, zise pe nerăsuflate Jasmine. Ceva în care să mă pot căsători.

Bătrîna se uită în sus și în jos pe coridor, ca și cum ar fi vrut să se convingă că nu era filmată pentru *Camera ascunsă*. Cînd se încredință că Jasmine vorbea serios, o trase înăuntru, și o duse la un șifonier care gemea de obiecte vestimentare, adunate în cei doisprezece ani de cînd trăia sub pămînt.

— Port haine de comandă, recunoscu ea cu un aer vinovat. Cred că ai sînii prea mari pentru ce găsești aici, dar poți să-ți iei ce dorești. Eu trebuie să mă întorc la lucru.

Jasmine începu să scotocească prin dulap, iar doctorul Rosenast se apucă din nou să lucreze la transformator. Femeia era pasionată de îmbrăcăminte, preferînd rochiile chinezești despicate spectaculos pe amîndouă părțile. *Oare cînd poartă toate aceste lucruri?* se mira Jasmine. Căutarea luă sfîrșit o dată cu descoperirea unei rochii simple de plajă, din imprimeu înflorat alb cu galben. Îndreptîndu-se spre ușă, Jas sărută obrazul bătrînei, lăsînd-o fără replică, apoi se grăbi spre vestiarul femeilor.

Opt minute mai tîrziu făcuse duș, se pudrase, își rujase buzele și-și pusese rochia, care se mula strîns pe trupul ei armonios.

— Dylan, trage-mi, te rog, fermoarul.

După ce se luptă vreun minut ca să ridice fermoarul, băiatul renunță.

— E prea strîmtă.

— Okay, cred că-i destul de bine. Hai să mergem, dragule, sîntem în întîrziere.

Bărbații pe lîngă care trecea pe coridor nu mai întîlniseră de multă vreme o femeie ca doamna Dubrow. Se obișnuiseră să-și vadă colegele de muncă îmbrăcate din cap pînă în picioare în bumbac alb steril. Din privirile întoarse către ea, Jasmine înțelese că rochia era prea strîmtă, în special la bust. Preocupată de propria-i înfățișare, îl întrebă pe Dylan:

— Cum arăt, puiule?

Puștiul întinse palma, mișcînd-o într-o parte și în alta: *așa și-așa.*

— Mulțumesc, zise ea. Îmi ești de mare ajutor.

Dădură colțul, și ajunseră la capelă.

Aceasta era o combinație între un lăcaș de rugăciune și o sală de recreere. Lumina fluorescentă filtrată prin vitraliile din spatele lor cădea pe cîteva mese de pocher acoperite cu postav. Preot al tuturor cultelor religioase din Zona 51, capelanul Duryea — un bărbat în vîrstă, cu păr ca al lui Einstein — intrase în capelă și împingea la o parte o masă de ping-pong. După ce strînse mîna lui Jasmine, discutară amîndoi cîteva minute, pînă cînd sosiră ceilalți.

— Chemați pompierii, altfel iau foc cu totul!

Steve se oprise în prag, cu palmele apăsate pe obraji. Admirînd ce bine îi stătea lui Jasmine în rochie, parcurse spațiul dintre strane și veni s-o sărute pe obraz.

— Ești... Jas-licioasă.

— Ai întîrziat trei minute, îl certă ea, arătîndu-i ceasul de la mînă.

— Doar mă cunoști. Îmi place...

— Știu, știu, îi luă ea vorba din gură. Îți place să-ți faci intrarea ca la teatru.

Capelanul trecu în spatele unui pupitru, asigurîndu-se dacă totul era pregătit.

— Steve, ai verigheta?

— Cum să nu!

Din buzunarul unui bluzon de aviație luat cu împrumut, scoase același inel cu delfin descoperit de Jimmy mai deunăzi.

— Martorii?

Chiar cînd punea întrebarea, David și Connie intrară în capelă, amîndoi aranjînd cu înfrigurare cravata împrumutată de David cu numai cîteva secunde mai înainte. Nereușind cu nici un chip să-i dea de capăt, pînă la urmă o lăsară să atîrne într-un singur nod făcut de mîntuială. Amîndoi veniră în față, ocupîndu-și locurile de-o parte și de alta a fericitului cuplu. Cînd se convinse că totul era în ordine, capelanul Duryea zîmbi și spuse:

— Atunci, haideți să începem.

Scurta ceremonie se dovedi la fel de emoționantă și plină de înțelesuri pentru miri ca și pentru cei doi martori. În timpul jurămîntului, Connie luă mîna lui David și începu să se joace cu verigheta dăruită lui cu ani în urmă.

ECHIPA DE MECANICI însărcinată cu repararea unui număr de zece avioane F-15 oferea un spectacol remarcabil. Își strigau unul altuia instrucțiuni, cereau să li se dea uneltele și se mișcau cu grația febrilă a unei echipe de asistență tehnică înaintea unei curse automobilistice.

Lucrau contra cronometru, străduindu-se să pregătească zveltele aparate pentru decolare. Pereții întorceau ecoul pistoalelor de nituit și al cheilor pneumatice. La fel se muncea în fiecare ungher al giganticului hangar, acum plin la refuz cu avioane de cele mai diverse tipuri.

Începînd cu miezul nopții, cînd ordinul de luptă ajunsese la suprafață, oamenii maiorului Mitchell munciseră pe brînci, căutînd cu atenție nu numai în propriile lor hangare, ci pe tot cuprinsul bazei Nellis pentru testarea armamentului — cu o suprafață de aproape o mie de kilometri pătrați — orice avion în stare de funcționare sau măcar pe jumătate. Întrucît scopul evident al Zonei 51 era cercetarea și livrarea avioanelor experimentale, în decursul anilor aici se adunase o adevărată colecție de aparate. Majoritatea erau vechi modele ale unor avioane americane clasice, de atac sau de transport, însă existau și cîteva prototipuri special construite, modele spectaculoase, care nu fuseseră niciodată produse în serie; aparate ca aerodinamicul Martin X-29 sau greoiul MSU Marvel Stol, al cărui motor turbopropulsor era așezat într-un con de vînt, deasupra cozii. Aceste avioane fuseseră „eliberate" de la inamicii Americii sau „deturnate din greșeală" de la aliații ei.

Cea mai interesantă descoperire fusese escadrila de F-15 ascunsă în hangarele pe jumătate îngropate în pămînt din jurul „minibazei" de la lacul Papoose, cincisprezece kilometri mai spre nord. La fel ca multe alte avioane găsite, aparatelor F-15 le lipseau unele piese, „canibalizate" în decursul anilor în beneficiul altor proiecte. Unele nu aveau sistem radar, altora le dispăruseră profundoarele. Și totuși, aceste avioane erau aparate de luptă omologate și sofisticate, prezentînd un mare avantaj: existau rachete pe care să le poată lansa. Cele cinci avioane care se puteau deplasa prin forțe proprii

rulară înapoi în hangarul principal. Celelalte trei fură remorcate. Mecanicul-șef estima că opt dintre ele aveau să fie gata cînd era programată să înceapă contraofensiva.

Baza primise atît de necesarele întăriri, ba chiar trăsese și o sperietură zdravănă, atunci cînd circa douăzeci de avioane F-111 sosiseră pe neanunțate, în jurul orei două noaptea. Fuseseră aduse de un grup de piloți străini în curs de pregătire și de instructorii lor de zbor, care fuseseră nevoiți să rămînă pe un cîmp de testare din California cînd începuseră să sosească invadatorii. Lipsiți de orice posibilitate de a răspunde mesajului transmis de Zona 51, toți hotărîseră să vină și să se alăture forțelor de atac. Numai trei dintre ei erau instructori cu experiență. Ceilalți șaptesprezece erau doar simpli cursanți din țări aliate: Cehia, Honduras, precum și cîțiva din Nigeria. La fel ca majoritatea piloților din întreaga lume, vorbeau engleza, limba internațională a aviației. Pistele nu erau luminate, așa că se puteau socoti norocoși că nu pierduseră nici un om la aterizare.

Toți cei din hangar cunoșteau atît planul cît și șansele lor de a scăpa cu viață. Mitchell nu le ascunse adevărul, ci explică fără înconjur că pînă și în eventualitatea că scuturile ar fi fost dezactivate, extratereștrii le rămîneau superiori ca număr și ca tehnică de luptă. *În cel mai bun caz*, se puteau aștepta la o luptă aeriană cu navele lor de atac, mult mai rapide și capabile să execute viraje în loc — acel roi de albine ucigașe care doborîseră mii de avioane din întreaga lume, fără ca ele însele să înregistreze măcar o singură victimă. Cînd Mitchell isprăvi ce avea de spus, se uită de jur-împrejur și întrebă dacă exista cineva care dorea să renunțe, pentru că, în acest caz, era de preferat să se retragă acum decît după ce se ridica de la sol. Nimeni nu scoase o vorbă.

— Bine, zise maiorul, fiindcă vom avea nevoie de toate forțele disponibile.

Jeepul cu megafoane era parcat între uriașele uși glisante. Mitchell se urcă în picioare în spatele mașinii, ca să repartizeze piloții la avioane. Oamenii se adunară în jurul lui, gălăgioși, puternici și fără teamă, lăudîndu-se unii față de alții cum își vor zdrobi dușmanii. Dar la vreo oră după aceea, în hangar nu se mai auzea decît ciocănitul și bîzîitul uneltelor mecanicilor. Cîțiva luptători discutau încet în grupuri, însă cei mai mulți se duseseră prin cîte un ungher mai ferit, singuri cu gîndurile lor.

Așa îi găsi președintele în momentul în care se deschiseră ușile ascensorului, cu o oră înainte ca aviația improvizată să pornească înspre nord, pentru a ataca distrugătorul de orașe de pe Coasta de Vest. În loc de suita sa obișnuită, președintele venise însoțit numai de generalul Grey și de unul dintre agenții săi de pază.

— Unde-au găsit drăciile astea? Parc-ar fi Muzeul Spațial și de Aviație Smithsonian.

— Săracul n-are de ales, îi reaminti Grey. Cred că Mitchell a exagerat puțin, dar ordinul cerea să fie rechiziționat orice obiect în stare să zboare.

— Cîte avioane putem ridica de la sol? întrebă Whitmore.

— Dacă mă întrebați cîți piloți pregătiți pentru luptă și capabili să facă față în mod decent putem trimite la bordul avioanelor, răspunsul e treizeci. Dar noi vom coborî pretențiile, mărind astfel numărul la o sută cincisprezece.

Whitmore venise să treacă în revistă trupele înainte de intrarea lor în luptă. Nu se așteptase la o scenă atît de tăcută și de deprimantă. Oamenii aceștia, puși pe nepusă-masă în situația de a-și face datoria, nu erau tocmai entuziasmați. Expresia de îngrijorare și deznădejde de pe chipurile lor îi făcea să semene cu o echipă de fotbal

învinsă cu 211-0 încă din repriza întîi. Whitmore ar fi vrut să le poată spune ceva, să le țină vreun discurs cu argumente convingătoare, însă știa că nu avea talent pentru improvizații. Întotdeauna știa ce anume dorea să comunice, dar în rest se bizuia pe Connie și pe personalul său care-i transpuneau ideile în cuvinte.

Porni printre șirurile lungi de avioane, oprindu-se din loc în loc să adreseze un cuvînt de îmbărbătare sau să inspecteze cîte un aparat. Mulți dintre piloți abia dacă ridicau ochii înspre el, atît erau de absorbiți de propriile gînduri. Whitmore și-l imagină pe George Washington plimbîndu-se printre soldații chinuiți de foame și de frig de la Valley Forge, în timp ce estima în tăcere moralul și dorința lor de luptă. Ajunse în dreptul unui om așezat pe podea, cu picioarele încrucișate sub el, și care părea că vorbește de unul singur. Privindu-l mai atent, Whitmore constată că se ruga, șoptind înfrigurat cuvinte de neînțeles adresate cerului, conștient că nu-i rămînea prea mult timp. După următorul colț dădu cu ochii de un tînăr musculos, îmbrăcat numai în blugi. Tînărul plîngea în hohote. Își scosese toate fotografiile din portvizit și le înșirase cu grijă pe beton. Ștergîndu-și lacrimile, lipea acum fotografiile una cîte una de corpul avionului, un vechi Mustang P-51. Whitmore înțelese că erau chipurile celor dragi, pierduți în catastrofă. Durerea tînărului avea în ea ceva hipnotic și, privindu-l, Whitmore nu reușea să-și alunge din minte cum mîna lui Marilyn rămăsese inertă într-a lui. Deodată, Grey îl apucă de braț și-l trase deoparte. Fără să-și dea seama, Whitmore avea și el ochii în lacrimi.

Din punct de vedere militar, noii recruți ofereau o priveliște jalnică. Un bărbat încruntat, de vreo șaizeci de ani, stătea în carlinga unui MiG și studia un manual de instrucțiuni, descurajant de gros și prost tradus după

originalul său rusesc. Whitmore schimbă cu el cîteva cuvinte, descoperind astfel că omul nu mai pilotase nici un tip de avion după războiul din Coreea. Cu toate acestea, era cel mai experimentat pilot din grupul său. Majoritatea celorlalți nici nu zburaseră vreodată. Cîțiva dintre aceștia se cățăraseră pe aripile și pe fuzelajul unui avion, în timp ce un instructor de zbor din California se instalase în carlingă, oferindu-le un „curs rapid" despre cum se menține un avion în aer. Grupul acesta se oferise voluntar pentru ultima și cea mai neplăcută misiune repartizată de Mitchell. Sarcina lor pe durata bătăliei era aceea de a pilota avioanele pentru care baza nu dispunea de muniție. Ei urmau să joace rolul de momeală menită să distragă atenția și să fie ținta extratereștrilor, cît timp piloții cu mai multă experiență aveau să atace nava cea mare. Whitmore întrerupse cîteva momente lecția de zbor, ca să-i salute pe aceste femei și bărbați condamnați la pieire, apoi trecu mai departe.

Într-un tîrziu, ajunse în partea anterioară a hangarului, unde era șirul de F-15. Whitmore cunoștea bine aceste aparate. Efectuase multe ore de zbor pe elegantul avion cu reacție, înainte de a ajunge pilot pe Stealth. Printre cei desemnați să manevreze acest aparat de elită îl descoperi cu surprindere pe căpitanul Birnham, pilotul avionului prezidențial. Și mai uimitor era faptul că Birnham asculta cu atenție explicațiile unui bărbat slab ca o scîndură și cu o barbă stufoasă, poreclit Purcelul, care vorbea despre anumite însușiri ale avionului. Purcelul era posesorul unui „porc"[1], o motocicletă cu care făcea excursii în fiecare week-end, împreună cu gașca sa, descendentă a Îngerilor Iadului. Purta pantaloni de piele neagră, un

1 În original: *hog*, nume dat în argou unei motociclete sau unei mașini mari (n.trad.).

bluzon de doc cu porecla sa înscrisă cu caractere gotice deasupra unui desen obscen și o banderolă peste părul roșcat și încîlcit. Whitmore li se alătură, aflînd că motociclistul fusese mecanic-șef la marină, staționat ani de zile în San Diego. Whitmore se abținu să-l întrebe pe Purceluș unde avusese ocazia să învețe cum se pilotează un F-15, convins fiind că nu i-ar fi plăcut deloc răspunsul.

Mai mulți piloți neliniștiți îi urmaseră pe Whitmore și pe Grey pînă la intrarea principală, dar știrea despre prezența președintelui deja se răspîndise și dincolo de porțile hangarului, în tabăra civilă. În corturi și în vehicule se aprinseră luminile, pe măsură ce refugiații ieșeau afară, în aerul nopții. Președintele urcă în jeepul prevăzut cu megafoane, bătu ușor de cîteva ori în microfon, apoi începu să vorbească.

— Bună dimineața, zise el cu glas nesigur.

Toți cei din interiorul hangarului ieșiră repede de după avioane și se adunară în spațiul deschis din apropierea șirului de F-15. Întorcîndu-se să privească cerul nopții, în căutarea primelor semne ale zorilor ce se apropiau, Whitmore îi văzu pe refugiații murdari de praf și noroi venind către porțile hangarului. Cîteva momente rămase tăcut în fața microfonului, uitîndu-se stînjenit la chipurile pline de așteptare ale ascultătorilor, neștiind ce să le spună. Apoi, fără a avea idee cu ce să înceapă, începu:

— În mai puțin de o oră, peste o sută dintre voi vor zbura spre nord, să se confrunte cu un dușman mult mai puternic decît tot ce-a cunoscut omenirea pînă acum. În același timp, vi se vor alătura piloți din toate colțurile lumii, lansînd atacuri similare asupra celorlalte treizeci și cinci de nave care invadează Terra. Lupta la care veți lua parte va fi unica mare confruntare spațială din istoria omenirii.

Făcu o pauză, chibzuind asupra ideii.

— Omenirea, repetă el, lăsînd cuvîntul să plutească în aer. Astăzi, acest cuvînt capătă pentru noi toți o nouă semnificație. Dacă atacul sălbatic și neprovocat asupra planetei noastre are și o parte bună, ea constă în faptul de a înțelege cîte lucruri are omenirea în comun. Invazia ne-a oferit o nouă perspectivă asupra a ceea ce înseamnă să trăim împreună pe acest pămînt. Ne-a demonstrat cît sînt de neînsemnate micile deosebiri dintre noi și ne-a reamintit de profundele și permanentele noastre interese comune. Atacul a schimbat cursul istoriei, redefinind sensul existenței noastre ca oameni. Începînd de astăzi, va fi cu neputință să uităm cît de interdependente sînt în realitate rasele și națiunile lumii.

Pe măsură ce vorbea, Whitmore se lăsa tot mai mult furat de idee.

— Cred că, într-un fel, e o ironie a sorții ca astăzi să fie 4 iulie, cînd America aniversează Ziua Independenței. Poate că destinul a vrut ca această zi să marcheze iarăși începutul unei mari lupte pentru libertate. Numai că acum vom lupta pentru ceva și mai important decît dreptul de a ne elibera de tiranie, persecuție sau exploatare. Acum luptăm cu un dușman care dorește nici mai mult nici mai puțin decît totala noastră anihilare. De data asta, vom lupta pentru dreptul de a trăi, pentru însăși existența noastră.

Glasul lui devenea tot mai puternic, iar cuvintele căpătau o viață proprie.

— Peste un ceas ne vom confrunta cu un adversar straniu și mortal, cu o armată mult mai puternică decît tot ce a cunoscut omenirea pînă în prezent. Nu vreau să vă fac promisiuni mincinoase. Nu vă pot oferi nici o garanție că vom învinge, dar dacă există vreo bătălie care merită să fie dusă, atunci e cea de acum. Privind în jurul meu în

această dimineață, înțeleg cît sînt de norocos că mă găsesc aici, în acest moment de cumpănă, în mijlocul unor oameni ca voi. Sînteți patrioți în sensul cel mai profund și mai adevărat al cuvîntului: oameni care-și iubesc țara, gata să-și ofere talentul, priceperea, și în unele cazuri chiar viața, pentru apărarea ei. Consider o onoare pentru mine să-mi îngăduiți să lupt alături de voi, să-mi unesc glasul cu glasurile voastre și să declar că, indiferent dacă vom pierde sau vom cîștiga, *nu vom păși tăcuți în neant*! Nu vom pieri fără nici o împotrivire, ci vom lupta cu înverșunare pentru ceea ce ne aparține de drept, rămînînd cu fruntea sus pînă în ultima clipă. Iar dacă vom reuși, zîmbi el în fața microfonului, dacă vom realiza cumva acest lucru care ne pare atît de imposibil, atunci va fi cea mai mare victorie cu putință de imaginat. Data de 4 iulie nu va mai fi doar o sărbătoare a Americii, ci ziua în care toate națiunile globului s-au ridicat umăr la umăr și au strigat: „Nu ne vom culca la pămînt, așteptînd moartea! Vom continua să trăim! Vom supraviețui!" Astăzi, încheie el cu glas tunător, sărbătorim Ziua Independenței noastre!

Făcu un pas înapoi din fața microfonului, în timp ce mulțimea izbucni într-un ropot asurzitor de aplauze aprobatoare. Profund mișcați de vorbele președintelui, bărbații și femeile din jurul său își uitaseră frica și-și ridicau pumnii în aer, într-un cor de aclamații, gata să pornească la luptă. Și-ar fi urmat conducătorul oriunde i-ar fi dus.

În timp ce oamenii continuau să aplaude și să ovaționeze, președintele sări jos din jeep și se îndreptă spre șirul de F-15. Grey îl urmări schimbînd în grabă cîteva cuvinte cu maiorul Mitchell și cu pilotul avionului prezidențial, căpitanul Birnham. Generalul remarcase cu dezaprobare cum pe la mijlocul discursului Whitmore trecuse de la *voi* la *noi*. Văzîndu-l pe Birnham că-i întinde comandantului

suprem propriul său bluzon de zbor și casca de pilot, Grey începu să-și facă loc prin mulțime.

— Tom Whitmore, scrîșni el, ca un profesor supărat, ce mama dracului ai de gînd să faci?

Whitmore deja se echipase și inspecta unul dintre avioanele cu reacție. Zîmbind către prietenul său, îi explică:

— Sînt pilot, Will. Locul meu e sus în aer. Apoi își puse casca și adăugă: Nu pot cere acestor oameni să-și asume riscuri pe care eu evit să le înfrunt.

— Gîndește-te ce-ar însemna pentru ei să afle că președintele Americii a fost ucis.

— Will, probabil că aceasta este ultima noastră șansă. Dacă nu mă înapoiez, mîine nu va mai conta dacă există sau nu un președinte.

Grey vru să protesteze, dar își dădu seama că hotărîrea lui Whitmore era luată. Apelă la garda de corp a președintelui, dar agentul se mărgini să înalțe din umeri și să clatine din cap. Oficial nu era de acord cu intențiile președintelui, dar nu se putea împiedica să nu-l admire pentru gestul său. Cînd Grey privi în urmă, Whitmore deja urcase în carlingă, unde discuta aprins cu bărbatul îmbrăcat în bluzonul cu inscripția PORC. Furios la culme, Grey porni cu pași mari spre cabinetul de război, ca să-și ia în primire postul.

ÎN CELE CÎTEVA MINUTE tensionate dinaintea decolării, personalul tehnic verifică și reverifică echipamentul. Tapetaseră carlinga cu vreo douăsprezece bucăți de hîrtie, lipite în diverse locuri pe tabloul de bord, cu diagramele de funcționare scrise cu carioca groasă. Nu era o treabă profesionistă, în schimb se dovedea utilă.

Chiar lîngă nava de atac extraterestră, oamenii încercau să găsească un mod de a-și lua rămas-bun. Deși nimeni

nu-și rostea gîndul cu voce tare, pe toți îi frămînta exact același lucru: șansa de izbîndă pentru Steve și David era de numai unu la un milion. Probabil le era sortit să moară, fapt ce făcea ca vorbele de rămas-bun să fie mai penibile și mai definitive.

— Cînd mă întorc, vom aprinde și celelalte artificii, îi spuse Steve lui Dylan.

Jasmine își dădu ochii peste cap și se sili să zîmbească. Înlănțui cu brațele umerii lui Steve și-și lipi buzele de urechea lui, șoptindu-i ceva care-l făcu să schițeze un surîs obosit. După aceea îl sărută pe obraz, îl luă în brațe pe Dylan și urcă scările platformei de observație.

Un glas bubui în difuzoare.

— Mai este un minut pînă la decolare. Vă rugăm să eliberați zona.

— Psst, David, vino încoace.

Era Julius, care ascundea sub bluzonul sport ceva ce nu voia să vadă ceilalți. Își trase fiul cîțiva pași mai încolo și privi în jur, să se convingă că nu se uită nimeni, apoi își dădu haina la o parte.

— Uite, ia astea. Pentru orice eventualitate.

Vîrîse în curea cîteva pungi pentru rău de altitudine, șterpelite ca amintire din avionul prezidențial. Fiecare dintre pungile albe și pliate la dungă purta blazonul prezidențial. Dînd cu ochii de dar, David zîmbi.

— Ești nemaipomenit, tată. Și eu am ceva pentru dumneata. Căută cîteva clipe prin cutia computerului, de unde scoase o tichie de rugăciune și o mică biblie legată în piele. Julius făcu ochii mari de uimire. Biblia era ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat ca David să-l poarte asupra sa. Aplecîndu-se spre tatăl său, David șopti: Pentru orice eventualitate.

Julius îl măsură din cap pînă în picioare și spuse:

— Vreau să știi că sînt foarte mîndru de tine, fiule.

Aceste cuvinte însemnau pentru David mai mult decît își închipuia tatăl său. Julius se dădu deoparte, lăsîndu-și fiul să-și ia un ultim rămas-bun.

Zîmbetul lui Connie era nesigur, ca un castel din cărți de joc, gata în orice clipă să se preschimbe în lacrimi. Între ea și David rămîneau atîtea lucruri nerezolvate, atîtea vorbe nerostite. Iată că acum se despărțeau din nou, de astă-dată pentru totdeauna. Aveau atîtea să-și spună unul celuilalt, încît nici unul nu-și găsea cuvintele. Cu toate acestea, privirea lor plină de afecțiune și înțelegere reciprocă părea să risipească într-o clipă toate amintirile dureroase.

— Fii cu băgare de seamă, atît reuși să articuleze Connie.

David se răsuci în loc, gata să urce scara în urma lui Steve.

— Nu, nu, nu. Încă nu putem pleca.

Steve începu deodată să caute cu înfrigurare prin buzunarele uniformei. Pierduse ceva.

— Trabucuri, omule. Trebuie să găsesc niște trabucuri.

Cît pe ce să plece glonț din încăpere. Nu era superstițios în multe privințe, dar fără un Victory Dance, care să-l aștepte la căpătul escapadei, era convins că i se va întîmpla ceva rău.

Julius îl prinse de braț și scoase două trabucuri din buzunarul hainei.

— Ia-le. Împreună cu binecuvîntarea mea.

— Mi-ai salvat viața, îi declară Steve.

Julius nădăjduia să fie așa.

Cîteva secunde mai tîrziu, Steve se cățăra pe scară pînă în nava extraterestră reconstruită de pămînteni. Cu un ultim zîmbet încordat, David îl urmă, cu gesturi neîndemînatice.

CONNIE SE ALĂTURĂ lui Jasmine și celorlalți, în spatele peretelui de sticlă al camerei de observație. Aceasta era o încăpere mică, proiectată cu mult timp în urmă, pentru asigurarea pazei și pentru alte scopuri din

interiorul enormei cutii de beton unde se găsea nava. Aparatele de aici, dintre care cele mai multe nu fuseseră puse în funcțiune de la instalarea lor, la sfîrșitul deceniului al șaselea, nu inspirau prea mare încredere. O mare parte dintre ele erau făcute de comandă, iar benzile de plastic cu litere în relief care etichetau panourile de control începuseră să se dezlipească. Cîteva chiar căzură pe podea în momentul cînd fură îndepărtate husele de vinilin.

Din fericire, tehnicianul principal, Mitch, putea să reconstituie totul. După ce apăsă o serie de butoane, se auzi un huruit și întreaga încăpere începu să se cutremure. Deasupra, la mare înălțime, se puse în funcțiune un vechi motor electric și o mare porțiune a plafonului de beton începu să se dea la o parte, urmată de cealaltă, deschizînd navei extraterestre o cale de evadare. Spațiul din acoperiș dădea într-un tunel larg și înclinat, care ducea sub cerul liber. Tunelul avea un diametru de aproximativ treizeci de metri, ceea ce-i lăsa lui Steve un spațiu de manevră de numai cîțiva metri de o parte și de alta, atunci cînd avea să scoată din hangar nava lată de douăzeci de metri. Bineînțeles, cei ce proiectaseră tunelul nici nu-și imaginaseră că nava va trebui să-l străbată cu o încărcătură nucleară fixată de învelișul ei.

Cînd sosi prin radio confirmarea că și ușile de la nivelul solului fuseseră deschise, Mitch îi dădu lui Steve semnalul de pornire. Pilotul încuviință din cap și-i făcu semn să scoată ancorele.

— Ține minte un lucru important, zise Steve, așteptînd ca David să-l asculte cu toată atenția. Se întinse către scaunul lui și-i oferi unul din trabucuri. Păstrează-l cu sfințenie. Cu ele vom sărbători întoarcerea acasă. Va fi

dansul victoriei noastre. Însă nu le aprindem pînă nu sună cornul victoriei.

Aplecîndu-se să-i dea trabucul, Steve dădu cu ochii de pungile din poala lui David.

— Trebuie să-ți fac o mărturisire, zise David, legîndu-și centura de siguranță. Nu sînt un as al zborului cu avionul.

În timp ce vorbea, clemele laterale eliberară nava, căzînd pe podea cu un zăngănit care se auzi pînă în interiorul aparatului. Nava de atac se ridică în aer, clătinîndu-se ușor, pînă cînd se echilibră la o înălțime de patru metri, rămînînd neclintită ca o stîncă. Două manete albe, asemănătoare cu picioarele unui păianjen, se depliară de pe consola cu instrumente, lungindu-se pînă cînd ajunseră la îndemîna pilotului așezat în scaunul său.

— M-am îndrăgostit de nava asta. E a dracului de deșteaptă, nu?

David se sili să zîmbească.

— Cred c-ar fi și mai deșteaptă dacă ne-ar scoate teferi din hangar.

Nu-și putea lua gîndul de la încărcătura nucleară, aflată aproape dedesubtul lui.

Urmînd instrucțiunile notate pe hîrtia referitoare la tunel, Steve ridică încet nava din ce în ce mai sus, pînă cînd ajunse la nivelul acestuia. Degetele lui David se încleștaseră atît de tare, încît lăsaseră urme pe brațele scaunului. În schimb Steve era într-o dispoziție de zile mari.

— Ești gata? Okay, atunci hai să dansăm un rock'n roll!

Steve îndreptă botul navei spre gura tunelului și trase manșa înspre el. Nava răspunse la comandă, dar nu așa cum se aștepta pilotul. Țîșni pînă în celălalt capăt al hangarului, accelerînd pînă cînd se izbi cu spatele de zid.

Din fericire, coliziunea fu amortizată de țevile din fibră de sticlă ale instalației de aer condiționat.

— Hopa!

David, care fusese la un pas de infarct, scoase un icnet, apoi mîrii:

— Hopa? Asta numești tu hopa?

Steve întinse mîna și desprinse de pe panou o etichetă, pe care o întoarse pe toate părțile, apoi o lipi la loc.

— Să mai încercăm o dată.

Acum împinse manșa în față cu mare grijă și nava se năpusti înainte, spre gura tunelului. Acesta urca spre suprafață în plan înclinat. Steve știa că scăpase ca prin urechile acului din acea primă ciocnire. Făcu tot posibilul să se deplaseze foarte încet prin tunel, frecîndu-se de beton cu partea de deasupra și lăsînd suficient loc încărcăturii explozive de dedesubt. De cum ieșiră la suprafață, Steve împinse manșa înainte. Cu un vîjîit, nava zvîcni afară din tunelul subteran, înălțîndu-se pe cerul nopții, în timp ce la orizont începea să se zărească o geană de lumină.

Aproape imediat după ce trecură de poartă, nava se lansă într-o suită de tonouri amețitoare. Preț de cîteva momente își recăpătă echilibrul, după care începu să se dea peste cap, executînd lupinguri.

— Uuuuuuuuf! David inventase un nou sunet, un fel de geamăt gîlgîit. Steve, ce se întîmplă, ce nu merge?

— Nu se întîmplă nimic, îl liniști pilotul, aducînd iarăși nava în poziție orizontală. Pur și simplu, încerc să mă obișnuiesc cu comoara asta. *Trebuie* să exersez și astfel de figuri.

— Nu, te rog eu mult, renunță. Sufăr de tulburări ale urechii interne. Ceva destul de serios.

Steve îi răspunse lansînd nava rapidă ca o rachetă într-o nouă serie de manevre acrobatice.

DIN CARLINGA APARATULUI SĂU F-15, președintele urmări cu privirea decolarea navei extraterestre. Un grup de patruzeci de avioane rulaseră pe pistă, în timp ce la răsărit cerul își schimba treptat culoarea din purpuriu în trandafiriu. Piloții își țineau centroplanurile ridicate și ascultau la radio. Cînd nava în care se aflau Steve și David țîșnise ca o nălucă în văzduh, ei nu apucaseră să zărească decît o dîră neagră, un obiect zburător neidentificat, care dispăruse cu o viteză înfricoșătoare în întunericul de deasupra lor. Într-un fel, spectacolul îi dezamăgise, nu deslușiseră decît o umbră, vizibilă cîteva secunde pe dunga subțire și trandafirie de la răsărit.

Cînd spectacolul se încheie, Whitmore se instală în carlingă. Își puse casca, în timp ce centroplanul cobora deasupra lui, apoi deschise emițătorul radio și luă legătura cu cabinetul de război.

— Grey, mă auzi?

— Te aud, Vultur Unu, te aud tare și limpede. Așteptați o clipă, domnule președinte.

Din glasul încordat al lui Grey, piloții care ascultau ghiciră că ceva nu era în regulă. O secundă mai tîrziu, generalul reveni pe post, anunțînd vestea cea proastă.

— Vultur Unu, prima noastră țintă și-a schimbat cursul. Chiar în acest moment sîntem cu ochii pe radar.

— Încotro se îndreaptă?

Președintele presupuse că nava manevra în așa fel, încît să iasă din zona de atac, situație în care toate preparativele s-ar fi dovedit inutile.

— Cred că micul nostru secret a fost descoperit. Nava se deplasează spre est prin sud-est, cu o viteză destul de mare. Vine drept spre noi, domnule președinte. Timpul estimat pentru sosire este de treizeci și două de minute.

Planul lui Whitmore fusese să-și ridice în aer escadrila improvizată și să-i lase un timp să manevreze aparatele, oferindu-le astfel un scurt antrenament, de care aveau atît de mare nevoie. Acum trebuia să sară peste această fază a planului. Conștient că și ceilalți piloți ascultau conversația, încercă să imprime vorbelor sale o notă de optimism.

— Asta înseamnă că vom avea avantajul unei lupte pe teren propriu. Să decolăm și să ne delimităm teritoriul. Comută pe lungimea de undă secretă, stabilită de Grey numai pentru ei doi: Will, mă auzi?

— Spune, Vultur Unu.

— Cere întăriri. Toate ajutoarele pe care le poți obține. Vom avea mare nevoie de ele.

DAVID SE LIPISE de spătarul scaunului, iar ochii i se rostogoleau în orbite ca două bile scăpate de sub control. Printre gemete, părea să murmure rugăciuni ca pentru sine. Sau dacă nu, atunci stătea gata să-și verse și sufletul.

În cele din urmă, Steve se milostivi de pasagerul său și aduse aparatul în poziție orizontală. Era o navă uluitoare, iute ca fulgerul și totodată extrem de ușor de manevrat. Vira ca un vis și, după toate aparențele, avea un fel de giroscop încastrat în sistemul de operare, care o ajuta să-și revină după orice manevră, oricît de îndrăzneață, redevenind stabilă ca o stîncă. Nu era cîtuși de puțin un drăcușor săltăreț.

— Hei, mă urmărești?

Verde la față, David încuviință timid din cap.

Pe măsură ce nava ieșea din atmosfera terestră, cerul albastru devenea violet, apoi negru. Steve rămase mut de admirație, apoi zîmbi radios cu gura pînă la urechi. După ce străbătură ultimele straturi atmosferice, nava acceleră brusc, eliberată. Deasupra Pămîntului, în noaptea veșnică, luminată de etern strălucitorul soare, nava țîșni în sus, pierzîndu-se în spațiu, printre miriadele de stele. Pentru Steve, acestea erau momente de uimire și încîntare copilărească, un vis devenit în cele din urmă realitate.

— De mult aștept această clipă.

Își continuară în tăcere zborul ascendent, avînd de o parte soarele, iar de cealaltă luna. În fața lor, universul pustiu și necuprins se întindea pînă la infinit. Steve, care trăia plăcerea zborului, uitase pentru moment de ce erau acolo. David se lupta cu acizii care-i bolboroseau în stomac, fără să-și ia ochii de la instrumentele de control al condițiilor vitale, fixate în planșeu. Atunci văzu ceva care-l convinse că începea să-și piardă cunoștința. Monitoarele erau fixate de planșeu cu chingi groase, din nailon împletit, și centuri de siguranță extrem de rezistente. Deodată, una dintre acestea prinse viață chiar sub ochii lui David, ridicîndu-se în aer ca un tentacul.

— Simți? Imponderabilitatea, băiete. Am ajuns!

Steve avea o oarecare experiență în legătură cu imponderabilitatea. Cu cîtva timp în urmă, reușise să smulgă cuiva permisiunea de a zbura în compartimentul de marfă al unui avion B-52 care se deplasa pe o traiectorie parabolică. Avionul urca pînă într-un punct maxim, după care cobora în picaj, într-un unghi calculat cu precizie, încît să simuleze condițiile de imponderabilitate, ceea ce

permitea pasagerilor să plutească prin aer două-trei minute. Pentru Steve era o experiență cunoscută și binevenită. Nu și pentru David. Dacă pînă în acel moment doar își imaginase că micul dejun își croia drum prin esofagul lui, acum senzația devenise reală.

— Desigur, bolborosi el, imponderabilitatea, ar fi trebuit să-mi dau seama.

David se întoarse să privească pe fereastră, îndreptîndu-și atenția asupra Lunii. Deși în această perioadă a lunii aceasta se vedea de pe Pămînt ca o unghie subțire, din punctul de unde o privea David, părea aproape sferică. David și Steve aveau ocazia să vadă ceea ce numai o mînă de muritori priviseră cu ochii lor: fața întunecată a Lunii. Dar ceea ce le atrăgea atenția în mod deosebit era ceva ce nu văzuse nici un alt pămîntean: un glob negru, care pîndea de la distanță, echivalent ca dimensiuni cu un sfert din lună. Nava-mamă, cu suprafața netedă luminată de soare, trimitea spre ei sclipiri rău-prevestitoare. Din ceea ce părea să fie burta navei ieșeau o pereche de clești monstruoși, ca doi colți de forma unor iatagane, arcuindu-se înfometați în spațiu.

— Iată unde se ascunde! exclamă David, pierindu-i brusc senzația de greață. Pornește drept spre ea.

Steve se execută. Nu trecuseră nici cinci minute de cînd se smulseseră din atmosfera terestră, încă și mai puțin de cînd se eliberaseră de forța de atracție a Pămîntului. Nu mai aveau nici o posibilitate de control, nici un punct de referință, nici un vitezometru care să le indice că accelerașeră tot timpul. Dar, în momentul în care Steve reorientă nava cu o scurtă mișcare a degetului, amîndoi rămaseră uluiți de viteza incredibilă cu care se îndreptau spre Lună. Prin fereastră, satelitul Pămîntului

creștea din ce în ce mai mare, pînă cînd Steve își zise că se apropiaseră prea mult.

— Sper că știi cum să reduci viteza, spuse detașat David, străduindu-se să nu-l enerveze pe Steve.

— Îhî, răspunse acesta, cuprins dintr-o dată de îngrijorare.

— Îhî? Asta nu-mi sună prea bine, replică David, care acum putea studia craterele Lunii unul cîte unul. Care-i necazul?

— Se întîmplă ceva. Nava nu răspunde la comenzi.

David verifică ceva pe laptop. Pentru prima oară de cînd nava fusese eliberată din ancorări, părea încîntat că se găsea la bord.

— Știam eu! exclamă el, uitîndu-se la Steve. Adică, cel puțin, am intuit. După cum mi-ai descris interiorul navei distrugătoare de orașe, mi-am închipuit că trebuie să existe o rază tractoare, care coordonează zborurile, un mecanism computerizat de control aerian. Ne aduc înăuntru.

David începu din nou să apese tastele.

Ușor agasat, Steve îl întrebă:

— Și cînd aveai de gînd să-mi comunici și mie noutatea asta?

David se uită la el.

— Hopa!

— AVEM CONTACT VIZUAL.

Cu mult înainte ca distrugătorul de orașe să fi intrat în bătaia armelor Zonei 51, corpul lui masiv, lat de douăzeci și cinci de kilometri, se desluși plutind la orizont. Președintele și cele treizeci de avioane F-15 se ridicaseră la altitudinea de nouă mii de metri, cu mult deasupra navei care se apropia și a mulțimii de piloți amatori, care

abia reușeau să se mențină în formație. Împreună cu el se aflau trei piloți civili, care nu manevraseră niciodată un avion de luptă. Toți se descurcau admirabil. Whitmore îi pusese să facă exerciții cu dispozitivul de vizare. Pe aceste avioane de tip mai vechi, HUD[1] nu oferea nici o „vedere de ansamblu" a luptei, nici o imagine „redusă la scară" — funcții cu care erau dotate modelele mai noi. Pentru localizarea inamicului, echipa lui Whitmore, denumită escadrila Vulturii, trebuia să se bizuie pe specialiștii din cabinetul de război, iar în bună parte pe clasica observație pe viu.

— Băieți, principalul e să fim cu ochii în patru, îi anunță Whitmore, apoi îl întrebă pe Grey: Ai primit vreo veste despre transportul acela?

— Nu. Deși vorbeau prin radio, Whitmore aproape că-i ghicea încruntarea. Nu începeți nimic pînă cînd nu confirmăm livrarea pachetului.

Cel puțin vreo douăsprezece glasuri de piloți confirmară simultan ordinul.

— Am înțeles!

— Lăsați dracului liberă frecvența asta! se răsti Grey, apoi se întoarse să supravegheze ecranul radarului.

Ca să evite coliziunile între ei, se organizaseră în patru grupuri mari care zburau separat în jurul deșertului. Grey îi urmări rotindu-se pe ecranul radar, după care se adresă dezgustat lui Connie și lui Mitchell:

— Asta-i cea mai nesocotită operațiune din cîte am văzut în viața mea.

1 Head-up display — proiecția datelor de pe tabloul de bord pe un ecran care permite pilotului să le citească fără să privească în jos (n.trad.).

Trăgîndu-l deoparte pe maior, Connie îi puse întrebarea care o frămînta de cîtva timp.

— Dar dacă obiectul acela, nava, ajunge aici înainte ca David să planteze virusul?

Preocupat de coordonarea etapei de luptă care-i revenea lui, Mitchell își imagină că de acum Connie pusese lucrurile cap la cap și începea să-și facă griji pentru propria ei viață. Dar în acest moment nu era timp pentru așa ceva.

— Ne aflăm la mare adîncime sub pămînt. Ar trebui să fim suficient de apărați.

Connie îi ghici imediat gîndul.

— Nu pentru noi mi-e teamă, ci pentru toți oamenii aceia de afară.

Mitchell își aminti ce se întîmplase la NORAD. Știa că în comparație cu NORAD, capacitățile de apărare ale Zonei 51 erau mult mai reduse. În caz că distrugătorul de orașe care înainta spre ei avea să deschidă focul, nu mai conta dacă refugiații rămîneau la suprafață sau coborau în laboratoarele de sub pămînt — cu toții erau sortiți pieirii. Totuși, știa că, ducînd oamenii în subteran, le oferea cît de cît o șansă de supraviețuire.

Chemă pe unul dintre ofițerii care lucrau la sistemul radar și-i ordonă să supravegheze întreaga operațiune. Fără altă explicație, o apucă de braț pe Connie și amîndoi ieșiră ca o furtună.

NAVA-MAMĂ avea dimensiunile unei mici planete despicate în două emisfere pe linia ecuatorului. Cupola sclipitoare de deasupra era protejată aproape în întregime de un înveliș lucios, afară de cîteva zone unde acesta

părea să fi fost îndepărtat, dînd la iveală lungi fîșii din suprafața neagră de dedesubt. Pîntecele navei era plat, dar marcat din loc în loc de protuberanțe voluminoase, cu diametrul de circa douăzeci și cinci de kilometri. Acestea erau cupolele distrugătoarelor de orașe, de tipul celor care atacaseră Pămîntul. Se puteau vedea cel puțin o sută, împlîntate în pîntecele navei-mamă ca niște lipitori. Treizeci și șase de inele libere arătau unde fuseseră adăpostite enormele nave de război care atacau acum Terra. Dintr-o parte a navei atîrnau două prelungiri impresionante, ca niște fildeși de elefant. De un alb strălucitor și înalte de cel puțin o sută șaizeci de kilometri, aceste enigmatice structuri se arcuiau în spațiu la fel cu colții unei cobre gigantice.

Nava pămîntenilor era atrasă spre una din fîșiile negre și pline de rugozități aflate între straturile de blindaj din oțel albăstrui care acopereau nouăzeci la sută din exteriorul navei. Pe măsură ce se apropiau, corpul navei-mamă umplea tot spațiul din fața parbrizului, pînă cînd Steve și David nu mai văzură în fața ochilor decît învelișul negru. În contrast cu priveliștea oferită de la o depărtare de o mie șase sute de kilometri, cercetată mai de aproape, această porțiune a navei se vădea surprinzător de primitivă. Sub învelișul subțire și albăstrui, suprafața navei era construită dintr-un material vălurit și plin de neregularități, ca un strat de lavă de curînd răcit sau ca o întindere de kilometri întregi de rocă neolitică.

În pereții groși se căsca un imens portal triunghiular, care nu apărea în toate fotografiile luate de sateliții de recunoaștere. Din interiorul navei răzbătea o lumină de un albastru palid. Apropiindu-se de acest gigantic tunel de intrare cu trei laturi, Steve și David observară plutind

în aer zeci de nave de atac identice cu a lor. Microscopice în comparație cu megalitul din spatele lor, navele intrau și ieșeau prin deschizătură, ca și cum ar fi fost purtate încoace și încolo de mareea unui ocean invizibil.

Interiorul tunelului întunecos prezenta o ambianță cu totul diferită. Pereții și tavanul erau acoperiți cu plăci ca de ceramică, a căror culoare virase către cafeniu-roșcat. Pe alocuri, din pereții tunelului țîșneau fascicule de lumină ca niște coloane din material solid. Zburară pe lîngă unul dintre ele, care părea să fie un fel de lanternă holografică — imaginea artificială a unei surse de lumină artificială, totuși suficient de puternică pentru ca ei să-și dea seama pe unde mergeau. Zidurile foarte înclinate se ascuțeau sub ei ca un V, fiind susținute de o serie de structuri masive, care traversau tunelul în toate direcțiile. La fel ca odgoanele acoperite de crustacei pietrificați ale unui galion scufundat, aceste structuri de susținere aveau din loc în loc protuberanțe cu aspect organic, de diverse dimensiuni. Lumina pătrunsă prin mici orificii se cernea asupra lor, semn că în interior exista probabil viață. Deși pisica-de-mare înainta cu peste cinci sute de kilometri la oră, dimensiunile enorme ale tunelului și structurile ca niște odgoane le dădeau celor doi pămînteni senzația că plutesc în derivă sub apă, la mare adîncime.

Ajunsă la capătul tunelului, mica navă se găsi în fața sursei acelei lumini de un albastru palid. Intrară în sala principală a navei-mame. Aveau impresia că înoată printr-o apă de un albastru lăptos, într-o zi cu ceață densă. Timp de cîteva momente, nici Steve, nici David nu reușiră să distingă nimic. De-abia cînd în fața lor se ivi primul turn, își dădură seama că ceața limita vizibilitatea doar la vreo treizeci și cinci de kilometri. Turnurile — construcții

marcate de umflături și proeminențe — se înălțau prin ceață ca niște frînghii nesfîrșite, înnodate din loc în loc. Lipite unele de altele, semănau cu niște lumînări a căror ceară topită ajunsese să formeze o dantelă de jur-împrejur. Pe fața lor exterioară se vedeau limpede drumuri, căi de acces, probabil pentru reparații. Înălțimea amețitoare a turnurilor, cărora nu li se vedeau nici vîrful și nici baza, le dădea celor doi pămînteni senzația că erau doi peștișori rătăciți într-un bazin cu rechini.

Apropiindu-se de centrul navei-mamă, întîlniră ceva și mai ciudat, semănînd cu vîrful unui șurub suspendat deasupra unei platforme circulare. Era o suprafață plană, cu diametrul de circa optzeci și cinci de kilometri, și abruptă de jur-împrejur. Pe măsură ce înaintau, pămîntenilor li se înfățișă priveliștea înfricoșătoare a mii de extratereștri care mărșăluiau încolonați spre marginile platformei. După toate aparențele, aici avea loc trecerea în revistă a trupelor, după care creaturile se îmbarcau în nave de forma unor cutii lungi, pareate de jur-împrejurul platformei. Un scut de forță invizibil îi proteja de vid.

— Ce mama dracului mai e și asta? se cruci David, cuprins de scîrbă.

— Se pare că se pregătesc de invazie, răspunse Steve cu un nod în gît.

Pentru prima oară după multă vreme, simți că i se face frică.

Nava lor fu ridicată și mai sus, către uriașa structură de deasupra platformei de îmbarcare a extratereștrilor, cea care de departe le apăruse ca un vîrf de șurub. Semănînd cu un munte întors cu vîrful în jos, structura se lățea, pornind dintr-un punct ascuțit pînă la o bază masivă. Era formată din mii de straturi sau niveluri, fiecare avînd numeroase ferestre mari, în spatele cărora se

ghicea o sursă de lumină și mai puternică. Lîngă fiecare fereastră se vedeau bîrne solide, ieșite puțin în afară, spre spațiul interior al sălii centrale, și care susțineau două sau trei avioane de atac tip „pisică-de-mare". Acesta era hangarul principal, centrul nervos al întregii civilizații extraterestre.

David observă că, așa cum prevăzuse Okun, navele de atac erau ancorate de nava-mamă cu ajutorul unor cleme care se prindeau de aripioara dorsală a fiecărui aparat. Terminalele circuitului alcătuiau o flanșă de forma degetelor unei mîini, care permitea navelor mai mici să se conecteze direct la sistemul compatibil de comandă prin computer al navei-mamă. Lîngă fiecare dintre acele sute de mii de ferestre ale structurii conice, se vedea ieșind din perete un tub elastic. Apropiindu-se, pămîntenii remarcară că tuburile erau făcute dintr-un material transparent, foarte asemănător cu un intestin de mari dimensiuni. După toate aparențele, puteau fi comandate să iasă din perete și să se atașeze de burta avioanelor, unde se fixau etanș pe gura trapelor, ceea ce permitea piloților să intre în turn, oferindu-le o cale de acces spre nava-mamă și totodată izolîndu-i de vid.

— N-o să reușim, zise Steve, atrăgînd atenția lui David asupra ferestrei mari de care se apropiau. Ne vor vedea înainte de a apuca să mișcăm un deget.

Într-adevăr, prin ferestrele mari, cu placă de sticlă, se vedeau cîțiva extratereștri într-o încăpere puternic luminată, care părea să fie o cabină de control. Distanța dintre navă și cabină se micșora vertiginos.

— N-ai de ce să te îngrijorezi, îl liniști David. Aparatul nostru e echipat complet: scaune rabatabile, osciloscop

AM/FM și, adăugă el, apăsînd pe un buton, obloane de protecție.

În aceeași clipă, obloane groase și blindate începură să acopere ferestrele, blocînd vizibilitatea extratereștrilor și totodată izolîndu-i înăuntru. Parcurseră orbește ultimele sute de metri, pînă cînd nava se opri cu o zguduitură violentă, după care auziră clemele puternice închizîndu-se peste aripioara de deasupra. Singura lumină din carlinga închisă ermetic provenea de la tabloul de comandă, care continua să clipească, și de la monitorul de un verzui bolnăvicios al laptop-ului lui David.

— Începe să mă cam ia cu fiori, șopti Steve.

David nu-l auzi. Era prea concentrat, cu ochii la datele care se perindau fulgerător pe monitorul computerului. De îndată ce clemele imobilizaseră nava, datele referitoare la scutul de protecție începuseră să sosească din direcție opusă. David deduse că erau conectați la sursă. Schimbă ecranul de afișare pe care clipiră cuvintele: „Negociază conexiunea cu calculatorul-gazdă." Își ținu respirația, în timp ce programul de analiză a semnalului selecta dintre miliarde de posibilități. Apoi, mult mai curînd decît se așteptase, laptop-ul scoase un beep, afișînd un nou mesaj: „Conectat la calculatorul-gazdă."

— Am intrat! Nu-mi vine să cred, dar am intrat!

— Grozav! Și ce-i cu asta?

Steve nu era cîtuși de puțin entuziasmat că se afla într-o cutie sinistră, în mijlocul unui furnicar de extratereștri. Văzînd că David își reluase lucrul la computer fără să-i răspundă la întrebare, pilotul își desfăcu centura de siguranță și se duse la trapă, gata să ardă o lovitură cu bocancul în gura primului extraterstru care și-ar fi vîrît capul înăuntru.

— Okay, zise David, mai mult pentru sine decît pentru însoțitorul său. Acum trimit virusul.

Lumina de pe cutioara neagră sudată pe burta navei se aprinse și se stinse, singurul amănunt care o deosebea de miile de aparate similare parcate de jur-împrejur.

UNUL DINTRE TEHNICIENI își scoase căștile și întoarse capul de la consola sa, privind spre generalul Grey.

— Acum trimite virusul.

Brusc, chipul lui Grey își pierdu încruntarea, căpătînd o expresie de uimire. Nu se așteptase ca vreo etapă a acestui plan nebunesc să fie pusă în aplicare. Apoi, la fel de brusc, își încruntă din nou sprîncenele și, lăsînd în jos colțurile gurii, luă un microfon în mînă și trimise vestea în eter.

— Vultur Unu, mă auzi?

— Da, răspunse Whitmore. Te aud tare și limpede.

— Pachetul a fost trimis. Fii gata de acțiune.

Deși dojana furioasă a lui Grey îi făcuse pe piloții amatori să se țină departe de acea lungime de undă, generalul își imagină uralele lor la auzul acelei vești. Nici președintele nu-și putu ascunde bucuria cînd confirmă mesajul.

— Am înțeles, zise el cu glasul tremurînd de emoție. Sîntem pregătiți de atac!

LA SUPRAFAȚA Zonei 51 nu se manifesta același entuziasm. Acțiunea de evacuare a refugiaților începuse în mod organizat. Grupuri de circa doisprezece oameni erau conduse înăuntru, apoi coborau cu ascensorul pînă

la complexul științific subteran, unde erau găzduiți în sala de decontaminare. Dar de îndată ce silueta sinistră a distrugătorului de orașe deveni vizibilă la orizont, în tabără se dezlănțui panica. Oamenii alergau la vehiculele lor, căutînd o mînă de lucruri pe care să le ia cu ei, ultimele relicve ale existenței lor de odinioară. Soldații care organizau coborîrile cu ascensorul se treziră în fața unui puhoi de lume și în toată acea învălmășeală se pierdură momente prețioase.

Alicia scotocea prin casa pe roți a familiei Casse, neputîndu-se hotărî ce anume să salveze. Deja îl expediase pe Troy în subteran, făgăduindu-i că se vor reîntîlni curînd. Ușa camionului se deschise brusc și Philip își vîrî capul înăuntru.

— Hai să mergem, Alicia! Vin invadatorii!

— Știu! urlă ea, înșfăcînd primul obiect pe care pusese ochii, un uriaș sac sport, plin cu rufe murdare.

Încercă să tîrască sacul cel greu către ușă, izbindu-se cînd de un perete, cînd de altul. Philip se repezi înăuntru și apucă sacul, lăsînd-o pe Alicia să-și tragă sufletul cîteva clipe.

— Duc eu sacul, se oferi el împăciuitor. Cam aiurită prima noastră întîlnire, nu?

Ea zîmbi și trase aer în piept. Philip reușise s-o facă să-și vină în fire.

— Okay, Romeo, unde mă duci?

Philip săltă sacul pe umăr și amîndoi ieșiră în lumina soarelui. Fără să observe Alicia, băiatul aruncă o privire în urmă, să vadă unde ajunsese nava care venea asupra lor. De jur împrejur, oameni cuprinși de panică fugeau în toate direcțiile, strigîndu-și familia sau alergînd spre porțile deschise ale hangarului. De cum ieși din rulotă, Alicia îl luă de mînă pe Philip. Îi plăcea jocul acesta, în care își închipuia că este o după-amiază oarecare de

duminică și că un admirator politicos și fermecător o invitase la plimbare. În timp ce pretutindeni în jur domnea dezordinea, ei doi formau o mică insulă de liniște, mergînd către hangar de parcă s-ar fi plimbat pe malurile unui rîu într-o zi de primăvară.

Visul se curmă brusc cînd o mînă se lăsă pe umărul Aliciei, silind-o să se întoarcă în loc. Era Miguel, ud leoarcă de cît alergase peste tot.

— L-ai văzut cumva pe Russell? întrebă el cu o privire rătăcită. Nu-l găsesc nicăieri.

NEOBSERVAT de nimeni dintre cei ce se îndreptau spre adăpost, pe cer se mișca ceva. Complet invizibil și deplasîndu-se cu viteza luminii, fusese detectat numai de radarul bazei. Era un semnal radio, decodificat instantaneu de aparatele din cabinetul de război. Pe ecranul care controla contactul radio cu nava lui David și a lui Steve clipeau cuvintele: TRANSFERUL S-A ÎNCHEIAT.

— Măi, să fie al dracului! exclamă Grey, plin de admirație pentru ce realizaseră Steve și David. Imediat luă legătura prin radio: Vultur Unu, aici baza. Livrarea a fost efectuată. Porniți.

— Cu toată plăcerea.

Whitmore zbura în fruntea unei formații de treizeci de avioane de luptă. De cum primi ordinul, lansă un semnal vizual piloților din dreapta și din stînga sa, apoi acceleră. Ceilalți îi urmară exemplul și, mărind viteza, depășiră alte aparate mai puțin rapide, pornind atacul aerian împotriva distrugătorului de orașe.. Trapa din burta avionului lui Whitmore de deschise brusc, lăsînd să cadă prima dintre cele trei rachete RAAMA. Aceasta rămase atîrnată în legăturile ei, în timp ce vîrful conic ghidat prin laser calcula poziția, orientîndu-se în direcția stabilită de Whit-

more pe HUD. Președintele apăsă un buton și racheta țîșni înainte.

În căști se auzi glasul lui Grey care urmărea prin radar traiectoria rachetei.

— Ține-ți degetele încrucișate, zise cu glas răgușit generalul.

— Hai, iubito! murmură Whitmore, privind cum se îndepărta racheta.

La nici cinci sute de metri de navă, racheta RAAMA explodă ca din senin, fără să provoace nici o avarie. Scuturile erau tot la locul lor.

— Nimic, spuse unul dintre piloții începători, intrînd pe lungimea lor de undă. S-a lovit de scut, nava n-are nici măcar o zgîrietură.

— Asta e! Lui Grey îi fusese de-ajuns atît cît văzuse, Vultur Unu, vino înapoi imediat. Vreau să pleci de acolo. Fără întîrziere.

— Nu, strigă Whitmore în microfon. Rămîneți în formație.

Deși acum ajunseseră la mai puțin de patru kilometri, președintele continua să-și mențină escadrila pe traiectoria de coliziune cu gigantica navă invadatoare. Fără să-și anunțe intențiile, scoase din burta avionului a doua rachetă RAAMA. Fixă ținta nu departe de turela neagră și înaltă din partea anterioară a navei, apoi lansă racheta. Aceasta țîșni înainte și după cîteva secunde ajunse în același punct unde și celelalte se loviseră de un obstacol invizibil. Nu se întîmplă nimic. Piloții pierdură contactul vizual cu racheta. Aceasta parcă intrase în pămînt, dar ei nu aveau timp să se întrebe unde dispăruse, pentru că și avioanele se apropiau de perimetrul mortal de cinci sute

de metri. Atunci se petrecu ceva care-i luă prin surprindere.

Se produse o enormă explozie, care mușcă adînc din coasta distrugătorului. O mare porțiune a navei, de dimensiunile unui bloc de locuințe, se desprinse ca o bucată de argilă, apoi explodă în fragmente incandescente, care se prăbușiră pe pămînt.

Cabinetul de război se cutremură de urale. Pînă și generalul Grey, prototipul omului înzestrat cu un permanent autocontrol, își repezi pumnul prin aer, ca și cum și-ar fi luat vînt ca să pocnească maxilarul unui extraterestru. În următoarele treizeci de secunde, piloții entuziasmați continuară să chiuie și să aclame, făcînd radioul inutilizabil și bucurîndu- se înainte de vreme de o victorie pe care încă n-o înfăptuiseră.

Cînd se restabili ordinea, Whitmore își conduse escadrila de luptă într-un amplu luping descendent, care-i aduse în poziția inițială de atac, la cîțiva kilometri de botul navei care continua să înainteze.

— Ne întoarcem, anunță el. Conducătorii de echipă să-și ocupe locurile în dispozitiv.

Așa cum fusese stabilit, cei mai buni piloți se înșirară unul lîngă altul într-o lungă linie dreaptă. Încet, dar sigur, ceilalți se înșirară în urma conducătorilor de grup, care-i ghidară către pozițiile de atac.

Cînd enorma navă fu încercuită, echipa coordonatoare din cabinetul de război dădu semnalul de începere a luptei. Conducătorii de grup porniră la atac din toate direcțiile, simultan. Neștiind cum se desfășoară o ofensivă, piloții fără experiență începură să iasă din formație, căutîndu-și poziții „mai avantajoase", în loc să se plaseze mai sus sau mai jos. Bombardarea unei ținte

aeropurtate, chiar uriașă și înceată cum era distrugătorul, se dovedea o operațiune mai dificilă decît părea la prima vedere, astfel încît trei sferturi din rachete trecură la mare distanță de țintă. Numai vreo treizeci dintre ele, majoritatea RAAMA, lansate de veterani ai aerului, nimeriră ținta.

Cîțiva dintre învățăcei se ridicaseră cu avioanele mult deasupra navei, alții coborîseră mult prea jos față de ea. Cum toți înaintau spre centrul cercului, principala lor grijă era acum de a nu se ciocni unii de alții. În toată învălmășeala, un mare număr de rachete Sidewinder, Silkworm și Tomahawk se risipiră în aer. Cele termoghidate se strecurau printre liniile de foc, apoi se orientau spre avioanele prietene pe care le vînau și le doborau. Lupta aeriană degenera rapid într-un măcel. Dar adevărata confruntare nici măcar nu începuse.

Atunci sosi momentul de care se temuseră cu toții. Poarta turelei negre și strălucitoare se deschise și un roi de nave de atac, cenușii și rapide, se revărsă în văzduh. După ce se ridicară împreună în înaltul cerului, navele se împrăștiară fulgerător în toate direcțiile, năpustindu-se pe urmele pămîntenilor.

— RUSSELL!

Strigătul răsună pe întinderea deșertului presărat cu tufe, atît cît îi îngăduia huruitul avioanelor cu reacție care se roteau deasupra capului. Miguel se dusese pînă în cel mai îndepărtat capăt al parcării unde își instalaseră tabăra refugiații, continuînd să-și caute tatăl vitreg, cînd deodată auzi ceva ce semăna cu un bubuit asurzitor. Se răsuci pe călcîie și dădu cu ochii de distrugătorul care se apropia. Deși nu avea habar de arta războiului, era convins că avioanele care reprezentau ultima lor speranță și care

decolaseră nu de mult chiar de pe pista unde se afla el, nu prea făceau o treabă profesionistă. Executau lupinguri fără rost, virau în ultimul moment ca să evite coliziunile, zburau prea încet și prea aproape de sol, așa încît Miguel nu prea avea încredere în capacitatea lor de a respinge distrugătorul. Cu toate acestea, în secunda cînd auzi bubuitura, înțelese că una dintre rachete își atinsese ținta. După cîteva momente fură lansate și altele. Ar fi rămas să privească acel spectacol măreț și incredibil, dar trebuia să-l găsească pe Russell înainte ca enorma navă să ajungă deasupra sa.

Miguel își închipuia că tatăl lui găsise vreun colțișor cu umbră unde să-și poată plînge de milă fără să-l tulbure nimeni. Mai exista și posibilitatea să fi adus o sticlă care să-i țină de urît. Probabil că se afla undeva prin apropiere, beat în ultimul hal. Poate chiar își pierduse cunoștința. Miguel știa că ar fi trebuit să fie supărat. Iresponsabilitatea lui Russell punea din nou băiatul în situația de a ocroti o familie pe care-i venea greu s-o numească a sa. Numai că, în loc de furie, Miguel nutrea doar teama că Russell va muri, dacă nu era dus la adăpost în laboratorul subteran.

Căutarea luă brusc sfîrșit, o dată cu apariția roiului de nave cenușii care împînziră cerul. Toate simțurile îl îndemnau pe Miguel să fugă la adăpost, să alerge cît îl țineau picioarele. Aruncînd o privire peste umăr, văzu un grup numeros de nave extraterestre detașîndu-se de rest și pornind direct spre Zona 51. Erau chiar în spatele lui și se apropiau rapid. Băiatul o luă la fugă prin tabăra în care razele laser începuseră deja să facă prăpăd. Vehiculele explodau, proiectate în aer. Cel puțin o sută de persoane nu reușiseră să ajungă la hangar. Acum se ascundeau printre mașini sau alergau în zig zag pe terenul deschis dintre ultimele rulote și porțile hangarului.

Miguel auzi o serie de explozii scurmînd pămîntul în urma lui și sări într-o parte în ultima clipă, ascunzîndu-se în spatele unui camion cu remorcă. Porțile hangarului se aflau la o distanță de patruzeci de metri de cealaltă parte a unei fîșii late de asfalt. Teritoriul pe care trebuia să-l traverseze era presărat cu cadavre. În interiorul hangarului văzu mai mulți soldați și o femeie cu bluză albă, care făceau semn oamenilor să vină înăuntru. Femeia îl zări pe Miguel ascuns după camion și-i făcu semne disperate să alerge într-acolo. Avea părul și ochii negri, și o fracțiune de secundă, lui Miguel i se păru că o recunoaște. Prea înspăimîntat ca să se mai gîndească, țîșni ca din pușcă spre fîșia de asfalt. Tirul aerian scormonea pămîntul în jurul său, dar el își puse capul în piept și continuă să alerge ca un nebun, sărind peste cadavre, mînat de un singur gînd: să ajungă la femeia cu bluză albă. Și reuși. Dădu buzna pe poarta masivă de oțel chiar cînd soldații începeau s-o închidă. Intrînd ultimul, o urmă pe femeie pînă la ascensor, care era plin de răniți ce așteptau să fie coborîți la subsol. O explozie puternică zgudui uriașa cutie de oțel. Poarta de la intrare fusese spulberată, iar soldații o dată cu ea.

Connie, femeia cu bluză albă, apăsă cu putere butonul ascensorului și, după cîteva clipe cît o eternitate, ușile se închiseră. Asupra hangarului se abătu o ploaie de explozii cu laser și chiar în secunda în care ultima geană de lumină dispărea în spatele ușilor ce se închideau, zidurile hangarului cedară și întreaga construcție începu să se năruie.

STEVE AMBALĂ MOTOARELE la maximum, apoi zgîlțîi manșa cu atîta forță, încît David se aștepta din clipă în clipă ca fragilele mînere să iasă din lăcașul lor.

— Încearcă altceva! urlă David. Numai să ne cărăbănim de-aici!

— Nu vezi că încerc? Nu pot s-o smulg din ancore. Sînt prea rezistente!

Steve lăsă manșa din mînă și se ridică în picioare. Începu să se plimbe de colo-colo prin carlingă, încercînd să-și limpezească mintea. Cîteva momente mai tîrziu, cînd reveni la locul său, degetele lui David zburau frenetic pe tastatură, căutînd o modalitate de a elibera nava din mecanismul de ancorare. Disperat, Steve începu să umble la întîmplare cu butoanele aparatelor pe care cercetătorii nu reușiseră să le identifice. După ce epuiză toate posibilitățile, se întoarse pe scaunul pilotului și se prăbuși pe el, sleit.

— N-am crezut că se va sfîrși așa. Mi-am imaginat o luptă aeriană pe viață și pe moarte, în care să trag după mine încă nouă-zece dintre diavolii ăștia zburători. Se uită spre David, care era vizibil tulburat de această perspectivă. Ei bine, continuă pilotul, măcar am reușit să introducem virusul în sistemul navei-mamă.

Deodată, săriră amîndoi ca arși: scutul de protecție se trezea la viață, coborînd încet de la ferestre.

— Ce faci? Să nu ne vadă!

David ridică amîndouă palmele în aer.

— Nu sînt eu de vină. Au intervenit în sistemul nostru.

Steve se aruncă la podea, ascunzîndu-se după tabloul de bord. David, care își proteja instinctiv computerul în orice împrejurare, se lăsă să alunece încet de pe scaun, pînă cînd ajunse pe podea. Cînd ferestrele rămaseră complet descoperite, cei doi bărbați se uitară unul la altul, întrebîndu-se ce era de făcut.

— Ia aruncă o privire, îl îndemnă David, arătînd cu degetul către fereastră.

— Ești invitatul meu, ripostă Steve. De ce nu te uiți tu? Tu ești savantul cel curios.

— Eu sînt civil, declară cu mîndrie David. Cred că-i de datoria ta, în calitate de pușcaș marin, să... se bîlbîi, în căutarea unui cuvînt potrivit ...să faci o recunoaștere asupra pozițiilor inamice!

Steve îl săgetă cu o privire acră, ca laptele vechi de peste o lună. Fără nici cea mai mică tragere de inimă, întoarse capul într-o parte și începu să se ridice centimetru cu centimetru, decis să nu se uite decît cu un ochi, pe deasupra panoului de bord. La fel ca în cazul unei imagini privite prin periscop, îi luă vreo cîteva momente ca să-și dea seama ce anume vedea. În spatele unui perete care, după modul în care reflecta lumina, părea a fi din cristal gros, se găsea un grup de extratereștri cu cap mare și ochi imenși, care se uitau exact la el.

— Aaaaaah! Se trînti pe podea, încercînd să rămînă cît mai jos cu putință. La dracu'! Afară sînt o mulțime de creaturi, de jur împrejurul nostru.

— Te-au văzut?

— Da.

— Vreau să spun, te-au văzut cu adevărat? S-au uitat cu atenție la tine?

— Da! Sînt vreo douăzeci sau treizeci care se uită drept încoace!

— Atunci, Steve, zise calm David, de ce ne mai ascundem?

Punînd cu grijă computerul deoparte, David respiră adînc și aruncă o privire rapidă afară. Era limpede că acele creaturi înfricoșătoare se uitau fix la el cu ochii lor imenși și negri. După ce mai privi pe furiș o dată sau de două ori, se deșiră pe toată înălțimea și se ridică în picioare, simțindu-se ciudat de relaxat. Tot mai mulți extratereștri se înghesuiau în spatele peretelui de sticlă

din camera de control. Era convins că nu va mai trece mult și vor pătrunde la ei prin tuburi, pretinzînd să le fie înapoiată nava pierdută cu atîta timp în urmă. David se uită la Steve cu un zîmbet înfrînt.

— Șah mat.

LUMINA SE STINSE, apoi se aprinse iar, cînd forța unei alte explozii scutură circuitele electrice, zguduind laboratorul subteran al Zonei 51, ca un cutremur de una sau două secunde. Bubuitul înăbușit al unor explozii mai îndepărtate pulsa prin pămînt cu un vuiet continuu, umplînd de spaimă pe cele o mie de persoane adunate umăr la umăr în sala de decontaminare.

— Julius! Connie îl zărise pe socrul ei într-o parte a rampei care se întindea pe toată lungimea încăperii. Își făcu loc prin mulțime pînă la el. Julius, ești bine?

— Cine, eu? Sînt foarte bine.

Se autodecretase păzitorul unui grup de copii despărțiți de părinții lor. Connie îi recunoscu pe doi dintre aceștia: Patricia, fiica președintelui, și Dylan, băiețelul lui Jasmine.

— Sigur, sîntem cu toții cam speriați de zgomot, anunță cu voce tare Julius, totuși nu ne facem prea multe griji, pentru că știm că totul se va termina cu bine. Am dreptate? se adresă el copiilor.

— Daaa! răspunseră aceștia în cor.

Lui Connie nu-i venea să creadă. În mijlocul acestui balamuc, semănînd perfect cu o scenă londoneză din timpul războiului-fulger, bătrînelul cel nesigur pe picioare reușise să-i liniștească pe copii, care, în mod normal, ar fi trebuit să urle cît îi ținea gura. Era mai convinsă ca oricînd că Julius poseda un har ieșit din comun. O nouă

explozie cufundă pentru o clipă încăperea în întuneric, amintindu-i lui Connie că era cazul să-și vadă de îndatoririle ei.

— Rămîi aici la adăpost, îi spuse ea socrului său în momentul cînd se aprinse iar lumina. Eu trebuie să...

Arătă în direcția unde avea treabă.

Julius se mulțumi să încuviințeze din cap, făcînd un semn vag cu mîna, preocupat numai de copii. Și el avea ceva de făcut. După plecarea lui Connie, despături tichia de rugăciune și și-o puse pe cap. Le ceru copiilor să se țină de mînă și-i întrebă dacă voiau să asculte un cîntec care, cu siguranță, avea să-i ferească de primejdii. Ei răspunseră că da, iar Julius începu să recite din Tora, cîntînd într-o ebraică fluentă, care l-ar fi uimit pe David dacă ar fi fost de față. Deschizînd un ochi, îl pîndi pe Nimziki, care-l urmărea cu privirea de undeva din apropiere. Julius nu-l simpatiza din cale afară pe ministru, însă ghici că omul era disperat.

— Veniți aici cu noi, îi strigă el ministrului apărării.

Înspăimîntat, Nimziki simțea nevoia să stea cu cineva, totuși ridică din umeri și-i răspunse:

— Nu sînt evreu.

— Și ce-i cu asta? chicoti Julius. Nimeni nu-i perfect!

— L-AI GĂSIT, MIGUEL?

Connie, care mergea pe rampă, privi în jos spre dreapta și spre stînga, la mulțimea de refugiați înghesuiți dintr-un perete în altul, și descoperi o fetiță de vreo paisprezece ani care striga în direcția ei, încercînd să acopere gălăgia.

— Încă îl mai caut! răsună o voce de băiat chiar în spatele ei.

Connie se întoarse și văzu că băiatul cu plete, ultimul care reușise să ajungă înăuntru, pornise pe urmele ei prin sala de decontaminare.

— Rămîi acolo unde ești! îi strigă el surorii sale. Vin înapoi la tine.

Alicia încuviință din cap și se așeză din nou, reluîndu-și locul sub brațul liniștitor al lui Philip. Ridică fruntea și-l privi în ochi.

— Dacă mi-e sortit să mor azi, după ce te-am găsit pe tine, o să-mi pară foarte, foarte rău.

El zîmbi larg și se aplecă s-o sărute.

Connie iuți pasul și traversă încăperea, cu Miguel urmînd-o pas cu pas.

DEȘI BLINDAJUL EXTERIOR fusese strîmbat și perforat, gigantica navă nu suferise avarii importante. Fumegînd și brăzdată de cicatrice, își continua inexorabil înaintarea, îndreptîndu-se neabătut către obiectiv: Zona 51. Era ferm decisă să distrugă și acest ultim cuib de rezistență din vestul Statelor Unite. Timp de cîteva momente, se părea că pămîntenii vor ieși învingători și că minusculele lor rachete puteau ciupi puțin cîte puțin din nava lată de douăzeci și cinci de kilometri, pînă cînd aveau s-o doboare. Dar întrucît navele de atac în formă de pisici-de-mare întesau cerul de un albastru electric dinaintea zorilor, nava cea mare nu mai suferise nici o altă stricăciune însemnată.

Deja ocupați pînă peste cap cu comanda propriilor avioane, mulți dintre piloții fără experiență își pierdură

capul în momentul cînd avioanele extraterestre începură să-i scoată din luptă sistematic. În pofida apelurilor la calm făcute de Grey, cei mai mulți își risipiră ultimele rachete trăgînd la întîmplare în atacatori. Echipa din cabinetul de război urmărea pe ecranele radar cum ultimele rachete se pierdeau undeva deasupra deșertului.

— Nu mai avem muniție, domnule general, raportă un tehnician. În același timp, n-am provocat avarii semnificative navei celei mari.

Președintele Whitmore, care urmărea haosul de la o altitudine de șase mii de kilometri, era de acord cu acest bilanț. Escadrila lui de treizeci de avioane fusese redusă la numai opt. Cîteva dintre aparate fuseseră doborîte în primele momente de învălmășeală, cînd contraatacaseră pisicile-de-mare. Celelalte fuseseră despărțite de restul grupului pe timpul retragerii. Făcînd un bilanț rapid, constată că piloții din escadrila sa rămaseseră cu mai puțin de zece rachete.

— Să fim atenți ca toate să-și atingă ținta, le reaminti Whitmore.

Connie intrase în cabinetul de război, să vadă dacă putea fi de vreun folos. Oprindu-se în spatele lui Grey, se uită la unul dintre ecranele radar, care reda imaginea tridimensională a uriașei nave distrugătoare de orașe. Întrucît cîteva dintre cele mai importante radare ale bazei fuseseră deja distruse, imaginea de pe ecran era incompletă, clipind ca o arătare spectrală. Connie simți un fior din creștet pînă în tălpi cînd cineva anunță că nava se găsea exact deasupra lor, arătîndu-i totodată generalului Grey un punct de pe imaginea fragmentată și neclară.

Cînd pricepu ce-i arăta omul, Grey înșfăcă microfonul și se adresă piloților rămași.

— Atenție! Nava își deschide trapa inferioară și se pregătește să atace cu tunul cel mare. Cineva să meargă acolo și să distrugă blestemăția aia pînă nu apucă ei s-o folosească!

Amețită și răscolită de veste, Connie porni spre ușă și ieși din încăpere, trecînd pe lîngă Miguel, care profitase de învălmășeală și se strecurase în urma ei. El se trase deoparte, vrînd să-i facă loc, și tocmai atunci auzi, fără să vrea, răspunsul dat prin radio de Whitmore.

— Alo, baza, am înțeles, zise președintele. Mai am o rachetă RAAMA, așa că pornesc într-acolo. Avionul lui țîșni brusc cu botul în sus și cu motoarele ambalate la maximum. Hei, băieți, voi aveți grijă să nu vină după mine.

Escadrila sa redresă aparatele și începu să zboare pe sub burta navei. Spațiul din fața lor era înțesat de avioane pămîntene și nave extraterestre care zburau în toate direcțiile. Strecurîndu-se printre ele cu mare viteză, Whitmore își calculă unghiul de atac astfel, încît racheta să pătrundă printre cele două uși care se deschideau deasupra deșertului. Activă HUD și ținti vîrful tunului uriaș, enorma proeminență de forma unui diamant, de unde urma să țîșnească raza nimicitoare. Chiar în momentul în care dispozitivul de lansare a rachetei RAAMA ieșea din burta avionului, ceva fulgeră undeva spre limita razei vizuale a pilotului. Își închipui că erau navele extraterestre, sosite prea tîrziu. Cînd întinse mîna să lanseze racheta, aparatul F-15 aflat la cîțiva metri în dreapta lui explodă pe neașteptate în sute de bucăți. Explozia zgudui avionul lui Whitmore exact în clipa în care racheta fu eliberată din locașul său, așa că aceasta devie cu mult de

la traiectorie. Whitmore o urmări pierzîndu-se în depărtare și explodînd undeva între dealuri.

— Fir-ar să fie de treabă! Vultur Doi, pornește la atac. Eu rămîn în spatele tău, ca să te ajut să mai cîștigi timp.

— Am pornit, răspunse pilotul, trecînd în fața președintelui.

În urma lui, Whitmore și ceilalți piloți își comunicau unii altora pozițiile atacatorilor care veneau spre ei. Porțile deschise în burta navei extraterestre păreau să fie un punct vulnerabil, iar cînd escadrila pămînteană se apropie cu intenția de a lansa atacul, vreo douăsprezece nave extraterestre năvăliră în apărarea semenilor lor. Pe undele radio era un așa haos, încît pilotul din fruntea grupului nu-l auzi pe Whitmore care-l avertiza să manevreze într-o parte. Una dintre pisicile-de-mare apăru exact în spatele lui, lansînd un fascicul neîntrerupt de raze laser. Un alt aparat F-15, Vultur Doisprezece, pilotat de Purceluș, depăși ca o furtună celelalte avioane americane, ajungînd cu botul chiar în coada pisicii-de-mare. Împroșcă avionul extraterestru cu o ploaie de proiectile calibrul 50, numai că era prea tîrziu. Vultur Doi luă foc, apoi explodă, înainte ca pilotul să fi apucat să folosească sistemul de vizare. Lovită, pisica-de-mare se refugie în interiorul sigur al navei, dar Vultur Doisprezece se ținu după ea, trăgînd continuu, pînă cînd aparatul extraterestru se desfăcu bucăți în aer, fără să mai explodeze.

— Bună treabă, Doisprezece! îi zise președintele, nu prea entuziasmat. Și-acum să vedem, i-a mai rămas cuiva vreo rachetă?

INTRÎND ÎN INFIRMERIE, Connie avu senzația că a căzut din lac în puț. Soldați în uniformă și cîțiva voluntari continuau să transporte victime însîngerate din rîndul

civililor, consecința raidului aerian asupra taberei de refugiați, aducîndu-le într-o sală și așa ticsită de lume. Răniții zăceau culcați pe podea sau proptiți de perete. Gemetele lor se împleteau cu huruitul neîncetat al bombardamentului de la suprafață. Oricît de cumplit ar fi părut momentul, Connie știa că nu era decît preludiul catastrofei care va urma. Toate țipetele aveau să înceteze la o fracțiune de secundă după ce nava-mamut de deasupra lor îi va lovi cu temuta sa rază destructivă.

— Dă-mi ceva de lucru!

Îl prinse de braț pe doctorul Issacs, care trecuse grăbit pe lîngă ea, pășind cu grijă printre morți și răniți. Doctorul cel bărbos depășise cu mult limita epuizării fizice. Singura culoare de pe obrazul său erau cele două cearcăne negre de sub ochi. După o clipă de nedumerire, îi făcu semn lui Connie spre încăperea alăturată.

— Du-te s-o ajuți! strigă el, ca să se facă auzit. Pregătește pacienții pentru operație.

După aceea plecă imediat la treburile sale.

Connie intră în camera de alături, unde o găsi pe Jasmine spălînd un pacient rănit de un șrapnel care-l lovise chiar în burtă. Deși omul sîngera abundent, cu intestinele expuse la vedere, Jamine îi vorbea cu glas cald și prietenos. Cînd Connie se apropie de masa ei, Jasmine îi puse imediat în mînă un prosop, arătîndu-i unde să-l apese ca să oprească hemoragia. Cu toate că de felul ei nu suporta să vadă sînge, Connie apăsă prosopul pe rană, astfel ca organele interne ale pacientului să nu se împrăștie pe toată masa. Jasmine extrase ultimele impurități din rană, dezinfectînd-o în același timp.

— Văd că te pricepi destul de bine, remarcă Connie. Ține-o tot așa și ai să devii specialistă.

— Mulțumesc, răspunse Jasmine fără să ridice ochii. Îmi place ceea ce fac și totodată mă ajută să nu mă mai gîndesc la altele.

Connie își imagină că tînăra se referea la explozia care urma să spulbere tavanul din clipă în clipă, dar imediat după aceea își dădu seama că Jasmine vorbea despre proaspătul ei soț.

— Cumplit mod de a-ți petrece luna de miere, nu crezi?

— Cum? Oh, da. Într-adevăr, cumplit, încuviință Connie cu un aer absent.

Se uită la omul întins pe masă. Acesta ridica mereu capul, vrînd să vadă ce i se întîmplase, iar dinții îi clănțăneau fără încetare.

— Okay, să-l ducem în sala de operație! strigă doctorul Issacs spre camera unde se aflau fetele.

În timp ce un sanitar îi prelua îndatoririle, Connie zîmbi vag spre omul de pe masa cu rotile, spunîndu-i fără prea mare convingere că totul va fi bine, foarte bine.

MAI MULȚI PILOȚI răspunseră negativ. După o scurtă consultare cu oamenii săi din cabinetul de război, Grey reveni la microfon.

— Vultur Unu, porniți către baza aeriană Headly, de la Manitoba, Canada. Presupunem că v-a mai rămas suficient combustibil. Am vorbit cu ei prin radio și vor trimite o escortă care să vă întîmpine. Acolo va fi noul nostru cartier general, domnule președinte.

Dar Whitmore refuză să înceteze lupta. Erau atît de aproape de victorie.

— Chiar nu mai are nimeni vreo blestemată de rachetă?

Raza verde prin care debuta tirul astronavei țîșni din vîrful turnului uriaș, căutîndu-și ținta. Whitmore știa că era numai o chestiune de secunde pînă cînd raza avea să se înfigă în pămînt, pătrunzînd pînă în locul unde se ascundea fetița lui. Se simțea parcă paralizat, în afară de un val de greață care-i răscolea stomacul. Nu accepta să stea cu mîinile încrucișate.

— Escadrila Vulturii, chemă el împotriva voinței sale. Pornim spre nord. Veniți în urma mea, ați înțeles?

— Iertați-mă că am întîrziat, domnule președinte, strigă în căști un glas necunoscut, acoperind zgomotul motoarelor.

— Cine vorbește?

— Sînt aici ca să vă ajut.

Președintele întoarse capul și dădu cu ochii de cea mai năstrușnică ciudățenie: un vechi biplan roșu și instabil, care arăta cam ca aparatul pilotat de baronul von Richthofen în Cel de-al Doilea Război Mondial. Avionul se legăna prin aer, manevrat de un bărbat cu cască de piele. Într-o parte a aparatului se vedea ceva ce aducea a rachetă, legată cu corzi elastice și funii împletite.

— Ce cauți acolo?

— Nu vă îngrijorați, domnule președinte. Sînt înarmat.

Russell șterpelise cea mai grea și mai puternică rachetă pe care o găsise. Era prea grea pentru avionul lui și, de fiecare dată cînd vîntul își schimba direcția, se lovea de peretele fragil al carlingii, cu un zgomot înfricoșător. O lumină roșie cît un buton clipea, indicînd că racheta era gata de lansare.

— Tot ce vreau eu de la dumneavoastră, domnule președinte, e să-i mai țineți pe tipii ăștia departe de mine încă vreo cîteva secunde.

Whitmore se uită de jur împrejur și văzu un grup de nave extraterestre năpustindu-se spre ei. Piloții americani le ieșiră în întîmpinare, declanșînd un baraj de foc menit să protejeze vechiul și șubredul biplan. Acesta continuă să se înalțe șovăielnic către tunul gigantic.

În cabinetul de război, toate privirile erau ațintite pe imaginea radar a navei, unde un mic punct luminos, vizibil și el pe ecran, urca încet spre locul din care pornea raza. Grey apucă microfonul.

— Pilot, spune cine ești.

— Numele meu e Russell Casse, răspunse pilotul. Aș vrea să-mi faceți o favoare și...

— Cine-i individul? întrebă mirat unul dintre tehnicieni.

— Russell!

Miguel se repezi către soldații adunați în jurul monitoarelor. Aceștia îl înșfăcară de brațe, nelăsîndu-l să treacă.

— ...să spuneți copiilor mei că-i iubesc foarte mult.

Cînd unul dintre tehnicieni luă legătura cu președintele și cu echipa sa, ca să-i înștiințeze asupra pozițiilor inamicului, Miguel țipă în microfonul rămas deschis:

— Tăticule! Nu!

Auzind cuvîntul „tăticule", Russell nu-și putu stăpîni un zîmbet. Nu știa dacă Miguel îl auzea, totuși strigă din răsputeri în microfon:

— Trebuie, băiete. Oricum, tu te-ai priceput întotdeauna mai bine decît mine să ai grijă de ceilalți. Apoi adăugă: Pur și simplu, e un lucru pe care trebuie să-l fac.

Închise radioul și cîrmi aparatul Haviland cu botul în sus, într-o ascensiune atît de abruptă pe cît îi îngăduia motorul fără să se caleze. Acum botul avionului era îndreptat spre latura tunului în formă de ac. Coada bipla-

nului dispăru în burta navei, iar președintele și piloții rămași se îndepărtară, părăsind zona. Brusc, lumina verde dispăru. În două secunde urma să apară lumina albă, după care raza compactă avea să lovească Zona 51.

— Hei, băieți! M-am întors! urlă Russell cît îl țineau plămînii. Cum se zicea pe vremea mea: BĂGA-V-AȘ ÎN MAMA VOASTRĂ!!

Vechitura de avion se năpusti cu botul înainte în corpul tunului, provocînd în interiorul navei o explozie neînsemnată, după toate aparențele fără vreo consecință importantă. Dar chiar cînd raza albă și ucigașă țîșnea din vîrful tunului, ceva o întrerupse din nou. Uriașa navă se înălță spre cer, luînd-o din loc cu o viteză incredibilă. În același moment, toate navele de atac țîșniră după ea ca la comandă. Întregul roi porni în zbor peste întinderea deșertului.

Dar nici una dintre ele nu ajunse prea departe.

În inima giganticului distrugător de orașe se produse o explozie care spulberă cupola de deasupra, la fel ca un craniu sfărîmat de glonțul unui sinucigaș. Racheta lansată de Russell declanșase o reacție în lanț, mușcînd din corpul navei late de douăzeci și cinci de kilometri și nimicind-o din interior. Una după alta, bubuiturile exploziilor din măruntaiele astronavei preschimbară monstrul de pe cer într-o minge de flăcări, dezvăluindu-i arhitectura interioară la fel ca un fascicul de raze X. Curînd dezastrul cuprinse întreaga navă. Încă în aer, se cutremură sub un val de explozii și implozii simultane, arzînd pînă se dezmembră în fragmente uriașe, care se prăbușiră în flăcări la pămînt.

Reacția în lanț se extinse pînă în cabinetul de război, unde izbucniră urale victorioase. Găsiseră o cale de a

nimici inexpugnabilele nave extraterestre. Nebuni de bucurie, toți se strîngeau în brațe, își fluturau pumnii prin aer și rîdeau în hohote. Toți, cu excepția lui Miguel. În timp ce încăperea se cutremura de strigăte de triumf, băiatul deschise încet ușa și ieși pe coridorul ticsit de refugiați, nedumeriți de contrastul dintre aerul său abătut și uralele ce răsunau în urma sa.

Grey, mereu cu capul pe umeri, îl apucă de guler pe unul dintre entuziaști, care se calmă numaidecît.

— Treci imediat la microfon, mîrîi generalul, și explică fiecărei escadrile de pe glob cum anume să-i doboare pe nemernicii ăștia.

LUI STEVE I SE PĂRU că auzea sunînd cornul victoriei. Încă trîntit pe podea și ascuns sub tabloul de comandă, vîrî mîna în buzunarul de la piept, de unde scoase cele două trabucuri pe care i le dăduse Julius. Îi oferi unul lui David.

— Cred că asta-i tot ce mai putem face, zise el, împrăștiind fumul cu palma. Poate doar să le trimitem racheta nucleară înainte să intre ei peste noi și să ne facă cine știe ce blestemății.

David, care continua să se privească ochi în ochi cu creaturile din spatele peretelui de sticlă, încuviință din cap, silindu-se să se împace cu gîndul că nu mai avea mult de trăit.

— Ciudat, filozofă el, studiind trabucul. Întotdeauna mi-am închipuit că *astea*-s lucrurile de la care mi s-ar trage moartea. Okay, hai să-i dăm drumul.

Steve se ridică de pe podea și se instală pe scaunul pilotului, evitînd să privească spre respingătoarele creaturi

din fața sa. Dădu la o parte capacul cutiei negre și tastă codul de lansare. Ecranul dispozitivului clipi scurt, prezentîndu-i două opțiuni: LANSARE și ANULAREA COMENZII.

— Mă bucur că te-am cunoscut, prietene, zise el, întinzîndu-se să strîngă mîna lui David.

— Și eu, răspunse acesta. Era cît pe ce să reușim.

— Cît pe ce, întări Steve. Ești gata?

— Hai pa, Gelatină! Pa și ție, Clipici! David făcea semn cu mîna spre extratereștri, botezîndu-i pe unul cîte unul. Pe curînd, Cap-de-Ou, pe curînd, Broscoiule!

— Crezi că bănuiesc ce-o să se întîmple? întrebă Steve cu trabucul în gură, întinzînd mîna spre comanda de lansare.

— Nici pomeneală.

Cînd degetul lui Steve atinse butonul, podeaua micuței cabine zvîcni violent spre spate, dezechilibrîndu-i pe amîndoi, în timp ce racheta lungă de trei metri țîșni înainte, lăsînd în urmă o dîră de fum. Pretutindeni izbucniră incendii, cioburile zburau în toate părțile. Înainte ca David și Steve să-și ridice ochii, racheta trecuse prin peretele de cristal, străbătînd cabina de control, și se înfipsese într-un perete mai îndepărtat, în timp ce motorul ei propriu continua să scoată o jerbă de scîntei.

O dată viciată atmosfera creată artificial, extratereștrii din spatele peretelui de sticlă începură să se umfle și să se lățească oribil, cu trupurile supte în vid din toate direcțiile. Capetele lor mari plesniră, împrăștiindu-se în toate părțile, ca niște floricele de porumb însîngerate.

În timp ce dincolo de parbrizul navei se petrecea această scenă înspăimîntătoare, ancorele care fixau aripioara se desfăcură brusc și aparatul se ridică la cîțiva metri în aer. O explozie în turnul de observație proiectă

nava înapoi, lovind-o razant de alta identică, parcată chiar alături, după care aparatul pămîntenilor se înalță, legănîndu-se în spațiu.

— Sîntem liberi!

— Nu mai contează, zise David. Jocul s-a încheiat.

Steve verifică datele de pe tastatura de comandă a lansării. Contorul digital număra secundele rămase pînă la detonarea încărcăturii nucleare: 22... 21...

— Încă n-am auzit cornul victoriei, zise el, sărind pe scaunul pilotului și întorcînd aparatul cu o sută optzeci de grade.

David abia avu răgaz să se trîntească pe locul său, că Steve trase rapid de comenzi, îndepărtîndu-se cu toată viteza.

— Lasă-l încolo de corn. Ești obsedat de el. Mai bine întinde-o de aici cît poți de repede!

Mai rapid decît ar fi reacționat orice pilot pămîntean, cîteva nave extraterestre porniră în urmărirea lor. Deși Steve nu stăpînea perfect comenzile aparatului, nu avea altă soluție decît să mărească viteza la maximum. Virînd amețitor, săgetă prin labirintul luminat difuz din măruntaiele navei-mamă. Atacatorii nu deschiseră focul asupra prăzii lor decît în clipa în care aceasta ajunse la gura tunelului de ieșire. Dintr-o dată, asupra pămîntenilor se revărsă o ploaie de raze-trasoare, dar cum unghiul din care fuseseră trase nu era prea favorabil, Steve se năpusti în pasajul triunghiular care comunica cu exteriorul.

— Se închide! urlă David. Se închid porțile!

— Văd și eu!

Steve avea și așa destule necazuri, în lipsa unui copilot. Gura tunelului se reducea treptat, pe măsură ce cele trei uși masive se apropiau unele de altele, închizîndu-le ultima cale de scăpare. Mînuind comenzile la limita de

rezistență a navei, Steve o forță să atingă viteza maximă posibilă, zburînd ca o săgeată în direcția porților pe punctul de a se închide. Aruncă o privire către cutia neagră: 09... 08...

— Prea tîrziu, le-au închis!

David văzu dispărînd și ultimele stele în spatele porților triunghiulare. Înțelegînd că Steve avea oricum de gînd să-și încerce norocul, strînse pleoapele și-și ținu respirația.

Reușiră să treacă prin deschizătură cu o marjă de numai cîțiva centimetri.

— Elvis a părăsit clădirea! urlă el.

— Vă mulțumesc din tot sufletul, intră în joc și David, încercînd fără succes să-l imite pe regele rock-ului.

De cum ajunseră din nou în spațiu, Steve localiză Pămîntul, cîrmind avionul într-acolo. 01... 00.

Nava continuă să accelereze, săgetînd prin spațiu cu o viteză de cîteva mii de kilometri pe oră, în timp ce pasagerii de la bordul său admirau America de Nord, perfect conturată și totuși atît de departe. Atunci se produse un fulger de lumină, părînd să vină de undeva din urma lor. Steve și David abia avură timp să schimbe o privire neliniștită că unda de șoc propagată prin spațiu îi ajunse din urmă. Ca o bărcuță scăpată de sub control și surprinsă de un val uriaș, micuța navă se trezi purtată pe creasta suflului exploziei și dată peste cap de mai multe ori. Steve încercă pentru o clipă s-o cîrmească prin valul de perturbații, apoi pierdu complet controlul și unda de șoc îi înghiți complet.

CENTROPLANUL avionului în care se afla președintele se ridică și un pumn înmănușat țîșni în aer. Whitmore își smulse masca și se săltă din carlingă, sărind

pe aripa aparatului F-15. Șapte dintre Vulturi se întorseseră la bază, iar alți treizeci dintre piloții neprofesioniști se pregăteau și ei de aterizare. Rămaseseră în aer, înfruntînd ultimii atacatori extratereștri pînă cînd pisicile-de-mare începuseră să piardă din energie și să se prăbușească din înaltul cerului. După toate aparențele, rezervele de energie ale fiecărui aparat erau limitate.

De îndată ce simți pămîntul sub tălpi, Whitmore arătă cu degetul spre unul dintre piloți — bărbosul cel cu plete poreclit Purcelușul — în semn de recunoaștere a meritelor acestuia. Purcelușul arătă și el cu degetul spre președinte. Soldații alergară în întîmpinarea avioanelor, într-un cor de aclamații. Președintele ceru să fie condus către o groapă căscată în pămînt. La o zvîrlitură de băț de de ruinele hangarului principal se găseau cîteva uși de oțel încastrate într-o placă de beton în spatele căreia începea un șir de scări. Era scara de evacuare în caz de pericol, care ducea pînă jos, în laboratorul de cercetare. Whitmore și ceilalți piloți coborîră treptele pe urmele soldaților.

Scara se termina în sala de decontaminare. Cînd președintele dădu colțul, intrînd în încăperea lungă și sterilă, îi trebui vreo cîteva momente ca să-și dea seama unde se afla. În locul tehnicienilor cu măști de protecție pe care-i văzuse data trecută, acum se găsea în fața a sute de cetățeni de rînd, refugiații care cu numai cîteva minute înainte se pregăteau să-și ia adio de la viață. Oamenii izbucniră în urale asurzitoare și entuziaste, aclamînd eroii care doborîseră nava extraterestră. Copleșit de primirea făcută, Whitmore își croi drum prin mulțime, dînd mîna cu oamenii și lăsîndu-se strîns în brațe, pînă cînd, la cîțiva pași de el, întîlni o figură cunoscută. Julius o săltă pe

micuța Patricia pe rampă și fetița alergă într-un suflet către tatăl ei. Whitmore o luă în brațe, lipind-o strîns de el.

Nu departe stătea un tînăr cu părul lung, privind scena lipsit de emoție. Deodată, acesta simți o mînă pe umăr.

— Bau, Miguel. Troy redevenise cel dintotdeauna. Nu ne-ai auzit? Te strigăm de zece minute.

Cu ajutorul lui Philip, Alicia își făcu drum prin mulțimea în delir. Expresia de pe chipul lui Miguel o lămuri din prima clipă că Russell era mort. Fata izbucni în plîns și, uitînd de Philip, se aruncă de gîtul fratelui mai mare.

— Da' ce s-a întîmplat? întrebă Troy. Ce-i cu voi?

Fără un cuvînt, Miguel întinse brațul, luînd băiețelul lîngă ei.

DÎND DE PERETE ușa cabinetului de război, Whitmore fu întîmpinat cu un ropot de aplauze. Grey, care stătea încruntat în fața unui monitor, întoarse capul și văzu cine intrase. O umbră de surîs îi lumină chipul, după care se duse să-și îmbrățișeze prietenul.

— Ce naiba, Tom, chiar ai vrut să provoci un infarct unui bătrîn ca mine?

— Cum merge atacul?

— Excelent. Deja avem opt victorii confirmate și alte cîteva probabile.

— Încă una, domnule general! strigă unul dintre militari. Aviația olandeză tocmai a distrus nava de deasupra Țărilor de Jos.

Vestea declanșă un nou cor de urale în toată încăperea, dar imediat ce Connie se ivi în prag cu un zîmbet trist, cei mai mulți tăcură. În urma ei intră Jasmine, cu Dylan în brațe.

— Cum rămîne cu comisionarii noștri? întrebă Whitmore. S-a primit vreo veste de la ei?

Fără prea mare tragere de inimă, Grey îi răspunse:

— Din păcate, am pierdut contactul cu Hiller și Levinson în urmă cu circa cincizeci de minute, imediat după explozia navei-mamă.

Whitmore se uită la Connie și la Jasmine care ascultau vestea cea tristă. Chiar cînd pornea spre ele ca să le adreseze un cuvînt de condoleanțe, unul dintre oamenii așezați în fața monitoarelor începu să strige:

— Stați așa! Am prins ceva pe radar. Se pare că mai vine cineva.

Toți cei din cabinet se înghesuiră în jurul monitorului, cu ochii la minusculul punct luminos care se deplasa pe ecran.

UN CEAS MAI TÎRZIU, un vehicul de teren marca Humvee, încărcat cu pasageri, gonea prin fierbințeala de după-amiază a deșertului, ridicînd în aer un nor lung de praf.

La volanul acestui vehicul jumătate automobil sport și jumătate tanc se afla maiorul Mitchell care se îndrepta spre imensa coloană de fum de la orizont. Cabinetul de război urmărise punctul mișcător de pe ecranul radarului, pînă cînd acesta aterizase la aproape douăzeci de kilometri de bază, în mijlocul pustiului. Pe scaunul de lîngă Mitchell se găsea Jasmine, cu privirea ațintită drept înainte, în timp ce Dylan sălta pe genunchii ei. În picioare în spatele lor, cu vîntul în obraz, Connie, președintele Whitmore și generalul Grey se țineau de bară, scrutînd orizontul în căutarea unui semn de viață. În spațiul încăpător destinat transportului de marfă călătorea

Julius, împreună cu Patricia, fiica președintelui. Un alt vehicul, de astădată un jeep plin cu soldați înarmați, îi urma la mică distanță.

Ajungînd la o depărtare de cinci kilometri, putură să vadă că nava se prăbușise pe niște coline stîncoase. Nimic nu le confirma speranța că ar fi vorba de aparatul cu care Steve și David zburaseră în spațiu, cu atît mai puțin că cei doi ar fi fost încă în viață. Nava sfărîmată era cuprinsă în întregime de flăcări.

La linia maronie a orizontului se iviră două siluete întunecate. Pe măsură ce vehiculul Humvee se apropia, devenea tot mai clar că cele două siluete erau două ființe omenești. Amîndouă păreau să umble pe două picioare și înaintau fără șovăire. Grey îi strigă lui Mitchell să reducă viteza, apoi făcu semn soldaților din jeep să treacă în față. Cu pușile de asalt ațintite asupra celor două siluete, micul grup își continuă drumul, avansînd cu prudență.

La o depărtare de cincizeci de metri, Mitchell frînă, opri vehiculul și-și încrucișă brațele peste volan.

— Măi, să fie-al dracului!

Cele două siluete misterioase fumau trabuc.

Nu numai că Hiller și Levinson reușiseră imposibilul, dar scăpaseră cu viață, ca să aibă și ce povesti. Pătrunseseră în citadela extraterestră, îi dezactivaseră scuturile de protecție cu ajutorul unui neînsemnat virus de calculator, făcuseră fărîme nava de dimensiuni planetare și apoi zburaseră înapoi în Nevada, înainte de a epuiza rezervele de energie ale navei. Și iată că acum pășeau fuduli nevoie are prin deșert, nepăsători și plini de ei, de parcă s-ar fi aflat la capătul unei zile de lucru oarecare.

Jasmine se grăbi să deschidă portiera și începu să alerge prin nisipul fierbinte. Nu se opri decît în brațele soțului ei. Strîngîndu-l la piept, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată, cu glasul înecat de emoție, zise:

— Mi-ai tras o spaimă soră cu moartea. Am crezut că ați rămas blocați înăuntru.

Steve o privi cu surîsul lui șmecheresc.

— Da, dar ce intrare triumfală!

Jasmine rămase cu ochii la el, șocată și totodată amuzată. Oare omul acesta nu se temea de *nimic*?

— Iar începi! exclamă ea, clătinînd din cap. Îmi închipui că orgoliul tău a scăpat din frîu și îmi va fi imposibil să trăiesc cu tine, adevărat?

— Probabil. Tot mai vrei să afli, Aschimodie?

Ea izbucni într-un rîs vesel.

— Da, sînt gata să fac o încercare, Clăpăugule!

Connie și David se apropiară cu pași rari, oprindu-se unul în fața celuilalt, ca și cum un pas în plus ar fi declanșat explozia unei mine îngropate în pămînt. Connie era grozav de mîndră de el. Pentru David, cel mai fericit aspect al faptului că supraviețuise era acela că ajunsese s-o revadă. Dar cum nici unul din ei nu știa ce voia celălalt, păstrau între ei distanța de un metru.

— Așadar, întrebă David, rotindu-și privirea pe cerul pustiu, am reușit?

Întrebarea o trezi brusc pe Connie la realitate. Își imaginase cum va parcurge spațiul rămas pînă la el și cum îi va simți din nou sărutarea. Firește însă, David dorea să știe dacă strălucitul lui plan funcționase. Stînjenită de propriile-i gînduri, Connie deveni brusc conștientă de privirile celor din mașini.

— Da, da, răspunse ea. A funcționat perfect. La cîteva minute după introducerea virusului, toate scuturile au fost dezactivate și am început să-i atacăm cu rachete.

Se apucă să-i povestească despre nava care ajunsese deasupra Zonei 51 și despre Whitmore, care condusese el însuși lupta aeriană, despre misteriosul pilot sosit la timp cu biplanul lui cel vechi. Dar David ridică mîna, întrerupîndu-i relatarea.

— Nu, eu altceva am vrut să te întreb. Arătă spre ea și apoi spre sine: *A funcționat*?

Zîmbetul așternut pe chipul lui Connie era mai luminos decît soarele după-amiezii.

— Fii convins că da, răspunse ea. Pășind pe teritoriul neutru dintre ei, căzură unul în brațele celuilalt. Fii convins că da.

Cînd cele două cupluri se întoarseră, ținîndu-se de mînă, la vehicule, Whitmore dădu din cap spre ceilalți doi bărbați, aprobînd încruntat.

— Nu-i rău, comentă el, de parcă cei doi tocmai ar fi dat un test la care ar fi reușit să obțină un „Suficient". În clipa următoare, zîmbea cu toată gura, fără să-și poată ascunde admirația pentru realizarea celor doi eroi. Nu-i rău deloc.

Îl felicită pe Steve, strîngîndu-i mîna, apoi se întoarse către deșiratul absolvent al MIT, care-l pocnise în obraz cu ani în urmă.

— Ai demonstrat că ești cu mult mai deștept decît te credeam, zise el, în timp ce dădeau mîna. Și mult mai curajos decît mi-aș fi închipuit. Mulțumesc, David.

— Ceea ce aș dori eu să știu, îi întrerupse o voce răsunătoare, e cum se face că Domnu' Sănătate s-a apucat să fumeze un trabuc de-al meu?

Julius se odihnea pe bara de protecție a vehiculului Humvee, fără să atingă pămîntul cu picioarele lui scurte. David se desprinse pe jumătate din îmbrățișarea lui Connie și-și strînse tatăl la piept, cu puterea unui urs, ridicîndu-l de la pămînt.

— Na, acum e și adeptul luptei drepte.

David îl lăsă jos, privindu-l bănuitor o clipă. Julius, care își aranja înfățișarea, îndreptîndu-și părul și hainele mototolite de fiul său, îl întrebă la ce se uita.

— Cum ai reușit, tată?

— Ce să reușesc? se miră bătrînul. Nu știu despre ce vorbești.

— Ba știi foarte bine, nu se lăsă David. Întîi, m-ai dus la Washington, pe urmă la Zona 51 și chiar cînd eram pe punctul să abandonez, mi-ai dat ideea cu virusul. Ai să-mi spui probabil că nu sînt decît simple coincidențe, așa-i?

O fracțiune de secundă, pe buzele lui Julius flutură un surîs șiret, după care bătrînul își reluă expresia de prefăcută iritare.

— Nu știu ce-ai pățit tu acolo în spațiu, dar bănuiesc că extratereștrii ți-or fi făcut ceva la creier.

Amîndoi își zîmbiră cu afecțiune.

Steve tocmai îngenunchease lîngă Dylan, ca să-și primească îmbrățișarea de bun-venit, cînd generalul Grey se apropie ca să-i vorbească.

— Ei bine, căpitane, se poate spune că ai avut un week-end pe cinste.

— Așa e, domnule general, încuviință pilotul.

— Și ai făcut o treabă a naibii de bună. Cu toții sîntem mîndri de dumneata.

Grey îl salută, iar Steve îi răspunse la salut, împreună cu Dylan.

Victorios, grupul începu să urce în vehicule, ca să se înapoieze la Zona 51. Chiar atunci, Patricia Whitmore arătă ceva pe cer și strigă:

— Ce-i acolo?

Grupul se întoarse exact la timp ca să vadă o minge de foc roșu cu portocaliu prăbușindu-se din înalturi, ca o stea căzătoare. Apoi o altă dîră de lumină, de astă-dată de un galben strălucitor, sfîșie albastrul limpede al cerului. Erau sfărîmături ale navei-mamă, risipite prin spațiu, și care luau foc în contact cu atmosfera terestră. Toată noaptea aveau să zboare prin aer astfel de meteoriți colorați.

Steve îl sălță în brațe pe Dylan și ridică privirea înspre cer.

— Știi ce zi e astăzi? întrebă el.

— Da, răspunse copilul. E 4 iulie.

— Așa e, fiule. Nu ți-am promis un foc de artificii?

BĂTĂLIA DE DEASUPRA Zonei 51 se încheiase cu o victorie destul de ușoară și nu prea scump plătită. Muriseră mai puțin de trei sute de oameni. Dar în alte regiuni ale țării și pe întreg globul situația era cu totul alta. Omenirea supraviețuise, dar numai cu prețul unor cutremurătoare sacrificii. Erau milioane de morți și alte milioane de răniți. Mulți nu aveau să se mai vindece niciodată de pe urma rănilor trupești sau sufletești căpătate în cursul invaziei. Chiar și supraviețuitorii care se tîrau afară de sub dărîmături, mulțumind cerului că scăpaseră cu viață, se îngrozeau de lunile și anii grei de reconstrucție care-i așteptau. Chiotele care sărbătoreau victoria stîrneau ecouri într-o lume pustiită și presărată cu ruine. În cele mai multe locuri dezastrul era atît de cumplit, încît supraviețuitorii îi invidiau pe cei care muriseră.

Peste o sută din cele mai mari orașe ale lumii, printre care Paris, Bagdad, New York și Kyoto, fuseseră rase de pe suprafața pămîntului. La fel se întîmplase cu cele mai valoroase muzee și biblioteci de pe glob, cu principalele aeroporturi și fabrici, uzine de prelucrare a alimentelor, piețe, instituții și locuințe, în proporție de una la trei. Sute de milioane de refugiați, lipsiți de adăpost și mijloace de subzistență, se întrebau cum vor reuși să supraviețuiască. Situația cea mai critică se semnala în emisfera sudică, aflată în plină iarnă. Imediat începură migrații masive către zonele temperate ale Terrei, solicitînd și mai mult resursele ecologice oricum destul de limitate. Apa,

uscatul și aerul Terrei rămăseseră puternic poluate în urma acelui război scurt, dar catastrofal.

Se părea că totul fusese pierdut și că doar un singur lucru fusese, poate, cîștigat: o mai mare putere de înțelegere. Împreună cu descoperirea că oamenii nu erau singuri în univers, certurile sîngeroase cu privire la micile deosebiri de rasă și naționalitate păreau brusc fleacuri. În urma atacului, locuitorii Terrei înțeleseseră în cele din urmă că ceea ce aveau în comun depășea cu mult cele cîteva deosebiri de amănunt. Toată lumea era de acord că imaginația omenească suferise profunde mutații și că nu exista cale de întoarcere. Într-un fel, specia umană crescuse în condiții grele, fiind silită fără voia ei să se maturizeze. De asemenea, se constata fenomenul de conștientizare a unei noi interdependențe: pe viitor, omenirea va trebui să se pregătească pentru eventualitatea unui atac similar. Visul lui Whitmore se adeverise: 4 iulie nu avea să mai fie doar o sărbătoare a americanilor.

Se întrezărea un nou viitor, iar șefii de stat ca Whitmore se arătau nerăbdători să modeleze lumea cea nouă care urma să fie reclădită pe ruinele celei vechi. Astfel de conducători știau că sensul și caracteristicile acestei reconstrucții vor fi stabilite de la început, încă din primele cîteva luni. Existau foarte mari riscuri ca America, una dintre cele mai violente și mai divizate națiuni ale lumii, să se scindeze în lupta pentru puținele ei resurse, dar mai exista și șansa ca oamenii să se unească și să coopereze într-un spirit comunitar, dînd pildă și altor națiuni de pe glob. Înainte să se așeze praful bătăliilor, Whitmore urma să-și înceapă o nouă campanie electorală, cu același îndemn la datorie și sacrificiu de sine pe care le predicase și atunci cînd candidase la președinție. Numai că de astă

astădată perspectiva avea să fie internațională, iar riscurile mult mai mari. Ce fel de lume avea să lase moștenire fiicei sale?

O dată cu începerea muncii de reconstrucție, un lucru devenea limpede ca lumina zilei: spiritul uman, la fel ca ierburile suple și tenace care deja prindeau să crească printre ruine, avea să se afirme din nou, mai puternic, mai inteligent și mai unit ca oricînd.